

Minh Hiểu Khê

Bong bóng mùa hè

áo cưới

Nhà xuất bản
Văn học **vh**

BV Công ty
Sách Bách Việt

Áo Cưới

Series Bong Bóng Mùa Hè

Minh Hiểu Khê

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[CHƯƠNG 1](#)
[CHƯƠNG 2](#)
[CHƯƠNG 3](#)
[CHƯƠNG 4](#)
[CHƯƠNG 5](#)
[CHƯƠNG 6](#)
[CHƯƠNG 7](#)
[CHƯƠNG 8](#)
[CHƯƠNG 9](#)
[CHƯƠNG 10](#)
[CHƯƠNG 11](#)
[CHƯƠNG 12](#)
[CHƯƠNG 13](#)
[CHƯƠNG 14](#)
[CHƯƠNG 15](#)
[CHƯƠNG 16](#)
[VÌ THANH](#)
[HẬU KÝ](#)

Giới thiệu tác phẩm:

Câu chuyện tình yêu cảm động xoay quanh ba nhân vật chính: Doãn Hạ Mạt, Lạc Hi và Âu Thần.

Doãn Hạ Mạt mồ côi cha mẹ ngay từ nhỏ, cô được một gia đình tốt bụng nhận về nuôi và nâng niu như trứng mỏng. Ngay từ nhỏ Doãn Hạ Mạt đã là một cô gái xinh đẹp và có khí chất kiên cường. Ở trường trung học cô là bạn gái của Âu Thần, chàng công tử đẹp trai, kiêu ngạo của một gia đình đầy quyền thế và tiếng tăm trong vùng. Một ngày, từ trường học trở về nhà, cô thoáng bối rối khi nhìn thấy một chàng trai trẻ có gương mặt của thiên sứ đang đứng dưới lớp lớp những cánh hoa đào bay trước cổng nhà. Cô chẳng thể ngờ, gương mặt của người con trai này cùng với chàng công tử Âu Thần sẽ cùng cô tạo nên những sợi dây tình ái đam mê mà oan nghiệt, đẩy đưa số phận của mỗi người đến đỉnh cao của hoan lạc, tận cùng của đau thương và sẽ mãi mãi đi theo cô đến tất cả các sự kiện trong cuộc đời mình.

Minh Hiểu Khê là một tác giả có số lượng sách dành cho tuổi teen bán chạy nhất Trung Quốc. Khá quen thuộc với độc giả ở mô típ sách thần tượng rất được các bạn trẻ yêu thích, Minh Hiểu Khê làm luôn nhiều cú đúp với những tác phẩm không chỉ được các bạn trẻ Trung Quốc mà còn cả các bạn trẻ Việt Nam đón đợi như: *Bong bóng mùa hè*, *Sẽ có thiên thần thay anh yêu em*, *Lửa nóng như bài hát*, *Thủy tinh trong suốt*...

Tiểu thuyết ***“Bong bóng mùa hè”*** là một tiểu thuyết trường kỳ được Minh Hiểu Khê viết liên tục trong 2 năm ròng rã. Bộ tiểu thuyết mà khi kết thúc nó rồi, Minh Hiểu Khê vẫn còn “lưu luyến không rời”. Tác giả nói *“Muốn nói lời tạm biệt với Hạ Mạt, Âu Thần và Lạc Hi, những người đã cùng làm bạn với tôi trong hai năm qua nhưng không nỡ rời”*. Thậm chí tác giả còn xin được chúc phúc cho chính những nhân vật của mình: *“Cùng với sự kết thúc của câu chuyện này là sự ra đời của một câu chuyện khác. Tới đây xin để tôi được chúc phúc cho Hạ Mạt, Âu Thần, Lạc Hi, rồi thì Trần Ân, Thẩm Tường, Đào Thục Nhi, Khiết Ni... và em bé mà Hạ Mạt sẽ sinh ra trong câu chuyện này sẽ tiếp tục sống hạnh phúc mãi mãi. Nếu như thế giới của họ thật sự tồn tại...”*

Được chia thành 3 tập, mỗi tập truyện của bộ truyện ***“Bong bóng mùa hè”*** đều có một điểm nhấn đặc biệt để độc giả có thể hình dung về những diễn biến sẽ xảy ra tiếp theo. Tập 1 ***“Nàng tiên cá bong bóng”*** sẽ nhắc nhiều đến cuộc sống của “nàng tiên cá bong bóng Doãn Hạ Mạt” cùng công tử Âu Thần và Lạc Hi ở trường trung học. Tập 2 ***“Sợi ren lụa màu xanh”*** là khởi thủy của những mất mát, bất hạnh tổn thương trong cuộc đời mà các nhân vật gặp phải và cũng là hình tượng xuyên suốt kết nối ký ức các nhân vật lại với nhau. Và tập 3 ***“Áo cưới”***, như báo trước một kết thúc bình yên cho những bạn trẻ này.

Bộ ba tập tiểu thuyết ***“Bong bóng mùa hè”*** sẽ là cuốn sách giải trí nhẹ nhàng dành cho các bạn tuổi teen với lời nhắn nhủ: hạnh phúc thực chất là điều mong manh và khó nắm giữ nhất, giống như bong bóng xà phòng, nếu không chủ động đấu tranh, giữ gìn và nắm lấy thì ta sẽ không bao giờ có được nó.

Theo ***BV***

TẬP 3

Áo Cưới

Thông tin ebook:

Tên sách : Áo cưới

Tác giả: Minh Hiếu Khê

Dịch giả: Phương Thảo

Nhà xuất bản: NXB Văn học + Cty sách Bách Việt

Năm xuất bản: Quý IV – 2009

Số trang: 664

Giá tiền: 99000đ

Khổ: 14,5 x 20,5 cm.

Đánh máy: TuanPM, copcon44, Iris_elizabeth, qh2qa06, sarasa21, pro_nd, bluesky29, hamy_a12, minhtrangtht, lana607, setrolai, viethapro, tuvicondon

Kiểm tra chính tả: Iris_elizabeth

Chuyển sang ebook: Iris_elizabeth

Ngày hoàn thành: 26 – 01 – 2010

<http://www.thuvien-ebook.com>

Nội dung:

Hạ Mạt đồng ý kết hôn với Âu Thần để cứu Tiểu Trùng dù trong lòng cô lúc này vẫn còn hình bóng của Lạc Hi, nhưng tình yêu dành cho đứa em trai lớn hơn tất cả.

Ngày cưới.

Lạc Hi cắt cổ tay tự vẫn.

Tiểu Trùng biết được giao ước giữa cô và Âu Thần, kiên quyết không đồng ý phẫu thuật.

Nhưng Tiểu Trùng cũng phải mềm lòng khi chứng kiến tình yêu của Âu Thần dành cho chị.

Tiểu Trùng mất, Hạ Mạt đau khổ suy sụp đến độ chết đi sống lại...

Rồi số phận của những con người trong truyện sẽ ra sao?

Đâu là điểm dừng chân của hạnh phúc? Hạnh phúc có thực sự như những bong bóng xà phòng mong manh và dễ vỡ?

MỤC LỤC

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 1

Đêm mưa.

Trong bệnh viện.

Một cánh tay dài đẩy cửa hành lang!

Có lẽ do quá vội vàng, góc chiếc váy đầm dạ hội của Doãn Hạ Mạt đột nhiên bị mắc lại, cánh tay dài xương xương đó lập tức nắm lấy tay cô.

“Cẩn thận.”

Doãn Hạ Mạt mặc nhiên ngoái đầu nhìn lại, nhưng hình như cô không hiểu người đó nói gì, chỉ đẩy anh ta ra. Phía trước mặt là dãy hành lang dài dằng dặc, ánh đèn sáng choang chói mắt, tiếng mưa bên ngoài như đột ngột ngừng rơi, bốn bề yên lặng. Vậy mà Doãn Hạ Mạt cảm thấy bên tai ầm ầm sấm dậy, càng lúc càng lớn, trái tim như muốn nhảy vọt ra ngoài.

Trân Ân đang ngồi trên băng ghế bên ngoài phòng cấp cứu, nghe tiếng bước chân liền ngoái đầu lại nhìn, gương mặt vẫn còn đọng nước, đôi mắt đỏ hoe. Nhận ra người đang bước đến là Doãn Hạ Mạt, cô chẳng cần nghĩ ngợi gì, liền nhào tới ôm lấy Hạ Mạt, nước mắt cô lại tiếp tục trào ra, cuống cuống thét lên:

“Hạ Mạt! Cậu tới rồi sao... hồi nãy Tiểu Trùng...”

Đang thẫn thức bỗng Trân Ân định thần lại nhìn Doãn Hạ Mạt, cô kinh ngạc tròn tròn mắt, Hạ Mạt... cậu ấy sao thế nhỉ?

Dưới ánh đèn trắng lạnh lẽo ở hành lang bệnh viện, ánh mắt Doãn Hạ Mạt như rã rời, sắc mặt trắng bệch, toàn thân mềm nhũn, mỏng manh như tờ giấy có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào. Cô lấy hết sức tóm chặt tay Trân Ân, toàn thân run bần bật như không còn hồn vía.

Trân Ân thấy thế lại càng thêm hoảng sợ.

“Hạ Mạt, cậu sao thế, đừng có dọa mình mà...”

Hạ Mạt sao vậy? Cậu ấy vốn là người luôn bình tĩnh, cứng cỏi cơ mà? Chẳng phải cậu ấy vẫn luôn là cây đại thụ kiên cường khiến người ta có thể yên tâm mà đứng dựa đó sao? Nếu Hạ Mạt mà sụp đổ thì mình biết phải làm sao đây?

Trân Ân cuống cuống kinh hãi.

“Đừng hoảng sợ, Doãn Trùng sao rồi?”

Một giọng nói trầm ấm đột ngột vang lên khiến Trân Ân đang hoảng loạn chợt nhận ra bên cạnh mình còn có một người nữa, người đó đem lại cảm giác thanh cao xa vời có một không hai...

Là Âu Thần.

Sao Âu Thần lại có mặt ở đây?

“... Tiểu Trùng... Tiểu Trùng đã ổn rồi...”, dáng vẻ trầm tĩnh của Âu Thần khiến Trân Ân dần

trần tĩnh lại, cô cố gắng nhoẻn miệng cười, “Hạ Mạt... cậu đừng lo nữa, bác sỹ bảo không có vấn đề gì lớn đâu... tại mình hoảng quá nên đã làm cậu sợ... mình xin lỗi, Hạ Mạt... Hạ Mạt...”.

Doãn Hạ Mạt dường như không nghe thấy, bàn tay cô vẫn cứng đờ và giá lạnh.

Âu Thần sốt ruột vội vàng xoay người Doãn Hạ Mạt lại, anh nói giọng vừa tức giận vừa thương xót, “Em không nghe thấy sao? Đã ổn rồi, Tiểu Trùng đã ổn rồi!”.

“Đã... ổn rồi sao?”

Doãn Hạ Mạt dần lấy lại được tinh thần, cô từ từ ngược nhìn Âu Thần. Trần Ân đau đớn trong lòng không thể ép mình gượng cười, cô không tìm được nước mắt lại rơi, “Mình xin lỗi... cậu nhờ mình trông Tiểu Trùng... vậy mà nhìn thấy Tiểu Trùng ngất mình lại không có cách gì... đã thế lại còn làm cậu sợ... Hạ Mạt, mình xin lỗi... đều do mình vô dụng...”.

Tiểu Trùng đã ổn rồi...

“Đừng khóc nữa...”

Giọng nói của Âu Thần như thức tỉnh Doãn Hạ Mạt, cô dần lấy lại vẻ kiên cường vốn có, sự yếu đuối chỉ còn vương lại trong đôi mắt.

“Tiểu Trùng tỉnh lại rồi à?”

Tiếng khóc của Trần Ân dừng lại, cô lắc đầu ủ rũ nói:

“Vẫn chưa... nhưng các bác sỹ bảo đã qua cơn nguy kịch!”

Trong phòng bệnh chỉ bật một bóng đèn nhỏ, cô y tá yên lặng ngồi góc phòng, Doãn Trùng nằm trên giường bệnh. Ánh sáng mờ mờ phản chiếu gương mặt Doãn Trùng nhợt nhạt đến trong suốt, bộ dạng như không còn sự sống, hơi thở như có thể ngưng lại bất cứ lúc nào.

Doãn Hạ Mạt cứng đờ người đứng một bên giường bệnh.

Ánh đèn hắt xuống phản chiếu bóng người cô xiên xiên kéo dài, nhẹ nhàng trùm lên người Doãn Trùng. Đôi mắt cậu khép nhẹ như chàng hoàng tử đang ngủ, hàng lông mi dài đen nhánh im lìm không động đậy. Trái tim Doãn Hạ Mạt thất lại, nỗi sợ hãi không tên khiến cô run rẩy. Cô ấn nhẹ cổ tay cậu em trai xem mạch...

...
Búp...

...
Búp...

....
Mạch đập yếu ớt khiến Doãn Hạ Mạt phút chốc cảm giác mất trọng lượng, cô từ từ đổ sụp xuống trong không gian tối om của phòng bệnh! Có người đỡ lấy cô, Doãn Hạ Mạt dần dần tỉnh lại sau cơn choáng váng, cô nhìn thấy gương mặt lo lắng của cô y tá.

“...Cảm ơn, tôi không sao.”

Doãn Hạ Mạt trả lời một cách máy móc, cô từ từ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường bệnh, ngẩng người nhìn Doãn Trùng đang chìm sâu trong cơn mê, Doãn Hạ Mạt cứ ngồi như thế, bất động như một bức tượng đá rất lâu, rất lâu.

Trần Ân cũng dờ dẩn đứng ở góc bên kia giường bệnh.

Trông cô thật ngờ nghệch, cô không biết mình nên nói gì, hình như việc duy nhất cô có thể làm lúc này là đứng im lặng như thế làm bạn với Doãn Hạ Mạt và Doãn Trùng.

Ánh đèn u uất.

Doãn Trùng sắc mặt trắng bệch chìm trong giấc ngủ trên giường bệnh.

Doãn Hạ Mạt sắc mặt cũng trắng bệch, thất thần ngồi bên giường bệnh.

Trần Ân trong lòng vừa đau thương, xen lẫn chua xót, hình như cô mãi mãi không bao giờ có thể đặt chân được vào thế giới của hai chị em họ, mãi mãi chỉ là người đứng ngoài. Trần Ân bất giác ngẩng đầu lên, qua kính của phòng bệnh trong suốt, cô nhìn thấy Âu Thần đang đứng bên ngoài.

Hồi nãy cô cứ tưởng Âu Thần sẽ vào trong phòng bệnh cùng Doãn Hạ Mạt, nhưng tự dưng anh ấy lại dừng bước, trầm ngâm để mặc cánh cửa phòng bệnh đóng lại trước mặt mình.

Có thể là cách lớp kính.

Có thể là cách một quãng cũng khá xa.

Trong ấn tượng của Trần Ân, Âu Thần luôn là một thiếu gia lạnh lùng cao quý rất khó tiếp cận, anh đứng đó mà thấy cô độc và yếu đuối vô cùng. Ánh mắt anh vẫn lạnh lùng nhưng trước sau, qua lớp cửa kính, vẫn không rời khỏi Doãn Hạ Mạt, như thể cô ấy là ánh sáng duy nhất

trong cuộc đời anh, một khi mất cô ấy, ánh sáng duy nhất đó cũng sẽ chết theo.

Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Doãn Trùng.

Cô rón rén nắm bàn tay cậu em trai như thể sợ gây tiếng ồn khiến cậu giật mình tỉnh giấc, sau đó cô đưa bàn tay phải của mình gạt mấy sợi tóc trên trán Doãn Trùng sang một bên. Gương mặt Doãn Trùng thật khôi ngô, Doãn Hạ Mạt cứ thế ngắm nhìn không chán.

Doãn Hạ Mạt còn nhớ ngày Tiểu Trùng ra đời, một hài nhi cực kỳ xinh đẹp được đặt nằm bên cạnh mẹ. Da thịt em bé mịn màng mướt mướt. Ngay từ lúc mới chào đời, em bé đã mở to đôi mắt đen nháy nhìn bé Hạ Mạt trông thật đáng yêu. Bé Hạ Mạt bốn tuổi khi ấy thích thú hiếu kỳ đưa tay chạm vào hai má em bé, Doãn Trùng khoái chí nheo miêng cười với chị.

Mẹ rất bận, mới sinh được nửa tháng đã lại quay về với công việc hàng đêm.

Trước kia ở nhà một mình, cô bé Doãn Hạ Mạt luôn cảm thấy sợ hãi và cô quạnh, giờ cô đã có thêm em Tiểu Trùng. Ngày ngày cô cho em bú sữa bình, thay tã, đưa nôi cho em ngủ, hát cho em nghe, đẩy xe nôi ra đường cho em phơi nắng.

Tiểu Trùng biết nói tiếng đầu tiên chính là tiếng “chị, chị”.

“Chít... chít.”

Ồ, em bé đang nói chuyện đấy à? Cô bé Doãn Hạ Mạt năm tuổi hiếu kỳ nhìn cậu em trai bé nhỏ của mình.

“Em đang nói gì thế?”

Tiểu Trùng được cô bé chăm sóc trông thật bụ bẫm.

“Chít... chít...”

Chít, chít là cái gì. Hạ Mạt bé nhỏ nghĩ mãi, rốt cuộc cô bé cũng hiểu ra em bé đang gọi chị của mình đó!

“Là chị chị chứ không phải chít chít nhé, Tiểu Trùng, nói theo chị nào, chị... chị!”

“Chít... chít...”

Tiểu Trùng lại cười tít mắt.

“Không đúng, là chiiii... chiiii...”

“Chít chít.”

Càng lúc Tiểu Trùng càng lưu loát hơn.

Nhưng....

Nhưng cô đã không chăm sóc tốt cho em rồi. Bốn năm trước, Tiểu Trùng vừa xuất viện sau một thời gian bệnh nặng lại bị dầm mưa suốt đêm khiến người ướt sũng, khi ấy cô đang ở một nơi cực kỳ đen tối mà không hay biết gì. Giờ cũng vậy, cô không giúp gì được cho Tiểu Trùng.

Tiểu Trùng và cô không cùng nhóm máu, thậm chí cũng không thích hợp để thay thế...

Nhẹ nhẹ nắm chặt bàn tay cậu em trai, môi Doãn Hạ Mạt trắng bệch.

***

Mưa mỗi lúc một to.

Trong màn mưa đêm đen ngòm, ánh đèn xe chói mắt chiếu sáng rực cả một khoảng không gian phía trước con đường, chiếc xe chạy với tốc độ kinh hồn, mưa điên cuồng giăng kín kính xe.

Máy di động của Hạ Mạt vẫn cứ tắt....

Không tìm thấy cô ấy.

Nơi đây, trong màn đêm sâu thẳm, mưa giăng kín đường, không tìm được cô ấy...

Lạc Hi nắm chặt vô lăng, đầu ngón tay trắng bệch.

Khi Lạc Hi từ đại sảnh buổi yến tiệc chạy đuổi theo ra đến ngoài thì bóng dáng Doãn Hạ Mạt đã không thấy đâu rồi, như thể cô đã tan biến vào trong đêm mưa vậy. Hạ Mạt đã đi đâu, rốt cuộc cô ấy đang có chuyện gì, tại sao cô ấy mặt mũi tái mét, bỏ buổi tiệc chạy vội ra ngoài...

Nhất định là có chuyện gì với Hạ Mạt rồi...

Lạc Hi thấy tim mình đau nhói!

Gương mặt tái mét tuyệt vọng của Hạ Mạt, hình ảnh Hạ Mạt đau khổ cuống cuồng chạy khỏi đại sảnh buổi tiệc như thể cô đang muốn rời khỏi cuộc đời anh, nỗi sợ hãi hoảng loạn đã khiến Lạc Hi không còn quan tâm đến tất cả những gì xảy ra giữa Hạ Mạt và Âu Thần, anh chỉ còn muốn tìm thấy cô, ngay lập tức tìm được cô!

Nhưng...

Cô đã đi đâu mất rồi...

Nhà cô không ánh đèn, tối om, chỗ để giày dép trước cửa ra vào phủ một lớp bụi, hình như đã lâu lắm rồi không có ai ở đây. Lạc Hi chết lặng đưa tay nhấn chuông, anh hy vọng và chờ đợi một điều kỳ diệu để cô xuất hiện và mở cửa. Anh sẽ không nghi ngờ cô ngay cả khi cô và Âu Thần vẫn còn có quan hệ gì gì đó nữa, anh cũng sẽ không nghi ngờ cô nữa đâu!

Nhưng hàng xóm đã bảo với Lạc Hi...

Không thấy Doãn Hạ Mạt về nhà.

Hạ Mạt đã đi đâu...

Lạc Hi cho xe chạy tốc độ tối đa, kính xe hạ xuống một nửa, những hạt mưa lạnh buốt điên cuồng hắt vào người khiến cơ thể anh ướt đầm, buốt lạnh, vậy mà lòng anh cứ hùng hục một ngọn lửa cháy rực như muốn thiêu rụi anh thành tro bụi!

Công ty của Hạ Mạt cũng chìm trong màn đen dày đặc và trống vắng...

Hạ Mạt đã đi đâu...

Lạc Hi cảm thấy một nỗi sợ hãi, tuyệt vọng bao trùm...

Là một dự cảm không rõ nét...

Nếu như không tìm thấy Hạ Mạt, rồi lại tiếp tục không tìm thấy...

Trên con đường mưa rơi như trút nước.

Tiếng phanh xe rít chói tai!

Xe đột nhiên dừng lại!

Lạc Hi đổ "phịch" người về phía trước, anh nắm chặt vô lăng, mái tóc đen nhánh ướt rũ xuống trán rồi tung. Gương mặt Lạc Hi trắng bệch, nhưng đôi môi đỏ run bần bật như người đang lên cơn sốt. Lạc Hi thần thờ nhìn những giọt mưa trắng xóa trên kính chắn gió, lồng ngực đau khôn xiết, rốt cuộc cô ấy đang ở đâu...

Mưa ào ào như trút nước.

Cả thế giới như bị nước mưa bao phủ.

Đột nhiên, các ngón tay của Lạc Hi nhè nhẹ run.

Hình như Hạ Mạt có nói...

Tiểu Trùng bị bệnh đang nằm ở bệnh viện...

Trong mắt anh chợt lóe lên một tia hy vọng, phút chốc anh dường như sống lại! Cầm điện thoại trên tay, anh gọi đến tổng đài, bắt đầu hỏi thăm từng bệnh viện một...

***

Trong phòng bệnh.

Dưới ánh đèn yếu ớt.

Doãn Hạ Mạt lặng lẽ ngồi bên cạnh giường bệnh, im lìm như bức tượng đá. Cô ngơ ngác nhìn xuống cái bóng đen của mình in trên sàn. Trong đầu, mọi thứ đều trống rỗng, cô chỉ thấy cái bóng đen ấy như sắp nhảy bổ vào cô, găm nhăm cô từng chút, từng chút một.

Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua.

Ngón tay của cô hình như khẽ động nhẹ.

Rồi sau đó...

Một bàn tay yếu ớt nắm nhẹ lấy tay cô.

"Tiểu Trùng!"

Trần Ân xúc động la lên một tiếng. Cô lập tức chạy đến bên giường bệnh.

Doãn Hạ Mạt ngơ ngác một hồi, ánh mắt của cô từ từ chuyển từ bóng đen dưới mặt đất lên phía trên, nhìn thấy những ngón tay của Tiểu Trùng đang nhẹ nhàng cầm lấy tay cô úp vào lòng bàn tay mình. Lòng bàn tay Tiểu Trùng dài và xương xương, gầy đến nỗi có thể nhìn thấy tất cả mạch máu bên trong.

"Chị..."

Doãn Trùng cựa quậy muốn ngồi dậy, nhưng người còn yếu quá không thể gượng dậy được.

"Em tỉnh rồi à?"

Nụ cười của Doãn Hạ Mạt mềm mại như cánh hoa, cô cố tránh ánh mắt của cậu em, không muốn Tiểu Trùng thấy những giọt lệ đang còn đọng trên mắt. Doãn Hạ Mạt đưa tay xoa nhẹ

mái tóc cậu em trai, trán cậu lấm tấm mồ hôi, cô với chiếc khăn ở đầu giường dịu dàng lau mồ hôi cho em.

“Chị... em lại làm chị phải lo lắng nữa rồi...”

“Không đâu, chẳng qua em hơi mệt nên đã ngủ một giấc thôi mà.”

Doãn Hạ Mạt dịu dàng nói, cô lấy tay vuốt lại mái tóc bết mồ hôi của Tiểu Trùng. “Có thể là dạo này, thời gian em vẽ tranh hơi lâu đấy, sau này phải nghỉ ngơi nhiều hơn, được chứ?”

“... Dạ được.”

“Vẫn còn mệt đúng không?” Doãn Hạ Mạt kéo chân đắp lên đôi tay và vai của Tiểu Trùng,

“Em ngủ thêm một chút nữa đi, chị sẽ ở đây với em.”

“Em không mệt...” Ánh mắt ấm áp của Doãn Trùng nhìn chị chăm chú, nhưng giọng nói lại đứt quãng, “chị... váy của chị đẹp quá... buổi tiệc tối nay... có vui không...”.

“Rất vui. Buổi tiệc rất hoành tráng, có nhiều bạn bè tham dự, lâu đài Thiên Nga cũng đẹp như lời đồn, cả lâu đài sáng rực lên với vô số bóng đèn chiếu sáng in bóng trên mặt hồ, đẹp cứ như truyện cổ tích ấy...” Doãn Hạ Mạt nói với Tiểu Trùng bằng giọng nói trầm ấm nhẹ nhàng như khúc hát ru, nhìn đôi mắt Tiểu Trùng đang từ từ khép lại, hơi thở dần ổn định, cô biết rằng cậu em trai lại thiếp đi.

Doãn Hạ Mạt lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt Tiểu Trùng đang say sưa ngủ.

Khá lâu sau.

Cô chậm rãi đứng dậy, từ từ, động tác chậm chạp như thể đang có một sức mạnh nào đó kéo lại. Cô lảo đảo. Trân Ân giật mình chạy lại định đỡ Doãn Hạ Mạt, nhưng Hạ Mạt lắc đầu, không để cho Trân Ân phải dìu mình, cô cố gượng đứng dậy, mặt nhợt nhạt, chậm rãi bước ra khỏi phòng bệnh. Doãn Hạ Mạt có cảm giác cô đang là con người khác, khác hẳn lúc nói chuyện với Tiểu Trùng.

Trân Ân lo lắng nhìn theo Hạ Mạt, rồi quay đầu lại nhìn Doãn Trùng đang nằm thiêm thiếp trên giường bệnh. Trong thoáng chốc, cô cũng không biết nên đi ra với Hạ Mạt hay ở lại chăm sóc Tiểu Trùng.

Doãn Hạ Mạt ra khỏi phòng bệnh.

Cửa phòng bệnh từ từ đóng lại sau lưng cô.

Một hành lang thật dài.

Trước mắt cô là một khoảng trời đen tối, đột nhiên cô thấy mình như bị mù, không thấy gì hết. Doãn Hạ Mạt lần mò từng bước, từng bước về phía bóng người đang đứng đằng kia. Từng bước đi nhẹ nhàng trên sàn hành lang tĩnh lặng, giống như đôi mắt trống rỗng vô thần của cô vậy.

Đến trước mặt Âu Thần.

Doãn Hạ Mạt từ từ ngẩng đầu lên.

Giống như một cảnh phim quay chậm, đôi hàng mi Doãn Hạ Mạt từ từ ngược lên nhìn Âu Thần, đáy mắt mênh mông như nước biển trong đêm.

Trong cơn mưa.

Xe Lạc Hi lướt nhanh giữa bầu trời đầy mưa chạy tới bệnh viện!

Vừa dừng xe, Lạc Hi mở cửa xông ra ngoài! Anh chạy vào đại sảnh bệnh viện, đến bên bàn y tá để hỏi số phòng có bệnh nhân Doãn Trùng đang nằm, rồi vội chạy ngay lên cầu thang. Mấy cô y tá trực ban ngoái nhìn theo bóng Lạc Hi lao nhanh đi, nhanh đến không ngờ.

Lạc Hi chạy vội lên cầu thang!

Anh đẩy cửa hành lang!

Anh chạy thục mạng trên hành lang hun hút ấy!

Dường như trong người anh có một ngọn lửa đang cháy hừng hực!

Cô ấy đang ở đây...

Cô ấy chắc chắn đang ở đây!

“Em nhận lời anh...!”

Giọng nói của Doãn Hạ Mạt nhẹ nh giọt mưa rơi, cô không hề trông thấy vẻ mặt đau đớn của Âu Thần, cũng như không nghe thấy Âu Thần đang lẩm bẩm nói điều gì, cô cũng không cảm giác được Âu Thần đang ôm chặt lấy vai của mình và muốn cô nghe thấy anh đang nói.

Trước mắt cô là một khoảng sương mù mờ mịt trắng xóa....

Doãn Hạ Mạt không còn sự lựa chọn nào khác...

“... Chỉ cần anh đồng ý ghép thận cho Tiểu Trùng”, trên hành lang bệnh viện vắng lặng ấy, trong đôi mắt của cô mọi thứ dường như trống rỗng, “... vậy thì ... cưới đi thôi...”.

Đứng trước cửa phòng bệnh, Trần Ân bịt chặt miệng mình lại!

Cô đã nghe thấy những gì? Tiểu Trùng? Ghép thận? Tiểu Trùng cần phải ghép thận? Chẳng lẽ chỉ có thận của Âu Thần mới có thể giúp Tiểu Trùng sống được thôi sao? Chẳng lẽ Hạ Mạt lại vì quả thận đó mà phải lấy Âu Thần? Ôi, thế giới này điên cả rồi!

Âu Thần nhìn Hạ Mạt đang rầu rĩ đứng trước mặt...

Anh cứ tưởng rằng mình đã thua cuộc. Nhìn Hạ Mạt với gương mặt trắng bệch đau khổ và thất thần như thế, Âu Thần đã mềm lòng. Tận đáy lòng, anh biết mình đã thua cuộc, anh không còn muốn kiên trì tiếp tục cuộc thi, anh không muốn mình thành tên đao phủ hành hạ cô. Tuy nhiên, có thể đây là cơ hội duy nhất để anh có được hạnh phúc.

Ngay lúc Âu Thần đang định nói với Doãn Hạ Mạt rằng anh chấp nhận xóa bỏ điều kiện kết hôn với cô thì...

Cô lại nói đồng ý.

Doãn Hạ Mạt rõ ràng rất đau khổ, và cuối cùng, khi cô nói lời đồng ý thì Âu Thần cũng chẳng thể nào cảm thấy hạnh phúc và vui sướng nổi. Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm vô hồn của Doãn Hạ Mạt, trái tim Âu Thần dường như cũng rơi vào cái hố sâu hun hút, đen tối ấy. Thế nhưng, dù là hố sâu đen tối, hay là nơi giá lạnh không một tia sáng mặt trời đi chẳng nữa, nếu như mất đi cơ hội này, nếu để mất Doãn Hạ Mạt thì anh sẽ sống sao đây...

Trên hành lang.

Âu Thần lặng lẽ dang tay ôm lấy Hạ Mạt đang nhợt nhạt thất thần, bóng của hai người chập vào nhau làm một, chiếc bóng chiếu dài xiên xiên trên sàn nhà.

Ở một đoạn khác của hành lang.

Trên sàn nhà cũng in một bóng dáng khác...

Một chiếc bóng lẻ loi cô đơn...

Rất dài, rất dài...

Lạc Hi chờ đợi đứng đó, nước mưa trên mái tóc ướt nhep lông thông nhỏ xuống, từng giọt, từng giọt từ từ nhỏ xuống mặt đất, dưới sàn vương đầy những hạt nước mưa.

Trông thấy Âu Thần đang ôm chặt Doãn Hạ Mạt trong lòng, ngay trước mặt anh.

Lạc Hi cứ ngăn người đứng chôn chân.

Người anh ướt sũng nước mưa, tí tách chảy xuống từ tóc và các ngón tay. Nước mưa lạnh ngắt, sắc mặt Lạc Hi dần dần nhợt nhạt đến đáng sợ. Nhìn Âu Thần đang ôm chặt Doãn Hạ Mạt, dòng máu chảy trong lồng ngực Lạc Hi từng giọt, từng giọt như đông dần lại thành băng....

Sau đó....

Anh từ từ xoay người bước đi.

Bóng dáng anh như làn sương mù biến mất dần nơi tận cùng hành lang.

Dường như trong màn sương dày đặc ấy...

Có một bóng dáng thấp thoáng, giống như cánh hoa rơi dưới gốc cây anh đào giữa đêm khuya của nhiều năm về trước, cái bóng dáng quen thuộc ấy khiến con tim Doãn Hạ Mạt quặn đau... thế nhưng... sự biến mất của bóng dáng ấy cũng giống như sự xuất hiện của nó, tất cả đều lặng lẽ không một dấu vết.

Trong ý nghĩ mơ hồ ấy, tận đáy lòng Doãn Hạ Mạt là nỗi cô đơn chết lặng, cô chỉ còn biết im lặng nhắm mắt lại, mặc nhiên để cho Âu Thần ôm vào lòng.

Âu Thần ôm chặt lấy Doãn Hạ Mạt.

Giọng nói trầm trầm nghèn nghẹn....

“Được, vậy thì chúng mình sẽ làm đám cưới.”

***

Đêm đó, Lạc Hi lên cơn sốt rất cao.

Cửa sổ sát phòng ngủ mở toang, gió đêm hòa lẫn với nước mưa thổi hắt vào, tấm thảm bên cạnh cửa sổ thấm đẫm nước mưa, lạnh buốt, không âm sắc, im lặng như màn đêm đen bên ngoài cửa sổ kia vậy.

Lạc Hi sốt ly bì trên giường.

Anh vẫn mặc trên mình bộ quần áo ướt sũng nước mưa, trong cơn mê man, toàn thân anh nóng rực, nhưng bên trong cơ thể lại run rẩy. Lạc Hi như thể đột ngột quay về với cái ngày đông lạnh giá thời thơ ấu, một mình lẻ loi ngồi trên băng ghế dài trong công viên. Đêm đó, từng mảnh hoa tuyết lớn nhẹ nhàng bay bay, thực ra Lạc Hi rất sợ lạnh, thực ra anh biết mình đã bị mẹ bỏ rơi...

Thực ra ....

Anh đã rất hận mẹ mình...

Cho dù bà có hối hận, cho dù bà có quay trở lại tìm, anh cũng không muốn tha thứ cho bà, anh sẽ không bao giờ thương yêu bà như trước đây, trong lòng anh rất hận bà ....

Thế nhưng, bà cũng không hề quay trở lại...

Còn cô ấy...

Cũng sẽ không quay lại nữa sao?

Càng yêu sâu sắc bao nhiêu thì càng sợ hãi bấy nhiêu....

Càng mặn nồng bao nhiêu thì lại càng lo sợ bấy nhiêu...

Chính vì thế, khi Lạc Hi nhận ra mình sắp bị tổn thương, bằng bản năng anh đã đẩy cô ra xa anh. Anh không tài nào chịu đựng nổi cảnh mình lại bị bỏ rơi một lần nữa, vì thế anh đã chủ động rời xa cô... Thế nhưng, chỉ cần cô đổi ý, anh sẽ quay lại ngay! Lạc Hi biết rất rõ là mình sẽ đón nhận Hạ Mạt vô điều kiện....

Thế nhưng, anh quên mất một điều là sẽ không có ai quay lại với anh cả....

Không ai cả...

Còn tim đau đến nỗi như sắp vỡ ra...

Sắp vỡ ra rồi...

Trong phòng rất lạnh, mưa càng lúc càng to, từng hạt mưa rơi quất vào phòng. Hàng mi đen nhánh khép lại thật chặt, đôi môi khô nứt và trắng bệch, Lạc Hi nằm run rẩy trên giường, hai bên má đỏ ửng vì sốt cao.

....

"... vậy thì... cưới đi thôi..."

Trên đoạn hành lang dài ở bệnh viện, giọng nói của cô như vọng lại. Âu Thần ôm Doãn Hạ Mạt vào lòng, bóng của hai người chập vào làm một, chiếc bóng chiếu dài xiên xiên trên sàn nhà.

...

Cuối cùng cô...

Đã thật sự rời bỏ anh... trong căn phòng lạnh như hố băng, Lạc Hi mê man trong cơn sốt cao, hàng mi đen nhánh dần dần đắm ướt, như thể anh đang chìm trong cơn ác mộng, một cơn ác mộng khiến người ta run sợ nhưng không tài nào tỉnh dậy được...

Ngày hôm sau, lẽ ra Lạc Hi có một show diễn.

Nhưng Khiết Ni đợi mãi vẫn không thấy anh xuất hiện, Lạc Hi hiếm khi nào đến trễ, đã vậy điện thoại di động của anh cũng không ai nghe, điện thoại bàn ở nhà cũng chẳng ai bắt máy. Nỗi bất an trong Khiết Ni càng lúc càng lớn dần, cô cầm chìa khóa dự phòng mở cửa căn hộ chung cư Lạc Hi đang ở mới bất ngờ phát hiện anh đang sốt ly bì!

Khiết Ni vội chạy đến phòng mạch gọi bác sỹ Trương ở cùng chung cư. Khám xong, bác sỹ Trương nói Lạc Hi do cảm lạnh dẫn đến sốt cao, nếu như sốt cao liên tục mà không thuyên giảm thì bắt buộc phải nhanh chóng đưa đến bệnh viện để theo dõi điều trị.

Lạc Hi đã sốt suốt hai ngày hai đêm.

Tuy Khiết Ni không nghe rõ trong cơn hôn mê, Lạc Hi lẩm bẩm nói những gì, nhưng cái tên mà anh liên tục thêu thào, Khiết Ni vẫn mơ hồ đoán ra được. Hơi thở tuyệt vọng và sự đau khổ đến tuyệt vọng của Lạc Hi khiến Khiết Ni biết rằng có thể giữa anh và chị Hạ Mạt đã xảy ra chuyện gì đó. Cô muốn gọi điện cho chị Hạ Mạt nhưng điện thoại di động của chị luôn khóa máy.

Thẩm Tường sau khi nghe được tin này ở công ty cũng vội vàng chạy tới, đêm đó, cô đã ở bên Lạc Hi từ tối đến sáng không rời một bước.

Chỉ có điều trong cơn mê sảng, Lạc Hi cứ luôn miệng gọi tên Hạ Mạt, Khiết Ni nhìn Thẩm Tường dò dẫm ngồi bên cạnh giường, cô thật không đành lòng khi nhìn thấy sự đau khổ và thất vọng trong đôi mắt đó. Rốt cuộc cơn sốt của Lạc Hi cũng hạ dần.

Nhìn vẻ mặt ưu tư thất thần và đôi môi trắng bệch của Lạc Hi trên giường bệnh, Khiết Ni bần

khoản do dự không biết có nên nghĩ cách tìm chị Hạ Mạt hay không, có thể giữa họ có sự hiểu lầm gì đó, chắc chị ấy cũng chưa biết tin Lạc Hi bệnh nặng đến vậy. Nhưng sau đó, quản lý Kiều ử rũ chạy vào nhà kéo cô ra phòng khách, trên tay anh cầm một vài tờ báo, những tiêu đề của các báo gần như đều có liên quan đến Hạ Mạt.

“Bạn gái Lạc Hi là Doãn Hạ Mạt chuẩn bị cưới con nhà đại gia quý tộc!”

“Ngày thành hôn của Doãn Hạ Mạt và thiếu gia, Tổng giám đốc Tập đoàn Âu Thị đã định!”

Trên báo còn đăng cả tấm ảnh chụp lén buổi gặp gỡ giữa Doãn Hạ Mạt và Âu Thần. Trên mặt Doãn Hạ Mạt không hề có một sự biểu cảm nào, Âu Thần nhìn chăm chú cô ấy, hai người ngồi trong quán cà phê Sơn Đỉnh. Xem tất cả những tờ báo đó, Khiết Ni ngây người ra!

***

Dường như chỉ nội trong một đêm, tin thành hôn của Doãn Hạ Mạt cùng thiếu gia Âu Thần của Tập đoàn Âu Thị đã trở thành tin tức nóng bỏng được tất cả mọi người trong giới tài chính và giải trí quan tâm.

Tập đoàn Âu Thị vốn kín tiếng và thường không khuếch trương rầm rộ, thế lực tài chính và sức ảnh hưởng của tập đoàn cực mạnh này luôn nằm trong vòng bí mật. Người kế thừa Tập đoàn Âu Thị qua nhiều thời kỳ cũng hiếm khi xuất hiện ở nơi công cộng càng khiến cho lòng hiếu kỳ của người bên ngoài ngày càng tăng.

Thiếu gia Âu Thần của Tập đoàn Âu Thị mấy năm nay sống ở nước ngoài, một năm sau khi trở về nước, phong cách giao tiếp cũng khá kín đáo, một vài lần xuất hiện trên mấy tờ báo lá cải đều liên quan đến ngôi sao mới nổi Doãn Hạ Mạt. Lần này lại bất ngờ có tin thiếu gia Âu Thần sẽ cùng Doãn Hạ Mạt sánh bước đến giáo đường thành hôn, tin này không chỉ khiến cho làng giải trí kinh ngạc, mà còn khiến cho cả giới tài chính cũng chấn động không kém. Những vụ scandal giữa công tử con nhà đại gia quý tộc và nữ minh tinh là chuyện thường ngày, nhưng tin về một người kế vị chính thức của tập đoàn tài chính danh tiếng sắp chính thức kết hôn cùng nữ minh tinh là điều khó mà tưởng tượng.

Mục bản tin kinh tế tài chính của tất cả các phương tiện truyền thông cũng đăng nhiều bài viết về hôn nhân của Âu Thần và Doãn Hạ Mạt. Đa số các bài báo trên đủ loại báo, tạp chí lá cải và đài truyền hình tập trung xoáy vào Doãn Hạ Mạt nhiều hơn. Từ khi Doãn Hạ Mạt gia nhập làng giải trí đến nay, những tin đồn xấu gần như chưa bao giờ dứt, khi còn trong khóa bồi dưỡng đào tạo ngôi sao, Lạc Hi đã đích thân xuất hiện trên quảng trường Cầu Vòng để ủng hộ cô, đồng thời còn xuất hiện trong clip quảng cáo và MV đầu tiên của cô, giúp cô bộc lộ được nhiều tài năng của mình trong làng giải trí.

Từ khi quay bộ phim truyền hình *Bản tình ca trong sáng* đến nay, những vụ scandal về Doãn Hạ Mạt càng lúc càng rầm rộ. Trong sự kiện An Bân Ni, Doãn Hạ Mạt bị chỉ trích có ý đồ mê hoặc Lăng Hạo để tiến thân khiến cho dư luận không ngừng soi mói, tuy sau này việc đó đã được sáng tỏ nhưng chuyện tình giữa cô và Lạc Hi lại bị lộ trước công chúng. Trong lúc mọi người đều cảm động bởi câu chuyện tình lãng mạn như truyện cổ tích giữa Doãn Hạ Mạt và Lạc Hi thì lại có tin đồn có kẻ thứ ba xen vào lan truyền, nào là quan hệ giữa Thẩm Tường và Lạc Hi, quan hệ giữa Âu Thần và Doãn Hạ Mạt khiến mọi thứ rối tung cả lên...

Bây giờ lại là chuyện Doãn Hạ Mạt và Âu Thần sẽ cử hành hôn lễ trong một vài tuần tới.

Doãn Hạ Mạt đích thị là người phụ nữ như thế nào, sao lại có sức hấp dẫn đến nỗi một ngôi sao nổi tiếng cả khu vực như Lạc Hi, và Âu Thần, người thừa kế Tập đoàn Âu Thị đều điên đảo vì cô. Tuy cô xinh đẹp và khá diễm đam, trên người cô như luôn phát ra một luồng hào quang rực rỡ khiến người ta khó lòng rời mắt, nhưng trong làng giải trí, những ngôi sao nữ hấp dẫn hơn Doãn Hạ Mạt đâu phải là ít.

Đúng là hồ ly bấp sinh rồi.

Mọi sự công kích của giới truyền thông đều nhắm vào Doãn Hạ Mạt, có người nói cô quen với việc lợi dụng đàn ông để tiến thân, có người thì nói mục đích của cô khi gia nhập làng giải trí là do muốn bước chân vào gia đình danh gia vọng tộc, vì thế một khi cơ hội đã xuất hiện thì cô không một chút do dự mà bỏ rơi Lạc Hi...

Trong một rừng những lời chỉ trích và chế giễu ấy, Doãn Hạ Mạt tự dung lặn mất tiêu, điện thoại thì không bắt máy, cô cũng không còn tham gia bất kỳ show diễn nào, ở công ty và ở nhà

cũng chẳng thấy bóng dáng. Cánh phóng viên nhà báo khó có thể tiếp cận với Âu Thần, nên chỉ còn biết tập trung hết mọi sự chú ý vào Lạc Hi, hy vọng có thể săn được chút ít tin tức.

Nhưng...

Ngay cả Lạc Hi cũng lặn mất tăm!

Một số buổi họp báo trước đó của anh cũng bị hủy bỏ tức thời.

Trong lúc các phóng viên báo chí đều ngạc nhiên thì lại có tin lan truyền, nói rằng Lạc Hi vì bị tổn thương tình cảm mà sinh bệnh. Tuy nhiên, công ty của Lạc Hi lập tức phản bác tin đồn này, họ giải thích rằng do sắp tới, bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* đã quay đến công đoạn cuối, công việc khá nặng nề nên Lạc Hi đành phải hủy bỏ một số show diễn đã định sẵn trước đó. Quả nhiên vài ngày sau, Lạc Hi xuất hiện trước công chúng với vẻ mặt điềm tĩnh tự nhiên như không có chuyện gì xảy ra, anh cùng Thẩm Tường tiến hành công việc tuyên truyền cho bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* đang sắp hoàn thành, trông anh không có vẻ gì là đang bị tổn thương về mặt tình cảm cả.

Rốt cuộc thực hư ra sao, không ai biết rõ. Thời gian thấm thoát trôi đi, hơi nóng của mùa hạ cũng đã dần vơi, mấy ngày qua mưa liên tục, khí trời trở nên dịu mát hơn, hình như cũng chẳng mấy chốc, mùa thu sẽ tới.

Ban đêm tại căn hộ chung cư.

“Thứ Tư tuần này ngoài việc đóng phim *Thiên hạ thịnh thế*, chuyên mục *Bát quái thiên hạ* muốn mời anh tham gia quay chương trình vào lúc hai giờ trưa, Tuần san *Khổng Tước* muốn phỏng vấn anh lúc năm giờ trưa, tiết mục *Giải trí thiếu nữ thanh tú* thì muốn mời anh tham gia buổi phỏng vấn truyền hình trực tiếp tối nay, và còn...” Khiết Ni cúi đầu nhìn vào quyển sổ ghi chép, từng mục, từng mục báo cáo lại với Lạc Hi.

“Ừ, chỉ cần thời gian các buổi không trùng nhau, còn thì anh nhận hết.”

Cánh cửa kính mở ra một nửa, luồng gió cuốn theo những hạt mưa bụi bay vào trong, Lạc Hi đứng bên cửa sổ, sau trận ốm, giọng nói vốn còn rất yếu của anh như bị gió thổi tan đi, trống không chẳng còn lại gì.

“Nhưng sức khỏe của anh...”

Khiết Ni ngược nhìn lên, ánh mắt cô đột nhiên chạm phải mấy tờ báo trên bàn, nhìn những tiêu đề nổi bật trên báo, cô hốt hoảng đến nỗi giật thót tim, cổ họng như bị chẹn lại không nói nên lời!

“Hôn lễ đang trong giai đoạn chuẩn bị khẩn trương, Doãn Hạ Mạt sắp bước vào gia đình danh gia vọng tộc.”

“Hôn lễ của Doãn Hạ Mạt có thể sẽ được bí mật tiến hành.”

“Nếu bí mật tiến hành hôn lễ, Doãn Hạ Mạt đang muốn trốn tránh ai đây?”

....

Cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì rồi? Tại sao Lạc Hi và chị Hạ Mạt đột nhiên lại chia tay? Tại sao đột nhiên chị Hạ Mạt lại lấy Âu Thần? Trong lòng Khiết Ni nặng trĩu.

“Anh... có cần tìm chị Hạ Mạt...?”

Khiết Ni do dự hỏi. Cô biết rằng là một trợ lý thì không nên xen vào tình cảm đời tư của Lạc Hi quá nhiều như vậy, nhưng lúc này nhìn Lạc Hi, tự nhiên Khiết Ni có cảm giác sợ hãi, lo âu.

Trước đây khi yêu chị Hạ Mạt, Lạc Hi từ chối tất cả những chương trình không mấy quan trọng, chỉ là để buổi tối có nhiều thời gian ở bên cạnh chị Hạ Mạt hơn. Nhưng giờ đây, anh lại nhận tham gia tất cả mọi chương trình, lịch làm việc kín mít, không còn cả thời gian để nghỉ ngơi, không có thời gian quan hệ bạn bè hay riêng tư cá nhân, thậm chí ngay cả khi Thẩm Tường gọi điện đến thì mười lần, có đến chín lần anh nhờ cô bắt máy. Nếu như không phải quản lý Kiều kiên quyết bắt cô phải hỏi Lạc Hi cho bằng được, thì cô cũng muốn thay anh trực tiếp từ chối những chương trình này.

Anh ấy đang tự hành hạ chính mình đó sao...

Những ngày này, mỗi lần tiếp nhận phỏng vấn hay lên chương trình truyền hình, phóng viên và người dẫn chương trình cũng đều hoặc trực tiếp hoặc vòng vo dò hỏi vấn đề tình cảm giữa Lạc Hi và chị Hạ Mạt. Tuy Lạc Hi luôn cố tỏ ra cười nói vui vẻ như không có gì xảy ra, nhưng chỉ nói qua loa cho xong chuyện rồi sau đó lại lảng sang đề tài khác. Khiết Ni để ý thấy mỗi khi nhắc đến cái tên Hạ Mạt, người anh tự nhiên lại cứng đờ.

“Tìm cô ấy?”

Lạc Hi khẽ thở dài, ngắm nhìn làn sương mờ mịn phủ đầy trên cửa kính hòa lẫn với những hạt mưa bụi, anh buồn bã nói:

“... Em muốn anh đi chúc mừng cô ấy sao?”

“Không phải đâu!” Khiết Ni lo sợ trả lời, mắt lại nhìn xuống những tờ báo đăng tin liên quan đến việc chị Hạ Mạt sắp kết hôn, “... em luôn cảm thấy... có thể có chuyện hiểu lầm gì đó ở đây... có thể do những tin đồn xấu giữa anh và Thẩm Tường khiến chị Hạ Mạt hiểu lầm... cũng có thể chị Hạ Mạt có nỗi khổ tâm gì đó... có thể có khả năng cứu vãn được chẳng...”.

“Vậy nếu như anh tận mắt trông thấy thì sao?”

Trong mắt Lạc Hi là một màu tối đen, anh dường như đang trở về cái đêm ở bệnh viện đó, tận tai nghe Hạ Mạt nói ra câu đó, tận mắt trông thấy Âu Thần ôm chặt cô. Lạc Hi đứng thần thờ, đôi môi từ sắc đỏ chuyển dần sang trắng bệch.

“Cho là anh tận mắt nhìn thấy nhưng cũng có thể đó là giả mà, ví dụ như tin đồn giữa anh và Thẩm Tường đấy, trên báo đăng những hình như thế đó... thế nhưng kỳ thực anh và cô ấy có hẹn hò gì với nhau đâu...”, Khiết Ni suy nghĩ cẩn thận rồi đáp lời.

Tận mắt chứng kiến mà còn là giả hay sao?

Lạc Hi chợt thất thần.

Sương đêm màu trắng phủ đầy trên khung cửa kính. Đúng rồi, anh không phải đã từng cố ý không giải thích với Hạ Mạt về tin đồn giữa anh và Thẩm Tường sao, thậm chí còn nói ra những lời chia tay nữa? Vậy còn Hạ Mạt, có khi nào là giả không, có khi nào là do cô ấy đang giận đối anh không, để buộc anh phải phát ghen...

Lạc Hi nhớ lại những lời nói tuyệt tình mà bản thân đã từng nói với Hạ Mạt, nhớ lại đã có lúc anh từng cố tình khiến cô phải nổi cơn ghen...

Đôi môi Lạc Hi thật nhợt nhạt.

Nhưng...

Trong mắt anh chợt có một tia sáng lóe lên, hệt như người sắp chết đuối vớ được cái cọc!

***

Vào buổi trưa.

Trong tiệm sách.

Đứng trước từng dãy kệ thấp bé, ánh mắt của Doãn Hạ Mạt lướt từ từ qua những quyển sách, thỉnh thoảng cô lại đưa tay lấy một quyển rồi cúi đầu giở ra xem.

Tiểu Trùng đã bắt đầu phải trải qua các cuộc kiểm tra sức khỏe trước khi chấp nhận phẫu thuật ghép thận. Bác sỹ nói cô nên giúp Tiểu Trùng có sức khỏe tốt nhất trước khi tiến hành phẫu thuật, cố tránh những việc quá mệt mỏi mà bị ngắt. Tiểu Trùng rất ngoan, cậu mỉm cười đồng ý với cô rằng từ nay về sau sẽ giảm bớt thời gian vẽ tranh và chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn.

Vì thế, Doãn Hạ Mạt định mua vài tập tranh vẽ cho Tiểu Trùng xem trong thời gian nhàn rỗi ở phòng bệnh. Đáng lẽ cô định đến tiệm sách một mình, nhưng Âu Thần đúng lúc ấy lại xuất hiện, đi cùng với cô đến đây.

Trong tiệm sách khá vắng vẻ.

Doãn Hạ Mạt để lại tập tranh lên kệ sách, ngược nhìn lên, cô phát hiện trong tiệm vẫn là một không gian vắng vẻ và yên tĩnh, chỉ có mỗi hai vị khách là cô và Âu Thần.

Trước đây cô có đến tiệm sách này vài lần, đây là tiệm sách chuyên về ngành mỹ thuật, tuy quy mô của tiệm không lớn, nhưng do các loại sách tương đối đầy đủ, nên tiệm luôn đông khách. Không hiểu sao hôm nay lại vắng vẻ và yên tĩnh đến không ngờ...

Doãn Hạ Mạt lặng lẽ nhìn về phía Âu Thần.

Âu Thần đứng ở đầu kệ sách phía trước, bên cạnh anh đã chất đầy một đồng sách đã chọn, toàn bộ đều là tuyển tập tranh. Âu Thần lại cầm lên một quyển, cúi đầu chăm chú giở ra xem, những ngón tay dài xương xương, dường như Âu Thần gầy hơn trước rất nhiều, trên cổ tay vẫn còn buộc sợi ren lụa màu xanh.

Kể từ cái đêm ở bệnh viện cô đồng ý điều kiện trao đổi của Âu Thần, ván coi như đã đóng thuyền. Giới truyền thông cũng gần như nhanh chóng biết được tin thành hôn giữa cô và Âu Thần.

Tận đáy lòng Doãn Hạ Mạt là cả một khoảng trống.

Doãn Hạ Mạt không muốn biết tin tức thành hôn từ đâu lan truyền ra, còn về những lời công kích cay độc trên các phương tiện truyền thông, cô vốn đã vô cảm từ lâu rồi. Đây là cái giá mà cô phải trả chăng? Trên đời này chẳng có bữa tiệc nào là miễn phí, để có được những gì mình muốn thì dĩ nhiên phải trả cái giá tương đương với nó.

Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng hít một hơi thật sâu để lấy lại tinh thần rồi nhanh chóng đem những tập tranh để vào giỏ mua hàng, đi về phía quầy tính tiền.

“Em mua đủ rồi chứ?”

Một giọng nam thấp và trầm vang lên, một bàn tay đưa ra và cầm lấy chiếc giỏ mua hàng từ trên tay cô. Doãn Hạ Mạt hơi do dự một chút, nhưng cuối cùng cũng để Âu Thần cầm giỏ mua hàng đi, dù gì cô cũng đã quyết định kết hôn với anh rồi, vậy thì cũng nên dần dần tập làm quen với sự tồn tại của anh.

“... Em mua đủ rồi.”

Tập tranh *From Monet to Picasso* Tiểu Trùng rất thích mà ở đây lại không có, nhưng Doãn Hạ Mạt không kể với Âu Thần. Vì nếu để Âu Thần biết được, anh sẽ cố gắng bằng mọi cách mua về cho cô, nếu làm thế, trong lòng cô sẽ cảm thấy rất áy náy.

“Tất cả là 298 đồng chẵn.”

Nữ nhân viên tính tiền ở quầy sách tính toán khá nhanh số sách mà Doãn Hạ Mạt chọn trong giỏ mua hàng, cô ta nở một nụ cười ngọt ngào.

“Cảm ơn!” Doãn Hạ Mạt vừa nói vừa định lấy ví tiền trong túi xách ra thì một chiếc thẻ tín dụng vàng đã được đưa tới tay cô nhân viên trước khi Doãn Hạ Mạt kịp rút tiền. Doãn Hạ Mạt hơi ngẩn người một chút, nhưng rất nhanh, ngón tay cô nhanh chóng chuyển từ chiếc thẻ tín dụng sang nơi để tiền mặt trong ví, lấy ra 300 đồng, Doãn Hạ Mạt nói với cô nhân viên quầy thu ngân:

“Hãy dùng tiền của tôi đi, tôi có tiền mặt.”

Giọng nói của cô rất bình tĩnh và có phần kiên quyết, khiến cô nhân viên tính tiền nhìn Âu Thần không biết phải làm gì.

Âu Thần nhìn Doãn Hạ Mạt chăm chăm.

Nhưng cô không hề quay đầu lên nhìn Âu Thần, chỉ lặng lẽ đặt tiền trên quầy thu ngân, dưới tia nắng ban trưa ấy, làn da trắng của cô dường như trở nên trong suốt hơn.

Âu Thần chậm rãi cầm lại chiếc thẻ của mình.

Tính xong số tiền sách của Doãn Hạ Mạt, cô nhân viên bắt đầu tính số sách mà Âu Thần đã mua. Tất cả sách Âu Thần mua đều là những tập tranh nhưng lại không có một quyển nào giống những quyển Doãn Hạ Mạt vừa mới mua, khi cô nhân viên quét mã số sau quyển sách, Âu Thần lại nhìn những tập tranh mà Doãn Hạ Mạt đã mua, rồi xuống giọng hỏi:

“Trong tiệm không có cuốn *From Monet to Picasso* à?”

Doãn Hạ Mạt ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Âu Thần.

Trên đường đến tiệm sách, anh đã từng xem sơ qua tờ danh sách những tập tranh mà cô muốn mua, chỉ là vài giây thôi, mà anh lại có thể ghi nhớ đến vậy sao.

“À, hôm trước cửa hàng vừa mới bán hết, vẫn chưa kịp lấy hàng bổ sung.” Cô nhân viên dò tìm một lúc rồi áy náy trả lời.

“Thế nhanh nhất là bao lâu mới có?”

“Ba ngày sau sẽ có, nếu anh cần, đợi khi có sách chúng tôi sẽ lập tức mang đến tận nơi cho anh.” Cô nhân viên mỉm cười đáp.

“Cũng được...”

Âu Thần gật đầu đồng ý.

Ra khỏi tiệm sách, khí trời âm u khó chịu, dường như đang muốn mưa. Doãn Hạ Mạt chú ý đến tấm biển nhỏ “Tạm ngừng phục vụ” trước cửa tiệm sách, nhưng khi cô và Âu Thần vừa ra khỏi, thì nhân viên trong tiệm lập tức gỡ tấm biển ra.

Từ lúc còn nhỏ, Âu Thần luôn làm như vậy, anh luôn muốn mọi không gian chỉ dành riêng cho anh và cô. Nhiều khi điều đó khiến Doãn Hạ Mạt có cảm giác mình chẳng qua chỉ là một con kết tơ vàng mà anh đang nuôi vậy. Nhưng khi nghĩ sang chuyện gần đây, khi tin tức kết hôn của cô lan truyền đi khá rầm rộ, Âu Thần làm như vậy cũng là một cách muốn bảo vệ cô.

Doãn Hạ Mạt cúi đầu xuống như muốn che đi tâm trạng phức tạp trong ánh mắt của mình.

Chiếc xe hơi hiệu Lincoln thân dài chạy trên con đường trở về bệnh viện.

Tài xế đang tập trung lái xe.

Xe có cửa kính cách âm, nên không gian trong xe dường như chỉ có Âu Thần và Doãn Hạ Mạt.

Doãn Hạ Mạt nhìn cảnh vật bên ngoài, ánh mắt mông lung, mơ hồ, dường như những suy nghĩ trong đầu đều trống rỗng, cô im lặng như một con búp bê. Còn Âu Thần đang xem báo kinh tế tài chính, nhưng ngón tay lại không hề chuyển sang trang khác, sau cùng Âu Thần ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn cô chăm chú.

“Anh rất lấy làm tiếc, những tin tức trên báo chắc chắn khiến em cảm thấy rất phiền.”

Giọng nói thấp và trầm của Âu Thần vang lên trong xe.

Doãn Hạ Mạt quay đầu nhìn Âu Thần. Mây đen dày đặc bên ngoài cửa kính, những tia sáng lúc

này âm u hệt như sắp chuyển sang đêm khuya vậy, dưới luồng sáng yếu ớt ấy, gương mặt của Âu Thần nhìn không rõ lắm.

“Không sao cả.” Doãn Hạ Mạt cười nhạt, “Nếu đã quyết định kết hôn thì giới truyền thông sớm muộn gì cũng sẽ biết được, bây giờ chẳng qua chỉ là hơi sớm một chút mà thôi.”

“Những tin đồn không tốt ấy, anh sẽ giải quyết.”

“Cảm ơn anh!”

Doãn Hạ Mạt khách sáo đáp.

Sau đó, vẻ mặt cô lại bắt đầu đăm chiêu, dường như cô đang nghĩ đến điều gì đó, lại có vẻ như chẳng nghĩ ngợi gì. Trời bắt đầu trở mưa, những giọt mưa rơi đầy trên cửa kính xe, làn da của Doãn Hạ Mạt bị phản chiếu lên kính trở nên trắng đẹp lạ thường. Cứ như vậy, ngồi bên cạnh Âu Thần mà cô có vẻ quá xa cách.

“Em...”

Ánh mắt Âu Thần trầm tư, tuy biết rằng đây chẳng qua chỉ là một cuộc trao đổi, nhưng anh lại ước mong có thể nhìn thấy nét mặt vui mừng hạnh phúc của Hạ Mạt giống như một cô dâu bình thường trên khắp thế gian này.

“... có hối hận không?”

“Không.”

“...” Ánh mắt Doãn Hạ Mạt trông như nước biển buổi sớm nhẹ nhàng lướt trên gương mặt Âu Thần, “có một câu, hình như đến giờ em vẫn chưa nói với anh”.

“Cái gì?”

“Cảm ơn anh, Âu Thần.” Doãn Hạ Mạt nhìn Âu Thần mỉm cười.

“...”

“Cảm ơn anh đã đồng ý hiến thận cho Tiểu Trùng... Những ngày qua, em luôn nghĩ có phải là em đã quá ích kỷ không. Phẫu thuật đối thận đối với sức khỏe của anh mà nói, suy cho cùng cũng sẽ tổn hại đến cơ thể anh, em lại cố chấp yêu cầu anh nhất định phải hiến thận cho Tiểu Trùng. Nghĩ lại, đúng là quá đáng quá.”

“Em không giận anh chứ?” Tim Âu Thần thắt lại.

“Ban đầu, em có giận anh”. Doãn Hạ Mạt nhìn ra bên ngoài cửa xe, cảnh vật bên đường được bao phủ bởi làn mưa bụi thành một khung cảnh mờ mịt, “Nhưng, có lý do gì để giận anh cơ chứ. Tiểu Trùng là em trai của em, với anh chỉ là người ngoài, không có mối liên hệ nào, sức khỏe đối với anh mới là quan trọng nhất, cho dù anh kiên quyết từ chối yêu cầu của em, em cũng không có tư cách để trách anh”.

“...”

Âu Thần nhìn Doãn Hạ Mạt, trong ánh sáng buổi trưa lành lạnh, cô như bị bao vây bởi làn mưa bụi bên ngoài cửa sổ xe, rõ ràng là đang ngồi trước mặt anh, nhưng dường như anh không thể nào rút ngắn khoảng cách lại được. Anh cảm thấy tim mình đau nhói, sau cùng, anh chậm

rãi nói một cách nhọc nhằn, “Hay là chúng ta dời ngày kết hôn lại, đợi khi Doãn Trùng phẫu thuật xong, đợi đến...” Đợi đến khi cô thật sự có thể chấp nhận anh...

Nhưng như thế thì đợi đến bao giờ đây, anh đã chờ đợi cô từ năm mười bốn tuổi rồi, cuối cùng thì phải đợi bao lâu nữa, và Lạc Hi liệu có cho anh cơ hội chờ đợi lần nữa không....

Doãn Hạ Mạt sững sờ nhìn Âu Thần.

Cô để ý đến ánh mắt lạnh lẽ và những ngón tay nắm thật chặt của anh, một lúc sau, cô hạ giọng trả lời, “Nếu ngày kết hôn đã định rồi thì không cần phải thay đổi nữa. Việc này là do em tự nguyện nhận lời, sau lễ cưới em sẽ cố gắng làm tốt bổn phận của một người vợ.”

Một người vợ....

Tận đáy lòng Âu Thần như bị kim đâm! Rồi dần dần, một làn hơi nóng từ đó tuôn trào ra, ngày càng sôi sục...

Lúc này điện thoại đột ngột vang lên.

Âu Thần cố nén lòng lại để nghe cái âm thanh phát ra từ điện thoại, là Simon nhắc nhở anh chiều nay năm giờ sẽ có cuộc hẹn với các lãnh đạo cấp cao ngân hàng Hối Phong. Âu Thần đáp trả vài câu rồi nhanh chóng kết thúc cuộc gọi.

Chiếc xe Lincoln thân dài dừng lại trước cổng bệnh viện.

“Cảm ơn anh đã cùng em đến tiệm sách.”

Doãn Hạ Mạt nói với Âu Thần, trên môi nở một nụ cười chiếu lệ, ánh mắt trong suốt như pha lê, cô kiên quyết từ chối việc Âu Thần muốn đưa cô đến tận phòng bệnh Tiểu Trùng. Một mình ôm những tập tranh vừa mới mua, cô bước ra khỏi xe, đi trong cơn mưa bụi.

Ngồi trong xe, Âu Thần lạnh lẽ nhìn theo bóng dáng Doãn Hạ Mạt.

Dưới làn mưa bụi ấy.

Dáng cô có vẻ như gầy yếu mỏng manh, nhưng sống lưng lại rất thẳng.

Cô đi rất nhanh.

Thậm chí không hề quay đầu nhìn Âu Thần một lần nào.

Khi vào đến đại sảnh của bệnh viện, cô cũng không hề quay đầu nhìn lại, rồi dần dần biến mất trong đoàn người.

***

Doãn Hạ Mạt nhắm mắt lại.

Đứng ở một góc đại sảnh của bệnh viện cho đến khi không còn cảm thấy cái ánh mắt lạnh lẽo dõi nhìn từ phía sau cô mới từ từ thả lỏng người, nụ cười trên môi tắt dần, đôi môi càng lúc càng trở nên nhợt nhạt hơn. Ở trước mặt Âu Thần, Doãn Hạ Mạt luôn có cảm giác tội lỗi nặng trĩu, đến nỗi cô cảm thấy không tài nào thở được.

Chính cô đã yêu cầu Âu Thần phải hiến thân cho Tiểu Trùng.

Chính cô đã đồng ý điều kiện trao đổi này.

Nếu vậy thì đương nhiên cô phải cố gắng đáp trả anh ấy.

Như vậy mới công bằng....

Thế nhưng, cô không tài nào làm được, Doãn Hạ Mạt muốn dùng kỹ năng diễn xuất để che giấu điều đó, nhưng cô biết điều đó không thể lừa được ánh mắt của Âu Thần, nó chỉ khiến Âu Thần càng trở nên lạnh lẽ, ít nói hơn mà thôi. Hôm nay, phải chăng Âu Thần đã lại bị cô làm tổn thương...

Chậm rãi bước đi trên hành lang bệnh viện.

Doãn Hạ Mạt thốn thức suy nghĩ.

Sự việc của năm năm trước đã dần vơi đi trong ký ức cô, đầu đêm đó ở gốc cây anh đào, cô từng rất giận Âu Thần, hay ở cái nơi tối đen kia cô đã thề rằng sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, nhưng bây giờ tất cả như tan thành mây khói. Hoặc giả đối với Âu Thần mà nói, sự xuất hiện của cô mới chính là tai kiếp lớn của anh chẳng...

Chả mấy chốc, bước chân đã đưa cô đến trước cửa phòng bệnh của Doãn Trùng.

Doãn Hạ Mạt hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh lại, để có thể mỉm cười, để đôi mắt của mình vui vẻ giống như vì sao lấp lánh. Doãn Hạ Mạt gõ cửa phòng bệnh, rồi mở cửa đi vào trong.

“Chị...”

Trong phòng không bật đèn, cơn mưa bên ngoài cửa sổ khiến căn phòng trở nên âm u đến kỳ lạ. Doãn Trùng khẽ gọi cô, lưng cậu tựa vào đầu giường, trên đầu gối là một bảng kẹp vẽ, nhưng lại không thấy rõ nét mặt.

“Em lại vẽ tranh nữa à, không phải đã nói sẽ ít vẽ rồi sao?” Trong nụ cười của Doãn Hạ Mạt mang chút trách mắng. Doãn Hạ Mạt đưa tay bật ngọn đèn lớn của phòng bệnh, căn phòng tràn ngập ánh sáng tức thì, “em xem chị mua cái gì về cho em này”.

“Là cái gì vậy?”

Doãn Trùng tò mò.

“Em chắc chắn sẽ thích!”

Doãn Hạ Mạt chớp chớp mắt vui vẻ bước qua phía bên kia, định đem chồng tập tranh dày đặt lên chiếc tủ đầu giường của Tiểu Trùng, đột ngột cô phát hiện ra Trần Ân cũng đang ở trong phòng bệnh.

“Trần Ân, cậu cũng ở đây à.”

Doãn Hạ Mạt mỉm cười chào Trần Ân.

Trần Ân đang đứng bên cửa sổ, thần sắc kỳ lạ đến khó tả.

“Ơ...”

Trân Ân ngơ ngác nhìn Doãn Hạ Mạt, dường như sự xuất hiện của Doãn Hạ Mạt có vẻ không đúng lúc cho lắm, sau đó ánh mắt của Trân Ân từ người Hạ Mạt chuyển sang hướng khác.

Doãn Hạ Mạt cũng nhìn theo hướng ánh mắt của Trân Ân.

Trên chiếc sofa nhỏ màu đỏ đối diện với giường bệnh.

Đôi mắt của người ấy đen như màn đêm, đang chăm chú nhìn cô, trong ánh mắt ấy dường như phủ đầy hơi sương, anh ta từ từ đứng dậy, ánh mắt đọng lại trên gương mặt cô.

“Đã lâu không gặp.”

Giọng nói của Lạc Hi có chút khàn và nhỏ, giống như tiếng mưa bụi bên ngoài cửa sổ vậy, trong phút chốc, cả thế giới như yên lặng không một tiếng động.

CHƯƠNG 2

Mưa vẫn cứ rơi.

Ngoài ban công ở tận cùng dãy hành lang dài của bệnh viện, cây thường xuân ngày hè vẫn xanh biếc, cơn gió thoảng qua mang theo hơi lạnh đầu mùa thu.

“Thật có lỗi, muộn như vậy mới đến thăm Tiểu Trùng, anh đã tìm em... đã gọi điện thoại cho em... nhưng em toàn tắt máy.” Giọng Lạc Hi dịu dàng yên ả như làn mưa bụi từng bay trong không trung, chỉ có câu cuối cùng hơi để lộ một chút ưu tư.

“...”

Hàng mi cong từ từ che khuất đôi mắt Doãn Hạ Mạt, cô chăm chú nhìn vệt nước mưa tạt ướt dưới ban công, hồi lâu Hạ Mạt nói:

“Ở bệnh viện cần phải yên tĩnh, nên em đã tắt máy.”

“Vậy à...”

“Vâng.”

Yên lặng choán cả một góc bệnh viện.

Lạc Hi nhìn Hạ Mạt đang đứng bên cạnh mình.

Dưới làn mưa bụi tung bay trong không trung, đôi mắt Doãn Hạ Mạt tĩnh lặng, trong suốt như thể Lạc Hi là người bạn cũ đã lâu không gặp, một hồi ức loáng thoáng mờ nhạt, một sự rung động không thể hiện rõ tâm trạng. Vừa mới đây thôi, lúc nhìn thấy cô trong phòng bệnh, đôi mắt thất thần ngơ ngác và đôi môi bỗng chốc trở nên trắng bệch của Hạ Mạt gần như khiến Lạc Hi tưởng rằng tận trong đáy lòng, cô vẫn còn nhớ anh...

Nhìn nhầm chăng...

Lạc Hi cố xua đi suy nghĩ cứ vọt vờ trong đầu ấy, anh lại lên tiếng:

“Thế bệnh tình của Tiểu Trùng sao rồi?”

“... Sức khỏe của Tiểu Trùng xưa nay vẫn kém, lần này nằm viện ráng tĩnh dưỡng điều trị cho thật tốt, đợi khỏe hẳn mới về nhà.” Hạ Mạt cố mỉm cười.

“VẬY Ạ?” Lạc Hi nhíu mày cảm thấy có điều gì đó không ổn.

“... Vâng.” Nụ cười của Hạ Mạt có chút gượng gạo.

“Anh... có thể đến thăm Tiểu Trùng thường xuyên được không?”, Lạc Hi chậm rãi nói, “... hy vọng sẽ không làm phiền đến em”.

“Không cần đâu.”

Doãn Hạ Mạt đáp nhanh, rồi lại vội cúi đầu xuống.

Cái dáng vẻ cố tình thả lỏng ban nãy của Lạc Hi bỗng chốc lại trở nên cứng đờ!

Lạc Hi sững sờ nhìn Hạ Mạt, trong lòng anh như có làn hơi lạnh bắt đầu từ từ chảy tràn trong mạch máu. Cả trăm câu nói chuẩn bị trên đường đến đây khi nãy bỗng chốc tan biến hết, tất cả mọi thứ đều bị ba chữ ngắn ngủi lạnh nhạt này của Doãn Hạ Mạt xóa tan đi tất cả, nỗi đau đón tột cùng trong lồng ngực, Lạc Hi gần như không thể kiềm chế được nữa bật thành tiếng:

“Sao hả, ý em là sợ anh đến bệnh viện sẽ đụng phải Âu Thần hay sao? Em sợ anh sẽ mang phiền phức đến cho em đấy à?”

Doãn Hạ Mạt lặng lẽ nhìn những hạt mưa bên ngoài ban công, sự mệt mỏi cực độ của mấy ngày nay khiến cô không còn hơi sức, tâm trí đâu mà phản bác nữa, cô lạnh nhạt trả lời, “Nếu anh đã nghĩ như vậy, thì cứ cho là vậy đi”.

Con đau buốt nhói trong tim!

Giờ đây, ngay cả một lời phủ nhận và giải thích cũng không còn nữa ư? Thế thì anh còn ở nơi này để làm gì nữa?! Lạc Hi nắm chặt tay lại, anh không còn muốn ở lại thêm một phút nào nữa, muốn quay lưng bỏ đi ngay lập tức! Thế nhưng lý trí cuối cùng trong con người anh đã níu giữ anh lại, tuy rằng nỗi đau khổ vì bị người khác làm tổn thương đang giày vò anh, nhưng anh biết, đây là cơ hội cuối cùng, bây giờ nếu anh bỏ đi, thì có lẽ thật sự sẽ không còn cơ hội giữ

được cô ấy nữa...

“Xin lỗi.”

Lạc Hi xin lỗi một cách khó khăn.

Những lời đồn ác ý và sự chế giễu không khiến sắc mặt Doãn Hạ Mạt thay đổi, vậy mà hai từ “xin lỗi” lại khiến cô phải ngạc nhiên ngẩng phắt đầu lên! Nhìn vẻ mặt đau khổ không nói nên lời của Lạc Hi, trái tim vốn đã đau khổ đến tê dại của Hạ Mạt hình như dần dần thối thức trở lại, đôi môi cô khẽ động đây, Hạ Mạt như muốn nói điều gì đó, nhưng... giờ còn có thể nói điều gì được nữa đây...

Sau khi đã đồng ý điều kiện của Âu Thần, cô vẫn còn tư cách để giải thích nữa ư...

Trong giây phút ấy.

Cả hai người đều không nói gì.

“Hôm qua, không ngờ tình cờ anh gặp người dẫn chương trình của chương trình *Super star* trước đây, anh ta vẫn còn nhớ hai chúng ta.” Khá lâu sau, Lạc Hi đánh tan bầu không khí yên lặng ấy.

Doãn Hạ Mạt sững người.

“Em đã quên rồi ư?” Lạc Hi nhớ lại ngày trước, đôi môi đẹp như hoa anh đào, Lạc Hi mỉm cười, “ba người chúng ta, Doãn Hạ Mạt, Doãn Trùng, Lạc Hi cùng tham gia chương trình đó...”

Lạc Hi khe khẽ hát bài hát đó.

Bên giọng hát nhỏ nhỏ của Lạc Hi, Hạ Mạt dường như được quay về cái sân khấu đã rất lâu trước đây....

Lạc Hi khi ấy là một cậu bé mười sáu tuổi từ hàng ghế khán giả đứng dậy... một luồng rực rỡ tỏa ra, đôi mắt Lạc Hi long lanh như những vì sao, làn da đẹp tựa hoa anh đào... Lạc Hi đứng giữa sân khấu, tay trái nắm lấy tay cô, tay phải nắm lấy tay Tiểu Trùng, anh cất tiếng hát trong trẻo tuyệt mỹ...

...

Mỗi ngày mỗi ngày lớn lên

Mỗi ngày mỗi ngày nở hoa

Mẹ là ánh mặt trời

Con là hoa hướng dương trên bậu cửa sổ

Không sợ khó khăn

Không sợ khô héo

...

Những chiếc lá xanh biếc trên cây thường xuân xào xạc dưới làn mưa bụi.

Lạc Hi lặng lẽ ngâm nga từng câu hát, gần như không có một âm thanh nào, giống như ánh sao lặng lẽ trên bầu trời khuya vậy. Hạ Mạt sững sờ, khóe miệng dần dần nở một nụ cười mê ly, dường như cô và Lạc Hi không hề lớn lên, dường như thời gian vẫn luôn dừng lại tại đêm hôm đó, thời gian không hề trôi qua...

Lạc Hi bất ngờ dừng lại.

“Ngày anh sống một mình bên Anh quốc, mỗi khi nhớ lại, anh thấy mình vừa ngốc lại vừa buồn cười, không ngờ đã bị sự vui vẻ trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy đánh lừa. Từ đó đến giờ, học bài học kinh nghiệm đã vấp phải vẫn chưa đủ hay sao?”

Lạc Hi cười đau xót.

Đôi môi Lạc Hi trắng bệch như những cánh hoa bị nước mưa làm phai tàn sắc màu.

“... Nhưng nếu như không phải chính vì những hồi ức này, có thể ngày sống ở Anh quốc, anh đã buông xuôi rồi. Những lúc như vậy anh nói với lòng mình, anh nhất định phải quay trở lại, hỏi rõ tại sao anh bị bỏ rơi... Nhưng rồi sau này, điều đó đã không còn quan trọng nữa.”

Lạc Hi lặng lẽ dán mắt nhìn Hạ Mạt.

“Nhưng lần này, tại sao anh lại bị bỏ rơi nữa chứ.”

“Lạc Hi...”

Ngoài ban công, từng hạt, từng hạt mưa bụi không ngừng rơi xuống, trên từng chiếc lá của cây thường xuân đọng lại những giọt nước long lanh. Doãn Hạ Mạt hít một hơi thật sâu, cô bình tĩnh nói:

“... không phải anh đã nói chia tay rồi sao?”

***

Chiếc xe Lincoln thân dài vẫn chạy trên đường.

Âu Thần lặng lẽ nhìn ra bên ngoài cửa xe, những hạt mưa nhỏ trên cửa kính đan xen nhau, trong không gian vắng lặng lạnh lẽo ấy, hình dáng anh càng trở nên cô đơn hiu quạnh.

Cuối cùng đã có thể cùng với cô ấy chung sống.

Cuối cùng linh hồn anh và linh hồn cô ấy cũng đã có thể hòa làm một.

Cuối cùng vào những buổi sáng, anh đã có thể trông thấy Hạ Mạt ngay khi vừa mở mắt thức dậy, anh có thể cảm nhận được hơi thở của cô tràn ngập khắp không gian của anh, anh có thể thường xuyên được trông thấy gương mặt của cô, không còn phải lo sợ cô sẽ quên đi...

Thế nhưng...

Tại sao vẻ mặt không vui của Hạ Mạt lại khiến trái tim anh đau đến vậy...

Tuy Hạ Mạt luôn cười tươi, luôn cố gắng ngụy trang nhưng tận sâu trong đáy mắt cô luôn có một khoảng trống khó mà che giấu được dường như tất cả mọi thứ đó đang dần nuốt chửng cả sinh mệnh cô vậy.

Âu Thần biết rõ rằng thật ra Hạ Mạt...

Âu Thần lạnh lùng khẽ nhếch môi. Nắm chặt điện thoại trong tay, những ngón tay của anh cứng ngắc đến trắng bệch, lòng bàn tay có chút mồ hôi. Anh đã nắm chặt điện thoại rất lâu, rất lâu, hạt mưa trong suốt rơi lã tã, lã lã tã tã lên cửa kính xe.

Chiếc Lincoln Limousine vẫn lặng lẽ chạy trên đường.

Ngón tay Âu Thần chậm rãi nhấn một số máy lên điện thoại, rất lâu, cuối cùng mới có thể tiếp tục nhấn tiếp. Anh ngấm làn mưa bụi bên ngoài cửa xe, giống như vừa nãy ngấm hình bóng cô từ từ biến mất dần trong hành lang bệnh viện vậy. Âu Thần nói vào điện thoại:

“... Ngày thành hôn... hoãn lại.”

***

Ngoài ban công của bệnh viện.

Những chiếc lá xanh biếc của cây thường xuân xào xạc dưới làn mưa bụi.

...

...

Cái đêm chia tay đó...

...

“Đó là thật.”

Lạc Hi chăm chăm lạnh lùng nhìn Hạ Mạt, “Anh và Thẩm Tường... đúng là đã hôn nhau.”

...

“Chúng mình chia tay đi.”

Dường như chẳng mất ít sức lực nào để nói ra năm từ quá ư là đơn giản này, chỉ có điều khi Lạc Hi phát ra câu đó, hình như giọng nói của anh bị chẹn cứng lại.

...

“Thật ra tôi cũng chẳng có tư cách gì để chỉ trích cô. Đúng là tôi và Thẩm Tường đã hôn nhau, cũng chuẩn bị chính thức quan hệ với nhau... Doãn Hạ Mạt, cô cho rằng, tôi không có cô thì không ổn sao?”

...

Tại lâu đài Thiên Nga, Lạc Hi và Thẩm Tường nắm tay nhau xuất hiện tại đại sảnh...

...

...

“Là anh đã nói vậy à?”

Lạc Hi buồn bã cười nhạt, cơn mưa vẫn lặng lẽ rơi sau lưng, dường như có một làn sương mù mờ mịt đang bao trùm lấy anh.

“Nhưng khi hai người yêu nhau tranh cãi, không phải cũng sẽ nói những lời dối hờn sao? Chỉ cần làm lành thì mọi việc sẽ tốt hơn trước, hai người sẽ hiểu nhau hơn, không phải thế sao...”

Doãn Hạ Mạt ngơ ngác nhìn Lạc Hi, bỗng nhiên, cô hơi hoảng tránh ánh mắt đen trầm mặc của anh! Không thể, không thể tiếp tục nhìn anh ấy, không thể nghe anh ấy nói nữa, Hạ Mạt cố gắng ra lệnh cho con tim đau đớn dần vặt của mình phải trở nên sắt đá hơn! Cô đã không còn quyền để lựa chọn nữa rồi, tất cả đều đã được an bài...

“Không có Thẩm Tường, không có bất kỳ ai...” Giọng Lạc Hi ngày càng nhỏ dần.

“Không liên quan đến cô ấy.” Doãn Hạ Mạt khẳng định, đôi môi mím chặt, ánh mắt lướt qua vai, Hạ Mạt hướng nhìn bầu trời đang mưa xối xả, “Em đã từng tin rằng vị scandal giữa anh và Thẩm Tường là giả, nhưng điều đó thật sự đã làm em tổn thương, khiến em có cảm giác như anh không coi trọng em... hoặc giả, chúng ta thật sự không thích hợp sống bên nhau. Bởi luôn có cảm giác không an toàn trong con tim, cái anh cần là một người thực sự hết lòng toàn tâm toàn ý yêu thương anh, một người yêu anh mà không dẫn đo suy tính, không có những vướng mắc tạp niệm khác. Khi anh và những nghệ sĩ khác vướng mắc vào những vụ scandal với nhau, em sẽ phải nổi cơn ghen; khi anh về nhà muộn, em sẽ phải lo lắng; khi anh có nhiều show diễn không thể ở bên cạnh em, em sẽ phải giận dữ...”

“Chẳng lẽ em không thể làm thế được sao?”

“Em không làm được.” Doãn Hạ Mạt cười trong đau khổ, “Em sẽ không ghen, nếu như em tin anh, tin những lời đồn đó là giả; nếu em không tin anh, em sẽ tự khắc chủ động rời xa anh. Vói lại, trong cuộc sống của em, vẫn còn rất nhiều việc khác quan trọng hơn tình yêu, anh sẽ không phải là tất cả đối với em”. Thế nên, anh và cô không thể tìm được tiếng nói chung, có lẽ cuối cùng vẫn phải chia tay, có lẽ chia tay sớm một chút đối với Lạc Hi sẽ ít tổn thương hơn. Doãn Hạ Mạt cố an ủi bản thân như thế, cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của Lạc Hi.

“Là cái gì nào? Có chuyện gì có thể quan trọng hơn cả anh sao?”

Doãn Hạ Mạt cắn chặt môi im lặng không nói lời nào.

“Tiểu Trùng đối với em là quan trọng nhất, đúng không?” Lạc Hi hạ giọng nói.

“... Vâng.”

Tuy biết rõ câu trả lời của Doãn Hạ Mạt sẽ là như vậy, nhưng trái tim Lạc Hi vẫn rất đau, anh sững sờ nhìn Doãn Hạ Mạt, sau đó lại nở một nụ cười gượng gạo.

“Còn gì nữa? Còn cái gì nữa không? Sự nghiệp của em phải không?”

“ ... ”

Đôi môi Doãn Hạ Mạt khẽ động, nhưng cuối cùng cô cũng không nói lời nào, lúc này phủ nhận hay giải thích thì đâu có ý nghĩa gì nữa? Lúc này cô nên quyết đoán hơn, chấm dứt và cắt đứt hết mọi thứ chứ không phải ở đây để tranh luận nguyên nhân cái cọ giữa hai người. Thế nhưng, tại sao... cô lại không nói được lời nào...

Lạc Hi tiếp tục hỏi Doãn Hạ Mạt:

“Thế còn bạn bè của em, Trần Ân, Phan Nam, cứ cho là cả Đào Thục Nhi, Khiết Ni... họ cũng quan trọng hơn cả anh sao?”

“Lạc Hi à...”

“Không sao đâu. Nếu tất cả những điều này anh đều có thể chấp nhận được hết, thì được rồi phải không?” Lạc Hi mỉm cười với Doãn Hạ Mạt, nỗi đau ẩn chứa trong ánh mắt anh khiến trái tim cô như bị dao cứa.

“Nếu như tất cả những điều này anh đều chấp nhận cả, nếu như từ nay về sau anh sẽ không suy tính hơn thiệt nữa, nếu như anh xin lỗi em về những lời nói trước đây đã khiến em tổn thương...”

Ngoài ban công mưa vẫn cứ rơi.

Sâu trong đáy mắt Lạc Hi như có làn sương mỏng manh, anh nở một nụ cười ấm áp rồi nhẹ nhàng đưa tay lên, nhẹ nhàng chạm vào gương mặt Doãn Hạ Mạt.

“... vậy thì, em có thể đừng giận dỗi nữa được không, và đừng nói những lời chia tay nữa được không?”

***

Cảnh vật bên ngoài cửa xe âm thầm lướt nhanh trong cơn mưa.

Rất lâu, Âu Thần im lặng nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại đã tắt máy, khi này bộ phận đối ngoại của tập đoàn hỏi anh muốn trì hoãn lễ cưới đến khi nào, nhưng anh lại không trả lời được, anh chỉ có thể nói những dự định về lễ cưới tạm thời dừng lại thế thôi.

Phải đợi cô ấy bao lâu đây...

Phải bao lâu nữa cô ấy mới thật sự chấp nhận anh.

Có khi nào không bao giờ có được một ngày như thế không...

Đột nhiên Âu Thần nhìn thấy chiếc túi giấy bên trong xe. Trong đó đựng những tập tranh anh

mua ở tiệm sách, định cùng cô tặng cho Tiểu Trùng, nhưng khi nãy những cử chỉ có phần xa lạ và khách sáo của Hạ Mạt lúc bước xuống xe đã khiến anh quên mất.

Chiếc túi giấy yên lặng ở lại trên ghế xe.

Giống như bị người ta bỏ rơi vậy.

Âu Thần không nói gì, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa xe, bên đường có một cửa hàng bán sách mỹ thuật vụt ngang qua nhanh trong cơn mưa, Âu Thần lập tức la lớn: “Dừng xe!”.

Tài xế dừng xe bên đường.

Âu Thần đi vào tiệm sách, anh bước thẳng đến trước mặt nhân viên cửa hàng sách hỏi:

“Ở đây có cuốn *From Monet To Picasso* không?”

Nhân viên cửa hàng sách tra tìm một lúc, đúng là có. Âu Thần cầm tập tranh quay trở lại xe, mưa khiến người anh hơi ướt một chút, anh nói với giọng hơi trầm:

“Quay lại bệnh viện!”

***

Tại ban công ở cuối dãy hành lang bệnh viện.

Những hạt mưa bụi nhẹ nhàng rơi vào từ bên ngoài ban công, chiếc áo trắng của Lạc Hi đã bị mưa tạt hơi ướt thành ra trông nhàn nhạt, trong suốt. Lạc Hi xoay người đứng dậy, ánh mắt dịu dàng nhìn Doãn Hạ Mạt một cách thành khẩn.

“Hạ Mạt, là anh đã sai... anh đã quá yêu em, đã quá lo sợ mất em... nên anh đã suy tính hơn thiệt quá nhiều, đôi khi lại quá trẻ con... nhưng đây là lần đầu tiên anh phạm lỗi nên vẫn còn cơ hội để sửa lỗi phải không em?”

Lạc Hi nhẹ nhàng mỉm cười nhìn gương mặt Doãn Hạ Mạt, dường như chỉ cần cô mỉm cười một chút thì cả thế giới này sẽ trở lại tươi đẹp như ban đầu. Thế nhưng ánh mắt chứa đầy sự yếu đuối không xác định rõ của anh lại nói với cô rằng, nụ cười của anh thật yếu đuối biết bao.

“Em xin lỗi...”

Từ từ nhắm mắt lại, Doãn Hạ Mạt đứng đó cố sao cho thật cứng rắn, cô không dám để lộ một chút gì gọi là đau đớn hay lo sợ trong đáy lòng mình.

“Không phải nguyên nhân do anh... mà do em...”

Doãn Hạ Mạt không hiểu sao đột nhiên lại cảm thấy con tim đau đến khó thở như thế, trong cổ họng cô dường như có gì đó ngăn lại không cho cô nói tiếp được nữa. Hạ Mạt cứ tưởng rằng mình đã có thể vứt bỏ hết tất cả mọi chuyện ngoại trừ Tiểu Trùng, cô cứ tưởng rằng mình đã trở nên hoàn toàn lạnh lùng để có thể đối mặt với anh...

Anh không thích hợp nói những lời như thế này một tí nào..

Chàng thiếu niên có vẻ đẹp mê hoặc lòng người dưới gốc cây anh đào ngày nào, luôn kiêu ngạo và cố chấp, cứ muốn dùng vẻ đẹp ưu tú và hoàn mỹ của mình để làm áo giáp bên ngoài, chứ nhất định không chịu để lộ cái cảm giác không an toàn nằm sâu trong đáy lòng mình. Một người như anh, làm sao có thể, làm sao có thể nói ra được những lời như thế...

Huống hồ, người sai...

Kỳ thực là cô cơ mà.

Đôi môi Lạc Hi trắng bệch đến đáng sợ.

“Tại sao phải nói lời xin lỗi, không phải tại anh đã đề nghị chia tay sao? Phải là anh...”

“Không, cứ cho là...” Doãn Hạ Mạt từ đầu đến cuối không dám nhìn thẳng vào Lạc Hi, giọng nói của cô cứng đờ lại, “... cứ cho là anh không đề nghị chia tay, thì em cũng sẽ đề nghị...”.

“... Thật vậy ư?”

Lạc Hi khe khẽ hỏi, tận sâu trong đáy mắt anh có một cảm giác yếu đuối và lạc lõng.

Bầu trời khá yên tĩnh.

Những hàng mưa bụi không ngừng vẩy trên những chiếc lá của cây thường xuân.

Đột nhiên, đôi mắt của Lạc Hi sáng rực lên!

“Hắn ta bắt ép em đúng không, cũng giống như lần trước vậy, hắn ta đã uy hiếp em đúng không?” Ánh mắt Lạc Hi rực sáng như một đứa trẻ, dường như cuối cùng anh cũng đã tìm được nguyên nhân rồi, câu nói này phát ra vừa nhanh vừa nhẹ nhàng.

Nhìn đôi mắt rực sáng tràn đầy hy vọng của Lạc Hi, Doãn Hạ Mạt sửng người không nói nên lời, tận đáy lòng cô như có con dao sắc nhọn, từng nhát, từng nhát một thay phiên nhau đâm vào. Doãn Hạ Mạt nắm chặt các ngón tay lại, cô cố lấy cái đau sắc nhọn trong lòng bàn tay để đẩy lùi cái đau trong trái tim, cô cố gắng hết mình để khắc chế nỗi đau, để giọng nói trở nên lạnh nhạt hơn.

“Không. Anh ấy không bắt ép em.”

“Không phải vậy sao...”

Như vậy, còn nguyên nhân gì nữa đây? Tất cả mọi lý do đều đã nói cả rồi...

Lạc Hi bàng hoàng lo lắng hỏi cô, trong đầu cứ như có một luồng âm thanh âm ỉ vang bên tai, cũng như cơn mưa to ngoài kia, mọi thứ đều trở nên hỗn độn và giá lạnh.

“Chẳng lẽ... em quả thật đã yêu hắn ta... nên chúng ta vừa mới chia tay, thì em đã cùng hắn ở bên cạnh nhau, nhanh đến vậy sao...”

Nhanh đến vậy sao...

Họ mới chỉ chia tay chưa đến vài ngày, thế mà quan hệ giữa Doãn Hạ Mạt và Âu Thần đã phát triển đến mức chuẩn bị làm lễ thành hôn rồi sao...

Cứ như vậy...

Cứ như vậy đi...

Cổ họng Doãn Hạ Mạt như có luồng khí bức ngạt, giống như từ mạch máu muốn bung trào ra. Vẫn đứng nguyên tại chỗ, Doãn Hạ Mạt như hòn đá bị gió bào mòn, chỉ cần thêm một làn gió nhẹ thoảng qua nữa là sẽ biến thành bụi và cuốn tan đi.

Mưa vẫn cứ lặng lẽ rơi.

Những giọt nước tí tách lẫn trên lá cây thường xuân.

“Anh đã không tin em nữa rồi.” Lạc Hi bỗng dừng chăm chăm nhìn Doãn Hạ Mạt, anh nín thở rồi dần dần nở một nụ cười như làn sương trắng, “Vì thế những gì em vừa nói lúc nãy, tất cả anh đều không tin”.

Hàng mi cô khẽ run nhẹ.

“Em đang đánh lừa anh đúng không? Những lời nói mà khi nãy em đã nói...” Nụ cười dịu dàng của Lạc Hi, những ngón tay anh dịu dàng đặt lên môi cô, “đều là giả hết đúng không em? Hạ Mạt của anh thật là, diễn kịch tốt thật đấy...”.

“Lạc Hi...”

Nụ cười của Lạc Hi khiến Doãn Hạ Mạt kinh ngạc.

Một lúc sau, cánh tay Lạc Hi bỗng gồng sức choàng qua bờ vai của Doãn Hạ Mạt, anh cúi đầu hôn cô!

Hôn cô mà không hề dự tính trước!

Nụ hôn này tràn đầy hương vị của sự tuyệt vọng, nhưng, nụ hôn dường như mang theo một nỗi khao khát và tia hy vọng cuối cùng, vì thế cái hương vị của sự tuyệt vọng này càng nồng nhiệt hơn khiến con tim Hạ Mạt trở nên hoảng loạn! Doãn Hạ Mạt muốn lùi lại, cô vùng vẫy nhưng không được, rồi thân người lại dần dần như bị trúng bùa mê không động đậy gì được nữa, Doãn Hạ Mạt cảm nhận nụ hôn tuyệt vọng của Lạc Hi, cô cố gắng quên đi tâm trạng của mình, không hồi đáp gì cả, cứ như người gỗ vậy, cô chỉ còn biết nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Ở cuối dãy hành lang bệnh viện.

Những lá cây xanh biếc của cây thường xuân giăng đầy trên bức tường.

Trên ban công.

Mưa bụi đang bay.

Hình bóng của hai người họ như bị bao vây bởi sương và mưa, làn sương trắng nhàn nhạt, giống như một bức tranh thủy mặc vậy, mãi mãi không bao giờ phai.

Trên hành lang bỗng vang lên tiếng bước chân nặng nề đến khó tả, nó làm những hình ảnh tĩnh lặng trong làn sương ấy bỗng giật mình tỉnh giấc. Lạc Hi vội buông Doãn Hạ Mạt ra.

Lạc Hi sững sờ... nhìn Doãn Hạ Mạt.

“Anh thật đã...”

Cơ thể Doãn Hạ Mạt đông cứng và lạnh buốt, làn hơi lạnh đó truyền từ bờ vai cô đến đôi tay của Lạc Hi khiến Lạc Hi hơi chút ớn lạnh, cái lạnh khiến cổ họng Lạc Hi trở nên khô khốc và khản đặc lại, nhất thời anh không nói thêm được lời nào nữa.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần.

Cảm giác một áp lực nặng nề khiến người ta không thể không chú ý được, bước chân càng lúc càng gần, Lạc Hi vội ngẩng đầu tìm kiếm âm thanh đó, thấy được người ấy, cánh tay anh bỗng nhiên co lại! Đôi vai Doãn Hạ Mạt hơi đau, trong lòng cô hơi sợ hãi, cô quay đầu lại nhìn...

Ở cuối dãy hành lang.

Gương mặt Âu Thần ẩn trong bóng tối, không thấy rõ nét mặt cho lắm, anh từng bước, từng bước tiến đến gần, đi thẳng đến chỗ Doãn Hạ Mạt đang đứng, cứ như là trên ban công chỉ có mỗi mình cô mà thôi. Âu Thần bước tới trước mặt Doãn Hạ Mạt, gương mặt không hề có chút biểu cảm nào, Âu Thần lạnh lùng đưa tay ôm chặt đôi vai Doãn Hạ Mạt, ôm cô vào trong lòng mình.

Lạc Hi thần thờ vội bỏ tay ra.

Trái tim Doãn Hạ Mạt run bần bật, bất giác không kiềm được lòng mình, cô ngoái đầu nhìn Lạc Hi, nhưng chỉ trong phút chốc, lập tức cô hồi tỉnh lại ngay, không vùng vẫy nữa. Với vẻ mặt nhợt nhạt, cô tựa người vào lòng Âu Thần. Âu Thần ôm chặt Doãn Hạ Mạt bằng một cánh tay, ánh mắt trầm mặc của anh bỗng chuyển xuống đôi môi cô.

Sau đó...

Âu Thần đưa tay lên, lấy ngón tay lau sạch môi cô, làm như trên đó có thứ gì không sạch sẽ vậy.

“Lúc này anh vừa nói chuyện điện thoại xong, vì tất cả những ngày trong tháng sau của nhà thờ đều xếp lịch kín cả rồi, cho nên ngày thành hôn không thể thay đổi được, sẽ là cuối tháng này.”

Giọng nói của Âu Thần thật bình tĩnh, như thể đang nói tới một chuyện không thể tự nhiên hơn được nữa, Âu Thần vừa nói vừa ôm chặt vai Doãn Hạ Mạt đi thẳng ra ngoài cứ như không nhìn thấy ai vậy. Từ đầu chí cuối, Âu Thần không hề liếc nhìn qua Lạc Hi lấy một lần, dường như con người đó vốn không hề tồn tại.

Lạc Hi bỗng nhiên cười phá lên, cái vẻ yếu đuối và lạc lõng ban này bỗng chốc tan biến kể từ khi Âu Thần xuất hiện, anh lại trở lại một Lạc Hi hoàn mỹ đến giả tạo trong con mắt người đời.

“Đợi đã.”

Lạc Hi lạnh lùng lên tiếng.

Âu Thần dừng bước, cánh tay tràn đầy sức mạnh ấy vẫn ôm chặt đôi vai của Hạ Mạt không để cho cô quay đầu lại.

Hành lang rộng, yên tĩnh không một tiếng động.

Âm thanh của những giọt mưa bụi trong thời khắc này bỗng nhiên không còn nghe thấy nữa.

“Chẳng phải người ra đi phải là tôi ư?”

Dáng vẻ mảnh khảnh của Lạc Hi lướt qua Âu Thần và Doãn Hạ Mạt, tiếng bước chân nhẹ nhàng trên dãy hàng lang càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất trong làn sương mù mỏng manh ấy.

***

Giới truyền thông những ngày gần đây bỗng chuyển hướng khi bình luận về sự kiện thành hôn giữa Âu Thần và Doãn Hạ Mạt, những lời công kích Doãn Hạ Mạt cũng ít đi. Có một số tờ báo bắt đầu khen Doãn Hạ Mạt là cô bé lọ lem trong truyện cổ tích, cô gặp Âu Thần cũng như số phận đã an bài cho một câu chuyện tình lãng mạn vậy. Do tin đồn Doãn Hạ Mạt sẽ rút chân khỏi làng giải trí sau khi thành hôn nên các chương trình truyền hình bắt đầu phát lại những MV cũ của cô, bộ phim *Bản tình ca trong sáng* bắt đầu phát chiếu lần thứ hai. Nhiều lời bình luận tiếc rẻ cho rằng làng giải trí mất đi một diễn viên mới có tiềm năng như Doãn Hạ Mạt là một điều rất đáng tiếc, tuy nhiên cũng nên chúc cô hạnh phúc.

Những lời bình luận của giới truyền thông đã chuyển chiều, tuy nhiên những loại lá cải như Nhật báo *Quất Tử* hay Tuần san *Nổ* vốn trước giờ luôn đứng vững nhờ tung những tin đồn vẫn không thay đổi bản chất của một Paparazzi, bọn họ trước sau vẫn không từ bỏ những lời châm chọc, chế giễu Doãn Hạ Mạt, còn lại đa phần dư luận báo chí đều đã thay đổi dần.

“Chị, chị thật sự đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?”

Trong ánh mặt trời buổi sớm, Doãn Trùng nhìn bóng dáng chị đi qua đi lại trong phòng bệnh, cô mở cửa sổ để không khí thông thoáng hơn, lau sạch lớp bụi mỏng trên chiếc tủ đầu giường, sau đó cô cầm bó hoa bách hợp lên mỉm cười cắt tỉa tỉ mỉ rồi cắm vào trong chiếc bình bằng thủy tinh. Doãn Hạ Mạt trông có vẻ tràn đầy sung sướng và vui vẻ, trước sau nụ cười vẫn luôn được giữ trên môi.

Thế nhưng, cái ngày mà anh Lạc Hi đến phòng bệnh, vẻ mặt anh chất chứa đầy đau thương và sự hiu quạnh khó mà che giấu được, cùng với vẻ mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch và cơ thể bỗng cứng đờ của chị khi lần đầu tiên nhìn thấy anh Lạc Hi, khiến Doãn Trùng cảm thấy tất cả không hề đơn giản nếu chỉ nhìn từ bên ngoài. Không biết chị và anh Lạc Hi đã nói những gì với nhau mà anh Lạc Hi không quay trở lại phòng bệnh, người cùng trở về với chị lại anh Âu Thần. Âu Thần mua khá nhiều tập tranh tặng Doãn Trùng, trong đó có cả quyển *From Monet To Picasso* mà cậu luôn muốn có, chị im lặng ngồi bên cạnh, tuy chị vẫn mỉm cười, vẻ thất thần buồn bã trong ánh mắt của chị cho thấy dường như tâm trí của chị đang bay đến một nơi rất xa, rất xa vậy.

“Hả?”

Doãn Hạ Mạt chỉnh lại bó hoa bách hợp trong lọ hoa thủy tinh rồi mới quay đầu nhìn lại Tiểu Trùng:

“Đám cưới của chị và anh Âu Thần...” Doãn Trùng do dự, không biết nên nói như thế nào mới phải, “... tại sao lại quyết định gấp rút đến thế? Có phải là...” Có phải chị có nỗi khổ đúng không, hay vì vụ scandal mấy ngày trước của anh Lạc Hi mà chị giận dỗi, hay là có lý do khác? Trước giờ chị vốn không phải là người hành động nông nổi, tại sao ngày thành hôn, chị không hề có

một dự báo nào trước mà lại đột ngột quyết định ngay như thế.

Doãn Hạ Mạt cười.

Cô đem lọ hoa bách hợp đặt lên bệ cửa sổ, rồi đến bên cạnh giường bệnh, cúi thấp người, chớp chớp mắt nhìn Tiểu Trùng, cố tình tỏ vẻ thần bí nói với cậu:

“Em không hiểu sao? Đây gọi là xung hỷ.”

“Xung hỷ?”

Tiểu Trùng mặc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, từ xa xưa đã có cách nói như vậy”, cô cười cười nói, “nếu như trong nhà có người bệnh, chỉ cần làm hỷ sự thì mọi chuyện sẽ qua hết, bởi vì ôn thần thường sợ hỷ thần mà, hỷ thần vừa đến, ông ta sẽ sợ hãi mà chạy mất tiêu.”

“Chị...” Tiểu Trùng không biết nên khóc hay cười, “vì lý do đó sao?”.

“Đương nhiên!”

Hạ Mạt đưa tay vỗ đầu Doãn Trùng, cô không nhịn được cười.

“... Đương nhiên là không phải rồi.”

Hoa bách hợp trắng tinh khiết.

Chiếc lá dài xanh mướt.

Trên cánh hoa điểm vài giọt nước nhỏ.

Hương thơm thoang thoảng trong không khí.

“Ngày kết hôn cũng hơi gấp”, ngón tay Doãn Hạ Mạt vuốt nhẹ tóc mình, Hạ Mạt nghĩ ngợi chốc lát, cô cười nhẹ nhàng, “nếu như em không thích, chị sẽ dời ngày kết hôn lại, được không?”

“Không nên...”

Doãn Trùng vội vàng nói, cậu lật đặt ngời thẳng người lên, trong ánh nắng ban mai, cậu nhìn thẳng vào mắt chị với cái nhìn ấm áp.

“... có thể được thấy đám cưới của chị, em rất vui mừng! Thế nhưng, em muốn biết... chị không còn thích anh Lạc Hi nữa hay sao, tại sao lại là anh Âu Thần?”

“...”

Hạ Mạt khựng người hốt hoảng một chút.

Nhưng rất nhanh, cô từ từ mỉm cười, lại tiếp tục vò nhẹ mái tóc của Doãn Trùng như đối với một đứa bé, Doãn Hạ Mạt dịu dàng nói, “Em còn nhỏ, còn nhiều chuyện chưa hiểu. Nguyên nhân đầu tiên thích một người có thể rất đơn giản, thế nhưng sau đó vì rất nhiều nguyên nhân khác mà lựa chọn cách chia tay, có thể do tính cách, có thể do hoàn cảnh, cũng có thể còn rất nhiều việc quan trọng hơn tình cảm...”.

“Em không hiểu.” Doãn Trùng hoài nghi nói, “Ý chị là, chị không còn thích anh Lạc Hi nữa sao? Có phải vì vụ scandal giữa anh ấy với Thẩm Tường không? Sau đó chị có hỏi anh ấy không, tin đồn đó là thật hay chỉ là sự hiểu lầm? Hôm đó anh Lạc Hi mới đến phòng bệnh một chút thì chị đã xuất hiện rồi”.

“Em không cần phải hiểu.”

Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng chuyển chủ đề cuộc nói chuyện, cô nói:

“Còn em, em chỉ cần dưỡng sao cho sức khỏe thật tốt để chuẩn bị tiếp nhận cuộc phẫu thuật thay thận. Những việc khác, chị có thể lo được, duy chỉ có sức khỏe của em là chị không thể giúp gì được mà thôi, em phải tự lo lấy, vì vậy, em phải cố gắng lên!”

“Em sẽ cố gắng,” Tiểu Trùng ra sức gật đầu.

Cứ tưởng rằng cơ hội tìm được quả thận thích hợp rất mong manh, vậy mà không ngờ ở đâu lại xuất hiện quả thận rất thích hợp như thế. Thật ra Doãn Trùng thừa biết, cho dù có phẫu thuật thay thận thành công, rất có thể cậu còn phải đối mặt với các phản ứng bài trừ cũng như các vấn đề xảy ra ở các cơ quan khác, thế nhưng, chỉ cần có thận thì sẽ có cơ hội sống. Vì chị, cậu nhất định phải trân trọng cơ hội này, phối hợp với bác sĩ, cố gắng chữa trị, đợi sức khỏe của bản tốt lên, những ngày sau này có thể chăm sóc cho chị thật tốt.

Đối với người hiến thận cho cậu, trong lòng cậu cảm kích vô cùng, tuy không biết người hiến tặng ấy là ai, bệnh viện nói rằng người hiến tặng kiên quyết không cung cấp tên họ, chỉ hy vọng có thể âm thầm giúp cho người cần giúp.

“Thế nhưng, chị...”

“Hả?”

“Rốt cuộc tại sao chị lại kết hôn với anh Âu Thần?” Tiểu Trùng không kiềm chế được nữa lại hỏi một câu.

“Em thật là...” Doãn Hạ Mạt thở dài một tiếng, cô ngược hàng lông mi lên, đôi mắt màu hổ phách trong suốt như pha lê, “... đương nhiên vì yêu anh ấy, muốn sống cùng anh ấy, cho nên mới kết hôn”.

Lời nói của Doãn Hạ Mạt thật nhẹ nhàng và bình tĩnh, cứ như nói một việc rất đổi tự nhiên.

Người Doãn Trùng lại ngây người ngạc nhiên.

Trước sau gì thì cậu cũng không thể nào tin được. Những ngày năm năm trước, những ký ức có cả máu và nước mắt, chị bị nhốt vào một nơi tối tăm và đáng sợ, cậu ngất xỉu trong cơn mưa tầm tã, cậu đã từng cho rằng chị sẽ không bao giờ tha lỗi cho Âu Thần.

Tại sao lại...

Chị có thể thích anh Âu Thần được chứ?

Những ngày sau đó, Âu Thần đến phòng bệnh nhiều hơn, lần nào đến cũng đem theo quà, có khi là những cây xanh, có lúc là những bộ dụng cụ vẽ, nhưng lần nào đến cũng phải có mấy tập tranh, thông thường một lần tặng cho cậu cả mười mấy cuốn, toàn là những tập tranh với phiên bản nước ngoài. Đôi lúc Doãn Trùng tự hỏi anh Âu Thần đã mua hết các tập tranh từ cửa

hàng sách rồi thì sau này, anh sẽ tặng gì nữa đây.

Chỉ trong vài ngày, các góc phòng bệnh chất đầy các tập tranh, nhưng điều khiến Tiểu Trùng kinh ngạc đó là, Âu Thần phái cả người đưa giá sách đến, đem các tập tranh ảnh xếp gọn gàng lên giá.

Chạng vạng hôm đó, ánh chiều tà òa cả vào phòng bệnh, một cậu bé xanh xao cứ gạch gạch xóa xóa trên bản vẽ, như thể đó là việc quan trọng nhất đời cậu. Cậu bé cứ chăm chú như vậy đến nỗi không nghe thấy cả tiếng gõ cửa. Cửa được mở ra nhè nhẹ, người đến để đồ đang cầm trong tay xuống rồi bước đến phía trước giường cậu bé.

Doãn Trùng giật thót mình một cái, bấy giờ cậu mới nhận ra Âu Thần không rõ từ lúc nào đã ở bên giường cậu, Doãn Trùng vội úp ngược bản vẽ lên đầu gối mình, cậu không muốn để cho Âu Thần nhìn thấy.

Âu Thần liếc một cái trên tấm bảng vẽ rồi nói:

“Chị Hạ Mạt không phải đã kêu em nghỉ ngơi thật nhiều sao?”

“Em nằm nhiều đến phát mệt cả người”, Tiểu Trùng nói, “vả lại đã lâu rồi không được vẽ... em cũng rất muốn vẽ...”. Doãn Trùng cảm thấy lời giải thích của mình hơi thô nhưng cậu cũng chẳng biết phải nói sao khi đối diện với Âu Thần, người sắp trở thành anh rể của mình.

“Ừ. Thế em đang vẽ gì đó?”

Câu hỏi của Âu Thần làm Doãn Trùng tròn xoe mắt, cậu không nghe lầm đấy chứ, anh Âu Thần cũng quan tâm đến những gì mình vẽ sao?

“... Không có gì...” Nói xong Doãn Trùng lại cảm thấy mình đối xử không phải với Âu Thần, vì thế Doãn Trùng tiếp tục nói, “... là một món quà tặng cho chị Hạ Mạt thôi”.

“Thật sao?” Âu Thần mỉm cười, “Thế nhưng em đừng nên lao lực quá, Hạ Mạt sẽ lo lắng cho em đó”.

Nụ cười ấy làm Tiểu Trùng khựng lại trong giây lát!

Doãn Trùng nhìn Âu Thần rời khỏi giường bệnh, đem những tập tranh mang đến lần này xếp vào giá sách, nhìn tấm lưng thẳng đảnh sau như có phần cô độc của anh, Tiểu Trùng vợ vẫn suy tư.

Âu Thần dường như không giống trong ký ức ngày xưa của cậu.

Doãn Trùng vẫn còn nhớ lúc trước, anh Âu Thần chỉ thích gặp riêng chị Hạ Mạt, mỗi khi có nhà bên cạnh chị, anh Âu Thần sẽ rất lãnh đạm và khách sáo, cứ như ngoài chị ra, những người khác đều là người thừa. Anh Âu Thần cũng không thích chị quá thân mật với cậu em trai, mỗi khi chị đứng ra bên vực Doãn Trùng, cặp mắt của anh như sắc lạnh lại.

Còn anh Âu Thần của hiện tại, tuy đôi lúc cũng im lặng không lên tiếng, nhưng sự lãnh đạm trên gương mặt anh đã giảm đi rất nhiều, cho dù chị Trần Ân thường cười nói rôm rả trong phòng bệnh, anh Âu Thần cũng chỉ lẳng lẳng làm việc của mình, dường như chẳng có gì ảnh hưởng. Tình cảm của anh Âu Thần đối với chị gái, Doãn Trùng chưa bao giờ nghi ngờ, bất luận anh ấy đã làm những việc gì, Doãn Trùng cũng đều biết, anh Âu Thần thật lòng rất yêu chị gái mình.

Thế nhưng, liệu lần này anh Âu Thần có làm khổ chị nữa không? Hơn nữa, chị Hạ Mạt có thật là quên được anh Lạc Hi và yêu anh Âu Thần?

“Tại sao lại phải làm đám cưới nhanh như vậy?” Doãn Trùng không kiềm chế được bất giác cất tiếng hỏi. Doãn Trùng tuy đã hỏi chị gái về vấn đề này nhưng cậu vẫn cứ muốn hỏi lại Âu Thần lần nữa.

Bàn tay Âu Thần khựng lại một chút, anh quay người qua hỏi lại:

“Em đã hỏi Hạ Mạt chưa? Chị ấy nói sao?”

Doãn Trùng quan sát vẻ mặt của Âu Thần rồi chậm rãi nói:

“Chị nói... bởi vì thích anh.”

Âu Thần hình như hơi ngây người ra, nhưng cũng chỉ là trong thoáng giây, hàng mi dày che mất ánh mắt Âu Thần, “Tất nhiên là vì yêu nhau nên mới muốn ở bên nhau mãi mãi”. Âu Thần hình như không muốn nói thêm về chủ đề này nữa, cậu chuyển hướng sang chuyện khác, “Nếu như em muốn vẽ thì tiếp tục vẽ đi, anh ngồi ở cửa, Hạ Mạt tới anh sẽ báo cho em biết”.

Hạ Mạt và Trần Ân đẩy cửa vào, Tiểu Trùng trước đó được Âu Thần nhắc nhở đã nhanh chóng cất bản vẽ đi. Hạ Mạt tay cầm một túi trái cây, trán cô lấm tấm mồ hôi, trông thấy Âu Thần, cô cười và nói:

“Anh đến rồi à, không phải nói chiều nay có cuộc họp sao?”

“Buổi họp đã kết thúc rồi.” Âu Thần đứng dậy đỡ lấy túi trái cây trên tay Hạ Mạt đồng thời rút ra một chiếc khăn tay đưa cho cô, Âu Thần lên tiếng nói, “Sau này cần mua thứ gì, cứ nói với anh là được rồi”.

“Cảm ơn.”

Hạ Mạt cầm lấy chiếc khăn, dịu dàng nói.

Doãn Trùng say sưa nhìn hai người, cậu rất muốn nhìn cho thật kỹ hơn nữa. Lúc này, Trần Ân chẳng nói chẳng rằng bước tới phát hiện ra tấm bản vẽ Doãn Trùng giấu bên giường, cô cầm lên và ngạc nhiên nói:

“Trời, cậu đang vẽ gì vậy?”

Mặt của Tiểu Trùng chốc lát đỏ bừng, cậu đưa tay giành lại bản vẽ, nhưng Trần Ân không chịu trả cho cậu, cứ sầm soi một cách hiếu kỳ những nét vẽ trên đó.

“Chị Trần Ân...”

Doãn Trùng chỉ còn biết dùng cặp mắt cầu khẩn nhìn Trần Ân, xin cô đừng nói ra nội dung trong bản vẽ đó. Trần Ân lẽ lười trêu ghẹo, cô còn chuyển qua chuyển lại bản vẽ một lát rồi mới trả lại cho Doãn Trùng. Nếu như Doãn Trùng muốn giữ bí mật thì cô sẽ giữ bí mật giúp cậu ấy vậy.

“Lại vẽ à.” Hạ Mạt rửa xong mấy quả táo đang bắt đầu lấy dao gọt vỏ, “Không phải em đã hứa với chị sẽ cố gắng nghỉ ngơi sao?”.

“Đã mấy ngày nay em không được vẽ rồi, cứ nằm trên giường mãi xương cốt cũng rã rời nên

em mới vẽ một chút cho vận động thân thể.” Doãn Trùng cẩn thận đáp lại, cậu sợ chị gái mình sẽ không vui.

“Chỉ cần đừng vẽ liên tục là được rồi.”

Âu Thần có vẻ thờ ơ tiếp lời giúp Doãn Trùng.

Doãn Hạ Mạt ngây người ngạc nhiên.

Từ trước đến nay, Âu Thần rất lạnh nhạt đối với những người ở bên cô, thậm chí Âu Thần cũng chẳng thích cô quá thân mật với người nhà của cô, thế nhưng lúc này đây, Âu Thần lại đỡ lời cho Tiểu Trùng. Bên cạnh, Trân Ân vẫn đang chọc ghẹo Tiểu Trùng, không khí thật ấm áp, Doãn Hạ Mạt đột nhiên cảm nhận những người đang ở đây giống như người một nhà vậy.

“Ăn miếng táo đi.”

Hạ Mạt đưa quả táo đã gọt vỏ cho Tiểu Trùng, Tiểu Trùng vừa ăn vừa khen táo ngọt, vừa len lén giấu bức vẽ đi không để cho chị nhìn thấy. Doãn Hạ Mạt lại gọt một trái khác đưa cho Trân Ân, sau đó gọt tiếp một trái nữa rồi đến bên Âu Thần.

Âu Thần đang chăm chú nhìn vào máy vi tính, trên màn hình là báo cáo tài vụ của các công ty, dày đặc những con số, phát hiện có người đi đến, anh ngẩng đầu lên nhìn Doãn Hạ Mạt rồi lại nhìn trái táo đã gọt vỏ trên tay cô, sự rung động thoáng hiện trong đáy mắt.

“Em...”

Hạ Mạt do dự một lát, thấy Âu Thần đang bận bịu với công việc nên không đưa táo cho anh nữa, chỉ cười dịu dàng, cô bảo:

“Anh cứ làm việc đi.”

Doãn Hạ Mạt quay lại kệ lấy ra một cái đĩa, cẩn thận cắt trái táo thành nhiều miếng nhỏ, cắm thêm cái nĩa lên trên, sau đó đưa qua đặt bên cạnh Âu Thần.

“Cha cha! Hạ Mạt, cậu thiên vị quá đấy!” Trân Ân không chịu nổi lém lỉnh kêu lên, “Quá thiên vị, quá thiên vị, táo đưa cho mình và Tiểu Trùng thì gọt sơ sài, còn đưa cho Âu Thần thì chu đáo vậy đó! Làm ơn đi, dù có sắp làm đám cưới thì những việc ngọt ngào thế này cũng nên tránh đi một chút, người ta vẫn chưa có bạn trai đấy, không chừng sẽ bị sốc đó...”

Doãn Hạ Mạt đỏ bừng mặt.

Ánh mắt Âu Thần trầm ngâm chăm chú nhìn Doãn Hạ Mạt, cô cũng dăm dăm nhìn vào gương mặt anh, đôi mắt long lanh như mặt hồ, miệng nở một nụ cười dịu dàng triu mến, tình cảm đầm ấm không tả nổi bằng lời giữa hai người họ từ ánh mắt đưa qua nhau...

“Chị Trân Ân...”

Cửa phòng bệnh đóng lại, trong phòng chỉ còn lại Doãn Trùng và Trân Ân. Đăm chiêu suy nghĩ hồi lâu, nụ cười trong sáng ngày thơ làm như không có gì phải lo nghĩ khi nãy từ từ biến mất trên gương mặt Tiểu Trùng, tuy rằng gần đây cậu vẫn thường được chứng kiến cảnh thân mật giữa chị gái và anh Âu Thần, thế nhưng, Doãn Trùng vẫn cứ có cảm giác...

“Chuyện gì?”

“Tại sao chị Hạ Mạt lại kết hôn với anh Âu Thần?”

“Ừm...”

Trân Ân khựng lại, những gì đêm đó cô nghe được vẫn như đang lảng vảng trong đầu.

...

“... Chỉ cần anh đồng ý hiến thận cho Tiểu Trùng”, ngay hành lang trống không ở bệnh viện, nước mắt của Hạ Mạt lăn dài, “... vậy thì... ta kết hôn...”.

...

“Có thể là... có thể là Hạ Mạt yêu Âu Thần! Âu Thần từ nhỏ đã thích Hạ Mạt, yêu bao nhiêu năm nay rồi, tuy rằng Âu Thần có hơi ngang ngược bá đạo, thế nhưng tình cảm của Âu Thần đối với Hạ Mạt thật sâu đậm không thể phủ nhận được! Cho nên cuối cùng Hạ Mạt cũng bị Âu Thần làm cho mũi lòng cảm động chứ sao!”

Trân Ân nói vừa gấp vừa nhanh, cô cố gắng kiềm nén cảm giác tội lỗi trong lòng mình, không thể, không thể để cho Tiểu Trùng biết, nếu như Tiểu Trùng biết vì sao Hạ Mạt lại kết hôn với Âu Thần, cậu ta nhất định sẽ phản đối, thế thì phẫu thuật hiến thận sẽ ra sao đây, Tiểu Trùng nhất định sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng!

“Cậu nhìn xem, lúc này tình cảm của Hạ Mạt và Âu Thần tuyệt làm sao, tuy là Âu Thần vẫn còn chút lạnh nhạt không thích nói chuyện với người ta, nhưng ánh mắt Âu Thần nhìn Hạ Mạt, thật say đắm biết bao! Hạ Mạt xem ra đang rất hạnh phúc đó chứ? Vì vậy ta nên chúc phúc cho họ, nhất định họ sẽ hạnh phúc, nhất định họ sẽ hạnh phúc!”

“Là vậy sao...” Tiểu Trùng đột nhiên nhìn ra cửa phòng bệnh.

Trên hành lang dài trong bệnh viện.

“Cảm ơn anh.” Hạ Mạt khẽ nói.

Doãn Hạ Mạt không thể để cho Tiểu Trùng có những hoài nghi về hôn lễ giữa cô và Âu Thần, bằng không những chuyện này sẽ gây ảnh hưởng đến quá trình điều dưỡng của cậu. Doãn Hạ Mạt càng không thể để cho Tiểu Trùng biết Âu Thần sẽ là người hiến thận cho cậu, nếu không với tính cách của Tiểu Trùng, cậu tuyệt đối thà chết chứ không chấp nhận để cô đánh đổi hôn nhân vì mình. Doãn Hạ Mạt chỉ còn biết làm cho Tiểu Trùng tin rằng, là cô yêu Âu Thần nên mới làm lễ cưới gấp rút như vậy, vì thế, cô muốn trước mặt Tiểu Trùng, Âu Thần phối hợp diễn với mình.

“Những ngày này...”

Tiếng bước chân vọng nhẹ trên hành kang của bệnh viện, Âu Thần ưu tư nhìn bóng hai người họ đổ xuống trải dài trên mặt hành lang, hai cái bóng đó xem ra rất gần rất gần...

“... em hoàn toàn là đang diễn kịch đó sao?”

CHƯƠNG 3

“... cứ cho là anh không đề nghị chia tay, thì em cũng sẽ đề nghị...”

Ngoài ban công của bệnh viện, những giọt sương còn sót lại trên lá cây thường xuân rơi từng giọt xuống, tiếng nói của cô có phần không rõ ràng, cứ như từ xa vọng lại...

...
Một không khí thật nặng nề.

Sương dày đặc, đèn ngòm như đôi bàn tay ác quỷ vây chặt lấy Lạc Hi, cứ như sắp nuốt chửng anh không thương tiếc, chân tay Lạc Hi bó chặt, không thể nhúc nhích, một chút sức lực cũng không còn...

Lạc Hi biết bản thân mình lại gặp ác mộng...

Cứ tưởng cơn ác mộng đó đã đi xa nhưng giờ nó lại quay về, thậm chí khiến cho anh hoàn toàn ngạt thở. Nhưng trong cơn ác mộng đó, anh lại không muốn tỉnh dậy, cuộc đời còn ý nghĩa gì nữa đây, anh cứ phải tiếp tục diễn vai một Lạc Hi hoàn mỹ trước mặt mọi người thì có ý nghĩa gì...

Dứt khoát để cơn ác mộng đó nuốt chửng đi...

Anh chẳng còn sức lực để mà chống đỡ...

Một tia sáng đột ngột lóe lên!

Theo quán tính, Lạc Hi đưa tay lên che ánh sáng đột ngột đó, những ngón tay thon dài trắng bệch. Trong ánh sáng chói mắt ấy, Lạc Hi từ từ mở mắt ra, anh thấy đâu đó bên ngoài có hình bóng một người, bởi vì ngược sáng nên anh chỉ thấy mờ mờ hình bóng đó...

“Hạ Mạt...”

“Lạc Hi!”

Khiết Ni bước vội đến trước mặt Lạc Hi.

Vừa nãy Khiết Ni ở ngoài gõ cửa rất lâu nhưng không thấy ai trả lời nên mới tự đẩy cửa bước vào. Cô thấy tất cả rèm cửa trong phòng đều được kéo hết lại, đang là giữa trưa mà căn phòng tối om không chút ánh sáng, có lẽ đã rất lâu rồi, không khí trong lành không được thổi vào đây.

Tới lúc thấy Lạc Hi đang nhắm nghiền mắt, đôi môi trắng bệch như tờ giấy, Khiết Ni trong lòng cả kinh vội vàng khom người trước sofa hỏi luôn:

“Sắc mặt anh sao lại kém vậy? Anh không khỏe à?”

Không phải cô ấy...

Đúng vậy, cô ấy làm sao lại ở đây được...

“... Không.”

Lạc Hi ngồi dậy, mái tóc đen mượt hơi rối xõa xuống tới mắt, anh ngồi thừ người trong giây lát, sau đó ngược mắt lên nhìn Khiết Ni và nói:

“Quay đến cảnh của anh à?”

Bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* sắp sửa hoàn thành, mấy ngày này đang được quay gấp rút, đã gần ba ngày nay Lạc Hi chưa được ngủ một giấc nào cho ra hồn. Thế nhưng, như vậy cũng tốt, sẽ chẳng có thời gian để anh suy nghĩ những việc khiến anh phải phát điên phát khùng.

“Đúng vậy, đạo diễn đang gọi anh đó.”

“Vậy đi thôi.”

Lạc Hi đứng dậy, anh hơi choáng váng nên đứng dậy có vẻ khó khăn.

“Thế nhưng sức khỏe của anh...”

“Không sao đâu.”

Lạc Hi đi đến trường quay, một nhân viên trong phim trường trán đầy mồ hôi chạy đến nói với anh, “Thật ngại quá, máy quay số một có chút vấn đề, anh đợi một lát đi, xong ngay thôi.”

“Anh Lạc Hi, lại đây ngồi đi.”

Trong một góc phim trường, Thẩm Tường lên tiếng gọi Lạc Hi. Nhìn thấy bên cạnh Thẩm Tường còn mấy chiếc ghế trống, Lạc Hi bước đến rồi ngồi xuống, anh chẳng nói tiếng nào, chỉ lẳng lẽ ngồi nhìn đám nhân viên đang bận rộn với công việc của họ. Khiết Ni cũng theo anh qua đó ngồi.

Thẩm Tường lấy ra bình giữ nhiệt, cô nói với Lạc Hi, “Đây là canh bảo mẫu của em nấu, vẫn còn ấm, đợi anh dậy để uống đó.”

“Cảm ơn, anh không muốn uống.” Lạc Hi khách sáo đáp lời, anh đưa tay mở kịch bản ra bắt đầu ôn lại nội dung cảnh tiếp theo.

Thẩm Tường hơi ngượng, cô hơi mím môi lại rồi đột nhiên cất tiếng nói, “À đúng rồi, anh đã đọc báo hôm nay chưa?”

“Không có hứng.”

Thẩm Tường đặt bình giữ nhiệt xuống rồi lấy ra một tờ báo, ánh mắt có vẻ giấu cợt mỉa mai, cô nói, “Tin nóng hổi đó! Chắc chắn là cả giới giải trí đều phải chấn động, Doãn Hạ Mạt đúng là người không ai có thể ngờ tới...”

Lạc Hi cứng đờ người, ba chữ “Doãn Hạ Mạt” làm tai anh nhói đau. Lạc Hi dờ dẫm tê dại cầm tờ báo trên tay Thẩm Tường đưa qua, khi Lạc Hi đưa ánh mắt tới dòng tít đó, anh hơi giật mình có phần hoảng hốt, nắm chặt lấy tờ báo và tiếp tục đọc.

“Thân thế Doãn Hạ Mạt được tiết lộ, mẹ đẻ là gái làng chơi!”

Phóng viên bút danh Hoa Cẩm nổi tiếng đã tiết lộ mẹ đẻ của Doãn Hạ Mạt là một gái làng chơi, ca hát bán thân trong phòng trà mưu sinh, người đàn bà đó là một giai nhân tuyệt sắc nổi tiếng biệt danh Lộ Na. Doãn Hạ Mạt và người em trai của cô chính là con của Lộ Na với những người đàn ông chơi bời phong tình sinh ra. Trong bài báo còn đính kèm những tấm hình cũ của Lộ Na trước đây và giấy khai sinh của Doãn Hạ Mạt, có thể thấy, dung mạo của Lộ Na và Hạ Mạt giống nhau đến sáu mươi phần trăm. Trên tờ giấy khai sinh đã ngả màu vàng, chỗ để tên người cha bị để trống, còn tên mẹ thì ghi ba chữ, Doãn Lộ Na!

“Hèn nào cũng khó mà trách nổi cô ta có thể làm những việc đó tự nhiên được như vậy...”

Nhìn Lạc Hi ánh mắt thất thần, gương mặt tái mét đang dán vào tờ báo, Thẩm Tường đau đớn trong lòng nhìn không đành buột miệng nói, “... cô ta không đáng để cho anh phải chịu như vậy!”

Những ngón tay Lạc Hi nắm chặt tờ báo.

Lúc này, nhân viên hậu trường gọi, “Anh Lạc, máy sửa xong rồi đó, bắt đầu đi!”

“Em cũng bắt đầu xem những tờ báo lá cải này từ khi nào vậy?” Lạc Hi ném tờ báo xuống, đứng lên, lạnh nhạt nói. “Tuy cô ấy không phải tốt hoàn toàn, thế nhưng từ trước đến giờ, cô ấy không nói xấu sau lưng người khác.”

Nhìn Lạc Hi lạnh lùng bỏ đi, Thẩm Tường như bị tạt một thau nước lạnh, cô ngồi thừ người ra đó, chẳng thể nhúc nhích.

Trong góc phim trường chỉ còn lại Thẩm Tường và Khiết Ni.

Khiết Ni ngượng ngùng ho lên một tiếng, không biết nên nói gì đành phải lôi cuốn sổ ghi chép

ra, nói xoa dịu, “Chị Thẩm à, chiều ngày kia chị và anh Lạc Hi phải đến tiệm áo cưới để chụp hình cho tờ tạp chí, đừng quên nhé...”.

***

Dư luận được một ngày xôn xao náo nhiệt!

Một Doãn Hạ Mạt khí chất cao quý với vẻ đẹp thuần khiết tĩnh lặng trước ống kính không ngờ lại có xuất thân như vậy! Lại liên tưởng đến các tin đồn từ lúc cô gia nhập làng giải trí đến nay, Doãn Hạ Mạt cùng Lạc Hi, Âu Thần, thậm chí là Lăng Hạo rốt cuộc có quan hệ như thế nào? Có thật đúng như lúc trước đã nói là thật sự trong sáng hay còn uẩn khúc nào khác?

Một lần nữa Doãn Hạ Mạt lại trở thành tiêu điểm của giới truyền thông.

Nhật báo *Quất Tử* và Tuần san *Nổ* không ngừng đào bới, tiết lộ những việc làm trước của mẹ Hạ Mạt, những tờ báo khác hình như bị một thế lực nào đó khống chế nên không dám phát biểu lung tung. Nhưng rồi cuối cùng trước một tin sốt dẻo như thế này họ cũng không thể nào bỏ qua, vì thế thay vì lật ra những chuyện trước đây liên quan đến mẹ đẻ Doãn Hạ Mạt cũng như những lời bình luận về Doãn Hạ Mạt, họ chuyển sang phân tích liệu hôn lễ giữa Hạ Mạt và Âu Thần có thay đổi gì không, danh gia vọng tộc như Âu Thị liệu có chấp nhận được người con dâu có xuất thân hạ tiện như thế không...

“Đừng để cho Tiểu Trùng nhìn thấy tất cả các loại báo và tạp chí nhé.” Trong hoa viên của bệnh viện, Hạ Mạt gấp các tờ báo lại, gằn giọng nói, “cũng đừng cho xem cả truyền hình nữa.”

“Được, mình biết rồi, mình cũng đã nói với các y tá, kêu họ đừng đem tạp chí vào phòng bệnh, cũng đừng thảo luận việc này trước mặt Tiểu Trùng, họ cũng rất thương yêu Tiểu Trùng nên nhất định sẽ chú ý.” Trần Ân nói. Trời ạ, buổi sáng còn rất vui vẻ, việc mà Tiểu Trùng nhờ cô giúp ở tiệm áo cưới tiến hành rất thuận lợi, gần đây sắc mặt của Tiểu Trùng cũng khá hơn nhiều, cứ tưởng mọi việc đang tốt dần lên, ai ngờ đột nhiên lại xảy ra chuyện như vậy.

“Cảm ơn cậu.” Hạ Mạt cảm kích nhìn Trần Ân.

“Nói những lời đó làm gì, cứ như mình là người ngoài vậy.” Trần Ân trừng mắt, rồi không kìm lòng được, cô lại dán mắt vào nội dung của tờ lá cải Nhật báo *Quất Tử*.

Trong tờ báo có một tin mới nhất của phóng viên Hoa Cẩm, hắt tung ra những hình ảnh năm đó mẹ ruột của Hạ Mạt tự sát chết thê thảm dưới sân khấu phòng trà. Tuy rằng độ sáng bên trong bức ảnh không rõ nét, hiện trường cũng rất hỗn loạn, thế nhưng người ta vẫn cảm nhận được không khí bi thảm lúc đó, bên cạnh thi thể đầy máu là một bé gái đang quỳ, chỉ nhìn thấy dáng hình gầy gò, ốm yếu của cô bé.

Đó có phải Hạ Mạt lúc nhỏ không...

Tâm trạng của Trần Ân rối bời, cô biết trước đây Hạ Mạt đã chịu nhiều khổ cực, nhưng không hề biết cô ấy lại có quá khứ như vậy. Cô len lén nhìn Hạ Mạt, thấy Doãn Hạ Mạt tâm trạng vẫn như ngày thường, nhưng Trần Ân thì không thể nào yên lòng nổi, do dự một lúc, Trần Ân cất tiếng hỏi:

“Cậu không sao chứ...”

“Không sao.”

“Thế nhưng... những việc đã qua... rất đau khổ phải không...”

Hạ Mạt ngẩng đầu lên, bầu trời bên ngoài trong xanh, mấy đám mây trắng bay bồng bềnh, Hạ Mạt mỉm cười, ánh mắt sáng rực như bầu trời lúc đó.

“Ngày đó rất đau khổ, nhưng chắc rằng chịu đựng rồi cũng qua được thôi.”

Trần Ân thù người nhìn Doãn Hạ Mạt hồi lâu rồi không dám tiếp tục đề tài ấy nữa. Trần Ân cúi đầu xuống, ánh mắt vừa chạm đúng ngay tên tác giả viết bài báo đó, Trần Ân tự nói một mình, “Tại sao cái tên Hoa Cẩm này không buông tha cho cậu, hình như hắn rất có hứng với cậu, lại hiểu rất rõ cậu...”.

Hạ Mạt cũng có cảm giác đó.

Hình như Hoa Cẩm là người mà cô quen biết, vì thế hắn mới hiểu rõ về cô được như vậy, dường như hắn làm theo một kế hoạch, tuyệt đối không phải nhắm mắt mù quáng mà làm. Thế nhưng trong trí nhớ của Doãn Hạ Mạt, cái tên Hoa Cẩm này lại chẳng có chút ấn tượng gì.

Đêm khuya.

Simon đứng trước chiếc bàn làm việc màu đen đang báo cáo tình hình liên hệ với giới truyền thông cho Âu Thần biết.

Dưới sự hấp dẫn của các hợp đồng quảng cáo và tài trợ, đa số các tờ báo đều đồng ý buông tha việc tiết lộ thân thế của Doãn Hạ Mạt. Chỉ có Nhật báo *Quất Tử* cũng như Tuần san *Nổ* là không thềm màng đến. Hai tờ báo trên chủ yếu dùng những tin tức đồn thổi, những bí mật làm bài viết, tiếng tăm không nổi nhưng lượng phát hành rất cao, hai tờ báo này tuyệt đối không bị ảnh hưởng từ Tập đoàn Âu Thị. Đa số những tin xấu về Doãn Hạ Mạt đều do hai tờ báo này tung ra.

“Có mua hết lại được không?”

Sắc mặt của Âu Thần rất lãnh đạm, ánh mắt đang tập trung nhìn tờ Nhật báo *Quất Tử*.

“Những năm gần đây, doanh số của hai tờ báo trên cũng rất khả quan, có thể tham khảo phương án mua lại.” Simon trả lời, “Nhưng họ cũng là những tờ báo có căn cơ vững chắc, và lại việc mua lại ở lĩnh vực này cần có sự phê chuẩn từ các bộ phận khác, muốn hoàn tất cũng cần phải có thời gian.”

“Được, hãy cố gắng gia tăng tiến độ.”

Trong bức ảnh cũ trên Nhật báo *Quất Tử*, hình ảnh đứa bé gái ngồi thẩn thờ bên cạnh thi thể người mẹ khiến ánh mắt Âu Thần tối sầm lại như màn đêm.

Nhật báo *Quất Tử* và Tuần san *Nổ* vẫn tiếp tục đào sâu, bới móc thân thể của Doãn Hạ Mạt. Điều khác biệt giữa hai tờ báo đó là, những bài báo của Nhật báo *Quất Tử* đa phần đều có bằng chứng, họ viết bắt đầu từ những ngày tháng Doãn Hạ Mạt và em trai mình ở cô nhi viện, còn bên Tuần san *Nổ*, những bài báo đa số là tưởng tượng quá mức chỉ chuyên đào sâu những chuyện không mấy sạch sẽ trước đây của mẹ Hạ Mạt, ám chỉ cô cũng như mẹ mình, thậm chí còn phỏng vấn cả An Bân Ni, nữ minh tinh đã lù vào dĩ vãng, qua miệng cô này để lật lại những việc giữa Doãn Hạ Mạt và Lăng Hạo trước đây.

Thế giới bên ngoài sóng gió không ngừng, nhưng trong bệnh viện lại rất bình yên.

Mỗi ngày, Doãn Hạ Mạt cùng Tiểu Trùng tiến hành các bài trị liệu, cùng nói chuyện, cùng xem sách ảnh, lâu lâu Tiểu Trùng lại phác thảo vài bức chân dung về chị mình, tưới nước cho những cây xanh mà Âu Thần mang đến. Ngày hôm đó, ánh mặt trời đặc biệt chói chang, Tiểu Trùng tự động lại muốn cùng chị mình ra ngoài đi dạo phố.

“Muốn mua gì à? Để em mua giúp chị.”

Hạ Mạt đang phơi quần áo, nghe Tiểu Trùng nói vậy, dừng ngay tay lại, trong lòng có chút bất an.

“Chị, hôm nay khí trời rất tốt.” Tiểu Trùng ngồi trên giường bệnh, nhìn Doãn Hạ Mạt chờ đợi, “Đã rất lâu rồi không cùng chị ra ngoài dạo phố, từ lúc chị gia nhập làng giải trí, từ lúc em vào đại học, cũng chẳng mấy khi ra ngoài ăn cơm nữa”.

“Vả lại, bác sĩ Trình có nói sức khỏe em đã hồi phục rất tốt, hôm qua vừa mới chạy thận, ra ngoài dạo một chút cũng không có vấn đề gì đâu.”

“Chị, ngày nào cũng ở bệnh viện, em như muốn nổi mốc lên rồi đây này...” Tiểu Trùng nũng nịu như con nít, bộ mặt thật tội nghiệp nhìn chị Hạ Mạt, “... chị em mình ra ngoài một tiếng được không, hay là chị em mình đi đến một tiệm bán hàng thôi”.

“Em thật muốn đi đến thế sao?” Doãn Hạ Mạt nghi ngờ hỏi.

“Xin chị mà, chị...”

“Chị... chị là người chị tốt nhất trên đời... em xin chị mà...” Tiểu Trùng đột nhiên dùng tuyệt chiêu nũng nịu như hồi còn nhỏ của mình.

Nhìn đôi mắt tràn đầy kỳ vọng và cầu xin của Tiểu Trùng, Doãn Hạ Mạt bất giác mềm lòng. Nếu như không đi tới những nơi náo nhiệt, nếu như chỉ đi một chút rồi về, nếu như chẳng may gặp đám phóng viên nhà báo chạy đến phỏng vấn thì ngay lập tức sẽ...

Cũng có thể là Hạ Mạt đã quá cả nghĩ, thế gian này làm gì có nhiều trùng hợp như vậy.

***

Tiệm áo cưới như trong vương quốc truyện cổ tích.

Cửa kính sáng lấp lánh, những chiếc áo trắng tinh khiết tuyệt đẹp, lại cả những chùm bong bóng màu hồng phấn, một cánh cửa hoa hồng thật lớn, trong không khí như đang lưu chuyển hơi thở của sự lãng mạn và mật ngọt.

“Hoan nghênh quý khách!”

Nhân viên tiệm áo cưới nở nụ cười tươi như hoa tháng Năm chào đón Hạ Mạt và Tiểu Trùng. Một nhân viên xinh đẹp đáng yêu như nhân vật trong hoạt hình chạy đến, cười tươi và nói:

“Xin chào, rất vui được phục vụ quý vị!”

“Chào cô, sáng nay tôi có điện thoại đến.” Tiểu Trùng nhoẻn miệng cười. Cậu mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần jean xanh và áo khoác ngoài màu đen, trông giống như một chàng hoàng tử nhả nhận tuần tú, “nghe nói áo cưới mà tôi đặt đã làm xong rồi”.

“A! Cậu chính là Doãn Trùng phải không?”

Cô nhân viên mở tròn đôi mắt, ngạc nhiên nhìn cậu, giọng cô có vẻ hơi làm cao một tý, nhưng không làm cho người nghe thấy thất lễ mà ngược lại, cảm thấy rất thân thiết.

“Đúng vậy.” Tiểu Trùng gật đầu.

“Tôi là Tiểu Lục, rất vui được gặp cậu!” Cô nhân viên vừa lễ phép dẫn hai người vào trong, vừa tò mò nhìn Tiểu Trùng. “Sau khi chị Trần Ân đem bản vẽ mà cậu thiết kế đến đây, tôi và

người phụ trách đã liên hệ với nhà thiết kế, lẽ ra ông ấy không muốn nhận thiết kế ở bên ngoài, chỉ muốn làm tác phẩm của mình, nhưng sau khi nhìn thấy thiết kế của cậu, ông ấy rất ngưỡng mộ và đã phá lệ, dành hẳn mấy ngày để hoàn thành nó!”.

Một góc yên tĩnh trong tiệm áo cưới.

Tiểu Lục nhiệt tình đặt hai ly nước lên chiếc bàn tròn màu hồng có khắc hoa.

Doãn Hạ Mạt biết đây là tiệm áo cưới nổi tiếng nhất trong thành phố, thảm nhung màu trắng, xung quanh trang trí bằng màu hồng phấn rất dễ thương, cửa tiệm có diện tích khá rộng, khách trong tiệm cũng đang rất đông, thế nhưng mỗi khách đều được một nhân viên đưa đến những góc yên tĩnh khác nhau, tuyệt đối không ồn ào phức tạp.

Doãn Hạ Mạt ngược mắt nhìn Tiểu Trùng.

Tiểu Trùng cũng đang nhìn cô, nét mặt có vẻ hơi xấu hổ pha lẫn chút hồi hộp và mong đợi, trong lòng Doãn Hạ Mạt cũng phần nào xao xuyến. Thì ra, mấy ngày trước, nhân những lúc Doãn Hạ Mạt không có trong phòng bệnh, Tiểu Trùng đã lén vẽ chính là chuyện này đây sao?

Cô biết...

Thật ra Tiểu Trùng cảm thấy hơi bất ngờ về hôn lễ của Doãn Hạ Mạt, mỗi tâm giao rắc rối với Âu Thần năm năm về trước rốt cuộc đến nay vẫn không thể hóa giải nổi. Doãn Hạ Mạt cứ nghĩ rằng Tiểu Trùng sẽ phản đối chuyện kết hôn của cô, cô cứ nghĩ rằng sẽ cần phải tốn rất nhiều thời gian để thuyết phục Tiểu Trùng, vậy mà, Tiểu Trùng chỉ nhỏ nhẹ hỏi thăm cô cứ như là sợ sẽ làm tổn thương cô vậy, Tiểu Trùng bảo chỉ cần cô thích, cậu sẽ chấp nhận vô điều kiện.

Thậm chí...

Tiểu Trùng còn chuẩn bị món quà này cho cô sao?

“Bạn gái của cậu xinh quá.” Tiểu Lục ngưỡng mộ nhìn Doãn Hạ Mạt rồi nói với Tiểu Trùng, “Cô ấy mặc chiếc áo cưới này nhất định là đẹp tuyệt vời!”

“Đây là chị của tôi.” Tiểu Trùng khẽ mỉm cười.

Mặt của Tiểu Lục nhanh chóng đỏ bừng lên, cô then thùng nói với Doãn Hạ Mạt:

“Xin lỗi! Xin lỗi! Thế nhưng, cô rất đẹp, rất giống một diễn viên...”

“Cảm ơn!” Hạ Mạt cười thật hiền.

“Cậu xem đi, áo cưới của cậu đang ở đó đó.” Tiểu Lục cười và chỉ về phía trước sảnh. Trong một rừng áo cưới, có một chiếc được để riêng, một chiếc áo cưới trắng tinh tươm điểm bởi những hạt pha lê màu hồng phấn, dưới ánh sáng huyền diệu của những ngọn đèn, chiếc áo cưới toát lên vẻ đẹp như tranh như mộng. “Chiếc áo cưới này quá đẹp, tất cả đám nhân viên nữ trong tiệm đều mê mẩn, nên cửa tiệm mới cố tình đặt riêng ra ở đây. Nhưng mà cũng từ hôm đó, hầu như các khách vào cửa tiệm cũng đều thích chiếc áo này làm chúng tôi vừa mừng vừa khó xử.”

Doãn Hạ Mạt nhìn chăm chú vào chiếc áo cưới với những hạt pha lê sáng lấp lánh như những ngôi sao trên bầu trời, một lúc lâu sau, mắt ươn ướt, Doãn Hạ Mạt quay lại nhìn Tiểu Trùng khẽ nói:

“Em đã phải mất rất nhiều công sức phải không?”

“Vâng.” Nụ cười của Tiểu Trùng thật trong sáng, bởi vì em muốn chị mặc chiếc áo cưới do chính tay em thiết kế. Chị, lát nữa chị đi thử đi, xem xem có chỗ nào cần sửa không, em nhất định phải biến chị thành cô dâu đẹp nhất thế gian này!”

“Tiểu Trùng...” Trong lòng Hạ Mạt vừa ấm áp vừa đau khổ.

“Xin đợi một lát, tôi sẽ đem áo cưới lại cho chị thử!” Tiểu Lục cười tươi rồi đứng dậy, đang chuẩn bị bước đi, đột nhiên trong tiệm xảy ra một sự ồn ào khác lạ!

Từ phía sau phòng chụp hình của tiệm áo cưới, một đám người đang đi tới, ánh đèn flash nháy không ngừng, đám phóng viên thi nhau đặt hàng loạt câu hỏi.

Nhân viên và khách trong cửa hàng đều đổ dồn nhìn về hướng đó.

Doãn Trùng cũng nhìn qua, đột nhiên cậu khựng lại, ánh mắt chăm chú nhìn vào người đang đi giữa đám đông đó, sau đó, Doãn Trùng lo lắng quay về nhìn chị Hạ Mạt đang ở bên cạnh mình.

Hạ Mạt cũng quay đầu nhìn sang.

Toàn thân Doãn Hạ Mạt phút chốc cứng đờ lại!

Bờ môi trắng bệch cắt không còn giọt máu!

Tiệm áo cưới màu hồng phấn lạnh mướt, trong vòng vây của đám ký giả, Lạc Hi và Thẩm Tường vai kề vai đi bên nhau. Lạc Hi mặc chiếc áo sơ mi màu đen, quần jeans mài đã cũ, anh gầy

đi rất nhiều, nhìn có vẻ không được khỏe, da mặt trắng bệch, ánh mắt buồn và như tối hơn, chỉ có đôi môi còn chút hồng hào để người ta có thể còn nhìn ra vẻ đẹp mê hồn ở anh.

Thẩm Tường vẫn lạnh lùng thanh lịch như xưa, chỉ khi trả lời các câu hỏi của các phóng viên cô mới thi thoảng liếc qua nhìn Lạc Hi một chút, tình cảm trong ánh mắt lúc ẩn lúc hiện. Trong phút giây nhìn thấy Lạc Hi, máu trong khắp cơ thể Hạ Mạt như ngừng chảy, cô nghĩ rằng sẽ không bao giờ gặp lại anh, từ bây giờ trở đi cô sẽ rời khỏi làng giải trí. Với bản tính kiêu ngạo của Lạc Hi, anh ấy cũng sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô, có thể đôi lúc sẽ thấy anh trên truyền hình, thế nhưng thế giới của hai người sẽ không bao giờ giao nhau nữa...

Nhưng...

Trong phút giây nhìn thấy Lạc Hi, ánh mắt Doãn Hạ Mạt không thể nào rời đi được... hơi thở của cô như chậm lại, thậm chí có thể nói là biến mất... trong giây phút thất thần, lý trí không chấp nhận sự thỏa hiệp đó như đang ép buộc cô, từng chút, từng chút ép buộc cô không được rời mắt khỏi người đó... cho đến khi đột nhiên cô nhận ra đám phóng viên nhà báo đang vây quanh anh...

Doãn Hạ Mạt giật thót mình!

Lập tức cô xoay người quay lưng đối diện với đám người đó, tay cô nắm chặt tay Tiểu Trùng! Không được, không thể cho đám ký giả đó phát hiện ra mình, nếu như một mình cô thì không thành vấn đề, nhưng mà Tiểu Trùng đang ở bên cạnh cô... Hạ Mạt muốn kéo Tiểu Trùng tránh đi chỗ khác, nhưng tiệm áo cưới vào chính những giây phút này, bất kỳ cử động nào cũng đều khiến đám người đó để ý đến...

“Là Lạc Hi và Thẩm Tường đó!”

Tiểu Lục vừa ngạc nhiên vừa khoái chí nói.

Do phải chụp ảnh bìa cho một tạp chí nổi tiếng, lại tạo hình mặc đồ cưới, nên hôm nay Lạc Hi và Thẩm Tường mới đến đây. Trước khi họ tới tiệm áo cưới, Tiểu Lục đang tiếp một cuộc điện thoại của khách hàng nên lỡ mất cơ hội ngắm nhìn Lạc Hi, không ngờ lúc này cô lại may mắn gặp được họ đi ra! Chà, Lạc Hi ở ngoài đời còn đẹp hơn trong phim?

“Chị...”

Tiểu Trùng lo lắng nắm chặt tay chị mình, cảm giác tay chị lạnh như đá, đã thế cậu còn thấy chị quay đầu sang chỗ khác một cách cứng ngắc, như thể không muốn bị Lạc Hi nhìn thấy.

“Này, để tôi đi lấy áo cưới.”

Tiểu Lục cảm thấy hơi ngượng vì sự hâm mộ ngôi sao có phần hơi quá của mình, cô vội vàng quay lại với công việc. Chỉ có điều Tiểu Lục bỗng chốc phát hiện ra vị khách xinh đẹp của mình tự dưng sắc mặt tái mét, cô đâm ra nghi ngờ, Tiểu Lục nhận ra khách hàng của mình rất giống người diễn viên đó, lẽ nào, chính là cô ta?

Lạc Hi và Thẩm Tường bước ra khỏi cửa tiệm áo cưới.

Ánh mắt của khách hàng và nhân viên không thể rời khỏi hai người họ, đám phóng viên thì vừa theo đuôi vừa hỏi rằng sao khi quay xong bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* cả hai sẽ có kế hoạch gì, quan hệ trước mắt của hai người là thế nào, hai người có cách nhìn nhận thế nào trước việc thân thể bạn gái cũ của Lạc Hi là Doãn Hạ Mạt bị tiết lộ, hôm nay hai người họ đến chụp hình áo cưới có hàm ý gì đặc biệt không...

Ánh mắt của Lạc Hi trầm mặc.

Những phóng viên nhạy cảm phát hiện ra gần đây không còn thấy Lạc Hi vui vẻ yêu đời như trước nữa, anh trở nên trầm lặng hơn, gần như là rất xa vời với làng giải trí phồn hoa hào nhoáng. Gương mặt Lạc Hi càng ngày càng tiêu tụy khiến giới báo trí liên tưởng suy đoán sự thay đổi gần đây của anh chắc chắn có liên quan đến hôn lễ sắp được cử hành của Doãn Hạ Mạt và Âu Thần.

Thế nhưng không hẹn mà gặp, đám phóng viên đều lựa chọn không truy hỏi Lạc Hi tới tận cùng vấn đề này, bởi vì từ trước đến nay, Lạc Hi luôn đối xử tốt với các phóng viên nhà báo. Những khi không tìm được đề tài viết, cánh phóng viên thường tìm đến Lạc Hi, những lần như thế Lạc Hi không bao giờ tỏ ra kén kiêu, anh luôn phối hợp với họ đến hết khả năng của mình.

Thẩm Tường đang đi bỗng dừng lại.

Người nhân viên đi ngang qua Thẩm Tường đang hướng đến chiếc kệ màu hồng phấn lấy ra một chiếc áo cưới...

Thẩm Tường bất giác cũng nhìn theo hướng đó.

Dưới ánh đèn sáng lung linh, chiếc váy cưới trắng muốt đó đẹp huyền ảo như trong truyện cổ tích. Đó không phải là một chiếc váy may theo kiểu khoa trương hở hang mà là một chiếc váy rất duyên dáng và lịch thiệp với những đường may hài hòa, chiếc váy nhìn giống như váy áo của nàng tiên cá trong truyện cổ tích. Những đường cong nhẹ nhàng gọn như sóng biển, trên áo không hề đính những nút kim loại cầu kỳ, chỉ là một vài đóa hoa cổ điển kiểu cung đình châu Âu được thêu nhẹ nhàng trên ngực áo, cao quý và sang trọng, vòng hoa đội đầu được đính đầy sao sáng và hoa bách hợp, ý như nàng công chúa bước ra từ mùa xuân trong truyện cổ tích.

Chiếc áo cưới ấy chính là niềm mơ ước của tất cả các thiếu nữ.

Nghe tiếng bước chân của đám người từ từ rời khỏi tiệm áo cưới, Doãn Hạ Mạt thở phào nhẹ nhõm, cô không còn nắm chặt tay Tiểu Trùng nữa, tuy đôi môi vẫn chưa được hồng hào trở lại, nhưng cô đã quay sang cười với Tiểu Trùng để cậu không phải lo lắng nữa.

Lúc này.

Sảnh trước cửa tiệm truyền lại một tiếng nói...

“Chiếc áo cưới này, tôi sẽ mua nó.”

Tay của Thẩm Tường chạm nhẹ vào chiếc áo cưới, chất vải mềm mịn của chiếc áo khiến lòng cô như mềm ra, trong tiếng nói lạnh lùng lãnh đạm đã pha chút ấm áp.

Đám phóng viên thích chí vây lấy Thẩm Tường, hỏi loạn xạ:

“A, không lẽ hôn lễ của cô Thẩm Tường sắp đến rồi?”

“Có phải cô đã cùng Lạc Hi bí mật đính hôn?”

“Buổi chụp hình áo cưới hôm nay, có phải là một phần trong kế hoạch tổ chức đám cưới sắp tới?”

“Hôn lễ được định ngày nào?”

“...”

“...”

“...”

“Trong MV sắp tới đây của tôi sẽ có phần cần dùng đến áo cưới, vì vậy tôi mới mua trước, sau này không cần mất thời gian để đi tìm kiếm, lựa chọn.”

Câu nói này của Thẩm Tường đã lấy lại sự lãnh đạm và lạnh nhạt, Thẩm Tường nhìn qua Lạc Hi, thấy anh lạnh lùng không màng tới, ánh mắt cô lại hướng về chiếc áo cưới, chỉ có nó, là một giấc mộng cô có thể sở hữu.

“Xin lỗi!” Tiểu Lục vội vàng bước tới và nói, “Chiếc áo cưới này là khách đặt làm, không thể bán được, thành thật xin lỗi!”

“Vậy sao?” Thẩm Tường thần nhiên nói, “nhưng tôi phải có nó.”

Tiểu Lục ngạc nhiên sững người lại.

Người quản lý của bộ phận áo cưới cũng chạy đến, cô ta cười khách sáo và nói nói, “Chúng tôi rất vinh dự khi cô Thẩm Tường thích chiếc áo này, nhưng mà nó đã được khách đặt từ hôm trước, hơn nữa chiếc áo cưới này lại là do đích thân khách thiết kế, vì vậy chúng tôi không thể bán nó được. Nếu như cô Thẩm có hứng thú, có thể xem các mẫu áo khác trong tiệm, hôm qua cửa hàng chúng tôi mới nhập về lô hàng của nhà thiết kế nổi tiếng người Pháp và Nhật, rất đẹp và đặc biệt...”

“Tôi có thể đưa ra giá gấp đôi.”

“Cô Thẩm, rất xin lỗi...”

“Đủ rồi, đi thôi.” Lạc Hi hơi cau mày có vẻ như không bằng lòng, thái độ thể hiện của Lạc Hi khiến trái tim Thẩm Tường nhói đau, chính vì vậy mà cô càng muốn có được chiếc áo cưới đó.

“Tôi ra giá gấp mười lần.”

Thấy thái độ kiên quyết của Thẩm Tường, đám phóng viên đưa mắt nhìn nhau khó hiểu, họ không rõ là chiếc áo cưới đó đúng là đẹp đến thế sao. Trong số phóng viên có một nữ ký giả trẻ tuổi cũng rất thích chiếc áo cưới đó, ánh mắt của cô ta lại hướng về Thẩm Tường và Lạc Hi.

“Thành thật xin lỗi, đây không phải vấn đề tiền bạc...”

“Xin cô gọi điện cho người đặt chiếc áo cưới này, có thể cô ấy đồng ý nhường lại cho tôi với giá gấp mười lần, hoặc tùy cô ta nêu ra điều kiện nào cũng được”, Thẩm Tường lạnh nhạt nói.

Người quản lý cảm thấy hơi khó xử.

Cô ấy tuyệt đối không muốn đắc tội với một minh tinh như Thẩm Tường, nhưng gọi điện cho khách hàng đặt áo cưới như vậy cũng có phần vô lễ.

Thấy quản lý ở vào thế khó xử, Tiểu Lục bèn ra cứu nguy, cô chỉ tay về phía một góc yên tĩnh

trong cửa tiệm.

“Thật trùng hợp, người khách đặt chiếc áo cưới này đang có mặt ở đây.”

Chỗ góc đó có hai người đang ngồi im lặng.

Người con trai hòa nhã ôn tồn, ánh mắt nhìn sang cô gái ngồi bên cạnh mình. Cô gái nghiêng nghiêng như thế không muốn ai nhìn thấy mình, người ta chỉ thấy một mái tóc dài dày như rong biển uốn nhẹ phía sau lưng, cái cổ trắng thon tuyệt đẹp.

Lạc Hi giật mình.

Anh không dám tin vào mắt mình khi nhìn chằm chằm vào bóng dáng ấy rồi lại từ từ nhìn sang chiếc áo cưới bên cạnh. Chiếc áo cưới trắng muốt, giống như mặt tuyết mênh mông trắng xóa trong mùa đông lạnh giá, tia sáng phát ra từ ánh mắt sắc nhìn của Lạc Hi hướng về chiếc áo cưới, đầu óc Lạc Hi choáng váng, máu huyết trong anh như muốn nổ tung.

“Chiếc áo cưới này có phải của cô Doãn không?”

Thẩm Tường nhìn lại chiếc áo cưới một lần nữa, cô ta bĩu môi với vẻ mỉa mai rồi cố ý lớn tiếng khiến cho những người có mặt đều nghe rất rõ. Lòng Thẩm Tường cảm thấy chua chát, vì rằng chỉ nhìn thấy sau lưng cô gái kia nên Thẩm Tường chưa dám khẳng định đó có phải là cô ta hay không, nhưng thần sắc trắng bệch và đau khổ của Lạc Hi trong giây phút đó cuối cùng đã mách bảo và Thẩm Tường có thể hoàn toàn khẳng định.

“Nhưng mà hình như nghe nói, áo cưới của cô Doãn được nhập từ nước ngoài, được đính chín trăm chín mươi chín viên kim cương không đúng hay sao? Còn chiếc áo cưới này lại giản dị như vậy, làm sao xứng với thân phận cao quý của cô Doãn, làm sao xứng với sự cực khổ của cô Doãn khi được “gả” vào một gia đình giàu sang quyền quý như vậy chứ...”

Trong góc kia, người con gái đó từ từ quay đầu lại, ánh mắt lướt nhìn qua Thẩm Tường, rồi dừng lại ở chỗ Lạc Hi, đôi mắt cô trong suốt như hồ phách, đôi môi lại trắng bệch.

Đám phóng viên ồ lên!

Trời ơi! Đúng là Doãn Hạ Mạt! Cứ như thế cô được một thế lực nào đó che chở để rồi biến mất tầm trước công chúng đã rất lâu rồi, nay lại có thể gặp được cô ấy ở đây! Ngoài một nữ phóng viên trẻ đang đứng suy tư, tất cả các phóng viên khác đều lập tức hưng phấn ồ ạt chạy tới bao vây Doãn Hạ Mạt!

“Chúng ta đi thôi!”

Hình ảnh Lạc Hi thất thần đứng bên cạnh chiếc áo cưới khiến lòng Doãn Hạ Mạt quặn thắt lại, nhưng những cặp mắt của đám phóng viên đang theo dõi nhất cử nhất động của cô đã khiến cô lập tức trở lại với hiện thực! Cô không đi một mình, bên cạnh cô còn có Tiểu Trùng! Trong lòng Hạ Mạt rung một hồi chuông cảnh báo, lập tức cô đứng dậy nắm tay Tiểu Trùng, nhanh chóng đi về phía cửa tiệm.

“Cô Doãn, cho hỏi mẹ đẻ của cô...”

“Cô Doãn, thời gian tiến hành lễ cưới của cô và Thiếu gia Tổng giám đốc Tập đoàn Âu Thị có vì chuyện thân thế của cô gần đây bị tiết lộ mà phải thay đổi không?”

“Cô Doãn...”

Đám phóng viên làm sao có thể cam lòng để cho Doãn Hạ Mạt bỏ đi như vậy, họ ồ ạt tới chắn trước mặt cô.

Quản lý cửa tiệm cưới và Tiểu Lục ngây người ra trước cảnh tượng đột ngột hỗn loạn trước mắt họ.

Thẩm Tường lạnh lùng đứng quan sát Doãn Hạ Mạt đang hoang mang lo lắng khi bị các phóng viên bao vây, Thẩm Tường khinh bỉ nhất là những loại đàn bà con gái như thế, không biết phấn đấu bằng chính đôi tay của mình mà chỉ luôn muốn dựa dẫm vào người đàn ông. Mà những cô gái háms lợi như vậy, chịu một ít trừng phạt cũng là chuyện đương nhiên thôi.

Chiếc áo cưới trắng muốt.

Bề mặt lụa mềm mại của chiếc áo phát ra một ánh hào quang lạnh lẽo, trông giống như đang mỉa mai chế giễu, cô ấy muốn lấy chồng, cô ấy thật sự là sắp tổ chức đám cưới rồi, cô ấy nhất định sẽ từ bỏ anh, cô ấy cứ lạnh lùng bình tĩnh như thế mà nhìn anh rời khỏi, lẽ nào, anh vẫn muốn dối mình, dối người để rồi nghĩ rằng cô ấy chỉ là đang đùa giỡn với anh hay sao?

Lúc chiếc áo cưới của cô xuất hiện trước mặt Lạc Hi.

Máu trong tim anh như chảy đi hết, trái tim dường như đã bị khô cạn chỉ còn lại một hang động tối om, một luồng khí nhẹ nhàng thổi vào tỏa khắp bốn bề trống trải, im lặng và tối tăm,

cái gì cũng đều không có, giống như sự yên tĩnh của cái chết.

Rất lâu sau, ánh mắt lạnh lùng của Lạc Hi chuyển từ chiếc áo cưới hướng qua cái thân hình mỏng manh của Doãn Hạ Mạt đang bị đám phóng viên như hổ sói bao vây.

Đã không còn liên quan đến anh nữa rồi...

Khi Hạ Mạt lựa chọn con đường bước ra khỏi cuộc đời anh, khi Hạ Mạt chọn chiếc áo đó để chuẩn bị làm đám cưới với Âu Thần, có lẽ cô ấy không muốn gặp lại anh. Trong đầu Lạc Hi như có một Lạc Hi khác lạnh lùng cất tiếng nói, Lạc Hi, cậu cho rằng bây giờ cậu ra đó giúp đỡ cô ấy thì cô ấy sẽ cảm kích cậu hay sao...

Làm gì có chuyện.

Cô ấy sớm đã loại bỏ cậu ra khỏi trí óc rồi...

Doãn Hạ Mạt chỉ muốn nhanh chóng đưa Tiểu Trùng ra khỏi nơi này!

Một tay Doãn Hạ Mạt nắm chặt tay Tiểu Trùng, như gà mẹ bảo vệ con mình ở phía sau, một tay cô dùng hết sức cổ gắng thoát khỏi đám phóng viên đó, cố gắng liều mình chen vào khe hở giữa những phóng viên càng lúc càng vây chặt, Doãn Trùng bị chèn ép khiến hơi thở trở nên gấp gáp, cậu tránh không kịp suýt nữa bị xô ngã!

"Tiểu Trùng, cẩn thận..."

Doãn Hạ Mạt vừa sốt ruột lại vừa đau lòng, lập tức xoay người đỡ lấy Doãn Trùng. Doãn Hạ Mạt không nhìn được nữa nghiêm giọng khẽ quát đám phóng viên, "Các người tránh ra!".

Trong cảnh tượng hỗn loạn ấy, một tiếng nói uể oải vang lên...

"Hôm nay mọi người đến không phải là để phỏng vấn tôi hay sao? Tại sao lại làm phiền cô ấy vậy chứ?"

Tiếng nói không lớn, nhưng lại rất bình tĩnh và rõ ràng. Cửa tiệm áo cưới bỗng chốc lắng xuống yên tĩnh như mặt nước hồ mùa thu, đám phóng viên đưa mắt lần theo tiếng nói đó, chỉ nhìn thấy Lạc Hi cười mà như không nhìn họ, vừa đẹp vừa cuốn hút, rục rịch mê hoặc lòng người.

Đám phóng viên ngơ ngàng một lúc, lập tức hiểu ngay rằng Lạc Hi muốn giúp Doãn Hạ Mạt giải vây.

Giới giải trí cũng có nguyên tắc ngầm của giới giải trí, nghệ sỹ dựa vào phóng viên để có cơ hội được tuyên truyền trước ống kính, phóng viên cũng dựa vào nghệ sỹ để làm công cụ kiếm sống, mọi người giúp đỡ lẫn nhau mới có thể giữ gìn mối quan hệ tốt đẹp, không đến nỗi tuyệt đường sống của nhau. Từ trước tới giờ bọn họ đã nhận được sự chiếu cố của Lạc Hi khá nhiều, cho nên cũng không dám làm mất mặt anh, tuy nhiên, giá trị tin tức liên quan đến Doãn Hạ Mạt giờ đây là cực lớn, hay là giả ngu vờ như không biết đây.

Đám phóng viên lúng túng nhìn nhau.

"Anh Lạc, anh và cô Doãn không phải là đã chia tay rồi sao?" Một phóng viên đùa cợt cười ha ha.

"Không lẽ anh Lạc và cô Doãn vẫn còn có thể nối lại tình xưa? Như vậy có thể sẽ có lỗi với Thẩm Tường đó."

"Đã khéo gặp được nhau như vậy, chi bằng cứ để cho cô Doãn giải thích tại sao muốn chia tay anh Lạc?"

"Mọi người cho rằng tôi đang giúp cô ấy sao?" Nụ cười nửa miệng của Lạc Hi không còn thấy nữa, ánh mắt lạnh lùng của anh nhìn qua đám phóng viên, trong giọng nói lộ rõ vẻ giễu cợt, "Một nghệ sỹ trẻ sắp phải thoái lui khỏi làng giải trí để được gả vào một gia đình quyền quý xứng đáng để giành tin tức với tôi sao?"

Đám phóng viên có vẻ không hiểu được ý Lạc Hi, chẳng lẽ anh ấy thực sự cho rằng Doãn Hạ Mạt đang giành ống kính với anh mà nói như vậy sao? Làm gì có chuyện!

Lòng Doãn Hạ Mạt nhói đau, bản thân cô cũng không thể tự chủ lại đưa mắt nhìn về phía Lạc Hi. Lạc Hi đang giải vây giúp cô sao? Nhưng, sự hờ hững và chế giễu trong giọng nói của anh khiến cô đau đớn. Lạc Hi cũng thờ ơ lãnh đạm nhìn lướt qua Doãn Hạ Mạt mấy lần như thể cô ấy chỉ là một người xa lạ, trong mắt anh chẳng thấy bất cứ sự giận dữ nào, chỉ là một đôi mắt đen kín đáo.

Lạc Hi nhanh chóng đưa mắt đi chỗ khác, anh đưa tay nhìn đồng hồ, nhướn mày nói:

"Tôi chuẩn bị có show diễn, chỉ còn khoảng nửa tiếng. Hơn nữa ở đây lại quá ồn ào, à... đối diện bên kia có một quán cà phê có vẻ khá yên tĩnh, nếu muốn phỏng vấn thì xin mời mọi

người bỏ chút công sức theo tôi qua đó.”

Chính trong lúc các phóng viên trong lòng đang đấu tranh lựa chọn, lúng túng khó xử nhìn Doãn Hạ Mạt rồi lại nhìn qua Lạc Hi, thì từ trong đám phóng viên, một giọng nói khắc nghiệt phát ra:

“Lạc Hi, người ta đã bỏ rơi anh rồi, anh còn làm ra vẻ vị thánh tình yêu làm gì nữa.”

Như là bị ai đó đột ngột đâm một dao, Lạc Hi tái mặt nhìn thấy rõ!

Đám phóng viên ngó quanh xem là ai mà không thêm nể mặt Lạc Hi như vậy, thì ra lại là tay phóng viên tin văn hóa của tờ Tuần san *Nổ* nổi tiếng lưng lầy trong giới giải trí, tin tức về rất nhiều vụ scandal đều là từ tay anh ta đơm đặt bào chế mà ra. Sự kiện đình đám nhất mà anh ta tạo ra là việc vô cùng độc ác, công kích trắng trợn đánh vào một minh tinh trẻ mới bước chân vào nghề khiến cho minh tinh đó phải mang tiếng xấu và cuối cùng đã phải tự sát. Tay phóng viên này cũng chỉ vì đắc tội với một minh tinh có chỗ dựa trong giới xã hội đen mà bị đánh một trận thừa sống thiếu chết, gãy hết răng cửa mà vẫn không chừa, hình như hắn coi việc tạo ra những tin tức, những vụ scandal tai tiếng là một thú vui cho nên đã được người ta tặng cho hắn biệt danh là Lưu Bao.

Lợi dụng lúc mọi người còn đang kinh ngạc chưa kịp phản ứng gì, Lưu Bao đã nhanh chóng chen đến trước mặt Doãn Hạ Mạt, liên tục dùng một loạt những lời nói ác độc phóng thẳng vào mặt cô:

“Doãn Hạ Mạt, mẹ đẻ của cô trước đây là gái quán bar, tại sao cô cứ giấu sự thật này với công chúng?”

“Cô là con rơi đúng không?”

“Nghe nói lúc cô khoảng bảy tuổi thì đã cùng mẹ bán nghệ ở quán bar, vậy thì, cô chính là “đĩ non” trong những lời đồn có đúng không?”

Đôi mắt híp của Lưu Bao như một con rắn độc nhìn thẳng vào Doãn Hạ Mạt!

Doãn Hạ Mạt nén chặt nỗi đau trong lòng, trong khi ấy Lạc Hi bị những lời lẽ của tên phóng viên Lưu Bao đột ngột quất vào lòng khiến tinh thần anh bỗng trở nên suy yếu rồi chết lặng, cái hàng rào kiên cố mà Doãn Hạ Mạt đang muốn thoát khỏi vì Tiểu Trùng đột nhiên lại tạo ra một khe hở. Có điều, tên phóng viên Lưu Bao đã chuyển hướng về phía cô liên tục công kích, sắc mặt Doãn Hạ Mạt lập tức lại như sương giá.

Doãn Hạ Mạt rất bình tĩnh nhìn tên phóng viên Lưu Bao.

Cô đã nhận ra tên phóng viên này, trong sự kiện An Bân Ni ngày ấy, lực lượng chính đã hắt thau nước bắn lên người Doãn Hạ Mạt chính là giới truyền thông, thời gian này tay phóng viên Lưu Bao đã nhiều lần đưa ra những lời lẽ cay độc tiến hành công kích cá nhân cô. Nhưng khi sự kiện An Bân Ni được phơi bày ra ánh sáng, tên phóng viên đó hình như không vừa lòng với kết quả thất bại cuối cùng đó cho nên mỗi lần gặp cô, y như rằng hắn lại điều ngoa giễu cợt cô.

“Miễn bình luận, xin hãy tránh ra!”

Doãn Hạ Mạt lạnh cả sống lưng, bình tĩnh bước qua trước mặt Lưu Bao. Tất cả các phóng viên có mặt đều ngỡ ngàng, hiếm có minh tinh nào lại không khiếp sợ trước sự độc ác và cay nghiệt của tên Lưu Bao, chính hắn cũng hơi ngạc nhiên, hắn lại vồ lấy cánh tay của Doãn Hạ Mạt, ánh mắt sắc nhọn như kim châm.

“Miễn bình luận, xin tránh ra cho!”

Doãn Hạ Mạt điềm tĩnh ngẩng cao đầu đi ngang qua trước mặt Lưu Bao. Hắn ta vội vàng tóm lấy cánh tay Doãn Hạ Mạt giữ lại, ánh mắt giữ lại, ánh mắt như hình lưỡi dao nhìn cô.

“Đừng đi chứ! Lẽ nào là tôi nói sai! À, đúng đúng, mẹ đẻ của cô không phải là gái quán bar! Phải là... gái điếm... mới đúng chứ, ha ha ha...”

Doãn Hạ Mạt nghiêm mặt lại.

Cô cầm phần nhìn chăm chăm vào bàn tay đang đặt trên cánh tay cô, cánh tay đó giống như một con rắn lằn gớm ghiếc.

“Bỏ tay ra! Còn nữa, nếu như anh còn ần nói lung tung, tôi có quyền kiện anh ra tòa đó.” Doãn Hạ Mạt nói một cách kiên quyết, ánh mắt đầy thị uy nhìn thẳng vào mặt Lưu Bao.

Lưu Bao nhìn xung quanh một lượt, hắn không cam lòng buông cánh tay Doãn Hạ Mạt, trong mắt hắn lại lóe lên thứ ánh sáng càng hiểm độc hơn, ánh mắt chuyển dần từ Doãn Hạ Mạt sang Doãn Trùng đang núp phía sau cô. Doãn Hạ Mạt trong lòng bất an, nắm chặt tay Doãn Trùng, chỉ muốn để cậu em trai thoát ra khỏi nơi đây! Nhưng đám phóng viên bao vây xung quanh

quá chặt khó lòng để hai chị em cùng lúc thoát ra được. Doãn Hạ Mạt quay đầu nói nhỏ với Tiểu Trùng:

“Em đi trước đi!”

Lúc mẹ cô qua đời Doãn Trùng còn rất nhỏ, trước giờ Hạ Mạt chỉ nói với cậu rằng mẹ rất yêu cậu, rất thương cậu, đối với cái chết và thân phận gái quán bar của mẹ, hầu như Tiểu Trùng không có bất cứ một ấn tượng nào...

“Chị...” Tiểu Trùng đứng yên tại chỗ.

Đó chính là giới giải trí sao? Đó là nơi mà chị đã phấn đấu và sinh tồn trong đó sao? Cậu có thể nhìn thấy rõ ràng những tên phóng viên đang ngăn cản chị mình đầy ác ý, cậu có thể nhận thấy sự hào hứng tò mò trong mắt đám phóng viên. Chị bị bọn họ bao vây xung quanh, chị lại đang cố gắng bảo vệ sự tôn nghiêm, nhưng chị chỉ như con cừu non bị bầy lang sói nuốt mất.

“Cậu chính là em trai của Doãn Hạ Mạt”, ánh mắt của Lưu Bạo càng bùng lên mãnh liệt, hắn nhìn thẳng vào Tiểu Trùng, “này, cậu bé, nói cho tôi nghe, cậu có phải cũng là con rơi, cậu đã nhìn thấy hình dáng của mẹ để cậu lúc tiếp khách chưa, chị của cậu lúc nhỏ có phải đã là “đĩ non” không...”.

“Bốp.”

Doãn Hạ Mạt giơ tay tát xuống, một cái tát thật mạnh vào má của Lưu Bạo! Mặt cô tái mét, đôi mắt chứa đầy sự phẫn nộ không thể kìm nén được nữa, Doãn Hạ Mạt bình tĩnh nói:

“Anh có lẽ là một con chó điên chăng? Anh ra sức điên cuồng sủa vào những nghệ sĩ trong làng nghệ đã ớn rồi còn chi mà sủa bậy vào người ngoài vô can nữa!”

Bầu không khí trong khoảnh khắc này như bị đóng băng!

Đám phóng viên kinh ngạc không dám tin vào tai mắt mình nữa, đánh phóng viên à, nghệ sĩ mà lại có thể đánh phóng viên trong trường hợp công khai như thế này sao! Quản lý tiệm áo cưới và Tiểu Lục kinh hãi, những người khách đang có mặt ở đó cũng trở mặt cứng đờ người nhìn qua! Thẩm Tường chỉ lãnh đạm nhìn Doãn Hạ Mạt, rồi chuyển ánh mắt lại quay về nhìn Lạc Hi.

Từ lúc nhìn thấy Doãn Hạ Mạt, Lạc Hi như thể đột ngột bị lấy đi sinh mệnh, toàn thân cứng đờ, xem ra anh quá yếu đuối và cô độc. Ánh mắt anh không rời khỏi Doãn Hạ Mạt tới nửa giây, đôi mắt u uất, đôi môi trắng bệch như không còn giọt máu.

Trong lòng Thẩm Tường vô cùng đau đớn.

Cô mãi mãi không có cách nào thay thế Doãn Hạ Mạt hay sao?

“Doãn Hạ Mạt...”

Lưu Bạo từ trong sợ hãi phản ứng trở lại, hắn đưa tay đặt lên má đang ran rát của mình, Lưu Bạo quát lên đầy phẫn nộ và căm hận:

“Tôi sẽ đến tòa tố cáo cô! Doãn Hạ Mạt! Chuyện này tôi quyết sẽ không bỏ qua dễ dàng! Tôi nhất định sẽ khiến cô thân bại danh liệt! Những thứ mà một con điếm như cô đã nuôi dưỡng, lại dám...”

“Anh cứ làm những gì anh muốn”, Doãn Hạ Mạt từ từ ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mặt hắn, “nhưng tôi cảnh cáo anh lần nữa, những lời lẽ mang tính lăng nhục của anh, tôi có quyền lưu lại để truy cứu anh trước pháp luật. Cho dù mẹ tôi có làm bất cứ việc gì, đối với tôi bà là một người mẹ vĩ đại nhất trên thế giới. Dù cho bà ấy có yêu ca hát hay diễn xuất, dù cho bà có làm việc ở quán bar, chỉ cần là sự lựa chọn của bà tôi đều tôn trọng và kính yêu mà. Nhưng những từ bẩn thỉu ấy thì chỉ có thể phát ra từ những kẻ bẩn thỉu mà thôi”.

Ánh hào quang mãnh liệt xung quanh người Doãn Hạ Mạt như của một nữ vương, Lạc Hi trầm mặc lặng lẽ nhìn Doãn Hạ Mạt, dường như đôi mắt anh bị hào quang mạnh mẽ của sự kiên cường phát ra từ khắp người cô thiêu cháy! Hạ Mạt ngày còn nhỏ cũng đã từng vì em trai của mình mà bình tĩnh can đảm cảnh cáo anh, nếu không cô sẽ dùng mọi cách để đuổi anh đi.

Hạ Mạt là một hợp thể của sự phẫn nộ và yên tĩnh, bình thường cô như mặt nước diu dàng, thỉnh thoảng lại lộ ra những móng vuốt và hàm răng sắc nhọn, sự mâu thuẫn trong con người cô giống như sự quyến rũ chết người của loài hoa anh túc, khiến Lạc Hi mê muội nhưng lại không có cách nào thật sự có được. Sự tức giận của cô giống như là được giấu kín trong lòng biển sâu mãi mãi cho tới khi nào người được cô quan tâm nhất bị làm tổn thương, khi ấy nó mới bộc phát ra ngoài...

Nhưng người mà Doãn Hạ Mạt quan tâm nhất...

Hình như trước giờ đều không phải là anh...

“Ha ha! Không biết ai mới là người bắn thiu?” Lưu Bao then quá hóa giận to miệng chửi, “người mẹ làm gái của cô lúc ăn nằm với những người đàn ông, đã sinh ra hai đứa con rơi là cô và em trai cô, cuối cùng lại vì một thằng đàn ông mà tự sát giữa đám đông, cô cho rằng những chuyện này không ai biết hay sao? Còn giả nai làm công chúa tiểu thư, trong dòng máu của cô có phải là...”

“Các cô nhân viên, không lẽ tiệm của các cô cho phép khách hàng bị quấy nhiễu như vậy sao?” Lạc Hi thình lình cắt đứt lời chửi của Lưu Bao.

Bộ phận quản lý như bừng tỉnh giấc, họ lập tức lấy máy bộ đàm liên lạc với bảo vệ.

“Bây giờ mọi người đã có thời gian cùng tôi đi uống cà phê chưa?” Lạc Hi cười bình tĩnh, ánh mắt liếc nhìn Lưu Bao, nói, “nhưng anh Lưu thì tôi sẽ không hoan nghênh, và mãi mãi không bao giờ hoan nghênh”.

Đám phóng viên lúc này cười một cách gượng gạo, trong lòng họ cũng trách thầm Lưu Bao là quá đáng làm cho sự việc trở nên khó xử.

“Anh Lạc thật là quá khách khí rồi...”

“Đúng vậy! Đúng vậy, làm sao có thể không nể mặt anh chứ...”

Một nụ cười đắc ý trên khóe môi Lạc Hi, anh chậm rãi bước về phía cửa ngang qua trước mặt Doãn Hạ Mạt. Thẩm Tường đi theo sau Lạc Hi ngẩng đầu nhìn qua Doãn Hạ Mạt một cái, thấy hàng lông mi Doãn Hạ Mạt hơi cúp xuống, đôi môi nhợt nhạt, dáng vẻ hùng hổ khi đối mặt với Lưu Bao trong lúc Lạc Hi đến gần lại trở nên hoảng hốt thất thần.

Lạc Hi bước một mạch.

Rồi dừng lại đằng trước Doãn Hạ Mạt.

Trong lòng Thẩm Tường chợt cảm thấy lo lắng, nhìn thấy Lạc Hi dừng lại mấy giây rồi quay người lại, đôi mắt u uất lướt qua khuôn mặt Doãn Hạ Mạt, rồi lại chậm chậm nhìn vào tên Lưu Bao đang đứng trước mặt Doãn Hạ Mạt có vẻ vẫn chưa từ bỏ ý định công kích cô, Lạc Hi mỉm cười nói:

“Anh Lưu còn muốn ở đây đợi bảo vệ sao?”

Lưu Bao nhìn trái rồi lại nhìn phải, thấy các phóng viên khác đều đã bắt đầu đi về hướng quán cà phê, lại nhìn thấy các bảo vệ đang bước tới, trong lòng hẳn biết rằng có ở lại cũng chẳng lợi gì, hẳn chỉ có thể hung hãn lườm Doãn Hạ Mạt một cái, miệng lẩm bẩm rồi rời khỏi chỗ đó.

Tiệm áo cưới bỗng trở nên yên tĩnh.

Cánh cửa kính được nhân viên mở ra.

Lạc Hi chậm rãi bước ra khỏi tiệm, anh không quay đầu lại, làm như trong tiệm không có bất cứ thứ gì có thể làm anh lưu luyến.

Doãn Hạ Mạt đứng giữa phòng.

Cánh cửa kính từ từ khép lại, Doãn Hạ Mạt im lặng rất lâu nhìn theo bóng Lạc Hi, bởi vì anh không có cách nào quay đầu lại để nhìn thấy cô, cho nên Doãn Hạ Mạt mới có cơ hội xa xỉ này để thêm lần nữa nhìn anh thật kỹ. Có lẽ, đây thật sự là lần cuối cùng cô được gặp anh chẳng...

Khi bóng dáng Lạc Hi đã hoàn toàn biến mất.

Cô nhắm mắt lại, toàn bộ sức lực trong cơ thể hình như đã bị hút cạn trong nháy mắt, cô nắm tay Tiểu Trùng thật chặt, đôi môi càng trở nên nhợt nhạt hơn.

“Chị...”

Doãn Trùng lo lắng đỡ lấy chị, để chị dựa vào người mình. Doãn Hạ Mạt như bừng giấc, cô lập tức đứng phắt dậy, mở to mắt, chậm rãi, cô cố nặn ra một nụ cười, dịu dàng an ủi Tiểu Trùng:

“Tiểu Trùng à, về nhà chị sẽ kể hết mọi chuyện về mẹ cho em nghe, em không nên nghe những lời xằng bậy của hắn, sự thật không phải vậy đâu...”

“Chị! Em cho rằng...”

Lòng Tiểu Trùng cảm thấy đau đớn, người mà cậu lo lắng nhất là chị chứ không phải là những sự việc đã qua. Nhưng lời nói của cậu bị những tiếng vỗ tay phát ra từ góc phòng làm gián đoạn...

“Bốp! Bốp! Bốp!”

Một nữ phóng viên trẻ tuổi ngồi ở góc phòng bỗng vỗ tay giống như đang xem kịch, cô ta có mái tóc ngắn trông có vẻ già dặn đầy kinh nghiệm, gương mặt xương xương, vừa vỗ tay vừa

chậm rãi tiến về phía Doãn Hạ Mạt. Trong sự hỗn loạn vừa rồi, nữ phóng viên này luôn thờ ơ đặt mình ra ngoài sự việc, cô ta cũng không bỏ đi cùng các phóng viên khác, hình như đối với nữ phóng viên này, người mà cô hứng thú hơn vẫn là Doãn Hạ Mạt.

Doãn Hạ Mạt hơi ngạc nhiên.

Cô đột nhiên cảm thấy gương mặt trước mắt mình có vẻ quen quen.

“Đã lâu không gặp”, nữ phóng viên đưa tay hướng về Doãn Hạ Mạt, ánh mắt sâu xa khó lường, “cô vẫn giống như lúc đó, cứng rắn và lãnh đạm khiến người khác phải quan tâm”.

“Chị là ai?”

Doãn Hạ Mạt nhíu mày, bắt chặt bàn tay đó. Bàn tay của nữ phóng viên ớn lạnh như một con rắn, từ đáy lòng Doãn Hạ Mạt có vẻ hơi sợ hãi, trong đầu chợt hiện lên một vài hình ảnh, một cuộc ẩu đả trong trường học, còn cái nơi tắm tối đó, hình như cô đã gặp qua...

“Đã quên tôi rồi sao? Thật là không phải đó.” Bàn tay của nữ phóng viên lạnh buốt trơn dính, “Tôi là Hoa Cẩm, phóng viên của Nhật báo *Quất Tử*, với tư cách là một phóng viên, tôi sẽ cố gắng để công chúng biết được một số sự thật”.

Hoa Cẩm...

Doãn Hạ Mạt chăm chú nhìn cô ta như muốn nhìn thấu xem nụ cười của nữ phóng viên này có hàm ý gì.

“À, đúng rồi, tôi còn có một cái tên gọi nữa... Phương Cẩm Hoa”, nữ phóng viên buông tay Hạ Mạt, để lộ một nụ cười khác lạ, “với tư cách là một Phương Cẩm Hoa, tôi sẽ đem tất cả những gì mà tôi nhận được từ cô trả lại cho cô!”.

CHƯƠNG 4

Chiếc xe Lincoln thân dài đang chạy trên con đường dưới ánh nắng chiều, người tài xế trong bộ đồng phục đang chăm chú với công việc lái xe của mình. Doãn Hạ Mạt nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ đang lướt qua, hình như cô đang suy nghĩ điều gì đó. Tối hôm qua Âu Thần đã đến bệnh viện, anh không đề cập đến những việc đã xảy ra ở tiệm áo cưới, chỉ hỏi cô ngày mai có thể bớt chút thời gian để đi gặp một vị khách quan trọng hay không.

Hôm nay trong bệnh viện không có nhiều việc.

Doãn Hạ Mạt đã lo lắng những lời nói xằng bậy của tên phóng viên kia sẽ làm tổn hại đến Tiểu Trùng, nhưng lúc sáng sớm ở trong vườn, khi nhắc đến vấn đề này, Tiểu Trùng lại khẽ cười rồi nói với cô:

“Chị à, thật ra từ nhỏ em đã bắt đầu nhớ rõ mọi việc rồi, lúc đó hình như mỗi ngày đến rạng sáng mẹ mới trở về, say khướt, mùi rượu còn rất nồng, có khi ở trong phòng la lối lớn tiếng, lại có khi để nhạc rất to rồi hát hò nhảy múa liên tục, có lúc thì đột nhiên gào khóc...”

“Tiểu Trùng...”

Doãn Hạ Mạt rất ngạc nhiên, cô luôn cho rằng một đứa trẻ hai, ba tuổi sẽ không thể nhớ được những gì xung quanh mình, cho nên mỗi lần nhắc đến mẹ, tuy cô kể không nhiều, nhưng cô vẫn cố gắng để Tiểu Trùng cảm thấy mẹ là một người dịu dàng và gần gũi.

“Em không biết tại sao mẹ lại luôn uống nhiều rượu như thế, cũng không hiểu rốt cuộc tại sao mẹ lại tự sát”, Tiểu Trùng nhìn về phía những hàng cây xanh trong vườn, nụ cười dịu dàng, “nhưng em rất yêu thương mẹ, mỗi lần, trước khi mẹ đến quán bar làm việc, mẹ đều hôn em một cái, trước khi ngủ mẹ cũng hôn em, tuy mẹ thường đánh thức em và có lúc mùi rượu trên người mẹ rất nồng, và cũng có lúc nước mắt mẹ rất lạnh”.

“Ừ! Mẹ là một người như vậy.” Doãn Hạ Mạt nắm lấy tay Tiểu Trùng tưởng nhớ chuyện xưa rồi nói, “Lúc nhỏ chị không thích việc mẹ thường bỏ chị ở nhà một mình mà đi, chị không thích mẹ luôn làm căn nhà rối tung lên, mẹ rất ít khi làm cơm cho chị ăn nhưng mẹ lại hay mua rất nhiều váy đẹp cho chị mặc, tuy có một khoảng thời gian nhà mình rất nghèo, mẹ vẫn gọi chị là “công chúa nhỏ” rồi hôn chị, mẹ còn mua cho chị sợi dây chuyền lấp lánh. Mẹ cũng rất yêu thương em, mẹ giống như là một con sâu rượu, coi rượu như mạng sống của mình, nhưng những lúc nhớ đến em, một ngụm rượu mẹ cũng không uống”.

Doãn Trùng quay qua nhìn chị.

Trong mắt chợt hiện lên một thứ ánh sáng mơ hồ.

“Chị, mẹ rất yêu thương em đúng không?”

“Đúng vậy.”

Hạ Mạt dịu dàng nói rồi nhìn thẳng vào mắt cậu em trai.

“Tiểu Trùng, em biết không? Trên thế giới này không có người nào hoàn mỹ. Có lẽ mẹ và những người mẹ của những đứa trẻ khác không giống nhau, mẹ thích hát, thích uống rượu, thích náo nhiệt, thích cái đẹp, thích đàn ông thậm chí là uống rượu say không cần thận tề ngã từ trên sàn xuống mà chết, nhưng mẹ thương yêu chị em mình, đối với chị em mình mà nói, mẹ luôn là một người mẹ tốt.”

“Em hiểu rồi”, Doãn Trùng nhẹ nhàng dựa đầu vào vai cô, “chị, chị không cần lo lắng, em hiểu mà...”.

Tiểu Trùng từ nhỏ đã lanh lợi, thậm chí trước giờ cũng không hề hỏi qua chuyện của cha cậu, giống như chỉ cần có chị thì đã đủ lắm rồi.

Doãn Hạ Mạt nghĩ ngợi một lát rồi khẽ mỉm cười.

Chỉ cần không làm hại đến Tiểu Trùng, những tin tức bấy bạ đó cứ mặc họ, bây giờ cô vốn không còn đủ sức lực để quan tâm đến những chuyện đó.

Chỉ là...

Trong đầu Doãn Hạ Mạt lại hiện lên hình ảnh của nữ phóng viên đó, cô ta nói sẽ vạch trần tất cả những gì liên quan đến cô cho công chúng biết sao?

Là tất cả...

Chẳng lẽ bao gồm cả những quá khứ đen tối đã được che giấu sao?

Bàn tay đang thả lỏng trên đầu gối bất giác nắm chặt lại.

Ngoài cửa sổ có làn gió mát lạnh thổi vào.

Doãn Hạ Mạt hít một hơi thật sâu để rời từ những dòng hồi ức quay về với hiện tại, không nên nhớ lại những chuyện quá khứ khiến mình phải phiền muộn đó nữa. Cảnh sắc bên ngoài cửa sổ xe vụt lướt qua, quen thuộc biết bao. A! Đôi mắt Hạ Mạt chợt vụt sáng! Con đường rợp bóng mát này chính là nơi ngày ngày hai chị em cô đã đi qua để đến trường những năm sau khi cô và Tiểu Trùng được cha mẹ Doãn nhận nuôi.

Vào thời điểm nóng nhất của mùa hạ, hàng cây hai bên đường rậm rạp cao vút, ánh mặt trời lấp ló qua những kẽ hở của tán lá cây rơi xuống, bên đường thường hay có bọn trẻ con chơi đùa náo nhiệt, chúng thích thổi bong bóng nước, trong những cơn gió của mùa hạ, những bọt bong bóng đủ màu sắc tuyệt đẹp nhẹ nhàng bay lên trời xanh...

Lần đầu tiên gặp được Âu Thần cũng chính tại nơi đây.

Năm đó cô mười một tuổi, Âu Thần mười bốn. Khi Hạ Mạt tỉnh lại sau cơn hôn mê, Âu Thần đang ở trên cao cúi xuống nhìn cô, đôi mắt lạnh lùng có vẻ như đang nghiền ngẫm, làm như cô giống một con búp bê vậy. Âu Thần đã đồng ý với lời thỉnh cầu của cô, nhưng lại yêu cầu cô đứng trên bãi cỏ làm bệ đỡ để mũi tên của cậu phóng thẳng vào trái táo cô đội trên đầu!

Khi mũi tên dài phóng xuyên qua trái táo trên đỉnh đầu Hạ Mạt, lực bay và tiếng gió xé toạc không khí của nó khiến cho sống lưng Hạ Mạt ứa mồ hôi lạnh, cũng chính là lúc Hạ Mạt ghi nhớ người thiếu niên có tên Âu Thần có một trái tim lạnh lùng như thế nào.

Sau lần đó Âu Thần hình như đã quyết định xông vào cuộc đời cô. Mỗi lần cậu từ nước ngoài trở về đều phải tìm đến cô, đem đến cho cô đủ thứ quà. Có lúc là chuỗi dây chuyền được xuyên bởi những viên ngọc trai màu hồng, có lúc là vòng đeo tay được nam bằng đá quý, có một lần cô muốn một con búp bê, cậu đã tặng cho cô một con búp bê rất giống cô, hình như là được chế tác mô phỏng theo bức chân dung của cô.

Cũng trong thời gian này, chức vụ của cha nuôi được đảm bảo, công việc lại nhẹ nhàng, tiền lương thì không ngừng tăng lên, các món ăn trên bàn ăn ngày càng nhiều, Tiểu Trùng cũng ngày một cao lớn trông thấy, mỗi ngày bất kể là ở trường học hay ở nhà, Tiểu Trùng đều rất lạc quan vui vẻ. Tuy có lúc sự ngang ngược bá đạo và lòng ham muốn độc chiếm của Âu Thần

thường làm cho lòng cô phải phiền muộn, song so với tất cả những gì mà cô nhận được, Hạ Mạt vẫn thấy cảm kích Âu Thần vô cùng.

Khi đó là khoảng thời gian yên bình nhất thời thơ ấu của cô.

Thậm chí Hạ Mạt đã tham lam cầu xin để có thể mãi mãi được tiếp tục cuộc sống như thế.

Mãi tới khi có sự hiện diện của Lạc Hi, mãi đến khi tai nạn đó xảy ra, mãi tới những đợt sóng gió như những cơn ác mộng ập đến khiến cô không chịu đựng nổi thì cô mới hiểu ra rằng hạnh phúc mà cô có được khi dựa dẫm vào người khác rút cục chỉ như lâu đài trên cát, trong phúc chốc nó sẽ ầm ầm sụp đổ.

“Cô Doãn, thiếu gia đang ở phòng khách đợi cô.”

Chiếc xe Lincoln dừng lại trong khu vườn biệt thự, quản gia Thẩm mở cửa xe cho cô.

Cô ngẩng đầu nhìn quanh.

Tòa nhà xây dựng theo kiến trúc kiểu châu Âu ba tầng màu trắng, đồ sộ, trang trọng, cho dù bây giờ đã là mùa thu nhưng bãi cỏ trong vườn vẫn được chăm sóc xanh tốt. Chiếc bàn tròn màu trắng vẫn được đặt ở chỗ cũ, bể bơi ngoài trời ở đằng xa lóng lánh màu xanh da trời, Hạ Mạt cũng đã biết còn có một bể bơi nữa ở trong nhà, Âu Thần lúc nhỏ chỉ thích bơi trong đó.

Thời gian như dừng lại.

Đã sáu năm Hạ Mạt không đến, ở đây vẫn giống như ngày xưa, giống như từ trước tới giờ chưa từng xảy ra nhiều chuyện đến thế, dường như nơi đây mãi mãi dừng lại ở thời niên thiếu của cô và Âu Thần.

Hạ Mạt bước vào phòng khách.

Âu Thần đang ngồi trên chiếc sofa màu da bò được làm từ gỗ hồ đào, đối diện anh là người đàn ông người Pháp, cô người hầu đang rót cà phê cho hai người, mùi cà phê thơm phảng phất trong căn phòng. Nghe thấy tiếng bước chân, Âu Thần quay đầu nhìn cô với ánh mắt sâu lắng. Anh đứng dậy đi về phía Hạ Mạt, ôm nhẹ vai cô rồi dẫn cô đến trước mặt người đàn ông đó.

“Hạ Mạt, đây là cha anh, ông Robert Mesmer.” Nghe lời giới thiệu của Âu Thần, Doãn Hạ Mạt ngây người ngạc nhiên nhìn người đàn ông Pháp đã đứng dậy ngay bên cạnh mình. Đây là lần đầu tiên cô gặp bố Âu Thần, từ ngày quen biết Âu Thần, cậu chưa bao giờ kể về bố mẹ của mình, còn cô thì cũng chẳng bao giờ được nhìn thấy phim ảnh hay tranh tượng gì của bố mẹ anh.

Doãn Hạ Mạt lễ phép mỉm cười khẽ nói:

“Rất vinh hạnh được gặp bác.”

Ông Robert nhìn khoảng chừng năm mươi tuổi, cặp mắt xanh biếc, phong độ chừng chạc, ở ông là sự kết hợp kỳ diệu giữa sự gò bó của giới thượng lưu và sự lãng mạn của người đàn ông Pháp. Âu Thần không hề giống cha mình, có lẽ anh giống mẹ hơn.

“Cha! Đây là Doãn Hạ Mạt, người sắp kết hôn với con.” Âu Thần nhẹ nhàng ôm lấy vai cô, dùng tiếng Trung Quốc mẹ để giới thiệu.

Ông Robert nắm lấy tay Doãn Hạ Mạt, một nụ hôn xã giao được đặt lên mu bàn tay cô. Tiếng

Trung Quốc của ông không lưu loát lắm, ông nhìn cô và nói:

“Quả nhiên là một cô gái xinh đẹp thanh tú.”

“Bác quá khen rồi ạ.”

Tâm trạng Hạ Mạt rồi bời. Vào thời khắc được giới thiệu với cha Âu Thần, cô chợt cảm thấy như vừa tỉnh mộng. Cô và Âu Thần thật sự sắp phải kết hôn rồi, chính là vào cuối tháng này, sau sáu ngày nữa cô sẽ chính thức trở thành vợ của Âu Thần.

“Cha chúc các con có một cuộc hôn nhân hạnh phúc”, ông Robert nhìn sang Âu Thần, “Ocean, cho dù mẹ con đang ở trên thiên đường, bà ấy cũng sẽ rất hạnh phúc về cuộc hôn nhân này”.

“Con cảm ơn cha.”

“Trước khi hôn lễ kết thúc, cha sẽ ở lại thành phố này, tại biệt thự ngoại ô, nếu có gì cần cha giúp đỡ, hãy nói với cha.”

“Cha có thể ở lại đây...” Âu Thần nhìn cha.

“Không được, như thế sẽ phiền đến con.” Ông Robert đưa tay nhìn đồng hồ rồi nói, “Một người bạn đã hẹn cha uống trà, bây giờ cha phải đến chỗ hẹn rồi, ấn định thời gian cụ thể cho hôn lễ xong thì báo cho cha hay nhé”.

“Dạ, thưa cha.”

Lúc đi ngang Hạ Mạt, ông mỉm cười gật đầu chào cô, sau đó bóng dáng ông khuất dần sau cánh cửa phòng khách. Tách cà phê trên bàn vẫn còn nóng, ông thậm chí không thể ngồi lâu hơn một chút.

Doãn Hạ Mạt hơi ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn sang Âu Thần.

Âu Thần và cha anh...

Tại sao lại lịch sự và xa lạ như người ngoài thế?

Bàn tay Âu Thần như vô thức ôm chặt lấy vai cô, Âu Thần thất vọng nhìn theo cha mình đang rời khỏi như một đứa trẻ, nhưng sự thất vọng ấy không mãnh liệt, giống như anh đã quen với nó rồi. Khoảng khắc ấy đã qua, Âu Thần đã lấy lại sự bình tĩnh quen thuộc thường ngày, anh cúi đầu nói với Hạ Mạt:

“Anh có một thứ muốn cho em xem.”

***

Ánh nắng chiếu rọi qua lớp kính tủ trưng bày của tiệm áo cưới trong suốt như pha lê, bên trong trưng bày các kiểu áo cưới mỹ lệ, được tô điểm thêm vài nhánh hồng phấn, như một vương quốc ấm áp ngọt ngào.

Trên con đường đối diện tiệm áo cưới, một chiếc xe hơi màu trắng đã đậu rất lâu.

Lạc Hi thần thờ nhìn những đôi tình nhân ra ra vào vào tiệm áo cưới, nét mặt của họ thân mật như thế, ánh mắt nhìn nhau âu yếm, trao nhau nụ cười thắm thiết, họ như được ánh hào quang của hạnh phúc bao phủ.

Cô ấy...

Cũng như vậy chứ?

Ở cái nơi mà anh không thể nhìn thấy được, Hạ Mạt và Âu Thần cũng đang thân mật như vậy, Hạ Mạt sẽ đích thân vào bếp làm cơm cho Âu Thần, sẽ có mặt nhẹ nhàng vuốt tóc cho Âu Thần những lúc anh ta ngủ...

Lạc Hi đột nhiên nhắm nghiền đôi mắt lại!

Đau khổ khiến Lạc Hi cảm thấy trái tim mình như có hàng vạn mũi tên xuyên qua, lại có cảm giác như đang lạc trong lớp sương mù dày đặc, mờ mịt không lối thoát, không biết nên làm thế nào mới đúng. Lạc Hi rất muốn hận Hạ Mạt nhưng trong từng cơn ác mộng, anh vẫn đều cố hết sức cầu xin cô đừng bỏ đi...

Sáu ngày nữa Hạ Mạt sẽ kết hôn.

Lạc Hi cố lục lọi trong trí nhớ xem ngày hôm qua, trong đôi mắt của Hạ Mạt có hay không chút do dự và lưu luyến với anh, cho dù sự luyến tiếc ấy chỉ là mỏng manh thì có lẽ anh cũng sẽ bỏ mặc tất cả để chạy đến cầu xin cô, cho dù phải vứt bỏ lòng tự trọng, cho dù kết quả lại bị cô ấy làm tổn thương thêm lần nữa, chỉ cần có cô ấy, chỉ cần cô ấy lại có thể như lúc trước, dịu dàng ngồi cạnh anh!

Hình như...

Trong mắt cô ấy... thoáng chút u sầu...

Lạc Hi do dự cầm lấy điện thoại...

Ngón tay anh còn chưa kịp bấm số thì cửa tiệm áo cưới đối diện lại có khách từ trong đi ra, bên trong đó, chiếc áo cưới thuộc về Hạ Mạt đã không còn nữa!

Là cô ấy đã đem nó đi rồi ư...

Nỗi đau tận sâu trong trái tim anh lại càng mãnh liệt, cô ấy không thể chờ được nữa sao?! Chiếc điện thoại trong tay anh từ từ rơi xuống, đôi môi Lạc Hi nhợt nhạt cố gắng kéo ra một nụ cười gượng gạo, cũng đúng thôi, cuối cùng thì sau sáu ngày nữa, cô ấy cũng phải kết hôn.

***

Cửa phòng vừa được mở ra.

Trong phòng đặt một tấm gương lớn tranh trí bằng những hoa văn cổ điển bằng đồng gấp thành ba lớp kéo ra, tấm kính sáng choang phản chiếu ánh sáng từ nhiều góc độ khác nhau như ánh sáng của những vì sao.

Đôi mắt Doãn Hạ Mạt hoa lên.

Chiếc áo cưới trắng muốt, hoa văn kiểu cổ điển, những đường nét thon dài mềm mại, vòng hoa đội đầu được đính đầy sao sáng và hoa bách hợp, giống như nàng công chúa bước ra từ mùa xuân trong truyện cổ tích. Đứng cạnh chiếc áo cưới có mấy cô người làm, tay cầm hộp trang sức các loại và một người thợ may trong tay đang cầm thước dây, và rồi lại còn có cả Doãn Trùng đang đứng kế bên.

“Chị...”

Doãn Trùng mỉm cười gọi cô.

“Tại sao em ở đây?” Doãn Hạ Mạt ngạc nhiên hỏi. Lúc cô rời khỏi bệnh viện, rõ ràng là cậu em trai còn đang ở phòng bệnh đọc truyện tranh mà.

“Vì em không muốn nhìn thấy hình ảnh chị mặc áo cưới sau anh Âu Thần.” Doãn Trùng cười rồi nhìn về phía Âu Thần đang đứng ở phía sau cô, giữa hai người con trai này hình như đã có một cuộc thỏa thuận ngầm.

Vì sự xuất hiện của đám phóng viên ngày hôm qua, nên Hạ Mạt không thử được áo cưới, chiếc áo cũng tạm thời để lại trong cửa tiệm. Tối qua nhân lúc Hạ Mạt rời khỏi phòng bệnh, Âu Thần đã hỏi Tiểu Trùng:

“Em đã thiết kế áo cưới cho Hạ Mạt à?”

“... Vâng.”

Doãn Trùng đột nhiên cảm thấy căng thẳng trong lòng, anh Âu Thần hỏi việc này chắc là đã biết những chuyện xảy ra ở tiệm áo cưới chiều nay. Như vậy, anh Âu Thần cũng biết chị đã gặp lại anh Lạc Hi rồi sao?

“Nhưng, áo cưới trong hôn lễ anh đã sớm giao cho nhà thiết kế nổi tiếng Quý Do Mỹ rồi, áo đã may xong, ngày mai sẽ được chuyển từ Nhật về.” Âu Thần nói.

Doãn Trùng vô cùng thất vọng.

Danh tiếng của nhà thiết kế áo cưới nổi tiếng Quý Do Mỹ ngay cả một người không quan tâm gì mấy đến thời trang như cậu cũng phải biết đến, chiếc áo cưới đó nhất định sẽ cực kỳ lộng lẫy.

Thấy vẻ mặt thất vọng của Doãn Trùng, Âu Thần mỉm cười và nói, “Nhưng anh quyết định sẽ dùng chiếc áo cưới do chính tay em thiết kế vào ngày hôn lễ”.

“Thật sao?” Doãn Trùng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nói.

“Thật” Âu Thần gật đầu, “Còn nữa, anh sẽ mời một thợ may giỏi nhất để giúp em hoàn thành nốt những phần còn lại của chiếc áo cưới này. Nhưng anh có một điều kiện...”.

“Là gì?”

“Khi lần đầu tiên Hạ Mạt mặc áo cưới, anh muốn em ở bên cô ấy.”

Tấm màn che màu đỏ tía hoa lệ chậm chậm kéo ra.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi vào phòng qua lớp kính cửa sổ, như ánh sáng của những viên pha lê đang nhẹ nhàng chảy xuống, mặt gương phản xạ ánh sáng chiếu lên người Doãn Hạ Mạt khiến người ta cảm giác hư ảo, mơ mộng.

Âu Thần nhìn cô chăm chú.

Chiếc áo cưới trắng tinh, thuần khiết càng tôn thêm nước da trắng nõn nà của Hạ Mạt, ánh mắt cô long lanh như biển cả, vòng hoa đội đầu đính đầy những ngôi sao xinh xắn khiến đôi môi của Hạ Mạt như đang ánh lên một nụ cười. Hạ Mạt cầm trong tay một đóa hoa bách hợp nở rộ, cô đứng yên, lòng lầy như một nàng tiên cá trong câu truyện cổ tích khiến cho bầu không khí xung quanh cũng trở nên mê ly huyền ảo.

Cô người hầu mở chiếc hộp trang sức trong tay.

Ánh mắt Âu Thần lướt qua chiếc hộp, anh đưa tay lấy ra một sợi dây chuyền đá quý được chạm trổ bằng hoa văn phức cổ rồi bước đến trước mặt Doãn Hạ Mạt, hai tay anh nhẹ nhàng vòng qua cổ cô, chiếc gáy thon dài trắng nõn, thùy tai của Hạ Mạt mịn màng như một đóa hoa màu trắng dịu dàng, mềm mại nhẹ nhàng rủ xuống, đôi hàng mi đen nhánh. Bàn tay Âu Thần bỗng run run, sợi dây chuyền đá quý khẽ phát ra những âm thanh va chạm, Doãn Hạ Mạt hơi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, và rồi... bắt gặp ánh mắt Âu Thần đang nhìn cô.

Bàn tay Âu Thần đặt lên gáy Doãn Hạ Mạt.

Đôi mắt anh sâu lắng.

Ánh mắt Hạ Mạt có vẻ hơi lúng túng.

Ánh nắng mùa thu chiếu rọi lên hai người họ, tạo nên một thứ ánh sáng bạc rực rỡ, đẹp lung linh như một bức tranh.

Chiếc áo cưới được may cực kỳ chuẩn, rất vừa vặn, duyên dáng mà tao nhã, giống như từng đường kim mũi chỉ đều theo số đo của cô mà làm. Doãn Trùng nói nhỏ với người thợ may dặn dò mấy câu, nhờ ông thắt chặt dây lưng một tí, hình như mấy ngày nay chị lại gầy đi. Người thợ may cẩn thận lấy số đo vòng eo của Doãn Hạ Mạt, gật đầu nói, "Hôm nay có thể sửa xong toàn bộ".

"Chị, chị thật đẹp."

Doãn Trùng thở nhẹ, từ nhỏ cậu đã biết chị mình rất đẹp, nhưng khi chị mặc trên người chiếc áo cưới lại càng đẹp hơn khiến lòng Doãn Trùng hơi nhói đau. Ánh mắt Doãn Trùng rồi cuộc cũng đã rời khỏi Hạ Mạt, cậu quay qua phát hiện Âu Thần vẫn còn đang chăm chú nhìn chị gái mình.

Còn chị, chị cứ thần thờ nhìn hình ảnh mình mặc chiếc áo cưới qua tấm gương. Âu Thần cũng nhìn chị đắm thiết, thứ ánh sáng sâu thẳm trong đôi mắt Âu Thần giống như sinh mạng anh ấy đang tồn tại trong sự vui buồn mừng giận của chị.

Âu Thần cũng yêu chị ấy sâu sắc như vậy ư...

Trong giây phút này, Doãn Trùng không muốn lại thắc mắc tại sao chị lại phải vội vàng lấy anh Âu Thần. Có lẽ, anh Âu Thần sẽ đem hạnh phúc đến cho chị.

Doãn Trùng mỉm cười, nói nhỏ với Hạ Mạt:

“Chị, em ra ngoài nghỉ một lát, thu dọn xong rồi thì gọi em nhé.”

“Được.”

Doãn Hạ Mạt quay đầu lại nói với Tiểu Trùng, cô chợt nhận ra hình như mấy phút vừa qua cô đã thả hồn đi đâu đó. Tiểu Trùng đã không còn ở trong phòng, người thợ may và các cô người làm cũng lặng lẽ rời khỏi. Doãn Hạ Mạt thần thờ quay đầu lại, ngắm mình trong gương lại lần nữa, tấm gương rất lớn, bên trong là ảnh cô và Âu Thần.

Trong ánh nắng chiều, Hạ Mạt mặc chiếc áo cưới trắng muốt, còn Âu Thần mặc bộ complet màu đen, một đóa hoa bách hợp tuyệt đẹp đặt giữa Âu Thần và cô, giống như sinh mệnh của Âu Thần, anh và cô đã được nối liền với nhau.

Sáu ngày nữa.

Âu Thần và cô sẽ kết hôn.

“Em sẽ không hối hận chứ?”

Giọng nói của Âu Thần nhẹ nhàng như ánh nắng trong suốt. Doãn Hạ Mạt lặng lẽ gật đầu. Âu Thần không nhìn cô, ánh mắt anh đang nhìn chăm chú vào hình ảnh cô dâu trong tấm gương, anh có cảm giác như hơi thở bị ghì chặt trong cổ họng.

“Còn anh?”

Hạ Mạt bình tĩnh hỏi lại, trong lòng cô như đang có hàng ngàn con sóng chưa thành hình. Sáu ngày nữa, Âu Thần sẽ trở thành chồng của cô và cô sẽ trở thành vợ của anh ấy.

“Doãn Trùng đã từng nói với anh...”

Âu Thần chậm rãi nói, cổ họng anh hơi nghẹn lại.

“... em đã nói với cậu ấy, em lấy anh là vì yêu anh...”

Trong cái ánh nắng đang nhẹ nhàng chảy xuống, con sóng trong lòng cô bỗng trở nên dữ dội, sự yếu đuối và bất an được ẩn chứa trong giọng nói Âu Thần khiến Hạ Mạt hoảng hốt nhớ về những năm trước...

Ngày ấy, Âu Thần thời thơ ấu rất lạnh lùng và ngạo mạn, thỉnh thoảng anh lại bộc phát ra tính khí của một đứa trẻ cô độc, những lúc như vậy Hạ Mạt thường ở bên cạnh Âu Thần, cùng anh ăn cơm trong phòng ăn trường học, tối đến cô làm bài tập trong phòng đọc sách nhà Âu Thần, cô ở bên hồ bơi dùng khăn lau khô đầu cho anh...

Ngày đó, Âu Thần vẫn thường như một con mèo nhỏ cô độc, lúc vui vẻ đôi mắt anh sặc sỡ, lúc giận dữ lại ẩn núp trong một góc phòng, im lặng không nói một lời, lúc phần nộ anh thậm chí sẽ làm tổn thương đến người khác, nhưng chỉ cần dịu dàng nhỏ nhẹ dỗ dành thì anh sẽ từ từ vui trở lại.

Dường như đó là sự ngăn cách của thời gian...

Tại sao tất cả những cảnh vật ở đây vẫn như cũ, nhưng lại giống như đã thay đổi hoàn toàn...

“Hạ Mạt, bất luận em có hối hận hay không...”

Thời gian trôi rất lâu dành cho sự chờ đợi câu trả lời của Hạ Mạt, ánh mắt Âu Thần từ tấm gương quay lại, anh cúi thấp đầu nhìn cô chăm chú, ngón tay anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên. Khuôn mặt Doãn Hạ Mạt có chút nhợt nhạt, cặp mắt lộ rõ sự hoảng hốt, Âu Thần khẽ cúi người, nhẹ nhàng đặt lên vòng hoa trước trán cô một nụ hôn.

“... cả cuộc đời này em sẽ là cô dâu của anh.”

Môi anh nhè nhẹ hôn lên những cánh hoa đó.

Một cơn đau đột ngột dữ dội ủa vào trái tim Hạ Mạt, cô luống cuống đưa tay đẩy Âu Thần ra! Cơn đau dữ dội đó khiến cô không thể chịu nổi, không, càng không phải là vì Lạc Hi, cũng không phải vì bản thân cô, mà là vì Âu Thần...

Doãn Hạ Mạt chợt cảm thấy bản thân mình như một tên đao phủ, tàn nhẫn dùng dao xẻo thịt Âu Thần, nhưng vẫn luôn tỏ ra có bộ dạng lương thiện vô tội!

Những ân oán lúc trước cô đã quyết định quên hết. Bây giờ chính cô lại cầu xin Âu Thần hiền thiện cho Tiểu Trùng. Âu Thần đã dùng sức khỏe của mình để làm cuộc trao đổi này, nhưng mà cô, hình như lại làm tổn thương Âu Thần, càng ngày càng làm tổn thương anh sâu sắc...

“...”

Cả người Âu Thần chết lặng như một tảng đá! Sự dịu dàng trên khuôn mặt anh trở nên thất thần bất động, đôi mắt anh từ từ trầm lắng, nụ cười vụt tắt trên môi, bàn tay đang giơ giữa không trung từ từ buông xuôi xuống.

“Doãn Trùng đến giờ phải về bệnh viện rồi...”

Hạ Mạt không dám nhìn Âu Thần, cô nhìn xuống tấm thảm dưới nền nhà, bất chợt ánh mắt đụng phải bàn tay Âu Thần đang từ từ bóp chặt lại. Trái tim Doãn Hạ Mạt lại rỉ máu, bất giác cô dịu dàng khẽ nói.

“... đợi em thay đồ xong chúng mình sẽ cùng ra nhé.”

Chúng mình...

Tiếng thay đồ khe khẽ phát ra từ sau tấm màn đỏ tía, bên tai Âu Thần vẫn còn đọng lại hai từ “chúng mình” vừa mới đây của Hạ Mạt. Không biết đã bao lâu rồi, Doãn Hạ Mạt đã thay xong quần áo tiến đến bên cạnh mà Âu Thần vẫn còn ngây người thần thờ.

“Đi thôi.”

Doãn Hạ Mạt rất nhẹ nhàng khoác lấy cánh tay Âu Thần bước về phía cửa phòng.

Cánh tay Âu Thần hơi cứng đờ lại, dường như anh không dám tin vào sự thân mật đầu tiên này sau nhiều năm. Âu Thần nghiêng đầu chăm chú ngắm nhìn Hạ Mạt, khuôn mặt cô dịu dàng, ánh mắt trong nắng chiều như mặt biển không chút gợn sóng. Phút giây ngắm nhìn Hạ Mạt, trong lòng Âu Thần chợt như được gió biển ấm áp thổi qua mang theo hơi ấm của những cơn sóng óng ánh...

Doãn Hạ Mạt kéo tay Âu Thần rời khỏi phòng.

Cô từ từ ngẩng đầu lên.

Người con trai đang được ánh mặt trời chiếu rọi đi bên cạnh cô, sáu ngày nữa, sẽ trở thành chồng cô.

***

Trong phòng nghỉ.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Doãn Trùng đang ngồi trên chiếc sofa xem ti vi vội quay đầu lại, dưới ánh nắng, chị và anh Âu Thần đang bước vào phòng, nhìn thấy thần thái yên bình của chị đang khoác tay Âu Thần, trên gương mặt ốm yếu xanh xao của Doãn Trùng nở một nụ cười.

Đột nhiên lại nhớ tới bản tin trên tivi mà cậu vừa mới xem, Doãn Trùng phấn khởi vội vàng nói:

“Chị à, chị mau xem tivi đi.”

Doãn Hạ Mạt khó hiểu nhìn vào tivi, trên màn hình chợt xuất hiện khuôn mặt Lưu Bạo, nhưng hoàn toàn không giống với khuôn mặt hung hãn hiểm độc trong tiệm áo cưới chiều qua, gương mặt hắn ta bị đánh thành ra một bên tím một bên xanh, răng trong mồm bị đánh gãy hết, hắn đang lúng túng trông rất buồn cười như một chú hề. Đối mặt với ống kính, Lưu Bạo hình như rất phần nộ muốn la lối điều gì, nhưng cái miệng không còn răng và cái má đang sưng tấy khiến cho giọng nói của hắn nghe ra không rõ, cứ ừ ừ ừ ừ...

Ống kính chiếu đến gần.

Một phóng viên cầm micro nói, “... bây giờ là vụ việc phóng viên Lưu của tờ Tuần san *Nổ* bị một đám thanh niên bất lương vây đánh trên phố vào hồi bảy giờ tối hôm qua, phía cảnh sát đang tiến hành điều tra sự việc. Căn cứ vào những manh mối đầu tiên cho thấy vụ việc này có liên quan đến bản tin một năm trước của phóng viên Lưu dẫn đến việc một nghệ sỹ phải tự sát. Những người thân của nghệ sỹ này đã từng công khai đưa tin sẽ thuê những tay đánh thuê trừng phạt phóng viên Lưu, cho nên anh thường xuyên phải trốn tránh và thay đổi chỗ ở, nghe nói tối hôm qua họ đột nhiên có được thông tin chính xác địa điểm xuất hiện của phóng viên Lưu...”.

“Tuy không phải là cười trên sự đau khổ của người khác, nhưng em thật sự rất vui!” Doãn Trùng cười lớn, “Hơn nữa hình như những tin tức không có thực của hắn ta lúc trước đã làm hại người khác, hạng phóng viên như hắn chịu sự trừng phạt như vậy coi như có được bài học!”.

Có chuyện trùng hợp vậy sao? Mấy tiếng đồng hồ sau khi cô tắt Lưu Bạo, chính vào lúc Lưu Bạo sẽ đem chuyện cái tát phanh phui kích động cho tất cả mọi người đều biết thì đột nhiên lại xảy ra chuyện này, đã thế hắn lại còn “được xơi” một trận toi bời...

Doãn Hạ Mạt nhìn sang Âu Thần.

“Cảm ơn.”

Cô khẽ nói.

Âu Thần khẽ nhú mào, ánh mắt rời khỏi màn hình ti vi, nói, “Không phải do anh. Anh chỉ kêu giới báo chí truyền thông, không được đem chuyện cái tát đó tuyên truyền ra ngoài, cho dù tên phóng viên đó có công bố trên tờ Tuần san *Nổ* thì anh cũng sẽ kêu những phóng viên có mặt ở hiện trường lúc đó phải trả lại chân tướng sự thật cho công chúng, Còn về việc hấn bị vây đánh thì anh hoàn toàn không biết”.

Doãn Hạ Mạt ngẩng người ra.

Chẳng lẽ thật sự là ngẫu nhiên sao? Doãn Hạ Mạt hoảng hốt suy nghĩ, không lẽ... không, không bao giờ... anh ấy làm sao có thể...

Khẽ hít một hơi thật sâu, Doãn Hạ Mạt cố bắt mình không phải suy nghĩ thêm về chuyện này nữa.

“Tiểu Trùng, chúng ta phải về bệnh viện thôi.”

Doãn Hạ Mạt lo lắng khi nhìn khuôn mặt xanh xao của Tiểu Trùng trên chiếc sofa, tuy thần sắc Tiểu Trùng trông vẫn tốt, nhưng xuất viện hai ngày liền, Tiểu Trùng nhất định đã mệt lắm rồi. Trong đầu Doãn Hạ Mạt lại vang lên lời nói rất nghiêm túc của bác sỹ Trịnh với cô mấy hôm trước, lòng cô trĩu nặng.

“Chị à, chị không cần cả ngày cứ phải ở cạnh em, lo nghĩ về bệnh tình hay phẫu thuật gì đó của em, sức khỏe em vẫn rất tốt, em không sao đâu. Chị và anh Âu Thần nên ở cạnh nhau nhiều thêm một chút, anh chị chuẩn bị làm đám cưới nên chắc chắn còn rất nhiều chuyện cần bàn bạc, ví dụ như là danh sách khách mời, hưởng tuần trăng mật ở đâu...”, nụ cười của Doãn Trùng vừa vui vẻ vừa ấm áp, “... đúng rồi, em cũng muốn mời mấy đứa bạn học của em đến dự lễ cưới, để cho tụi nó thấy mặt chị và anh rể của em...”.

Anh rể...

Đầu óc Âu Thần nóng bừng, đôi môi mỏng kiêu ngạo lại nở một nụ cười rục rờ. Chị, anh rể và em trai, họ... sau này sẽ là người một nhà. Hơi nóng trong đầu làm cho tay Âu Thần cũng nóng rùng rục, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay trái của cô đang đặt trên cánh tay mình.

Bàn tay Doãn Hạ mạt đột nhiên run rẩy.

Nhìn nụ cười ấm áp rục rờ trên môi Âu Thần, trong lòng Hạ Mạt lại có chút hoảng loạn, cô nhanh chóng tránh ánh mắt của anh. Hạ Mạt bảo Tiểu Trùng, “Được, em muốn mời ai thì cứ đưa danh sách cho chị. Nhưng ở bệnh viện vẫn có thể bàn được việc hôn lễ, chiều nay em còn phải tiêm thuốc, mau trở về thôi”.

Ánh mắt tránh né của Hạ Mạt khiến cho Âu Thần hơi sững sờ, nhưng tay cô vẫn khoác trên tay anh. Âu Thần lặng lẽ nhìn vào nửa khuôn mặt trắng trẻo nghiêng nghiêng của Hạ Mạt rồi nghĩ, “Có lẽ cô ấy vẫn cần nhiều thời gian...”.

Trong phòng nghĩ.

Màn hình ti vi lướt qua hình ảnh của một tin tức giải trí khác. Có người chuyển cho biên tập viên một bản thảo tin tức, người biên tập viên sau khi nhìn lướt qua nó tỏ vẻ kinh ngạc một cách khoa trương, loáng thoáng giọng nói phát ra từ trong ti vi, “Lại thêm một bản tin mới cập nhật, phóng viên tờ Nhật báo *Quất Tử*...”

“Ồ! Được rồi.”

Không muốn trái ý chị, Doãn Trùng nghe lời chị đứng dậy rời khỏi sofa, cậu cầm lấy chiếc điều khiển từ xa toan tắt ti vi, bỗng ánh mắt ngáy ra nhìn lên màn hình!

Chiếc điều khiển từ xa chết lặng giữa khoảng không!

Trên màn hình, biên tập viên tỏ vẻ ngạc nhiên nói, “... phóng viên Hoa Cẩm của tờ Nhật báo *Quất Tử* vừa công bố, nữ diễn viên Doãn Hạ Mạt, người sắp được gả vào gia đình danh giá đã từng hại người và từng bị bắt giam...”.

Máu trong khắp cơ thể Hạ Mạt bỗng chốc như bị đông lại!

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình trước mặt, tất cả mọi thứ xung quanh đều trở nên mơ hồ, người cô giống như bị đóng băng tại chỗ. Hạ Mạt chỉ có thể ngáy mặt ra để xem người biên tập viên dùng giọng điệu hiếu kỳ đem những việc đã qua mà cô một lòng muốn quên đi phơi bày trước công chúng, hàng tiêu đề màu hồng của tờ Nhật báo *Quất Tử* được khoanh nổi bật bằng mực đỏ...

“Bản án ngày xưa của Doãn Hạ Mạt, cô dâu mới của một gia đình danh giá, đã từng bị xóa sạch!”

Biên tập viên dùng giọng điệu khoa trương giải thích rõ những dòng chữ dày đặc và tờ hồ sơ trên bài báo, anh ta nói, căn cứ vào báo cáo của phóng viên Hoa Cẩm, năm năm trước, Doãn Hạ Mạt đã từng bị chuyện đánh người bị thương mà phải vào tù, theo pháp luật thì phải chịu ba năm tù giam trở lên. Nhưng nhờ sự bao che của một nhân vật có địa vị cao, Doãn Hạ Mạt có thể tránh khỏi sự trừng phạt của pháp luật, mà hình như tất cả các biên bản bắt giam đều đã bị xóa sạch. Duy nhất chỉ có một bản photo bản kiểm kê những vật tùy thân lúc trong tù được lưu giữ ở phòng bảo quản tạp vụ là không bị hủy, nó trở thành chứng cứ duy nhất chứng minh Doãn Hạ Mạt đã từng bị bắt giam.

Ổng kính máy quay được dời sang tờ photo bản kiểm kê vật tùy thân đã ố vàng, bất ngờ thay, chỗ ký tên được viết ba chữ “Doãn Hạ Mạt”!

Đây chính là sự trả thù mà người đó đã nói sao...

...

“Với tư cách là một Phương Cẩm Hoa, tôi sẽ đem tất cả những gì mà tôi nhận được từ cô trả cho cô!”

...

Là cô ta, vào năm đó, trong vụ lộn xộn ở sân trường đã đánh bị thương một cô gái có thân hình mập mạp, là người con gái đã la lối đòi trả thù cô... là cô ta, khi cô cố nén chặt sự sợ hãi và hoang mang để chạy ra khỏi con đường dài tăm tối ấy thì khuôn mặt hình như đã gặp qua lại ẩn hiện trước mặt cô!

Hồi ức như một cơn ác mộng cứ ồ ạt đến!

Đoạn ký ức cô cố gắng quên đi ấy, trong cái nơi tăm tối, đầy rẫy nỗi sợ hãi và nước mắt, hàng rào sắt lạnh lẽo, một đôi mắt chứa đầy sự hoang mang... cô ngỡ rằng lúc đó cô sẽ chết... cô ngỡ rằng cô không còn cách nào để thoát khỏi... sự tuyệt vọng và nỗi khiếp sợ chưa từng có, cuộn tròn trong vỏ ốc tăm tối bắn thủ, thương tích đầy mình, cô run rẩy khóc thút thít...

“Chị...”

Khuôn mặt Tiểu Trùng sợ hãi đến trắng bệch, cậu nhào tới, dùng hai tay ôm lấy Doãn Hạ Mạt tinh thần đang hoảng loạn, người chị không thể chống lại cơn run rẩy, lòng Doãn Trùng nhói đau, cậu ôm chặt lấy chị, gọi liên tục:

“Chị ơi! Chị... không phải sợ... chị à.”

Doãn Trùng sợ sệt ôm chặt lấy Doãn Hạ Mạt, đầu cô dựa lên vai Doãn Trùng, hàng lông mi đen đang run rẩy, trong lòng dâng lên một sự yếu đuối và sợ hãi khó tả.

“Phụt!”

Âu Thần chụp lấy chiếc điều khiển từ xa tắt ti vi, nhìn thấy ánh mắt cô vô thần vẫn nhìn trừng trừng vào màn hình ti vi đã tắt, Âu Thần nghiêm giọng nói:

“Em hãy yên tâm, những tin tức bịa đặt này anh sẽ xử lý.”

Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Âu Thần vẫn cảm thấy bất an. Đoạn tin tức này, phản ứng của Hạ Mạt và Tiểu Trùng đều rất mãnh liệt, không lẽ...

Nhưng anh đã từng thuê những thám tử tư điều tra lai lịch của cô ấy, lại không có chuyện cô bị bắt giam, là người phóng viên Hoa Cẩm đã xuyên tạc hay giả tạo tin xấu chẳng? Hoa Cẩm... Phương Cẩm Hoa... ánh mắt Âu Thần lại lóe lên một nỗi sợ, anh quyết sẽ không bỏ qua bất cứ ý đồ nào dám làm hại cô!

“Bịa đặt?...”

Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng đẩy Doãn Trùng ra, khéo môi nhợt nhạt yếu ớt của cô cố nặn ra một nụ cười chế giễu. Nhìn Âu Thần, đột nhiên cô cười lên, trong nụ cười có sự kỳ lạ khó hiểu, Doãn Hạ Mạt gằn giọng nói:

“Ồ! Trí nhớ anh có lẽ là vẫn chưa hoàn toàn hồi phục...”.

Cô chớp chớp mắt, không nói tiếp.

Thôi...

Đã đến nước này còn nói thêm những lời mĩa mai chỉ trích ấy cũng chẳng có ích gì, chuyện đã qua thì không thể quay lại. Suy cho cùng thì cô cũng đã từng làm tổn thương Âu Thần, những chuyện đó chính là báo ứng mà cô phải chịu, chỉ có điều sức khỏe của Tiểu Trùng cũng bị liên lụy đến mức này, cho nên trước giờ cô không thể nào tha thứ cho bản thân mình.

“Anh không hiểu...” Âu Thần sợ hãi, “không lẽ... đó lại là sự thật...”.

Doãn Hạ Mạt bịt miệng Tiểu Trùng khi cậu toan mở miệng, nhìn thẳng vào Âu Thần, trả lời, “Anh quên rồi sao? Tất cả những chuyện đó không phải đều do chính tay anh đạo diễn hay sao? Không lẽ anh thật sự đã quên?”.

Bên ngoài cửa phòng nghỉ.

Quản gia Thẩm kinh ngạc đứng chờ đợi.

“Hãy nói cho anh biết, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?!” Âu Thần nóng lòng bước tới trước mặt cô, ngăn cản ý định toan bỏ đi của cô, ánh mắt anh sắc lại, miệng anh mở căng ra, “Tại

sao... lại nói anh là người chỉ đạo và sắp xếp?”.

Quá khứ...

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

Làm sao anh ta có thể vờ như vô tội mà hỏi cô như vậy!

Doãn Hạ Mạt mím chặt môi, theo bản năng cô bóp chặt nắm tay lại, Doãn Hạ Mạt nghiêm giọng nói, “Thu nhà, đuổi người, đó không phải chính là những vở kịch tuyệt vời mà anh đã từng đạo diễn sao? Thậm chí còn sắp xếp cho hạng người đó đến làm nhục tôi... đám người đó...”.

Giọng nói cô bất giác run lên...

...

...

Ngày hôm đó, vì không còn tiền để chi trả viện phí, cô đành phải đón Tiểu Trùng vẫn chưa hoàn toàn bình phục xuất viện về nhà.

Nhưng, cổng lớn trước sân nhà đã bị mở toang!

Một chiếc xe tải lớn đang dừng trước cửa nhà, khoảng năm sáu người đang ra ra vào vào bụng bê đồ đạc, ti vi, tủ lạnh, máy giặt, tất cả những món đồ có một chút giá trị đều bị họ dọn ra khỏi nhà. Mặt đất trong vườn bừa bãi, giống như trong lúc di chuyển người ta đã làm đồ đạc rơi vãi hoặc chệch chúng vướng víu mà vứt đi, khung ảnh, bình hoa, giấy khen hàng năm của Tiểu Trùng, những bức tranh đã đạt giải thưởng, sách vở của cô và Tiểu Trùng cũng bị quăng đầy mặt đất, giẫm đạp toỉ tả.

“Các người đang làm gì vậy?!”

Hạ Mạt vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, cô lớn tiếng hỏi những thanh niên đang bụng bê đồ đạc. Trong mắt họ dường như có chút hoảng loạn, họ nhìn nhau, trong đám đó có một thanh niên với nước da ngăm đen đầy tà khí liếc nhìn cô, nghiêm giọng nói:

“Cô là ai?”

“Đây là nhà của tôi! Ai cho các người xông vào đây?”

“Ha ha! Nhà của cô!”, hắn ta gật gù tiến về phía Doãn Hạ Mạt, cười khẩy, “Tòa án sớm đã phán quyết cái nhà này thuộc về Tập đoàn Âu Thị, tất cả tài sản trong nhà đều phải giao về cho Tập đoàn, hôm nay bọn tôi chính là do Tập đoàn Âu Thị phái đến dọn sạch đồ đạc! Bà chị, bây giờ nghèo đến mức này, ngay cả một tài sản có giá trị cũng không còn nữa rồi!”.

Tập đoàn Âu Thị...

Một tiếng ù vang lên trong đầu cô, đúng vậy, trong thời gian Tiểu Trùng nhập viện, cô đã nhận được lệnh gọi của tòa án, Tập đoàn Âu Thị đã yêu cầu thu lại khoản nợ công ty mà cha Doãn lúc còn sống đã vay mượn, đó là một con số lớn, lúc đầu đó là món tiền dùng để mua nhà do chính Âu Thần đặc biệt cho mượn.

Sau khi Tiểu Trùng gặp tai nạn giao thông phải tiến hành rất nhiều các cuộc phẫu thuật lớn

nhỏ, số tiền bảo hiểm mà cô và cha mẹ Doãn có được còn lại không nhiều, tiền để dành trong nhà vẫn còn kém xa với con số đó. Thế là tòa án phán quyết đóng băng tài khoản của cha Doãn, phán quyết đem ngôi nhà của ông thế chấp cho Tập đoàn Âu Thị, phán quyết cô và Tiểu Trùng phải rời khỏi nhà trong kỳ hạn một tháng. Nhưng việc cần làm trước tiên là phải chi trả tiền viện phí và thuốc men vẫn chưa đủ.

Tuy cô chưa bao giờ nói với Tiểu Trùng chuyện này, nhưng Tiểu Trùng đang trên giường bệnh dường như đã nhận thấy được điều gì. Cậu không quan tâm đến sự phản đối của bác sỹ, kiên quyết không ở lại bệnh viện. Và vào cái ngày cô không còn lối thoát đành phải lén lút tiếp tục bán máu để chi trả tiền thuốc men thì Tiểu Trùng lại đang một mình làm thủ tục xuất viện, ngồi ở sảnh lớn bệnh viện đợi cô quay lại.

Có lẽ trả nhà là chuyện cần phải làm.

Nhưng người đó sao lại có thể từng bước, từng bước dồn ép đến như vậy...

Nhìn thấy ngôi nhà đang bị phá hoại gần như hoàn toàn thay đổi, sự phẫn nộ và tuyệt vọng khiến cho một cô gái chỉ mới mười lăm tuổi như cô không có cách nào khống chế được tinh thần, Doãn Hạ Mạt bình tĩnh nói với tên thanh niên da đen đó:

“Cuối tháng mới hết thời hạn dọn nhà, bây giờ ở đây vẫn là nhà của tôi! Các người không có quyền đụng đến đồ đạc ở đây! Các người lập tức rút đi, đem đồ đạc đặt lại chỗ cũ, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát bắt các người!”

“Cảnh sát?!”

Tên thanh niên da đen ấy túm lấy tóc cô, ra sức lôi cô, hung hãn nói:

“Gan của mày quả không nhỏ! Được thôi, mày đi báo cảnh sát đi, xem xem thằng nào dám bắt tui tao! Chỉ cần Tập đoàn Âu Thị giẫm một cái là cả Cục cảnh sát đều sợ chết khiếp chứ đừng nói đến việc thu hồi tài sản trước thời hạn, coi như lão tử có giết chết mày cũng chả có ai dám lên tiếng!”

Mấy tên khác lập tức ủa lại, bao vây lấy cô gái bé nhỏ yếu ớt.

“Con nhỏ chết tiệt không biết mở to mắt nhìn!”, một bàn tay xấu xa đẩy cô một cái.

“Đại ca, dạy cho nó một bài đi! Trông yếu ớt như vậy mà dám la lối trước mặt bọn tao à!” Tên da đen ấy lại đưa tay đẩy cô nghiêng ngửa, giống như cô chỉ là một con kiến nhỏ bé trong bàn tay hắn.

“Bỏ chị tôi ra!”

Cậu bé Tiểu Trùng liều mạng muốn cứu cô từ trong đám người đó, nhưng cái thân thể ốm yếu bệnh tật của cậu vốn không thể nào chen vào, cậu quơ lấy cái chổi trong vườn găng sức xông thẳng đến đám người đó mà đánh, đầu chổi quất thẳng vào phía sau đầu tên da đen.

“Muốn chết hả?!”

Tên thanh niên da đen hết sức phẫn nộ thả tay cô ra, trợn mắt hung hãn nhìn Tiểu Trùng. Lợi dụng lúc đám người đó đang ngạc nhiên trong phút chốc, Tiểu Trùng bỏ mặc tất cả chen vào bên trong, dang rộng cánh tay bảo vệ trước người cô, lớn tiếng nói:

“Không được ức hiếp chị tôi...”

“Này, thằng nhãi ranh kia”, ánh mắt chăm chăm nhìn vào Tiểu Trùng bỗng chốc biến đổi, từ hung ác trở nên dâm tà khiến người ta phải kinh sợ, “Chưa mọc đủ cánh nhĩ, nhưng lão tử lại thích điệu bộ của chú lắm, đến đây, cho anh mày hôn cái nào!” nói xong, hắn lại bắt lấy Tiểu Trùng, từ miệng hắn phun ra một mùi hôi thối ủa thẳng vào gương mặt đang sợ hãi của Tiểu Trùng!

Cô kinh hồn, đã từng nghe qua việc có những tên ác ôn xấu xa thường thích xâm hại các bé trai, thậm chí còn bắt chúng trói lại đem bán cho những nơi đáng sợ! Sau cơn kinh hoàng, cô xông qua cắn chặt lấy cánh tay tên da đen, mùi tanh của máu lập tức ủa vào khoang miệng cô!

“Aaa!!!”

Tên da đen đang nghiêm mặt kề sát Tiểu Trùng chợt đau đớn kêu gào! Bàn tay đang nắm lấy Tiểu Trùng buông lỏng ra.

“Mau chạy đi!”

Cô kéo chặt tay Tiểu Trùng chạy về phía cổng lớn, không thể quan tâm đến đồ đạc trong nhà nữa, thoát khỏi nơi nguy hiểm này mới là quan trọng nhất!

“Rầm!”

Cái cơ thể yếu đuối vừa mới xuất viện của Tiểu Trùng chạy theo không kịp bước chân cô, ngã nhào xuống mặt đất!

Cô hoảng hốt, ngồi xuống đỡ lấy cậu...

“Cục cụng, té có đau không?”, một bàn tay xấu xa đột ngột xô cô ra, tên thanh niên da đen ấy ngồi xuống, tay phải nâng cằm Tiểu Trùng lên, đầu ngón tay xấu xa sờ mó cằm Tiểu Trùng, “đến đây, chạy làm gì chứ, để anh thương chú, sau này sẽ làm người yêu bé nhỏ của anh, anh sẽ cho chú được ăn sung mặc sướng...”.

“Tất cả đồ đạc trong ngôi nhà này đều để lại cho các người”, cô nhanh chóng đứng dậy, kéo mạnh cánh tay bẩn thỉu của tên da đen, trầy trật ôm chặt Tiểu Trùng vào lòng, cố gắng chế ngự sự hoảng sợ và phẫn nộ trong lòng, “các người muốn lấy cái gì thì cứ lấy đi, như vậy là được rồi chứ gì!”.

“Bé ngoan, anh đây chỉ cần có chú!”

Ánh mắt hắn lộ rõ sự thèm thuồng, hắn giật mạnh, cướp lấy Tiểu Trùng từ trong lòng cô!

“Đại ca, anh lại có mới nói cũ rồi!”

“Thằng nhóc này thật làm người ta thèm muốn đó, đại ca hưởng xong nhớ cho đàn em thưởng thức đấy nhé!”

Sau lưng là những tiếng cười trêu ghẹo xấu xa độc ác của những tên thanh niên khác.

“Chị...”

Tiểu Trùng cố gắng nắm chặt lấy tay cô, nói trong tiếng khóc sợ hãi.

Cô dùng hết sức lực ôm chặt lấy Tiểu Trùng, như điên cuồng cô quay sang những thằng con trai

đang nắm giữ kéo tay cô ra mà cắn mà đá, mà giẫm! Không thể để chúng cướp mất Tiểu Trùng!
Không được!

Nhưng, Tiểu Trùng vẫn từ từ từng chút, từng chút một bị kéo ra khỏi lòng cô!

“Chị...”

Tiểu Trùng la khóc nắm chặt lấy cô!

Vô số những bàn tay xấu xa, lôi kéo tranh giành Tiểu Trùng với cô. Đột nhiên những bàn tay ấy cùng lúc biến mất! Những sức lực mà cô dùng để chiến đấu với chúng đột ngột tan biến, mất đi trong tâm, cô ngửa người té ngã xuống mặt đất! Đầu cô đau nhói, trước mắt tối sầm lại, chẳng còn thấy gì, hai tay vẫn ôm chặt Tiểu Trùng.

Tên da đen dâm dăng nằm sắp người xuống, đè lên người Tiểu Trùng và cô, mùi khí thối xông thiên trong miệng, hắn không chút kiêng kỵ hôn lên mặt rồi hôn lên cổ Tiểu Trùng, miệng nói ra những lời nói ghê tởm, “ừm... bé ngoan... ừm... anh hôn chú thật là thích đó... ừm... anh sẽ thương chú, anh sẽ để cho chú sướng như tiên, sướng muốn chết...”.

Đầu cô đau đớn như sắp nứt ra, nhưng so với nỗi đau ấy, điều càng khiến cho cô sợ hãi, đó là cặp mắt như lang sói đầy dâm ô ác độc, cái cảm giác sợ hãi đó gần như làm cô phát điên!

“Chị... cứu em...”

Tiểu Trùng đang run rẩy giữa giữa, những giọt nước mắt sợ hãi rơi xuống mặt cô. Ôi! Tiểu Trùng của cô, Tiểu Trùng của cô, nỗi sợ hãi tột độ khiến cô ôm chặt lấy Tiểu Trùng, một tay điên cuồng vùng vẫy, ngăn cản những hành động gớm ghiếc của hắn một cách vô ích.

Không thể lại để nguy hiểm đến gần Tiểu Trùng! Cô phải bảo vệ Tiểu Trùng! Người thân duy nhất của cô trên thế giới này chỉ còn Tiểu Trùng! Khó khăn lắm mới cứu được Tiểu Trùng trở lại từ cõi chết! Cậu thậm chí còn chưa hoàn toàn bình phục, làm sao có thể chịu được nỗi sợ hãi này!

Nhưng...

Cô ngăn chúng không nổi! Ngăn không được những nụ hôn kinh tởm của chúng ngăn không được việc chúng kéo Tiểu Trùng đi! Bên tai cô là tiếng nước bọt của những cái hôn bẩn thỉu khi hắn hôn lên Tiểu Trùng, Tiểu Trùng la khóc giữa giữa trong vòng tay cô từ từ bị kéo đi, trước mắt cô là một màn đêm điên loạn! Tiểu Trùng đã bị kéo tuột ra đến một nửa, cánh tay phải của cô trống trơn, “chị ơi... cứu em...”, Tiểu Trùng, đó là người thân duy nhất của cô trên thế gian này! Trong bóng tối, tay cô vớ được một vật cứng lạnh lẽo...

“Bốp...”

Trong sự đen tối và hỗn loạn, cô nặng nề cầm lấy một vật cứng đập mạnh vào cái đầu đang phát ra những tiếng cười dâm tà điên loạn!

Hình như có cái gì đó đã vỡ...

Sau đó...

Tất cả đột nhiên yên tĩnh đến đáng sợ...

Tí tách...

Tí tách...

Một loại dịch thể vừa đậm đặc vừa hôi tanh từng giọt từng giọt chảy xuống mặt cô, màn đêm trước mắt cô từ từ lan ra, như màu đỏ của ánh mặt trời buổi chiều, lại giống như là máu, là máu tươi...

...

...

“Chị...”

“Chị...”

Tiếng gọi của Doãn Trùng lo lắng quan thiết làm Doãn Hạ Mạt hoảng hốt từ trong cơn ác mộng bừng tỉnh.

Ánh mặt trời chiều trong suốt mê hồn, Doãn Hạ Mạt thẫn thờ nhìn khuôn mặt Tiểu Trùng, tại sao gương mặt cậu vẫn yếu ớt xanh xao như vậy, vẫn giống như sáu năm về trước, nó xanh xao ốm yếu như những bong bóng nước dễ vỡ, hình như chỉ cần thở nhẹ thì sẽ vỡ tan.

Nếu như lúc đầu, Tập đoàn Âu Thị không hùng hổ hăm dọa như thế, thì Tiểu Trùng sẽ không cần xuất viện gấp, nếu như sau đó cô không bị vào tù thì Tiểu Trùng sẽ không ngất xỉu bên ngoài biệt thự nhà họ Âu bị dầm mưa tầm tã suốt cả đêm, có lẽ cậu sẽ được chăm sóc tốt, bây giờ cũng sẽ không suy nhược đến mức này...

Cô đã không bảo vệ tốt cho Tiểu Trùng, chính là cô vô dụng, trước giờ cô không thể cho cậu em trai sức khỏe và niềm vui...

“Chị...”

Sự trống rỗng vô hồn trong đôi mắt Doãn Hạ Mạt làm Doãn Trùng phát sợ, cậu lắc nhẹ vai chị. Mấy năm trước, lúc chị vừa thoát khỏi cái nơi tắm tối đáng sợ đó, cũng giống như bây giờ đều làm cho cậu rất sợ hãi.

“Không phải anh!”

Giọng nói Âu Thần trầm lắng nhưng lại rất có uy lực đã lôi cô ra khỏi tấm màn đen tối đó.

Ánh mắt Âu Thần kiên nghị nhìn Hạ Mạt. Tuy rằng từ trong những câu nói thừa thớt của cô, vẫn chưa rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh... bất luận vào lúc nào, bất luận có mất ký ức hay không, anh tuyệt đối sẽ không bao giờ làm những việc tổn hại đến cô!

“Nếu như anh đã thật sự quên mất thì chuyện nhỏ như vậy cũng không đáng để anh phải lãng phí sức lực nhớ lại đâu.” Doãn Hạ Mạt nhắm nghiền đôi mắt lại, tinh thần cô từ trong hoảng hốt trở lại bình tĩnh, “Xin lỗi anh, em rất mệt, em muốn trở về”.

Doãn Hạ Mạt nắm lấy tay Tiểu Trùng, chậm chậm bước về phía cửa phòng, dường như không nhìn thấy hình dáng quần gia Thẩm đang chờ dẫn kinh ngạc, cô nhẹ nhàng kéo tay Tiểu Trùng đi, bước ra khỏi phòng nghỉ, rồi rời khỏi phòng khách.

Nhìn theo hình bóng cô đang dần dần mất hút, một cảm giác buốt lạnh chợt ngập tràn cơ thể Âu Thần!

Giống như cái đêm sáu năm về trước, nỗi đau thấu tim như một cơn ác mộng. Cô đã không quay đầu lại, không một chút quyến luyến do dự lạnh lùng bỏ đi trong đêm tối...

Rất lâu, Âu Thần cố giấu ánh mắt suy sụp đau khổ, quay đầu nhìn về phía quán gia Thắm đang mờ dần suy nghĩ, lạnh lùng hỏi, “Quán gia Thắm, bác có thể nói cho cháu biết, rốt cuộc là như thế nào không?”.

CHƯƠNG 5

Buổi tối.

Trên giường bệnh, Doãn Trùng lo lắng nhìn người chị gái đang đứng bên cạnh cửa sổ. Chị đã đứng ở đó rất lâu, lặng lẽ nhìn những ngôi sao trên bầu trời đêm, khuôn mặt trong sáng bị màn đêm bao phủ, ánh mắt xa xăm trống trải.

Doãn Trùng còn nhớ lúc chị mới thoát khỏi cái nơi đen tối đó, khắp người thương tích, trên mặt cũng có một vết thương còn nguyên, nhưng cho dù cậu có đau lòng cố truy hỏi chị rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, chị cũng chỉ im lặng không nói một lời, trong đôi mắt chị chỉ có một sự sâu lắng. Sau đó, vết thương trên mặt chị cũng lành lại dần, không để lại một chút vết tích nào. Dường như chị cũng đã dần dần hồi phục, đã cười nói và vẫn dịu dàng như xưa, chỉ là khoảng thời gian bị nhốt lại cái nơi đen tối đó đã trở thành đề tài cấm kỵ mãi không được nhắc đến.

Tại sao lại phải lật lại những chuyện cũ...

Tại sao không lại không để cậu và chị quên hết đi đoạn quá khứ đau buồn đó chứ...

“Cốc! Cốc!”

Có tiếng gõ cửa phòng bệnh.

“Mời vào.”

Doãn Trùng khẽ nói, Doãn Hạ Mạt bị đánh thức từ từ quay người lại. Cửa phòng bệnh được mở ra, một hình dáng trông vừa nghiêm nghị lại hơi cổ hủ bước vào, Doãn Trùng ngẩng người khi nhận ra người vừa bước vào chính là quán gia Thắm.

“Cô Doãn.”

Quán gia Thắm khom lưng chào Doãn Hạ Mạt một cách lễ tiết, sau đó, nét mặt không chút biểu cảm nhìn thẳng vào cô và nói. “Trước tiên xin cô hãy bỏ qua cho sự mạo muội này đã làm phiền đến cô, cuộc nói chuyện lần này hoàn toàn không phải chỉ thị của thiếu gia, mà là chính

tôi đã tự ý đến đây.”

“Xin đừng gọi cháu là “cô”.”

Sau khi Doãn Hạ Mạt lấy lại bình tĩnh, cô tỏ ý mời quản gia Thẩm ngồi xuống.

“Bác Thẩm có chuyện gì xin cứ nói.”

“Thành thật xin lỗi, cuộc nói chuyện giữa cô và thiếu gia trong phòng nghỉ chiều nay tôi đã vô tình nghe thấy tất cả”, quản gia Thẩm vẫn đứng, dường như không nghe thấy lời mời của Doãn Hạ Mạt, thần sắc và thái độ của ông chứa đựng sự cứng nhắc cố hữu, “cô Doãn, xin đừng trách tôi nói thẳng, cô không có quyền lấy sự suy đoán cá nhân mà làm tổn thương đến thiếu gia”.

“ ... ”

Doãn Hạ Mạt nhú mày, không biết rốt cuộc ông ấy có ý gì.

“Việc năm đó toà án truy tố khoản nợ mà ông Doãn đã nợ Tập đoàn Âu Thị, đồng thời đóng băng tài khoản, thu hồi ngôi nhà, tất cả những việc đó hoàn toàn không liên quan đến thiếu gia”, quản gia Thẩm chậm rãi nói, “bởi vì... những chuyện đó đều là do tôi làm”.

“Bác nói cái gì?”

Doãn Hạ Mạt vội ngẩng đầu lên.

Cô nhìn thẳng vào ông lão đang đứng trước mặt. Cô đã biết quản gia Thẩm từ khi còn nhỏ, quản gia Thẩm trước giờ đều ở bên cạnh Âu Thần như hình với bóng, trung thành tận tụy, như một người hầu và cũng như một người cha.

“Đúng vậy.” Ánh mắt quản gia Thẩm hoàn toàn không trốn tránh, ông kể, “Năm đó bộ phận tài vụ của Tập đoàn đã xin chỉ thị về việc liên quan đến khoản nợ sau khi ông Doãn qua đời phải giải quyết như thế nào, là tôi đã quyết định thay thiếu gia, phải theo kỳ hạn quy định của pháp luật đòi lại khoản nợ đó”.

“Âu Thần đã để bác giúp anh ta quyết định mọi việc sao...” Nụ cười trên môi cô dần biến mất, không muốn nghe thêm gì nữa, với tính cách của Âu Thần làm sao có thể để quản gia Thẩm nhúng tay vào việc này.

“Thiếu gia đã không hề biết những chuyện này.”

“ ... ”

“Vào cái đêm cô và thiếu gia chia tay”, giọng quản gia Thẩm lạnh lùng như sắt đá, “cậu ấy một mình lái xe trong mưa, và đã xảy ra tai nạn nghiêm trọng, thiếu gia bị thương nặng hơn hai tháng, sau khi cậu ấy trở về từ cõi chết, đã hoàn toàn mất đi trí nhớ”.

Tai nạn?!

Tai cô ù đi, giống như có tầng tầng lớp lớp sương trắng bao phủ, Doãn Hạ Mạt ngây người kinh ngạc! Vào cái ngày sau nhiều năm Âu Thần và công ty Lỗi Âu hợp tác với nhau, cô đã từng nghe qua việc Âu Thần bị mất trí nhớ, cô luôn cho rằng đó chỉ là một sự cố ngẫu nhiên, thì ra lại là...

Vào cái đêm chia tay Âu Thần đã xảy ra chuyện sao?!

Dưới gốc cây anh đào vào đêm đó sáu năm trước, cô đã ném sợi ren lụa màu xanh vào màn đêm, đó chỉ là những lời nói trong lúc tuyệt vọng và oán hận đã làm tổn thương đến Âu Thần, dưới những tán cây anh đào đang lung lay dữ dội, gương mặt Âu Thần đau đớn nhợt nhạt, người anh từ từ quỳ xuống...

Âu Thần ...

Âu Thần ...

Doãn Hạ Mạt bóp chặt nắm tay, nỗi đau cuộn thắt trong lòng khiến hơi thở cô như nghẹn lại! Chính vào đêm đó, cái đêm mà cô mất đi lý trí đã làm tổn thương đến Âu Thần, thì Âu Thần đã xảy ra chuyện...

Cô ta là bùa chú ma quỷ trong sinh mệnh của thiếu gia...

Nhìn khuôn mặt sợ hãi thất thần của Doãn Hạ Mạt, quản gia Thẩm vô cùng đau xót. Lúc đầu, ông cho rằng người con gái này là ánh mặt trời của thiếu gia, vì cô ta mà thiếu gia đã dần dần biết cười, biết mong đợi, biết tự lập, và còn biết tự tay làm những món quà suốt cả đêm vì cô ấy.

Nhưng đêm đó, là chính cô ta đã tàn nhẫn khắc nghiệt!

Bên ngoài cổng vườn, tuy không nghe thấy cô và thiếu gia đã nói gì, nhưng từ cánh cổng đang rộng mở đó ông có thể nhìn thấy tất cả. Trong cơn mưa tầm tã như trút nước, thiếu gia quỳ dưới gốc cây giữa màn đêm tăm tối, ông đã mấy lần dẫn lòng không nổi, muốn chạy tới đỡ cậu ấy dậy, nhưng ông sợ sự tôn quý và lòng kiêu ngạo của thiếu gia, cậu ấy không thể chấp nhận việc bị người khác nhìn thấy mình trong tình cảnh thảm hại như vậy...

Cuối cùng, thiếu gia cũng chậm rãi bước ra khỏi khu vườn sau bốn tiếng đồng hồ. Nước mưa đã làm cho cả người cậu ướt sũng, mái tóc đen rũ xuống, khuôn mặt nhợt nhạt, những giọt mưa rơi tí tách tí tách, thiếu gia bước rất chậm, nhưng sống lưng lại rất thẳng. Cứ tuyệt sự giúp đỡ của ông, trong cơn mưa, cậu quay đầu nhìn hướng khu vườn, sự tuyệt vọng trong ánh mắt khiến ông đến giờ cũng không thể nào quên được. Thiếu gia kêu tài xế ra khỏi xe, tự mình ngồi vào ghế tài xế, cửa xe đóng thật mạnh, trong lúc ông và người tài xế đang kinh hoàng không biết phải làm gì thì cậu ấy đã lái xe lao vút đi trong đêm mưa.

Lúc đó, ông chợt có một dự cảm mơ hồ!

Sau đó...

Là một tai nạn!

Khi ông nhận được điện thoại từ sở cảnh sát thì thiếu gia toàn thân đầm máu được đưa vào phòng cấp cứu, cảnh sát nói đó là tai nạn xe. Cuộc phẫu thuật kéo dài gần một ngày, ông chủ cũng vội vàng trở về từ Pháp, nhưng thiếu gia vẫn còn hôn mê, bác sĩ nói ngoài những vết thương bên ngoài và cơ quan nội tạng bị tổn thương ra, còn có một cục máu bầm tích tụ trong não bộ của thiếu gia đè lên dây thần kinh, tình trạng cực kỳ nguy hiểm.

Tai nạn xe!

Lại là tai nạn xe!

Tai nạn xe lần này là ngoài ý muốn, hay là... ông thật sự không dám nghĩ tiếp, thiếu gia tôn

quý của ông làm sao có thể vì một người con gái mà...

Nhưng sự tổn thương mà người con gái đó đã gây ra cho thiếu gia thì không thể tha thứ được! Cho nên lúc Tập đoàn Âu Thị đem văn kiện xin chỉ thị có nên truy tố khoản nợ của cha nuôi Doãn Hạ Mạt hay không nộp lên cho ông chủ, thì ông đã nói với ông chủ, người con gái đó phải trả giá đắt cho những việc cô ta đã gây ra cho thiếu gia.

“Có điều những tên được thuê đi thu hồi tài sản đã quá thô bạo như vậy, đã làm những hành vi hạ đẳng với hai chị em cô, và còn dẫn đến việc cô phải vào tù, lúc đó tôi không hề nghĩ đến.”

Giọng quản gia Thẩm nghiêm nghị nói, đồng thời ông khom lưng trước Doãn Hạ Mạt và Doãn Trùng, “Lời xin lỗi này có lẽ đã quá trễ, nhưng tôi vẫn muốn xin lỗi hai người”.

Doãn Hạ Mạt nhìn ông ngạc nhiên, sự mơ hồ và đau khổ cùng chất chứa trong đôi mắt cô.

“Tất cả... đều do ông làm sao?”

“Đúng vậy.”

“Trong đó có cả việc Tiểu Trùng ngắt xỉu trước biệt thự nhà họ Âu, và bị dầm mưa suốt cả đêm, nhưng lại không có người hỏi han, thậm chí cũng không hề gọi xe cấp cứu”, hơi thở cô trở nên gấp gáp, nhìn chăm chăm vào quản gia Thẩm, “đó cũng là... do ông làm sao?”

“Chị, lúc đó không phải do quản gia Thẩm...”

Trên giường Doãn Trùng chật vật ngồi dậy, giải thích với chị.

Sau khi chị bị cảnh sát bắt vì tội gây thương tích cho tên thanh niên da đen đó, cậu vừa lo sợ vừa hoang mang, sợ chị phải chịu khổ ở nơi đáng sợ đó, sợ chị bị hành hạ, biết phải làm sao đây. Trong cơn hoảng loạn, cậu chỉ nghĩ đến có một người có thể cứu chị, thế là cậu chạy đến trước cổng biệt thự nhà họ Âu.

Nhưng mặc kệ cậu có ra sức khẩn cầu như thế nào, quản gia và những người hầu của khu biệt thự đều không chịu cho cậu vào, cũng không chịu nói cho cậu biết Âu Thần đang ở đâu. Cậu nắm chặt lan can sắt cổng biệt thự mà van nài, một người hầu nam to lớn đẩy cậu ra, ngã nhào, mất đi ý thức và rơi vào hôn mê!

Lúc tỉnh dậy, đã là nửa đêm, trên bầu trời mưa như trút nước mà cậu vẫn nằm trên mặt đất bên ngoài biệt thự. Nước mưa lạnh buốt mang theo cái lạnh thấu xương, cậu nhìn thấy bên trong biệt thự là một màn đêm tối tăm giống như không có sự sống, cậu run rẩy, một lần nữa đứng dậy nhấn chuông cửa, có lẽ anh Âu Thần đã trở về, có lẽ anh Âu Thần đang ngủ ở bên trong...

Nhưng vẫn chẳng có ai chịu ra mở cửa cho cậu...

Sau một cơn choáng váng, cậu lại ngắt xỉu trên nền đất đầy nước mưa...

“Là tôi đã bảo họ làm”. Nét mặt quản gia Thẩm vẫn không để lộ bất cứ sự biểu cảm nào, ông kể. “Cần biệt thự không hoan nghênh bất cứ sự quấy nhiễu nào và cũng không hoan nghênh bất cứ người lạ mặt nào”. Lúc chăm sóc thiếu gia đang trong cơn hôn mê, ông đã nhận được điện thoại xin chỉ thị từ biệt thự của quản gia Lưu, nhìn thiếu gia đang hấp hối trên giường bệnh, ông đã lạnh lùng trả lời quản gia Lưu.

“Hình như ông cho rằng những việc mà ông đã làm đều là đúng đắn.”

Doãn Hạ Mạt cố nén cơn giận.

Lúc đó Tiểu Trùng mới xuất viện, cơ thể bệnh tật vốn còn rất yếu đang trong cơn hôn mê đã bị nước mưa dội xối xả suốt cả một đêm, lập tức lại trở nên trầm trọng, chuyển thành bệnh thận ác tính và những cơ quan nội tạng khác cũng bị ảnh hưởng. Vì những chứng bệnh đó mà cơ thể Tiểu Trùng từ trước đến giờ không thể phục hồi, thậm chí bây giờ bệnh cũng không khỏi hẳn được, chỉ có thể phẫu thuật thay thận để giành lấy cơ hội sống mà thôi. Hơn nữa, bác sĩ cũng đã nói, nếu có làm tốt cuộc phẫu thuật thay thận thì Tiểu Trùng cũng...

“Tận mắt chứng kiến tình cảm và tính mạng của thiếu gia đều bị tổn thương, tất cả những chuyện mà tôi làm lúc đó đối với tôi mà nói, đều là việc phải làm.”

“Ông muốn đối xử với tôi với tôi thế nào chẳng nữa, tôi cũng không có gì để nói”, lòng ngực Doãn Hạ Mạt hơi nhức nhối, “nhưng lúc đó Tiểu Trùng chỉ là một đứa bé! Chẳng lẽ ông lại không có chút cảm giác tội lỗi sao?”

Quản gia Thẩm im lặng trong giây lát, hình như trong đôi mắt ông thoáng hiện sự ăn năn.

“Tôi sẽ chịu trách nhiệm về những việc mà tôi làm nhưng cô hiểu lầm thiếu gia cố ý làm tất cả mọi chuyện khiến tôi hết sức lo lắng.”

“...”

Doãn Hạ Mạt đau đớn. Thì ra tất cả đều là một sự hiểu lầm sao? Nhưng bây giờ có nói ra những chuyện đó cũng đâu còn có ích gì, tất cả những tổn thương đều đã khắc sâu, tất cả những sai lầm đều rất khó để bù đắp.

Quản gia Thẩm nhìn thẳng vào Doãn Hạ Mạt và nói:

“Thiếu gia đã dùng cả sinh mạng để yêu cô, cậu ấy không thể và sẽ không bao giờ làm bất cứ điều gì khiến cô đau khổ. Xin cô hãy tôn trọng tình cảm của thiếu gia, đừng làm tổn thương cậu ấy hết lần này đến lần khác.”

***

“Lại là Doãn Hạ Mạt...”

Trên quán bar, ánh đèn hồng huyền ảo, trên chiếc sofa màu cánh hồng được xếp thành vòng tròn, Thẩm Tường vừa nói vừa đặt tờ báo cũ của ngày hôm kia xuống, ông chủ Hạ tiện tay cầm nó lên. Ở đằng xa, vài người vệ sĩ thân hình to lớn đứng canh khiến cho những người khách trong quán không thể lại gần chỗ này được.

“Hả?”

Trên mặt báo một hàng chữ lớn nổi bật “Bản án ngày xưa của Doãn Hạ Mạt, cô dâu mới của một gia đình danh giá, đã từng bị xoá sạch!” Ông chủ Hạ nhìn vào tờ báo như đang suy nghĩ điều gì. Hoa Cẩm? Người phóng viên này quả là có bản lĩnh, năm đó ông đã bán mạng đem toàn bộ những ghi chép về Doãn Hạ Mạt khi ở trong trại giam tiêu huỷ hết, nhưng không ngờ lại xảy ra sai sót này.

Doãn Hạ Mạt ...

Lần trước cô ấy đã chủ động đến tìm ông, không biết là vì chuyện gì. Đối với những chuyện cũ, ông càng không muốn nhắc đến, nhưng cô ấy đã ngỏ lời thỉnh cầu...

Với thân phận của người đó, ông cũng không thể nào hoàn toàn không để ý...

“Có lẽ hôn lễ sẽ bị huỷ bỏ, Tập đoàn Âu Thị làm sao có thể tiếp nhận một người con dâu đã có án tù.”

Lòng Thẩm Tường rồi bời nhìn Lạc Hi đang ngồi cạnh mình. Tuy tin tức vụ việc Doãn Hạ Mạt đã từng vào tù đã được đăng trên tờ Nhật báo *Quất Tử*, nhưng tin tức này chỉ như bong bóng nước nhanh chóng tan, các tờ báo khác cũng chỉ đăng tin này có một ngày rồi tất cả đột nhiên im hơi lặng tiếng, tuy nhiên chuyện này đã được giới thượng lưu biết đến. Người phóng viên đó đã viết rất tường tận lại có căn cứ, nhất định không phải là ngụy tạo không cơ sở. Dưới ánh đèn mờ ảo, Lạc Hi như thể không nghe thấy gì, cũng không nhìn thấy gì, anh chỉ im lặng uống rượu hết ly này đến ly khác. Thẩm Tường vốn dĩ đang hy vọng Doãn Hạ Mạt lấy chồng giàu sang có thể giúp Lạc Hi thấy rõ bộ mặt mê danh háms lợi của người con gái đó, cô ấy không đáng để anh phải như thế này!

Nhưng...

Hơi thở của Lạc Hi càng ngày càng yếu ớt, gương mặt anh càng ngày càng nhợt nhạt, khiến Thẩm Tường vô cùng lo lắng, giống như sức sống của Lạc Hi đang dần lụi tàn, giống như anh sẽ biến mất trên cõi đời này bất cứ khi nào.

“Anh không thể lại uống rượu nữa!”

Thẩm Tường không thể ngồi yên được nữa, cô giành lấy ly rượu từ trong tay Lạc Hi, Lạc Hi dờ dẩn nhìn bàn tay trắng trợn của mình như thể đó là món đồ cuối cùng mà anh có được cũng bị người khác cướp đi.

“Cô ta đáng để anh như vậy sao? Cô ta rốt cuộc có gì tốt chứ?! Chẳng qua chỉ là một người con gái lẳng lơ mà thôi, vì danh lợi không chừa mọi thủ đoạn, chỉ muốn trèo cao, anh đã vì cô ta làm biết bao nhiêu chuyện, một khi cô ta có cơ hội được gả vào gia đình giàu sang quyền thế thì liền vứt bỏ anh...”

“Đủ rồi!”

Không muốn nghe thêm những lời này, Lạc Hi gắng sức đứng lên, người Lạc Hi lảo đảo, không biết là do đã uống nhiều rượu hay là do mấy ngày nay anh mất ngủ, không hề chớp mắt, trước mặt Lạc Hi là một màu đen u tối đầu anh choáng váng dữ dội!

“Lạc Hi ...”

Thẩm Tường lo lắng đỡ lấy anh, cảm nhận được cơ thể anh rất lạnh, yếu đuối như lớp sương trắng phảng phất trong đêm.

“Anh không khoẻ đúng không, tại sao người lại lạnh như vậy...”

“Anh Hai, nếu không có gì thì em về trước đây.”

Trong cơn choáng váng, những sự vật xung quanh đang hiện ra mờ mờ ảo ảo trước mặt anh,

Lạc Hi cố gắng khắc chế sự mệt mỏi cất tiếng chào ông chủ Hạ, rồi vùng tháo ra khỏi vòng tay của Thẩm Tường, từ từ đi ra khỏi quán bar. Tối nay Thẩm Tường gắng gượng lôi Lạc Hi ra khỏi nhà, cô bảo người có ơn với Lạc Hi là ông chủ Hạ đang muốn gặp mặt anh, chung quy chỉ là chính cô mượn cớ mà thôi.

Bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* đã đóng máy, Lạc Hi cũng chẳng còn trách nhiệm và cũng không cần phải bận tâm đến điều gì nữa, cái thế giới này vốn chỉ là sự đen tối và lạnh lẽo, anh chỉ muốn thu người trong căn phòng của mình, không muốn đi gặp bất cứ ai, và cũng không muốn nghe thấy những chuyện liên quan tới cô ấy.

“Lạc Hi!”

Thẩm Tường cũng đứng dậy toan đuổi theo, sắc mặt Lạc Hi nhợt nhạt, cơ thể yếu ớt như đang phát bệnh không thể để anh ấy lang thang một mình, lỡ như xảy ra chuyện gì...

“Để anh ấy đi đi.” Ông chủ Hạ trầm giọng nói, ngăn cô lại, “Có những vết thương cần phải do bản thân mình tự chữa lành, cô hãy để anh ấy yên tĩnh một tí”.

“Nhưng anh ấy uống đã rất nhiều rượu...”

Nhìn theo bóng dáng cô đơn lạnh lẽo đang khuất dần sau cánh cửa của Lạc Hi, lòng Thẩm Tường quặn đau.

“Tôi sẽ lo chuyện đó.”

Ông chủ Hạ ngoắc tay gọi vệ sĩ, một người vệ sĩ bước đến, ông chủ Hạ nói nhỏ mấy câu, anh ta gật đầu rồi sau đó cũng rời khỏi quán bar.

Ra khỏi quán bar.

Trên con đường Tử Hoa, người xe qua lại tấp nập, bóng của Lạc Hi được ánh đèn đường hắt xuống nghiêng dài trên mặt đất. Lạc Hi khật khưỡng mơ màng ngửa đầu lên chỉ nhìn thấy vài ngôi sao thưa thớt treo trên bầu trời đêm u ám. Anh thần thờ đứng giữa trời đêm, từng cơn nhẹ lướt qua mặt anh khiến cho men rượu trong người bùng lên mãnh liệt, dạ dày anh khó chịu rộn rạo, Lạc Hi vất vả bước vào một ngõ nhỏ gần đó.

“Oẹ...”

Lạc Hi vịn tay lên bức tường, trong con hẻm nhỏ, khuôn mặt anh xanh xao nhợt nhạt, anh bắt đầu nôn mửa dữ dội. Cơ thể anh khó chịu co dúm lại như một con tôm, anh dựa người vào tường từ từ quy xuống.

Đã từng vào tù sao...

Với tính cách nhẫn nại bình tĩnh của cô ấy, lại bị bức ép đến mức phải làm ra những hành vi phạm pháp đó nhất định là một việc rất đáng sợ. Trong những ngày tháng đó, cô ấy đã trải qua đau khổ như thế nào...

Anh rất muốn được gặp cô!

Rất muốn biết được rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, muốn biết cô đã quên những ký ức đau buồn đó chưa, nếu cô không muốn nói thì anh sẽ lặng lẽ ở cạnh cô...

Trong màn đêm tăm tối.

Ngõ hẻm sâu hun hút.

Sự đau khổ giống như có một bàn tay tàn nhẫn vò nát cõi lòng Lạc Hi, dạ dày anh lại sôi sục, anh tiếp tục nôn, sắc mặt nhợt nhạt của anh giống như những cánh hoa trắng đang trôi trên dòng sông trong đêm tối, yếu đuối và thê thảm, trong lúc nôn mửa như muốn chết đi, nước mắt anh từ từ thấm ướt hàng mi.

Nhưng cô ấy đã không còn cần đến anh...

Bên cạnh cô ấy đã có người khác...

Âu Thần có vì những chuyện đã qua mà bỏ rơi cô ấy không...

Nếu như cô ấy bị bỏ rơi, anh nhất định sẽ chế giễu cô ấy, sẽ để cho cô ấy phải hối hận vì đã vứt bỏ anh! Sau đó... anh sẽ tha thứ cho cô ấy, sẽ cho cô ấy tất cả những gì mà cô ấy muốn, mãi mãi sẽ không bao giờ để cô ấy bỏ đi...

Lạc Hi lại nôn mửa dữ dội khiến toàn bộ sức lực trong cơ thể anh cạn kiệt hoàn toàn, hai hàng nước mắt lặng lẽ từ từ rơi xuống. Giống như ánh sáng le lói của những ngôi sao trên bầu trời đêm, những giọt nước mắt trong con hẻm nhỏ tối tăm, lặng lẽ không thành tiếng.

Âu Thần...

Làm sao có thể từ bỏ Hạ Mạt được...

Đã bao nhiêu lần anh thấy tình cảm hiện lên trong đôi mắt Âu Thần dành cho Hạ Mạt, sâu đậm giống như cô ấy là thứ ánh sáng duy nhất trong cuộc đời của anh ta, làm sao Âu Thần có thể vì cái gọi là những chuyện đã qua mà bỏ rơi Hạ Mạt được...

Chỉ là mơ mộng hảo huyền mà thôi...

Giống như vận mệnh đang gắn kết Hạ Mạt với Âu Thần lại với nhau, còn anh, anh chẳng qua chỉ là một kẻ dư thừa, từ cái ngày anh sinh ra, anh đã luôn là một kẻ dư thừa...

“Anh Lạc.”

Tiếng bước chân từ bên ngoài vọng vào trong ngõ hẻm, người bảo vệ nhìn thấy Lạc Hi đang ngồi trong hẻm tối, định tới đỡ anh.

Lạc Hi từ chối sự giúp đỡ của người vệ sĩ, anh chật vật bám vào tường cố gắng đứng thẳng dậy, sắc mặt anh nhợt nhạt, nhưng nước mắt và những vết thương yếu đuối đã mờ nhạt.

“Anh Lạc, để tôi đưa anh về nhà.”

“... Khỏi cần.”

Bóng dáng Lạc Hi cô độc, anh vất vả gắng gượng bước ra khỏi con hẻm, ánh sao trên bầu trời nhẹ nhàng chiếu xuống người anh, giống như những giọt nước mắt lặng lẽ và cô đơn.

Mọi chuyện đã không còn cách nào có thể quay trở lại...

Ba ngày nữa...

Cô ấy sẽ là vợ người ta...

Bầu trời thu trong lành mát mẻ.

Chiếc va li bằng da kiểu cổ được mở tung đặt trên bàn, bên trong đã đựng đầy những vật tùy thân mười mấy năm qua, một bàn tay hiện rõ sự già nua cầm lấy chiếc khung ảnh trên tủ đầu giường, ánh mặt trời chiếu vào tấm ảnh bên dưới lớp kính, lúc đó thiếu gia chỉ mới hai tuổi, đang bước chập chững trên thảm cỏ xanh mượt chơi đùa cùng con mèo nhỏ, không cẩn thận suýt té ngã, ông đã kịp thời từ phía sau đỡ lấy thiếu gia, cậu ấy quay đầu nhìn ông nở nụ cười tinh nghịch của một đứa trẻ lộ rõ trên khuôn mặt.

Ông nhìn vào tấm ảnh ấy rất lâu, rất lâu.

Quản gia Thẩm chậm rãi đặt khung hình vào chiếc va li, “roẹt...”, khoá va li từ từ được kéo lại, ông xách chiếc va li da nặng nề, chậm chậm quay lưng bước về phía cửa.

“Nghe nói bác đã từ chức?”

Ngoài cửa, có tiếng bước chân vang lên, một dáng hình thon dài mảnh mai, là Doãn Hạ Mạt. Nhìn chiếc va li da đang trong tay ông già và mái tóc hoa râm của ông, giọng Doãn Hạ Mạt nhỏ nhẹ, điềm tĩnh.

Lúc ở phòng bệnh, biết được những sự việc trong quá khứ đều do một tay quản gia Thẩm làm, cô cho rằng mình sẽ vì bệnh tình của Tiểu Trùng lúc đó đột ngột xấu đi và những ký ức đáng sợ trong cái nơi tắm tối đó mà phần nộ oán hận ông, nhưng với một ông lão kiên cường đang ngày càng già yếu, cô lại không thể nào hận ông được.

Tại biệt thự, trong lúc đang đợi Âu Thần ở phòng khách, Doãn Hạ Mạt không thấy sự xuất hiện của quản gia Thẩm, người mà xưa nay luôn tận tâm với công việc. Sau khi hỏi thăm và nghe thấy cô người hầu nói quản gia Thẩm đã từ chức, đang thu dọn hành lý chuẩn bị rời khỏi đây, Doãn Hạ Mạt giật mình cảm thấy khó chịu trong lòng, sau khi đã hỏi rõ phòng quản gia Thẩm ở đâu, Doãn Hạ Mạt vội vàng đến đó.

“Vâng, thưa cô Doãn.”

Quản gia Thẩm cung kính cúi đầu chào cô, sắc mặt không buồn cũng không vui.

“Là vì chuyện của sáu năm trước sao?” Doãn Hạ Mạt nhíu mày.

“Vâng.”

“Cháu tưởng rằng bác sẽ không hối hận về những việc mà bác đã làm.”

“Đúng vậy, tôi sẽ không hối hận. Nếu như có lặp lại lần nữa, lại phải nhìn thấy thiếu gia bị trọng thương hôn mê nằm trên giường bệnh, có lẽ tôi sẽ lại làm những việc giống như vậy.” Tấm lưng già yếu của quản gia Thẩm vẫn đứng thẳng, “nhưng, những hành động của tôi năm đó đã làm cô hiểu lầm thiếu gia trong suốt thời gian qua, khiến cô phải hứng chịu những tai họa ngoài sự trừng phạt mà cô đáng phải chịu, càng khiến cho người em trai vô tội của cô bị liên lụy, những hậu quả đó tôi đều phải gánh vác”.

“Cái cách mà bác phải gánh vác hậu quả, chính là rời khỏi Âu Thần sao?” Doãn Hạ Mạt lạnh lùng nói.

“Cô sắp kết hôn với thiếu gia, và sẽ không thích nhìn thấy người làm tổn thương cô tiếp tục ở bên cạnh thiếu gia”, đôi mắt quản gia Thẩm xuất hiện mấy nếp nhăn, như thể ông lại già thêm vài tuổi.

Doãn Hạ Mạt nhìn ông chăm chú.

Rất lâu sau, trong ánh mắt Doãn Hạ Mạt xuất hiện một thứ tình cảm phức tạp, cô cất tiếng nói, “Nếu như là vì cháu mà bác quyết định rời khỏi, vậy thì bác hãy vì Âu Thần mà ở lại đi”.

“...”

Quản gia Thẩm ngậy người không nói lời nào.

“Những sự việc đã qua, rốt cuộc là ai đúng ai sai, sẽ không thể nào nói chính xác được.” Khoé môi Doãn Hạ Mạt cố nặn ra một nụ cười đau khổ, “Tuy trong lúc nguy nan, lại bị ép trả nợ, cháu giống như đang trong tuyết lạnh lại bị dội thêm sương giá, nhưng đó vốn dĩ là số tiền mà cha nuôi cháu nợ Tập đoàn Âu Thị, thiếu nợ thì phải trả cũng là chuyện đương nhiên. Tuy cháu hận những người đã nhấn tâm để Tiểu Trùng ngất xỉu trong cơn mưa đông trước cổng biệt thự suốt cả một đêm không thềm hỏi han, nhưng cháu cũng đã từng nhấn tâm giày vò Âu Thần. Nhân quả, có lẽ tất cả là báo ứng của sự ngu ngốc, cháu cũng rất hổ thẹn, đâu có tư cách gì mà đuổi bác đi?”.

“Cô Doãn...” quản gia Thẩm vô cùng cảm động gật đầu một cái, rồi lại lắc đầu nói, “ý tốt của cô tôi xin nhận nhưng tôi lại không có tư cách nào để ở lại đây nữa”.

Mắt Doãn Hạ Mạt nhìn ông lão cố chấp ấy.

Cô hít nhẹ một hơi rồi nói, “Cho dù bác ra đi thì có thể bù đắp được gì chứ?... Hãy ở lại, đừng để bên cạnh Âu Thần lại mất đi một người thân, Âu Thần không thể thiếu bác, bác... e rằng cũng không thể rời xa Âu Thần”.

“Còn về phần cháu”, đôi mắt Doãn Hạ Mạt trong lảng, tĩnh lặng màu hổ phách, “nếu cần cháu có thể tự để đôi mắt cháu loại bỏ những sự việc mình không muốn nhìn thấy”.

Nói đoạn Doãn Hạ Mạt đón lấy chiếc va li đang nằm trong tay quản gia Thẩm.

Cô bước ra khỏi phòng quản gia Thẩm.

Lòng Doãn Hạ Mạt lúc này thật bình yên, trong ánh nắng ngày thu, những sự việc trong quá khứ cuối cùng đã được trả lại sự thật, giống như những đám mây đen theo gió mà bay đi. Doãn Hạ Mạt đã từng oán hận Âu Thần, rằng trước đây, tình cảm của Âu Thần đối với cô chỉ giống như cô là một con cừu ngoan ngoãn, Âu Thần thích thì chiếm lấy, đến lúc không đoạt được thì lại muốn chà đạp cô.

Nhưng...

Hoá ra cô đã hiểu lầm Âu Thần.

Vào cái đêm họ chia tay dưới gốc cây anh đào đó, Âu Thần đã...

Ánh mặt trời đang chiếu rọi trên mặt đất, một chiếc bóng nghiêng dài, Doãn Hạ Mạt ngạc nhiên ngẩng đầu lên, người đó chính là Âu Thần. Anh đứng trước tấm cửa kính nằm trên hành lang không biết đã bao lâu, những tia nắng phía sau lưng cứ thế rọi lên người Âu Thần, đáng

hình ảnh như được ánh nắng mặt trời khảm nạm lên những đường viền hào quang óng ánh, sợi ren lụa màu xanh trên cổ tay anh dịu dàng bay trong gió thu nhẹ nhẹ.

“Em... đến tìm anh sao?”

Trong giọng nói của Âu Thần có chút suy sụp được kìm nén, anh nhìn cô chăm chú. Khi người hầu báo với Âu Thần rằng cô đang đợi ở phòng khách thì sau sự vui mừng ngắn ngủi là một cảm giác rối bời trong lòng. Cuộc nói chuyện giữa Hạ Mạt và quản gia Thẩm, anh cũng đã nghe thấy. Tuy Âu Thần rất cảm kích vì cô đã giữ quản gia Thẩm ở lại, nhưng anh lại lo lắng về việc Hạ Mạt nói rằng cô không để ý đến những việc đó, phải chăng là vì cô sẽ không cùng chung sống với anh.

Hạ Mạt đến tìm anh.

Là vì cô không có cách nào để tha thứ cho quá khứ đau khổ của sáu năm trước mà yêu cầu hủy hôn ư?

“Vâng. Em định đến từ hai ôm trước, nhưng hôm đó Tiểu Trùng chạy thận nhân tạo phản ứng hơi mạnh, cho nên hôm nay em mới đến được.” Doãn Hạ Mạt dịu dàng nói.

“Bây giờ Tiểu Trùng thế nào?”

“Đã tốt hơn rồi.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, Âu Thần dẫn cô đến phòng đọc sách, ở đó rất yên tĩnh, không có người hầu. Nền lát đá hoa cương màu đen, bàn đọc sách cũng màu đen, tấm rèm màu xanh đậm. Sáu năm trước cô thường ở trong căn phòng yên tĩnh này để làm bài tập, Âu Thần ngồi bên cạnh xem những báo cáo về tình hình của công ty. Thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, Hạ Mạt phát hiện Âu Thần đang ngẩn ngơ nhìn mình, đôi mắt xanh long lanh như mặt hồ ngày xuân.

Phòng đọc sách vẫn như sáu năm trước, gần như không hề thay đổi, chỉ là trên bàn bày thêm một vài khung ảnh.

Những khung ảnh được làm bằng gỗ mộc, cảnh vật trong những bức ảnh đã rất lâu, từ thời xa xưa, Doãn Hạ Mạt tưởng rằng số ảnh ngày xưa chỉ còn lại một phần đang được cất giữ trong một chiếc hộp đặt tại phòng khách nhà cô mà thôi. Một bức trong khung hình là ở sân trường, lúc đó Âu Thần hơi cúi người, đang hôn lên mu bàn tay cô. Một bức ở bên hồ, lúc ấy lưng cô đang dựa vào chiếc xe Lincoln thân dài dịu dàng lau những giọt mồ hôi khi Âu Thần vừa chạy bộ trở về.

Một số bức ảnh mới được chụp gần đây, một bức chụp lúc quay quảng cáo cho Lỗi Âu, cô đóng vai nàng tiên cá nhỏ bé đáng yêu đang vờn sóng trên mặt biển xanh thẳm rộng lớn. Một bức chụp dưới ráng chiều, cô cúi đầu buộc sợi ren lụa được thắt vào cổ tay anh, hai người được ánh chiều tà rọi rõ trù lên như trong một bức tranh.

Còn có một số khung ảnh bị che phủ không nhìn được. Nhìn những tấm ảnh đó, trái tim Doãn Hạ Mạt quặn thắt lại, sự đau đớn dần dần lan ra.

“Anh vừa mới nhận được kết quả điều tra từ cơ quan điều tra fax tới, đang định cầm tới bệnh viện cho em xem.” Âu Thần cầm tập tài liệu đưa đến trước mặt Doãn Hạ Mạt, anh nghiêm giọng nói, “Tuy quản gia Thẩm đã yêu cầu toà án thu hồi nhà của bọn em và đóng băng tài khoản ngân hàng nhưng những tên đã ức hiếp em và Tiểu Trùng lại không phải do quản gia Thẩm phái đến. Chúng là một bọn lưu manh, muốn mượn gió bẻ măng, trước khi Tập đoàn

chính thức tiếp nhận ngôi nhà, chúng định sẽ lấy hết những món đồ có giá trị, không ngờ đúng lúc đó lại bị hai người phát hiện, cho nên chúng đã mạo nhận là nhân viên của Tập đoàn Âu Thị.”

Doãn Hạ Mạt thất thần dờ dẫm.

Lật tập tài liệu ra, tay cô run run, tấm ảnh của tên thanh niên da đen ngày xưa được in trên trang giấy, mùi tanh hôi của máu, tiếng cười dâm dăng điên cuồng, cô nhắm chặt đôi mắt, cố gắng không để những hình ảnh đen tối ấy lại bao vây lấy cô!

“Hắn đã chết rồi.”

“...” sắc mặt Doãn Hạ Mạt xanh xao, “là bị em...”

“Không. Lúc đó hắn nằm viện một khoảng thời gian thì bình phục, nhưng ba năm sau hắn lại bị người ta đánh chết trong một vụ ẩu đả.” Âu Thần vốn định bắt lấy tên thanh niên da đen đã từng ức hiếp cô năm ấy, để Hạ Mạt được quyết định sẽ trừng trị hắn như thế nào, nhưng thật không ngờ hắn ta đã chết.

Chạm rãi đóng tập tài liệu.

Doãn Hạ Mạt nhìn ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ, thời gian thoáng cái trôi qua, cái gọi là ân oán oán dưới sự sắp đặt của ông trời dường như nhỏ bé nhưng lại hoàn toàn không có lối thoát.

“... Nếu hôm nay em đến đây là vì không có cách nào tha thứ cho những chuyện đã qua mà muốn xin huỷ hôn ước...”

Giọng nói trầm lắng của Âu Thần đưa cô trở lại từ dòng suy nghĩ, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi môi anh mím chặt, đôi mắt xanh sâu thẳm vô tận.

“... anh sẽ không đồng ý. Anh sẽ bù đắp cho em, tất cả những tổn thương mà em phải chịu đựng vì anh, anh sẽ bù đắp cho em tất cả. Anh sẽ để em được hạnh phúc, yêu tất cả những gì mà em yêu, sẽ không bao giờ để em sợ hãi, không để em phải đau buồn hay rơi nước mắt, anh sẽ cố gắng để cho em được vui vẻ hạnh phúc nhất”. Âu Thần đột ngột đưa tay ôm Hạ Mạt vào lòng, cảm Âu Thần đặt lên đỉnh đầu cô, giọng anh khàn khàn nói, “vì vậy... xin em đừng huỷ hôn ước, trong lúc anh đang hạnh phúc đến không dám tin, xin đừng một lần nữa lại đẩy anh rơi xuống địa ngục...”

“Âu Thần...”

Cô vùng vẫy muốn ngẩng đầu lên, nhưng Âu Thần lại càng ôm cô chặt hơn, giống như anh đang sợ hãi điều gì, không muốn cô rời khỏi cho dù chỉ một tích tắc. Thế là Hạ Mạt đành phải ở lại trong sự trói buộc của vòng tay Âu Thần, cô nhỏ nhẹ nói:

“Hôm nay em đến đây là để nói lời xin lỗi...”

“...”

“Xin lỗi vì em đã luôn hiểu lầm rằng những việc đó đều là do anh làm, em đã oán hận anh trong một thời gian dài”, mặt cô hướng về ngực anh mà nói.

“...”

Cánh tay Âu Thần lập tức tê cứng lại!

Điều ấy nói lên... cô ấy đã bắt đầu chấp nhận anh rồi sao? Nói lỏng vòng tay, anh như một tảng đá được đeo gót nhìn xuống khuôn mặt cô đang ngược lên, ánh nắng chiếu rọi vào đôi mắt cô, yên tĩnh mà trong suốt.

“Tối đó... anh đã bị tai nạn?”

Doãn Hạ Mạt chăm chú nhìn Âu Thần, cô nhớ đến những lời quản gia Thẩm đã nói trong bệnh viện, trong lòng cô càng thấy day dứt. Tuy đã tự nhủ với lòng rằng đó có thể chỉ là một sự cố trùng hợp, nhưng sự bất an không rõ tên cứ khiến cô không thể giải thích nổi.

Tai nạn xe...

Trong lòng Âu Thần chậm rãi nhắc lại ba từ này, mùi vị nỗi đau đón giống như đang lặp lại cái đêm hoảng loạn đầy tuyệt vọng của sáu năm trước...

...

...

Trong cơn mưa đông.

Trên xa lộ vắng người, Âu Thần điên cuồng lái xe với tốc độ nhanh nhất, nước mưa xối xả đập vào kính xe, bầu trời sấm chớp dữ dội, mưa giăng trắng xoá, Âu Thần biết Hạ Mạt đã vĩnh viễn đẩy anh ra khỏi thế giới của cô, trước giờ Hạ Mạt không hề yêu anh, cũng sẽ không bao giờ chịu tha thứ cho anh...

Ánh đèn sáng chói!

Một chiếc xe tải lớn đột ngột xuất hiện trên xa lộ!

Hai tay nắm chặt tay lái, anh chờ đợi nghe tiếng mưa đổ ào ào xuống cửa sổ xe, không còn thấy rõ điều gì, chỉ có những lời nói lạnh lùng tuyệt tình và hình ảnh thờ ơ bỏ đi của cô cứ lảng vảng hiện lên trong đầu anh...

“... Phải làm sao em mới chịu tha thứ cho anh?!”

Bất luận anh phải trả giá như thế nào, chỉ cần Hạ Mạt chịu ở lại, chỉ cần cô ấy nhìn anh thêm một lần nữa. Nhưng trong sương đêm trắng xoá khắp nơi, hình bóng cô ấy mờ mịt, dường như sẽ biến mất bất cứ lúc nào...

“Trừ phi...”

Không hề quay đầu lại, cô nhìn vào khoảng không tăm tối, bóng dáng lạnh lùng.

“... anh chết đi.”

...

Chết đi...

Cô ấy sẽ tha thứ cho anh...

Trong ánh đèn xe sáng chói, Âu Thần từ từ nhắm mắt lại, thả lỏng đôi tay đang cầm tay lái. Thế giới mưa như tĩnh lặng, tiếng phanh của chiếc xe tải chói tai, tiếng nổ lớn ầm ầm...

Chết đi...

Cô ấy sẽ tha thứ cho anh...

...

...

“Đó là một sự cố ngoài ý muốn.”

Âu Thần cố né tránh ánh mắt Hạ Mạt, anh không muốn lại nói quá nhiều về vấn đề này, anh quay người bước tới bàn đọc sách, nói với cô, “Thiếp mời hôn lễ đã được gửi đi, em xem xem có sót bạn bè nào của em không”.

“Thật vậy sao...”

Tuy cảm giác tội lỗi đã bớt được chút ít bởi do đó chỉ là một việc ngoài ý muốn, nhưng tại sao khi nhìn thấy nét mặt không chút biểu cảm của Âu Thần, sự bất an trong lòng Hạ Mạt lại càng mãnh liệt, là cô đã sai rồi sao, lúc đó cô hãy còn nhỏ tuổi lại ương bướng, đã nhấn tâm làm tổn thương đến anh...

“Đúng vậy. Em không cần phải nghĩ nhiều về những chuyện đó. Ngày kia chúng mình sẽ tổ chức đám cưới, những việc trong quá khứ đã không còn quan trọng nữa. Em chỉ cần nhớ...”

Đứng trước cửa sổ phòng khách, dòng suy nghĩ của Hạ Mạt bỗng trở nên trống rỗng, có một nỗi sợ hãi khó nói thành lời và sự ấm áp đang cháy trong dòng máu cô, nhưng trong lúc mơ màng tận hưởng sự ấm áp ấy, một sự cô đơn mờ nhạt như trong sương mù từ từ dâng trào trong lòng làm xua đi cái ấm áp.

Số trời đã định cô là người sẽ không bao giờ có được hạnh phúc chẳng.

Hay là, chính cô cũng không để ý đến những hạnh phúc đó. Hạnh phúc chẳng qua chỉ là những bong bóng hư ảo, màu sắc rực rỡ bay lượn trong không khí, nhưng chỉ cần nhẹ nhàng bắt lấy thì chúng sẽ vỡ tan ngay.

***

Doãn Hạ Mạt định từ bệnh viện đến thẳng lễ đường nhưng Doãn Trùng kiên quyết phản đối, cậu nói cô phải là một cô dâu hạnh phúc nhất, xuất giá từ bệnh viện không tốt lành cho lắm. Doãn Hạ Mạt cảm thấy hai từ “tốt lành” được nói ra từ miệng Tiểu Trùng thật là thú vị. Tiểu Trùng lại không để ý chị mình lấy đó làm trò đùa, cậu năn nỉ các bác sĩ cho cậu về nhà hai ngày.

Thế là trước ngày cử hành hôn lễ một ngày, Doãn Hạ Mạt và Tiểu Trùng đã trở về nhà. Trần Ân tiễn họ đến tận chân cầu thang, miệng liên tục la to là đã hẹn đi chăm sóc sắc đẹp, nhất định phải thật xinh đẹp để xuất hiện trong hôn lễ của Hạ Mạt, rồi lái xe chạy mất.

Lúc mở cửa, cô nghĩ rằng ngôi nhà đã lâu không có người ở, nhất định bụi bặm sẽ bay khắp nơi, nhưng ngược lại rất ngăn nắp sạch sẽ, nền nhà sạch bóng đến nỗi có thể soi gương, khăn trải sofa cũng được giặt sạch sẽ, trên chiếc bàn trong phòng còn được đặt một bình hoa thủy tinh cắm đầy những bông hoa bách hợp nở rộ.

Con mèo đen kêu “meo, meo” tràn đầy sức sống từ ban công nhảy vào, Doãn Trùng mừng rỡ ôm nó vào lòng vừa hôn vừa vuốt.

Là Âu Thần ...

Âu Thần đã mua lại ngôi nhà của hai chị em cô từ lâu, Doãn Hạ Mạt quan sát ngôi nhà đã được sửa chữa như mới. Chìa khoá ngôi nhà cô đã giao cho Âu Thần một chiếc, cô đã nhờ Âu Thần giúp cô tạm thời chăm sóc cho con mèo. Âu Thần là người đàn ông cẩn thận tỉ mỉ như vậy sao? Anh ấy sáu sáu năm đã thay đổi, hay là cô của sáu năm trước đã không phát hiện ra.

Lúc trời sắp tối, Doãn Trùng mặc tạp dề chuẩn bị làm cơm, nói là đã lâu không làm cơm cho cô ăn, hai tay có chút ngứa ngáy. Doãn Hạ Mạt liền kéo cậu ra khỏi bếp, nhưng cậu lại cười rồi chen vào, cuối cùng đành phải mỗi người tự làm hai món, những món cô làm là những món mà Tiểu Trùng thích ăn, còn món Tiểu Trùng làm lại chính là những món mà chị gái thích.

Lúc ăn cơm tối, Doãn Trùng có vẻ rất hưng phấn.

Doãn Trùng luôn miệng hỏi chị hôn lễ ngày mai đã chuẩn bị thế nào, cậu thực sự có thể khoác tay chị vào lễ đường sao, có cần phải tìm một người bề trên để đi cùng chị không. Lỡ như cậu giẫm lên chiếc váy dài của chị thì làm thế nào, nếu như cậu không nhớ giao chị cho anh Âu Thần thì sao, hoa cưới trong hôn lễ tốt nhất phải là hoa tươi, sớm mai cậu sẽ đến tiệm hoa để mua!

Doãn Hạ Mạt mỉm cười trả lời các câu hỏi của cậu em trai, từng câu một. Mãi đến khi cô nhận thấy quá hưng phấn sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của Tiểu Trùng, Hạ Mạt mới ra lệnh cho cậu em trai lập tức về phòng nghỉ ngơi.

Ánh trăng chiếu vào qua cửa sổ phòng khách.

Doãn Hạ Mạt nhìn căn phòng đột nhiên lại trở nên yên tĩnh, một tiếng vọng khe khẽ trong lòng cô, giống như từ một nơi rất xa, rất xa gọi tới. Lặng lẽ bước vào phòng ngủ của mình, chiếc áo cưới trắng muốt nằm dài trên giường, ánh trăng sáng trong chiếu rọi lên chiếc áo cưới tạo ra một thứ ánh sáng tinh khiết, thiêng liêng.

Doãn Hạ Mạt ngồi vào ghế.

Nhìn lên ánh trăng bên ngoài cửa sổ, cô như một bức tượng điêu khắc.

Rất lâu.

Con mèo nhẹ nhàng nhảy lên dựa vào lòng Doãn Hạ Mạt, ngón tay cô chậm rãi vuốt nhẹ lên bộ lông đen mượt của nó, nhưng trong đầu cô lại là một khoảng không trống rỗng, Doãn Hạ Mạt không biết bản thân mình đang nghĩ gì, cũng có thể là cô đang hoàn toàn không suy nghĩ gì cả. Như vậy là cách tốt nhất đối với cô lúc này.

Dưới ánh trăng đó.

Âu Thần ngồi trên sân thượng, hai tay anh vịn vào lan can, sợi ren ở cổ tay đang bay nhẩy trong gió đêm, đôi mắt xanh thẫm như rừng sâu, có lẽ anh sẽ vì việc bức ép Hạ Mạt mà lãnh nhận lấy hậu quả, nhưng chỉ cần có thể được kết hôn với Hạ Mạt, có thể để tên anh và Hạ Mạt được gắn kết lâu dài với nhau, anh nguyện đem tất cả để trao đổi.

Anh van xin ơn trên.

Một lần cuối cùng này đem cơ hội được ở bên cô ấy ban tặng cho anh.

Cũng dưới ánh trăng đỏ.

Lạc Hi ngồi lặng im trên chiếc sofa màu tím đậm, anh đã ngồi ở đó một ngày một đêm, không ăn cơm, cũng không cảm thấy đói. Ánh trăng chiếu lên người Lạc Hi, gương mặt anh trắng muốt như hoa ngọc bút, đôi mắt đen thẳm như một hang động sâu hun hút.

Ngày mai, cô ấy sẽ trở thành cô dâu của người ta...

Cô ấy thật sự...

Muốn để anh lại một mình cô đơn lẻ bóng ư...

Ngày mai...

Anh còn có ngày mai sao...

CHƯƠNG 6

Sáng sớm, Trần Ân đã gõ cửa, nét mặt rạng rỡ, cô mặc một chiếc váy voan dài màu hồng, in những cánh hoa vô cùng kiều diễm, trong tay còn ôm một bó hoa bách hợp nở rộ tươi tắn, được bó chặt bằng dải voan màu trắng, những giọt nước óng ánh đọng trên những đóa hoa.

“Nhìn mình có được không?”

Sau khi giao bó hoa cưới cho Doãn Trùng, Trần Ân vui vẻ xoay vòng ở giữa phòng khách, từng lớp vải voan hồng phấp phất đang lay động tạo ra những vòng tròn tròn trông vừa năng động lại không kém phần dịu dàng, gương mặt Trần Ân thích thú đến độ ửng hồng, giống như chính cô mới là cô dâu, chứ không phải là Doãn Hạ Mạt đang ngồi cười trên sofa.

“Chị Trần Ân rất đẹp, chiếc váy cũng rất đẹp!”

Nhẹ nhàng đặt bó hoa xuống, Doãn Trùng vừa cười vừa gật đầu, cảm giác hạnh phúc trong lòng như những bông hoa đang nở rộ. Chị gái sắp xuất giá, tuy không nở để chị đi lấy chồng, tuy buồn vì từ đây trong lòng chị đã có người khác còn quan trọng hơn cậu, nhưng từ đây chị đã có gia đình riêng của mình, trong tương lai sẽ có một tiểu bảo bối đáng yêu, hôm nay nhất định là ngày hạnh phúc nhất của chị ấy.

“Chiếc váy là do Âu Thần chuẩn bị, việc sửa sang trang điểm ngày hôm qua cũng do anh ấy chuẩn bị.” Trần Ân ngừng xoay, tươi cười nhìn Hạ Mạt nói, “Hạ Mạt, Âu Thần quả thật là rất cưng chiều cậu đó, một chút cũng không nỡ để cậu phải mệt nhọc, một mình anh ấy đã lo toan hết những việc nhỏ nhặt trong hôn lễ rồi! Thậm chí là cả áo phù dâu của Phan Nam... ha ha, lát nữa cô ấy tới thì cậu sẽ biết ngay thôi!”.

Ánh mặt trời buổi sớm chiều rọi lên khuôn mặt của Doãn Hạ Mạt trắng ngần như ngà voi.

Nụ cười của cô thật thản nhiên bình lặng.

Cô yên lặng ngồi nghe Trần Ân chuyện trò ríu rít.

“Hạ Mạt...” Trần Ân đến ngồi cạnh Doãn Hạ Mạt, nhẹ nhàng nắm lấy tay bạn, “cậu sẽ hạnh phúc, nhất định cậu sẽ hạnh phúc thôi! Âu Thần yêu cậu như thế, anh ấy dứt khoát sẽ đem cả thế giới đặt dưới chân cậu! Đúng rồi, cậu chắc có biết tờ Tuần san *Nổ* đáng ghét đó nhỉ, Tập đoàn Âu Thị đã mua đứt nó rồi, đồng thời một lượng lớn cổ phần của tờ Nhật báo *Quất Tử* cũng bị Tập đoàn Âu Thị thu mua, cho nên sau này sẽ không còn phóng viên nào dám nói xấu cậu, hôn lễ hôn nay nhất định cũng sẽ vô cùng, vô cùng tốt đẹp!”.

Doãn Hạ Mạt ngây người thần thờ.

Những việc liên quan đến phóng viên cô không mấy quan tâm, chỉ có điều giọng Trần Ân hưng phấn vui vẻ như thế mà bàn tay cô cứ tê cứng và căng thẳng.

“Trần Ân...”

“Cậu nhất định phải hạnh phúc! Cậu nhất định sẽ hạnh phúc! Hạ Mạt... thật đó, cậu sẽ hạnh phúc, sự lựa chọn của cậu là chính xác, cậu sẽ là người con gái hạnh phúc nhất thế gian này!” Trần Ân cố gắng dùng giọng điệu ấy để thuyết phục bản thân, đúng vậy, sự lựa chọn trước giờ của Hạ Mạt đều chính xác, lần này cũng sẽ không là ngoại lệ! Nhưng, trên đôi mắt của Trần Ân đột nhiên lại ngân ngấn nước mắt, cô vội vàng cúi đầu xuống, lúng túng quệt những giọt nước mắt ấy đi.

“Chị Trần Ân!”

Doãn Trùng đưa khăn giấy cho Trần Ân, nhìn thấy Trần Ân khóc, trong lòng Doãn Trùng đột nhiên cũng vô cùng đau xót. Cậu khẽ ho lên một tiếng, cười rồi nói:

“Cám ơn chị Trần Ân đã mua bó hoa cưới đến, như vậy em không cần phải chạy một chuyến rồi.”

“Mình sẽ là như vậy.” Doãn Hạ Mạt nắm lấy tay Trần Ân, đôi mắt của Trần Ân ngược lên, Hạ Mạt cười với Trần Ân, “Tất cả đều sẽ tốt thôi, mình sẽ không hối hận. Cậu yên tâm, mình nhất định sẽ cố gắng... để mình được hạnh phúc...”.

“Ừ!”

Nước mắt của Trần Ân lại trào ra, cô vừa khóc vừa cười, lúng túng giống như đứa trẻ rồi lại la lớn, “Trời ơi, mình đúng là một con ngốc... nhưng, quà cưới của mình, quà cưới của mình nhất định phải tồn rồi!”.

Trong lúc bầu không khí trong phòng đang huyền ảo, những tiếng cười không dứt, thì Phan Nam bước vào.

Quả nhiên như Trần Ân đã nói, áo phù dâu của Phan Nam thật đáng để ngắm nhìn. Bởi vì xưa nay Phan Nam không thích màu hồng và cũng chẳng ham mặc váy, nên nhà thiết kế trang phục do Âu Thần gọi đến đã đặc biệt thiết kế cho Phan Nam một bộ áo phù dâu vừa đẹp mắt vừa mới lạ.

Áo lót có ống tay dài làm bằng voan trắng, áo gilê ngắn màu trắng ôm sát thân, bên dưới áo gilê được tô điểm bằng một lớp ren hồng xuyên suốt, hết như một lớp váy mềm mại, thân dưới là chiếc quần dài bó sát màu trắng, đôi giày ống màu trắng, bên trên được đính vài viên pha lê, vừa tuần tú như nam nhi, lại vừa toát ra một chút đáng yêu của nữ nhi.

Phan Nam không khóc sụt sùi vì xúc động như Trần Ân, sau khi tặng những lời chúc phúc, lập tức cô bắt tay vào giúp Hạ Mạt mặc áo cưới. Trần Ân nhanh chóng chỉnh lại những phần son phấn bị nước mắt làm nhòe nhoẹt rồi đến giúp Hạ Mạt trang điểm.

Ban đầu Âu Thần đã chỉ định một chuyên gia trang điểm cô dâu nổi tiếng, nhưng Doãn Hạ Mạt nói chỉ cần Trần Ân là đủ rồi.

Ánh dương buổi sáng sớm như một màng pha lê trong suốt.

Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng ngồi trước tấm kính trang điểm trong phòng ngủ, chiếc áo cưới trắng muốt đã được mặc lên người, lớp vải lụa tơ mỏng manh như được ánh mặt trời chiếu rọi như một thứ ánh sáng dịu dàng, giống như đang ở trong mộng cảnh thiên liêng tinh khiết và tuyệt đẹp.

Phan Nam nhẹ nhàng chải tóc cho Hạ Mạt, Trần Ân đánh phấn nền cho Hạ Mạt, Phan Nam lựa từ trong những đôi giày Âu Thần mua về một đôi giày cao gót hợp với Hạ Mạt nhất, Trần Ân đặt vòng hoa rực rỡ lên đỉnh đầu Hạ Mạt, mái tóc uốn dài đầy đặn buông xuống tự nhiên, vừa lãng mạn lại vừa thanh tân.

Yên lặng, Doãn Hạ Mạt ngồi trước gương trang điểm ở phòng ngủ.

Ánh mặt trời nhẹ nhàng lướt trên làn da trắng trong của cô.

Đôi mắt màu hổ phách.

Đôi môi đỏ như màu của những cánh hoa hồng,

Cái cằm xinh xắn.

Cái gáy thon dài đẹp đẽ.

Bờ vai mỏng manh trắng như ngà.

Ánh mặt trời chậm chậm dịu dàng lướt qua.

“Đẹp quá...”

Trần Ân khẽ kêu lên, Doãn Hạ Mạt mặc bộ áo cưới đang đứng ngay chính giữa phòng khách, cô xinh đẹp tựa như một nàng tiên bước ra từ vương quốc của truyện cổ tích, vầng hào quang chói lọi ấy khiến Trần Ân hơi lóa mắt.

Phan Nam cũng ngẩn ngơ nhìn Hạ Mạt.

Cô không biết vì sao Hạ Mạt lại đột ngột quyết định kết hôn với Âu Thần, cũng không biết giữa Hạ Mạt và Lạc Hi đã xảy ra chuyện gì. Phan Nam đã từng hỏi qua Hạ Mạt, sau khi im lặng một hồi lâu, Hạ Mạt nói với cô đó là sự lựa chọn của cô ấy.

Tuy tiếc rằng Hạ Mạt và Lạc Hi cuối cùng đã không thể đến với nhau, tuy đã từng mong muốn Hạ Mạt và Lạc Hi có thể gương vỡ lại lành, nhưng Hạ Mạt vẫn là bạn của cô, cô luôn tôn trọng và ủng hộ mọi quyết định của Hạ Mạt.

Doãn Trùng mỉm cười nhìn chị, đôi mắt cậu bỗng ngân ngấn nước, cậu cúi đầu cắm bó hoa cưới của cô dâu lên, thông thả bước tới đặt bó hoa tươi thắm vào lòng bàn tay chị.

“Chị, chúc chị hạnh phúc!”

Trong ánh nắng mai, Doãn Trùng mỉm cười nhẹ nhàng choàng tay qua vai chị, tặng chị tất cả những lời chúc phúc của mình.

Chiếc xe Rolls-Royce trắng dài sang trọng đang đậu dưới đường.

Những vòng hoa được kết bằng hoa hồng phấn tuyệt đẹp.

Người tài xế mặc bộ đồng phục trắng tinh đính nút vàng, im lặng chờ đợi trong xe.

Bộ phận ngoại giao của Tập đoàn Âu Thị phụ trách việc sắp xếp hôn lễ vốn đã chuẩn bị một đội xe với số lượng lớn để đón cô dâu, nhưng Doãn Hạ Mạt từ chối. Cô nói với Âu Thần rằng cô không muốn gây sự chú ý quá nhiều, chỉ muốn bình lặng đến lễ đường cử hành hôn lễ.

Âu Thần chăm chú nhìn cô trong giây lát, anh thuận lòng.

Chiếc Rolls-Royce trắng dài chạy chậm chậm trong ánh nắng sớm mai.

Những tia nắng sáng đẹp chói chang.

Nhưng gió lại rất to.

Cây cối hai bên đường bị gió lớn thổi quật mạnh, cành lá rung ào ào, bóng nắng giữa các tán lá bị lay mạnh, nắng chiếu xuyên qua cửa kính xe lúc sáng lúc tối giống như những hình chiếu trắng đen biến ảo không ngừng.

Chỗ ngồi trong xe vô cùng rộng rãi, Phan Nam và Trần Ân ngồi cùng một hàng ghế, đối diện là Doãn Trùng và Doãn Hạ Mạt. Doãn Hạ Mạt ôm bó hoa cưới kết bằng hoa bách hợp và hoa cúc trắng, bờ môi cô thấp thoáng một nụ cười, gương mặt cô tươi cười bình thản mà lại như quá xa xôi.

Trong xe tràn đầy không khí ấm áp và sôi động, Trần Ân cười nói vui vẻ, lúc thì hỏi Doãn Trùng có cảm thấy căng thẳng khi phải thay thế vai trò của một người cha dẫn Doãn Hạ Mạt đến trao cho Âu Thần không, lúc thì lại hỏi Hạ Mạt và Âu Thần tính đi đâu hưởng tuần trăng mật, Trần Ân còn dặn Hạ Mạt sau khi hôn lễ kết thúc thì nhớ phải tung hoa cưới cho cô...

Một sự bất an và băn khoăn mơ hồ xâm chiếm khiến Trần Ân không dám nhìn thẳng vào gương mặt Doãn Hạ Mạt, cô đành phải liên tục giả bộ cười nói, liên tục xoa tay múa chân chỉ trỏ này nọ, cô không dám để mình ngồi im, không dám để không khí trong xe lắng xuống một giây phút nào. Hạ Mạt sẽ hạnh phúc, mọi người sẽ hạnh phúc, tất cả mọi thứ đều sẽ tốt đẹp thôi!

Chiếc Rolls-Royce dài đột ngột phanh lại!

Do chấn động bất ngờ, bốn người trong xe bị lắc lư chút ít, sau đó có tiếng tài xế nhấn còi, một lát sau, tài xế lại nhấn còi lần nữa, như muốn chiếc xe phía trước mở đường đi.

Trân Ân nghi ngờ quay đầu nhìn xuyên qua kính chắn gió phía trước đầu xe, xa xa, cô thấy một chiếc xe chắn ngang đường và một bóng người quen thuộc! Trân Ân sợ hãi, há hốc miệng, liền sau đó hoảng hốt quay đầu ngó nhìn Doãn Hạ Mạt.

“Anh ta đến thật rồi...”

Dán mắt nhìn chăm chăm vào bóng người đang đứng trước mũi xe, Phan Nam không biết diễn tả ra sao cảm giác trong lòng lúc này. Tối qua cô thực sự rất lo cho Lạc Hi, không cảm lòng được, Phan Nam đã gọi điện thoại cho anh, rốt cuộc điện thoại cũng được kết nối, cái giọng hơi khàn yếu ớt của Lạc Hi khiến Phan Nam tá hỏa, cô có cảm giác sinh mệnh của Lạc Hi như cát đang chảy, đang dần bay mất theo từng giây từng phút gần đến ngày Hạ Mạt kết hôn!

Sau đó vì quá xúc động với những gì bất ngờ xảy ra, cô đã tiết lộ cho Lạc Hi hay tuyến đường vắng vẻ mà Hạ Mạt hôm nay dự định sẽ đi đến lễ đường. Đây là cơ hội cuối cùng, phụ thuộc cả vào hai người thôi...

Gió thổi giật khiến cây cối oằn mình nghiêng ngả.

Ánh nắng sáng lóa chói cả mắt.

Những chiếc lá vàng úa, con đường vắng lặng, chiếc BMW chắn ngang phía trước, Lạc Hi im lặng đứng dựa vào xe. Hình như anh đã đứng đây rất lâu rồi, trên mái tóc đen nhánh vẫn còn vương những tia nắng sớm óng ánh.

Bóng nắng lay động giữa những tán lá khiến cho thế giới trong xe cũng chao động, sáng tối đan xen lập lờ lẫn lộn.

Những bông hoa bách hợp nở rộ nằm tĩnh lặng trên cánh tay Hạ Mạt, gương mặt cô còn trắng hơn cả những cánh hoa bách hợp. Mắt cô nhìn chăm chăm vào người ở phía xa kia, giống như cách xa nghìn trùng. Cô ngồi bất động, cứng đờ như tượng đá, ngón tay bất giác nắm chặt lấy sợi ren lụa kết xung quanh bó hoa cưới tạo ra những âm thanh nhỏ “soạt, soạt”.

***

Nhà thờ lớn St. Peter rộng rãi yên tĩnh.

Ánh mặt trời chiếu qua những tấm kính tạo thành những bức tranh đủ loại màu sắc rực rỡ hài hòa, dường như ánh sáng thần thánh từ trên thiên đường rơi xuống, trên đỉnh trần giáo đường là một bức tranh lớn rực rỡ, khách khứa tới dự đám cưới chưa vào trong, còn đang đứng bên ngoài, chỉ có Âu Thần một mình đang đứng chính giữa giáo đường.

Anh mặc một bộ lễ phục màu đen, đường may rất chuẩn.

Anh đứng lặng mơ màng.

Rất lâu sau, Âu Thần từ từ xoay người lại, ánh mắt anh chuyển từ những hàng ghế trống không qua phía cửa ra vào lễ đường, trong lồng ngực trào lên sự ấm áp. Hôm nay Hạ Mạt mặc chiếc váy cô dâu màu trắng từ đằng kia sẽ đi về chỗ anh, từ đây tên cô và tên của anh sẽ đặt cạnh bên nhau, Hạ Mạt sẽ trở thành vợ của anh.

***

Ngồi trong xe, Phan Nam lặng lẽ thở dài, cô chỉ hy vọng Hạ Mạt có thể thật sự hiểu được điều mà bản thân cô muốn có rồi cuộc là cái gì. Nét mặt Trần Ân đôi chút sợ hãi, ánh mắt cô di chuyển từ Hạ Mạt sang Doãn Trùng, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt yếu ớt nhưng có chút phần khởi vì buổi lễ kết hôn của Doãn Trùng, lòng Trần Ân như thất lại.

“Chị...”

Doãn Trùng nhịp tim đập loạn xạ nhìn chị mình, cậu không biết sự xuất hiện của anh Lạc Hi có làm xáo trộn hôn lễ của chị mình không.

Cành lá trên cây chao đảo dữ dội, một luồng sáng chói chang như mắt xuyên qua tấm kính xe chiếu vào mắt Hạ Mạt, cô im lặng từ từ khép hàng mi lại, hàng mi dài đen nhánh in bóng thành hai hàng cong cong đen sẫm trên khuôn mặt trắng tinh khiết.

Đặt bó hoa bách hợp và cúc trắng đang nở rộ trên ghế ngồi.

Ngón tay cô khẽ run, hai tay đan vào nhau, rất lâu sau, hình như đã quyết định, cô nhẹ nhàng đưa tay phải ra mở cửa xe.

“Hạ Mạt!”

Trần Ân lo lắng đưa tay ra định kéo Hạ Mạt lại, nhưng Phan Nam ngay tức khắc đã cản Trần Ân, cô đành giọng nói:

“Hãy cho cô ấy một cơ hội để suy nghĩ lại!”

Gió mùa thu mạnh mẽ nhưng mát trong.

Bước ra khỏi chiếc Rolls-Royce trắng dài được điểm những vòng hoa hồng trang trí, những cánh hoa trên vòng đội đầu của Doãn Hạ Mạt bị gió thổi bay lả tả.

Cô chậm chậm bước về hướng Lạc Hi.

Lạc Hi mặc một bộ lễ phục màu trắng, nhìn theo bóng dáng cô đang bước tới, người anh bỗng trở nên cứng đờ và căng thẳng. Doãn Hạ Mạt bước tới rất chậm, giống như là một cảnh quay chậm trong phim, trong ánh nắng rực rỡ, một cô dâu thuần khiết đang từng bước từng bước chậm rãi đi về phía anh, như thể cô đang cùng anh bước tới lâu đài hạnh phúc.

Trong cơn gió ngày thu.

Doãn Hạ Mạt đi tới trước mặt Lạc Hi rồi ngẩng đầu lên, những bóng nắng như những miếng vàng rơi tán loạn xuống những tán lá phản chiếu trong đôi mắt màu hổ phách của cô.

“Anh lại đến để làm gì?”

Hạ Mạt lạnh lùng nhìn Lạc Hi, ánh nắng chiếu rọi vào chiếc khăn voan đội đầu trắng tinh sáng lóa mắt.

“Đúng vậy... anh đến để làm gì...”

Giọng nói của Lạc Hi có chút bối rối, giống như anh đang tự hỏi bản thân.

“... anh có thể cầu xin em đừng lấy anh ta có được không...”

Những giọt sương sớm mai thấm đẫm mái tóc đen nhánh, khuôn mặt Lạc Hi trắng bệch khiến người ta phát hoảng, tựa như toàn bộ sinh mạng anh đều đã lụi tàn.

“... Nhưng... em thật cố chấp và lạnh lùng, giống như một bức tường băng không kẻ hở, từ trước đến nay em chẳng thể vì anh mà đổi ý bất cứ điều gì... Hạ Mạt, anh đến đây để làm gì... liệu em có vì anh mà không lấy Âu Thần, có được không?”

Rõ ràng biết là không thể được, nhưng Lạc Hi vẫn nhìn đắm đắm vào mắt Hạ Mạt, chỉ mong nhìn thấy một chút ánh bình minh...

Nhưng mà...

Một tia sáng cũng không có...

Doãn Hạ Mạt chỉ run rẩy nhắm mắt lại.

“... Anh biết là em sẽ không làm, cho dù biết rõ anh đau khổ rất nhiều, em cũng không thể mềm lòng.” Khóe môi Lạc Hi trắng nhợt nhẹ nhàng nở một nụ cười yếu ớt, “em là con người như vậy, Hạ Mạt, anh rất hiểu em, tim em được tạo bởi những thứ sắt đá nhất trên thế gian này, còn anh, anh không thể cảm hóa em được...”

Tim cô đau nhói dữ dội, giống như đang bị một cây kéo lạnh buốt từ từ từng nhát, từng nhát cắt lìa, mỗi một mảnh cắt đều thấm đẫm máu! Nhưng mà càng đau, cô lại càng tỉnh táo, cô có thể nghe rõ giọng nói của mình cất lên nhạt nhòa trong gió.

“Đúng vậy, em là con người như vậy đấy, lạnh lùng vô tình, bất cứ người nào cũng đều tốt hơn em... Anh đến đây làm gì, để nói với em những lời này sao?”

“Anh đến để cầu hôn em.”

Ánh nắng giữa những vòm lá lay động chiếu xuống, Lạc Hi khẽ mỉm cười, nét mặt tươi cười ấm áp nhưng mỏng manh, giọng nói yếu ớt nhưng lại rất chân thật.

“Cái gì?”

Tai Hạ Mạt bỗng chốc ù đi, trong tận con tim đang rỉ máu của cô dường như có một làn sương mù từng lớp, từng lớp tỏa ra, cô ngẩn ngơ nhìn Lạc Hi mà không dám tin những điều mình vừa nghe, trong làn sương mờ ảo, trước mắt cô như hiện ra một vòng tròn, có anh, có cô...

“Anh đến đây, trước khi em vẫn chưa lấy anh ta, để cầu hôn em.”

Nắm lấy cổ tay cô, Lạc Hi kéo cô về phía anh! Đôi mắt anh đen láy, bờ môi trắng nhợt đã mất đi nụ cười dịu dàng xinh đẹp. Bàn tay anh nắm chặt lấy tay cô, bàn tay nóng bỏng tha thiết, hơi

thở tắc nghẽn tuyệt vọng bao trùm lấy cô, trong phút chốc, trái tim Hạ Mạt lại như bị cửa bởi con dao sắc lạnh!

Cuộc sống như vậy...

...

Lại không thuộc về cô sao...

Doãn Hạ Mạt cắn chặt môi, cô cố gắng dùng sức gỡ tay Lạc Hi ra, đau đớn khế thét lên:

“Anh điên rồi sao?”

“Chắc vậy...”

Giọng nói Lạc Hi trống rỗng.

“Hạ Mạt, anh vốn dĩ không định đến đâu, bởi vì anh biết... anh đến chẳng qua cũng là tự chuộc lấy nhục nhã mà thôi... nhưng tối qua anh nằm mơ...”

“Mơ thấy... anh đã chết.”

Ánh nắng mùa thu sáng lóa mắt.

Bầu trời xanh thẳm.

Những cơn gió thốc vào mặt, thổi tung khăn voan của Doãn Hạ Mạt tạo ra tiếng xoàn xoạt, Doãn Hạ Mạt nhìn Lạc Hi đang đứng trước mặt như sắp bị gió cuốn đi mất, sắc mặt cô còn trắng hơn cả chiếc khăn voan, trong lồng ngực có một luồng khí tanh hôi của máu xông thẳng lên.

“Anh muốn, trước khi anh chết, nhất định phải làm cho xong điều mà mình muốn làm... em biết không... từ rất lâu rồi, anh đã muốn cầu hôn em...” Trong bóng nắng của những cành lá dao động, nụ cười nhợt nhạt của Lạc Hi bị vỡ tan ra thành những tia nắng vàng lấp lánh nhuộm thành một quãng sáng ấm áp, cả người Lạc Hi như biến thành hư vô.

“Anh nói lung tung gì thế... anh làm sao mà phải chết...”

Lòng ngực Doãn Hạ Mạt phập phồng gấp gáp, cô cố trấn tĩnh lại nhưng đột nhiên nổi sợ hãi lại trỗi dậy. Không, không thể nào, anh chỉ đang dọa cô thôi...

“Tại sao lại không thể chứ?”

Dưới những cành lá lay động mãnh liệt, ánh sáng biến thành bóng tối, Lạc Hi lại như bị làn sương trắng bao phủ lấy, đẹp tựa chàng thiếu niên như từ trong tranh bước ra vào sáu năm trước, đôi mắt tựa đêm đen, làn da tựa hoa anh đào, đôi môi đỏ như máu, giọng nói mơ hồ tựa tiếng sáo từ trong đường hầm xa xăm vẳng lại:

“Nếu như không còn gì để lưu luyến trên thế gian này, anh sẽ chết...”

Trong chiếc xe Rolls-Royce.

Trân Ân sốt ruột nhào người nhìn hai người đang đứng trong gió qua cửa kính xe, cô không nghe được hai người đang nói những gì, cũng không thấy được nét mặt của Hạ Mạt.

Hạ Mạt...

Không lẽ giống như những gì thường thấy trong phim, trước giờ cử hành hôn lễ lại cùng Lạc Hi chạy trốn...

Toàn thân lạnh run, Trân Ân lần nữa đột nhiên lại đưa tay định mở cửa xe bước xa, nhưng Phan Nam một lần nữa ngăn cô lại, Phan Nam chau mày đánh giọng nói:

“Để Hạ Mạt suy nghĩ kỹ càng không được sao?”

“Không thể được!” Trân Ân vội hét lên, “Hôm nay Hạ Mạt sẽ kết hôn, tất cả quan khách đều biết cả rồi, tất cả mọi thứ đề đã chuẩn bị xong, nếu Hạ Mạt chạy trốn, vậy... vậy...”.

Vậy cuộc phẫu thuật của Tiểu Trùng...

Biết làm sao đây...

Âu Thần cũng rất yêu Hạ Mạt, không đúng sao? Hạ Mạt sẽ hạnh phúc khi sống với Âu Thần, như vậy sẽ là hạnh phúc cho cả ba người, Âu Thần, Tiểu Trùng, và Hạ Mạt đều sẽ hạnh phúc! Nếu Hạ Mạt quá xúc động mà hủy bỏ hôn ước với Âu Thần, đến với Lạc Hi, nhưng nếu Tiểu Trùng không còn trên đời này nữa, liệu Hạ Mạt có hạnh phúc không? Đó sẽ là bi kịch của tất cả!!

“Chị Trân Ân...”

Doãn Trùng khẽ lên tiếng, ánh mắt vẫn nhìn hai người bên ngoài cửa xe.

“Chỉ cần chị em cảm thấy vui, cho dù tại lễ cưới chị ấy có nuốt lời đi nữa, chỉ cần chị ấy có thể sống vui vẻ hạnh phúc, thì mấy chuyện khác đâu có can hệ gì...”

Trân Ân thù người ngồi phịch xuống ghế.

Cây lá rung lắc dữ dội.

Ánh nắng vàng rực rỡ bị cây lá và gió đánh tan tác thành những bóng nắng vụn vỡ, ánh sáng lóe lên khiến hoa cả mắt, giống như đột nhiên là ban ngày chói mắt, thỉnh linh lại là bóng tối đêm đen.

Trong cơn sợ hãi và hoảng loạn, Doãn Hạ Mạt chột nhăm mắt lại, dờ dẩn nắm chặt ngón tay, lòng bàn tay nhói đau như thể hàng ngàn mũi kim đâm vào. Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, ngực cô đã bót phập phồng, Hạ Mạt mở to mắt nhìn Lạc Hi, cô nói:

“Anh đang dọa em đấy à.”

Phải không? Anh đang dọa cô ấy, đúng không? Lạc Hi ngơ ngàng tự hỏi mình, lẽ nào vì để giành lại cô, anh đã dùng cả những thủ đoạn bỉ ổi như thế sao?

“Nếu em cảm thấy vậy... thì đúng là vậy đấy...”

“Nhưng không có tác dụng gì đâu.”

Trong tiếng gió bị cây lá lay lắc làm vỡ toang ra, giọng nói của Hạ Mạt như tia sáng lạnh lẽo, buốt giá.

“Bởi vì... em yêu anh ấy.”

“Em yêu Âu Thần.”

Dường như sợ Lạc Hi nghe không hiểu, Doãn Hạ Mạt lại nhắc thêm một lần nữa. Hạ Mạt nhìn đôi mắt Lạc Hi đột ngột tròn tròn, nhìn khuôn mặt anh trắng bệch như bị mất máu rất nhanh, cô vẫn đờ người nắm chặt những ngón tay, Hạ Mạt như có cảm giác bị nước biển dâng trào mãnh liệt nhấn chìm, máu huyết từ đỉnh đầu cho tới ngón chân cô đều lạnh buốt thấu xương.

“Trước giờ là em đã hiểu lầm Âu Thần. Em từng cho rằng tai nạn xe của bố mẹ nuôi và Tiểu Trùng sáu năm trước là do một tay anh ấy gây ra, từng cho rằng ngôi nhà bị thủ hồi, em và Tiểu Trùng bị ép đến bước đường cùng cũng là một tay anh ấy dàn dựng, cho nên em đã hận anh ấy, em đã quyết tâm quên anh ấy đi, mãi mãi không tha thứ cho anh ấy.”

Doãn Hạ Mạt nói một cách bình thản như thể đang kể câu chuyện của một người khác.

“Nhưng sau này em biết được, tất cả chỉ là hiểu lầm, Âu Thần chẳng hề liên can đến những chuyện đó. Là em đã trách nhầm anh ấy, nhưng tình cảm... tình cảm ngày xưa đó vẫn tồn tại trong tận đáy lòng em...”

Hãy hận em đi...

Rồi quên em đi...

Hãy để một mình cô nhận lấy tất cả báo ứng và trừng phạt của vận mệnh, hay để anh hoàn toàn bước ra khỏi bóng tối của cuộc đời cô, anh nhất định sẽ có cuộc sống tốt đẹp...

“Em lừa anh!”

Bàn tay Lạc Hi đang nắm lấy cổ tay cô từ nóng bỏng chuyển sang lạnh giá, Lạc Hi thần thờ buông tay Doãn Hạ Mạt ra, anh lùi lại phía sau một bước, khuôn mặt trắng bệch như giấy, anh lắc đầu lia lịa.

“Không thể nào... là em đang gạt anh... tuy anh không hiểu lý do vì sao em lại lấy anh ta... nhưng người em yêu là anh... bất luận là sáu năm trước hay bây giờ thì người em yêu vẫn là anh, em chưa bao giờ yêu anh ta! Tại sao... tại sao lại lấy lý do nực cười như vậy mà gạt anh...”

“Tại sao anh hết lần này đến lần khác cứ đến tìm em vậy?! Chẳng lẽ... em làm anh tổn thương như thế vẫn chưa đủ sao?! Chẳng lẽ nhất định phải nghe chính miệng em nói ra những lời cay nghiệt như vậy thì anh mới hết hy vọng sao?!” Cảm xúc của Doãn Hạ Mạt có phần không kìm nén nổi được, cô vẫn cố gắng để kiềm chế khí huyết đang cuộn cuộn trong lồng ngực, “Hãy nhớ em đã từng nhắc anh rằng không được yêu em...”.

“Đều là gạt anh thôi... đúng không...”

Từng chút từng chút, ánh sáng trong đáy mắt từ từ tắt lụi, môi Lạc Hi trắng bệch, giọng nói của anh nhẹ như không. “Em đã từng nói rằng... người em yêu thương là anh... em đã từng nói... không bao giờ phản bội anh... mãi không lìa xa... Tất cả những điều đó... cũng là gạt anh sao...”.

Doãn Hạ Mạt không nói được nên lời... Lòng ngực cô lại quặn thắt nhói đau dữ dội khiến trước mắt cô tối sầm lại, bên tai là những âm thanh ầm ầm, Doãn Hạ Mạt gần như cho rằng mình đã chết.

“Em... coi như là không có chuyện gì sao...” Lạc Hi khẽ ho, dường như nỗi đau trong lồng ngực khó mà chịu đựng được, “... thậm chí... ngay cả một lời giải thích cũng không có...”.

“Em xin lỗi...”

Hãy hận cô đi, hãy quên cô đi...

Sau đó...

Bắt đầu một cuộc sống mới...

Chỉ cần không có cô, anh sẽ tiếp tục vui vẻ mà sống...

“Cho dù một giây sau anh biến mất khỏi thế gian này... em vẫn nhất quyết lấy anh ta...”

Lạc Hi nhìn Doãn Hạ Mạt chăm chú, trong đáy mắt anh lóe lên một tia sáng kỳ lạ, đôi môi trắng bệch của anh đột nhiên trở nên tươi tắn, đỏ tươi tựa như ướm sưng máu.

“Lạc Hi!”

Trong đáy mắt sâu thẳm tối sầm, dày đặc một làn sương trắng mờ mịt, anh sẽ như làn sương kia tiêu tan bất cứ lúc nào không để lại dấu vết. Nỗi sợ hãi và hoảng hốt trong chớp mắt lại quắp chặt lấy Doãn Hạ Mạt, cô run rẩy khe hét lên một tiếng, bất giác đưa tay ra tóm lấy Lạc Hi.

“Em đang sợ sao...”

Lạc Hi gạt tay cô ra, khóe miệng đỏ tươi buông trể xuống tạo thành một nụ cười lạnh nhạt mỉa mai giấu cợt, anh chậm chậm xoay người, trong ánh nắng mùa thu, bóng anh nhạt nhòa in trên mặt đường, bóng nắng giữa những hàng cây đang dần đưa lúc ẩn lúc hiện.

“... nhưng đừng sợ... em không đáng để anh vì em mà chết... thế gian này tươi đẹp như thế... anh sẽ sống tốt thôi... sẽ xem em rốt cuộc có hối hận hay không...”

Lúc này ánh mặt trời chói chang khác thường.

Lạc Hi quay lưng lại phía Doãn Hạ Mạt.

Tấm lưng cô đơn thẳng đứng.

Chậm rãi.

Từng bước từng bước rời xa cô.

Hôm đó gió to khác thường, những cánh hoa trên vòng hoa đội đầu từng cánh một bị gió thổi rơi, bay lả tả trong không trung, những cánh hoa màu trắng tinh khiết, ánh lên trong suốt dưới ánh nắng, từng cánh nhẹ nhàng theo gió cuốn bay xa...

“Anh... tuyệt đối không chúc phúc cho em...”

Chiếc BMW màu trắng thành linh nổ máy rít lên rồi lao đi như tên bắn biến mất phía cuối đường để lại những câu nói lạnh giá cứ vang vọng mãi bên tai cô. Bóng nắng bị cành lá lung lay điên cuồng, Doãn Hạ Mạt nhắm chặt mắt lại, toàn thân cô run rẩy, cô cảm thấy trời đất như xoay chuyển, lồng ngực bị bóp nghẹt đau nhói dữ dội khiến cô phải đưa tay ôm ngực rồi ho từng cơn.

“Chị...”

Doãn Trùng từ trong xe vội vàng bước ra đỡ lấy Hạ Mạt, cậu lo lắng nhìn theo hướng chiếc xe biến mất, rồi lại cúi đầu nhìn chị, sắc mặt Doãn Hạ Mạt trắng bệch, tiếng ho khê làm Doãn Trùng cuống cuống sợ hãi, cậu quàng chặt vai chị, nói một tràng:

“Chị, nếu chị không thích, nếu chị không thể quên được anh Lạc Hi thì chúng ta không cần đi đến lễ đường! Còn anh Âu Thần, em sẽ giải thích với anh ấy, em sẽ nói là chị không khỏe, nói chị cần suy nghĩ kỹ lại... chị...”

“... chị không sao đâu...”

Một hồi lâu sau, giọng nói yếu ớt khàn đục từ đôi môi trắng bệch của Doãn Hạ Mạt cất lên, cô cố gắng lấy lại tinh thần, Hạ Mạt gượng cười với Doãn Trùng, sau đó bước về phía chiếc xe Rolls-Royce trắng dài.

“Đi thôi.”

Trong xe, Trần Ân căng thẳng nhìn Hạ Mạt bước vào, miệng cô mấp máy, cô định hỏi gì đó nhưng lại thôi. Trong lòng Phan Nam buồn rầu, khi Lạc Hi cho xe chạy đi, cô biết tất cả đã kết thúc.

“Thưa cô Doãn, có thể cho xe chạy được chưa?”

Người tài xế cung kính lịch sự quay đầu hỏi làm như thể anh ta không hề chứng kiến những chuyện vừa xong.

“Vâng.”

Doãn Hạ Mạt cầm bó hoa bách hợp đặt lại vào khuỷu tay, cô im lặng nhìn cảnh vật lướt qua cửa kính, ngoài đôi môi vẫn trắng bệch, ngoài những đóa hoa xơ xác trên vòng hoa đội đầu, thì dường như đã không có chuyện gì xảy ra.

***

Nhà thờ lớn St. Peter.

Các quan khách ăn mặc trang nhã bắt đầu lục tục kéo vào sảnh đường, ánh nắng xuyên qua các tấm cửa kính bảy màu cực lớn chiếu rọi vào, trông thật lộng lẫy và thiêng liêng. Quan khách mỉm cười liên tục bắt tay Âu Thần đang đứng ngay cửa lớn giáo đường, chúc mừng anh sắp thành chú rể hạnh phúc.

Hôn lễ lần này khách mời không nhiều.

Đại đa số là những danh môn vọng tộc có quan hệ lâu đời với Tập đoàn Âu Thị, làng giải trí chỉ có một số đồng nghiệp và nghệ sĩ thân thiết cùng công ty với Doãn Hạ Mạt là được mời, còn có thêm mấy người bạn thân cùng học của Doãn Trùng.

Toàn bộ cánh phóng viên đều bị từ chối, công ty vệ sĩ đã phong tỏa con đường dẫn đến nhà thờ, đảm bảo hôn lễ diễn ra sẽ bình yên suôn sẻ, không bị quấy rầy.

“Chúc mừng cháu.”

“Cám ơn.”

“Chúc anh và cô Doãn mãi mãi hạnh phúc.”

“Cám ơn.”

“Chúc các bạn trăm năm hạnh phúc.”

“Cám ơn.”

“...”

Tại cửa lớn giáo đường, hầu hết những người khách bắt tay Âu Thần đều hơi chút giật mình khi nhìn anh. Rõ ràng anh đang rất vui, khuôn mặt lạnh lùng ngạo nghễ ngày thường đã không còn nữa, tựa như có ánh vàng bao phủ khắp thân người anh, đôi môi không giấu nổi niềm hạnh phúc hé lộ một nụ cười.

Âu Thần không chú ý tới những ánh mắt ấy.

Bên tai anh cứ vang lên những lời chúc mừng tuy hết sức bình thường nhưng lại khiến lòng anh như có những cơn sóng lớn ấm nóng dập dờn êm dịu. Và mỗi khi không có quan khách đến chúc mừng, anh lại bất giác đưa mắt nhìn chăm chăm vào con đường phía trước.

Thì ra...

Hương vị hạnh phúc lại ngọt ngào đến thế...

Trời quang mây tạnh.

Xa xa không một bóng mây.

Ánh nắng chói chang, nhuộm một lớp màu vàng rực ấm áp lên con đường dẫn đến giáo đường, hai bên đường có những luống hoa, đài phun nước, những bức tượng và bãi cỏ xanh rì.

Cơn gió mạnh khi nãy đã dịu đi rất nhiều.

Âu Thần nín thở sững sờ nhìn con đường dẫn đến giáo đường.

Nàng, sẽ mặc áo cưới, đi theo con đường, cùng anh bước vào lễ đường!

Chiếc BMW trắng gào rú chạy như bay trên đường!

Đờ đẫn nắm chặt vô lăng.

Lạc Hi thần thờ nhìn về phía trước.

Bỗng nhiên anh không biết bản thân nên đi đâu nữa, chẳng có nơi nào thuộc về anh cả, chẳng có nơi nào cần anh. Trước mắt như có làn sương mù dày đặc, anh nên đi đâu, trời đất rộng mênh mông như thế, chỉ có anh là dư thừa...

Cảnh vật ngoài cửa xe như ảo ảnh lướt qua hướng ra sau.

Doãn Hạ Mạt ngồi im lặng.

Trong xe ồn ào tiếng nói cười vui vẻ của Trần Ân và Tiểu Trùng nhưng những khung cảnh ồn ào náo nhiệt, ánh nắng bỗng làm mắt cô đau nhức, đau đến nỗi trước mắt hoa lên những đốm chấm vàng nhảy múa, Doãn Hạ Mạt từ từ khép mắt lại.

Trên con đường đẹp để quanh co.

Chiếc Rolls-Royce trắng dài chạy chậm chậm.

Trong giây phút, chiếc xe xuất hiện phía cuối đường.

Cơ thể Âu Thần đột nhiên như bị ma làm hóa đông lại! Anh hít một hơi sâu, đôi mắt xanh đen sâu thẳm mà cháy bỏng!

Trên xe gắn vòng hoa kết những bông hoa hồng màu hồng phấn.

Gió nhẹ thổi qua.

Cánh hoa nhẹ nhàng lay trong ánh nắng.

Âu Thần sải bước hướng về chiếc xe!

Chiếc xe chậm chậm dừng lại trước giáo đường.

Mùa thu, lại có những chú bướm bay dập dờn trên vòng hoa hồng.

Từ trong giáo đường, quan khách nghe tin đã lũ lượt kéo nhau ra, họ ngạc nhiên nhìn cảnh tượng lãng mạn đẹp để duy nhất này, thỉnh thoảng có người thốt lên những tiếng khen ngợi.

Tài xế mặc bộ đồng phục trắng kết nút vàng cung kính mở cửa xe.

Âu Thần chìa tay phải ra.

Một cánh tay trắng thon dài mang găng tay dài bằng tơ lụa màu trắng, chậm chậm từ trong cửa xe đưa ra, đặt lên tay Âu Thần.

Ánh mắt Âu Thần rực lửa đón chào Hạ Mạt.

Nắm chặt lấy tay cô!

Doãn Hạ Mạt bước ra khỏi xe, từ từ chậm rãi ngẩng đầu lên.

Trong ánh nắng chói chang, Doãn Hạ Mạt gần như không mở mắt nổi. Khăn voan trắng tinh lấp lánh ánh mặt trời, dưới vòng hoa bách hợp đội đầu, mắt cô xanh thẫm như nước biển, sắc môi hồng đỏ, nước da trắng ngần tựa như trong suốt, đôi mắt như viên ngọc hổ phách trong sáng hiền dịu. Không khí ngừng lưu chuyển, thời gian cũng như dừng trôi. Quan khách sững sờ ngắm nhìn, không ngớt trầm trồ khen ngợi cô dâu thuần khiết xinh đẹp như thiên thần, những chú bướm dường như cũng quên bay lượn.

Âu Thần da diết ngắm nhìn Doãn Hạ Mạt.

Sau đó...

Anh ôm ngang người cô, kéo cô vào vòng tay chìm đắm yêu thương của mình!

Trước giáo đường nguy nga tráng lệ.

Nắng ngập tràn.

Hai bên đường trải thảm cỏ xanh.

Trong sự ngạc nhiên và tươi cười của các quan khách, Âu Thần mặc lễ phục màu đen ôm ngang eo cô dâu mặc áo cưới trắng tinh trong lòng. Doãn Hạ Mạt hơi bối rối nép vào ngực Âu Thần, cô ngẩng đầu nhìn anh. Âu Thần vừa đi vừa cúi đầu nhìn Hạ Mạt, anh vui sướng như một đứa trẻ, đôi môi bỗng nở một nụ cười thật tươi, anh ôm cô thật chặt, nhanh nhẹn bước về hướng phòng nghỉ!

Cửa từ từ mở ra

Căn phòng tối om.

Rèm cửa sổ màu tím đậm che kỹ ánh nắng, tối đen như một cơn ác mộng, không có không khí, không có hy vọng, cơn ác mộng mãi mãi không thể tỉnh dậy. Lạc Hi thần thờ bước vào như bị mộng du, khóa trái cửa lại.

Trong phòng khách.

Anh đứng lặng rất lâu.

Sau đó.

Anh đi vào phòng tắm.

Mở vòi nước, dòng nước ấm nóng chảy ra mang theo một làn sương trắng lượn lờ, dòng nước chậm chậm chạy vào bồn tắm bằng đá hoa cương màu đen.

Trong phòng nghỉ của nhà thờ.

Doãn Hạ Mạt ngồi yên lặng trên chiếc sofa màu hồng đặt trước tấm gương trang điểm, nhãn cầu của cô tối đen khác thường, những đóa hoa trên vòng hoa đội đầu có mấy bông héo tàn.

Trước mắt quan khách và bạn bè thi thoảng lại gõ cửa vào chúc mừng, cô chỉ mỉm cười xã

giao, dần dần nụ cười đỏ gòn như đông kết lại trên khóe môi cô.

“Mệt chưa em?”

Âu Thần âm thầm quan sát thần sắc Doãn Hạ Mạt.

“Có hồi hộp không?”

Âu Thần lại hỏi.

Doãn Hạ Mạt chỉ muốn giữ nụ cười trên môi, không trả lời, nhưng khi nghe Âu Thần nói rất nhanh:

“Anh rất hồi hộp.”

Doãn Hạ Mạt hơi sững người, cô nhìn chăm chăm vào Âu Thần.

“Giống như là một giấc mơ vậy, anh sợ lúc nào đó sẽ đột nhiên tỉnh dậy...” Trước giờ Âu Thần là người chín chắn và điềm tĩnh, hình như tất cả mọi chuyện anh đều có thể kiềm chế được. Nhưng con người anh ngay lúc này đang tha thiết nhìn Doãn Hạ Mạt, đôi mắt chứa đầy niềm vui và hạnh phúc, xen lẫn một chút yếu đuối và bất an.

Trong lòng Doãn Hạ Mạt bỗng cuộn sóng, nhưng rất nhanh sau đó sóng lòng lại im lìm lặng lẽ.

“Không, cho dù chỉ là giấc mộng, em vẫn sẽ cùng anh làm đám cưới.”

Rất lâu sau, cô mới khẽ trả lời.

Tất cả là do cô lựa chọn, cho dù là một vở kịch, cô chỉ còn cách diễn đến cùng. Những đau đớn vì sự lựa chọn của cô, có thể đến hết cuộc đời này cô cũng không thể nào trả hết, điều mà cô làm được có lẽ chỉ là để cho những người khác bên cạnh cô được sống hạnh phúc.

Bồn tắm bị bao phủ bởi một làn sương trắng.

Bồn tắm hoa cương đen đã đổ đầy nước ấm nóng, Lạc Hi mặc một cái áo sơ mi mỏng và quần dài, bước vào bồn tắm như một cái máy. Anh thả lỏng cơ thể, nằm chìm trong nước, ngửa mặt nhìn thẳng lên trần phòng tắm. Trong bồn tắm hoa cương đen, trong sóng nước mờ mờ, khuôn mặt Lạc Hi trắng trong, đôi môi đỏ thắm lại như có vẻ đẹp rung động lòng người.

Những sóng nước dao động dịu êm trên mặt nước.

Dòng nước ấm từ vòi nước mạ vàng chảy tràn ra ngoài.

***

Dàn nhạc nhà thờ bắt đầu tấu lên khúc nhạc tươi vui, réo rắt.

Trong khúc nhạc du dương, các quan khách trật tự bước vào lễ đường theo lối đi dẫn đến

chánh điện. Họ mỉm cười, vui vẻ đi dọc hai hàng nến dài lung linh rồi sau đó ngồi xuống ghế.

Giống như hàng ngàn ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm.

Những ánh nến màu vàng cam.

Ánh sáng ấm áp đang dao động.

Lập lòe lập lòe.

Bên kia lối đi là một lối đi khác rộng rãi.

Hướng thẳng tới bàn thờ hôn lễ.

Lưỡi dao lóe ra một tia sáng lạnh lẽo, cửa thẳng xuống cổ tay trắng bệch!

Một vết thương dài hẹp. Tái mét, máu tươi chậm chậm rỉ ra từ vết cửa, rồi bỗng tuôn ra ồ ạt, bắn cả ra ngoài, như bị vỡ toác ra!

Từng giọt...

Từng giọt...

Từng giọt...

Theo cổ tay...

Từng giọt máu nhỏ xuống mặt nước ấm nóng...

Như từng đoá hoa màu máu tươi nở ra... trong cơn ác mộng đen kịt...

“Chị, chị đã suy nghĩ kỹ thật chưa?”

Trong phòng nghỉ, Doãn Trùng hỏi chị mình lần cuối.

“... Rồi.”

Doãn Hạ Mạt nhìn khuôn mặt nhợt nhạt yếu ớt của Tiểu Trùng. Ba ngày sau hôn lễ, cuộc phẫu thuật sẽ được bắt đầu.

Doãn Trùng mỉm cười.

Cậu nhẹ nhàng đội lên đầu chị một vòng hoa mới tinh thay cho vòng hoa cũ với những bông hoa đã tàn héo. Những bông hoa bách hợp với cúc trắng tươi mới nở rộ, như mang theo một sức sống mới.

“A! Tốt quá! Tiểu Trùng, nãy giờ cậu ra ngoài tìm hoa kết vòng đội đầu mới à! Chu đáo quá!”
Trần Ân vui vẻ nói ríu rít, cô nhìn Hạ Mạt thán phục, “Hạ Mạt, cậu thật hạnh phúc! Cậu có một người em tốt nhất trên đời, giờ sắp có một người chồng rất yêu cậu, hơn nữa nhà thờ hôm nay trang trí thật là trang nghiêm, lãng mạn, trông thật khí thế!”.

“Đúng vậy.” Doãn Trùng gật đầu, “Anh Âu Thần đã dành rất nhiều công sức chuẩn bị cho đám cưới này, chị, chị nhất định sẽ hạnh phúc!”.

“Cậu sẽ hạnh phúc!”

Phan Nam cũng mỉm cười nói. Cuối cùng Hạ Mạt vẫn chọn Âu Thần, vậy cô nhất định sẽ hạnh phúc thôi.

Thì ra...

Đây gọi là cắt da cắt thịt à...

Đôi môi trắng bệch nở một nụ cười dịu nhẹ, nơi cổ tay máu tuôn xối xả, có thể thấy được gờ thịt nổi lên. Thì ra cắt da cắt thịt cũng không đau lắm, thì ra cảm giác máu tươi chảy lại bình an và tê tê như thế.

Lạc Hi từ từ nhắm mắt lại, cánh tay đang chảy máu từ từ trượt xuống chìm vào mặt nước.

Trong dòng nước ấm nóng...

Vết thương không bao giờ có thể đông máu được...

Sóng nước trong suốt...

Một tia máu đỏ thẫm từ từ tuôn ra từ chỗ bị cứa nơi cổ tay, liên tục không ngừng, máu như một đường dài thanh mảnh uốn éo lờ nhòe trong nước, rồi lan ra, trong làn sương trắng lượn lờ, dòng nước trong dần dần biến thành một màu đỏ trong suốt...

Dàn hợp ca nhi đồng thánh thót vang vọng trong giáo đường. Những tấm kính hình vòm mười mấy mặt cực lớn vẽ những bức tranh đầy màu sắc, nắng chiếu xuyên qua càng trở nên thiêng liêng tuyệt đẹp.

Khi giọng ca của dàn hợp xướng lắng xuống, ngoài cửa sổ có một đàn bồ câu khẽ cất cánh bay lên.

Hôn lễ bắt đầu.

Đức cha ra hiệu, dàn nhạc tấu vang khúc nhạc mừng đám cưới.

Giữa hai hàng nến dài lung linh, Trần Ân và Phan Nam mỉm cười, đặt bó hoa tươi tượng trưng cho sự chúc phúc lên bàn thờ trong tiếng nhạc.

Sau đó họ quay về.

Một chút xôn xao nho nhỏ, các quan khách khẽ trầm trồ.

Ngay cửa lớn nhà thờ, Âu Thần chậm rãi bước vào.

Dưới những tia nắng chiếu xuyên qua cửa kính nhiều màu sắc.

Trong ánh nền màu vàng cam.

Âu Thần mặc bộ lễ phục màu đen, lưng thẳng cao quý, hết như vẻ tuấn tú của thần mặt trời Apollo trong truyền thuyết, và đôi mắt màu xanh của anh như mặt hồ mùa xuân, sáng ngời mà êm dịu. Ở chỗ cổ tay anh có một dải ren lụa màu xanh cứ phấp phới bay theo từng bước chân, nó như thể đang nhẹ nhàng uyển chuyển trong khúc nhạc mùa xuân.

Đi tới trước mặt đức cha.

Âu Thần chậm rãi xoay người.

Ánh mắt mạnh mẽ, như trong một giấc mơ hạnh phúc đến khó tin, anh nhìn chăm chú vào con đường với vô số ngọn nến lung linh...

Lối đi mà cô dâu sắp bước vào.

Làn sương trắng từ mặt nước ấm nóng nhẹ nhàng bốc lên cao.

Nước trong bồn giờ đã bị máu nhuộm thành màu đỏ sẫm.

Cơ thể ngày càng lạnh.

Trái tim như bị đè ép nặng nề, thở không ra hơi.

Trước mắt Lạc Hi dần tối lại, thế giới chao đảo và cuồng loạn, đôi môi trắng bệch hơi khô nứt, hơi thở gấp gáp hơn. Sóng nước bao quanh toàn thân anh, cái áo sơ mi trắng thấm nước đang nổi trôi bồng bềnh, cơ thể anh ướt sũng và lạnh ngắt, dòng nước nóng liên tục chạy ra từ vòi nước không thể giúp anh cảm nhận chút hơi ấm nào cả.

Giống như rất lâu, rất lâu trước đây...

Cái đêm mùa đông đó, hoa tuyết từng bông lạnh giá nhẹ rơi xuống mặt và tóc anh, anh ngoan ngoãn ngồi trên chiếc ghế dài trong khu vui chơi chờ mẹ quay lại đón, chắc mẹ đang lạc đường, chỉ cần anh kiên nhẫn đợi, mẹ sẽ chạy về tìm anh...

Anh đợi mãi...

Đợi mãi...

Đợi mãi...

Chỉ có hoa tuyết vẫn bám theo anh...

Thế giới rất lạnh, rất lạnh...

Anh thề không yêu bất cứ ai nữa...

Cũng không để người anh yêu bỏ rơi lần nữa...

Cho tới khi...

Gặp cô...

Sự lạnh nhạt của cô, sự giấu cợt của cô, sự dịu dàng của cô, nụ cười của cô, sự thông minh của cô, sự xinh đẹp của cô, sự cay nghiệt của cô, sự tuyệt tình của cô...

Anh đã yêu cô...

Yêu say đắm cuồng nhiệt, không cách nào thoát ra được, dùng tất cả sinh mạng của anh...

Yêu cô...

...

...

Những cây hoa anh đào dưới ánh trăng.

Cô giơ lon bia trong tay lên, trong mắt in vẽ ngà ngà say chếnh choáng:

“Lạc Hi, chào mừng anh đến ngôi nhà này.”

...

“Em đang thương xót anh phải không?”

“Vâng.”

Cô nhẹ nhàng gật đầu.

“Em... đang thương xót anh sao?”

Anh nhìn cô dăm dăm, nín thở, nhỏ nhẹ hỏi một lần nữa, không khí bỗng yên tĩnh khác thường. Nhìn anh, cô cười bỏ vẻ giả tạo của bản thân, để cho ánh mắt bộc lộ ra sự thương hại và cảm tình cả cô.

“Phải.”

...

“Giả như anh bệnh sắp chết, trước lúc gần chết anh chỉ muốn gặp em một lần”, anh khe khẽ nói, “em sẽ... sẽ bắt chấp tất cả chạy đến bên anh chứ?”.

“Không.” Đôi mắt cô tựa sâu thẳm như nước biển buổi sớm, “Em sẽ luôn đi theo anh, bón thuốc cho anh, giúp anh tìm một bác sĩ tốt nhất, luôn gần bên anh, không rời xa anh, cho dù anh có đuổi em cũng sẽ bám theo anh”.

...

Màn đêm sâu lắng.

Anh nằm trên đùi Hạ Mạt, hình như đã ngủ thiếp đi. Những ngón tay cô vuốt nhẹ mái tóc đen óng của anh, sau đó rất lâu, cô khẽ nói.

“Được. Không bao giờ phản bội, mãi mãi không lìa xa.”

...

...

Không bao giờ phản bội...

Mãi mãi không lìa xa...

Ngay cửa nhà thờ, cô dâu với bộ áo cưới trên người. Vải lụa trắng tinh khiết, hoa văn thêu kiểu cổ điển, những đường nét thanh mảnh trang nhã, lớp vải mỏng nơi gấu váy hơi buông lơi, vòng hoa đội đầu bằng bách hợp và cúc trắng, mạng che mặt như ẩn như hiện, cô đứng duyên dáng trong bộ dạng đó, hệt như nữ thần mùa xuân xinh đẹp. Doãn Trùng đứng bên cạnh cô, mặc bộ lễ phục màu đen trang trọng, hồn nhiên trong sáng, tuấn tú hiền hòa.

Dàn nhạc tấu khúc nhạc sôi nổi nhưng vẫn nghiêm trang.

Doãn Hạ Mạt ngẩng đầu lên.

Đối diện với những ánh mắt chờ đợi tán thưởng của quan khách, cũng như chạm phải ánh mắt nồng nhiệt của Âu Thần đứng trước đức cha đang nhìn cô chăm chăm.

Cô hít nhẹ một hơi.

Rồi ngẩng đầu cất bước, đi thẳng đến giáo đường.

Nhưng không hiểu sao...

Tim cô chợt nhói đau dữ dội, đau đến nỗi phải cắn chặt môi mới có thể kiềm chế lại cơn run lẩy bẩy của cơ thể. Trước mắt cô hoa lên những tia sáng trắng...

...

...

“Nếu như không còn gì để lưu luyến trên thế gian này, anh sẽ chết...”

...

“Cho dù một giây sau anh biến mất khỏi thế gian này... em vẫn nhất quyết lấy anh ta...”

...

...

“Chị...”

Doãn Trùng nhỏ tiếng gọi cô.

Doãn Hạ Mạt đứng im bất động nơi cuối lối đi rất lâu, khách khứa đổ dồn mắt nhìn cô ngạc nhiên. Ánh mắt Âu Thần ngập tràn lo âu.

“Chị...”

Giai điệu bài *Wedding March* vang vọng du dương trong giáo đường nguy nga tráng lệ, Doãn Trùng gọi chị một lần nữa, cậu định nói với chị rằng, cho dù ngay giờ phút này, chị có đắn đo phân vân, em vẫn sẽ ủng hộ bất cứ quyết định nào của chị. Những ngón tay của Doãn Hạ Mạt khẽ khẽ run rẩy.

Rồi, Doãn Hạ Mạt giật mình hít một hơi thật sâu, cuối cùng cô vịn tay Tiểu Trùng, chậm rãi bước về phía Âu Thần và đức cha.

Ánh nến lung linh.

Tỏa sáng thành hai hàng dài đầy ánh sao.

Từng bước, từng bước.

Cô chậm chậm bước đến.

Doãn Hạ Mạt vịn tay Doãn Trùng, chậm rãi bước tới chỗ Âu Thần đang đứng trước bàn thờ.

Âm nhạc du dương vang khắp giáo đường.

Bộ áo cưới màu trắng tinh kéo dài trên tấm thảm màu đỏ sậm.

Đỉnh vòm giáo đường khổng lồ vẽ đầy các bức tranh sơn dầu tuyệt đẹp, ánh nắng bảy màu rực rỡ chiếu rọi vào qua các tấm kính, giống như chìm đắm trong ánh sáng thần thánh, Doãn Hạ Mạt vịn tay Doãn Trùng, từng bước, từng bước tiến về phía Âu Thần.

Tại hàng ghế đầu trong giáo đường.

Trân Ân cảm động, đôi mắt ươn ướt.

Trân Ân nhìn Hạ Mạt mặc áo cưới bước chậm chậm về phía Âu Thần, cô luôn miệng cầu nguyện cho Hạ Mạt được hạnh phúc, nhất định phải hạnh phúc, nhất định, nhất định phải hạnh phúc, nếu có thể, cô sẵn sàng chia sẻ hạnh phúc của cô cho Hạ Mạt...

Trong giáo đường, trong không khí thiêng liêng này, cô chân thành cầu nguyện.

Bỗng nhiên...

Một tiếng nhạc chuông của điện thoại di động mơ hồ vang lại...

Tiếng nhạc chuông đó quen quen, liên tục reo, Trân Ân lắng tai nghe, hình như vọng ra từ cái ví bên cạnh cô! Trân Ân nghi ngờ mở ví ra xem, là điện thoại của Hạ Mạt đang reo, ai gọi cho Hạ Mạt lúc này chứ, cô cúi đầu nhìn.

Àm...

Trong đầu Trân Ân như có sấm nổ kinh hoàng!

...

“Em và Âu Thần thật sự chẳng có quan hệ gì cả...”

...

“Lạc Hi... người em yêu thương là anh.”

...

“... người em yêu thương là anh...”

...

...

Dòng nước ấm nóng trào ra ngoài bồn tắm hoa cương đen...

Tràn ra nền gạch sứ trắng...

Đỏ tươi...

Hình như còn đem theo hơi ấm của nhiệt độ cơ thể...

Trên bờ môi, giọt máu cuối cùng đã chảy cạn, trước mắt đen kịt không nhìn thấy gì cả, cái áo sơ mi thấm ướt như cánh hoa màu trắng mỏng manh nhẹ trôi trong nước, sự sống từng chút, từng chút một dần mất đi, chỉ có cánh tay rỉ máu là vẫn khư khư nắm chặt chiếc điện thoại trong phòng tắm...

Máu tươi...

Từng giọt từng giọt từ cổ tay nhỏ xuống...

Trong cơn choáng váng đen kịt...

Âm thanh “Tút... Tút...” vang trong điện thoại...

Giả sử anh...

Trân Ân sợ đến nổi mặt mày tái mét!

Trên màn hình điện thoại nhấp nháy hai chữ “Lạc Hi” tựa như một thanh sắt nung nóng bỏng trên tay khiến cô run lẩy bẩy, chiếc điện thoại nặng nề rơi lại vào ví, nhưng tiếng chuông vẫn cứ vang lên đều đều!

“Thế nào? Điện thoại của ai vậy?”

Phan Nam ghé đầu lại xem.

Trân Ân hoảng hốt đóng sập ví lại, không dám để Phan Nam nhìn thấy, cô run rẩy nói:

“Không... không có gì...”

Sắp chết đến nơi rồi...

Giai điệu khúc nhạc *Wedding March*, vang vọng khắp giáo đường.

Chậm bước...

Doãn Hạ Mạt vịn tay Doãn Trùng bước trên tấm thảm đỏ sậm, những ánh nến lung linh làm tôn thêm vẻ đẹp long lanh dịu dàng của chiếc áo cưới trắng tinh. Từng bước, từng bước cô đi qua từng hàng khách mời.

Đủ mọi kiểu nhìn chăm chú như dán chặt vào cô.

Thái Ni mừng vui yên tâm nhìn cô.

Đào Thục Nhi mỉm cười với cô.

Vi An cũng thể hiện nét mặt tươi cười thân thiện.

Còn có Jam, Nhã Luân, là hai giáo sư chuyên về vũ đạo và thanh nhạc đã từng dạy cô...

Trần Ân hốt hoảng nhìn Doãn Hạ Mạt!

Doãn Hạ Mạt vịn tay Doãn Trùng chậm chậm bước ngang qua họ, trong lúc ngẩng ngơ, cô như nghe thấy hai tiếng nhạc, một bên là bài *Wedding March* êm dịu, một bên là giai điệu thân quen kỳ lạ nho nhỏ thấp thoáng vắng lại...

Rất thân thuộc...

“Chị...”

Doãn Trùng khẽ nhắc chị.

Cô ngớ người ra, máy móc dừng chân lại theo Doãn Trùng.

Dừng lại...

Ngay trước mặt Âu Thần.

Trước lúc chết anh muốn nhìn thấy em lần cuối...

Dòng nước ấm nóng từ vòi nước chảy ra ào ào không ngừng...

Phòng tắm tràn ngập sương khói trắng xóa...

Sàn phòng lênh láng nước lẫn máu đỏ tươi...

Cổ tay trắng bệch đang chảy máu không cách nào cầm điện thoại được nữa, rơi nặng nề xuống nước, bắn lên một đóa hoa nước nhuộm đỏ máu...

Em sẽ hay không...

Trước mặt tất cả quan khách.

Trước mặt đức cha.

Doãn Trùng hôn lên vòng hoa trước trán Doãn Hạ Mạt một cái, sau đó, nhìn Âu Thần, trân trọng đặt tay cô vào tay Âu Thần.

Âu Thần nín thở.

Anh nắm chặt tay Doãn Hạ Mạt như thể đó là vật quý báu trong cuộc đời anh. Ngón tay anh nóng bỏng như lửa đốt, ngón tay Doãn Hạ Mạt run rẩy lạnh lẽo, trong giây phút hai bàn tay nắm lấy nhau, tim Âu Thần bỗng giật thót, máu toàn thân đều đông cứng lại vì cảm giác hạnh phúc khó tin này, dường như từ đây, Chúa đã kết hợp anh và Hạ Mạt thành một, mãi không lìa xa, mãi mãi bên nhau...

Sẽ hay không...

Cái ống nghe đung đưa bồng bềnh trong nước.

“Tút...”

“Tút...”

Máu tươi đã nhuộm nước trong bồn thành màu đỏ tối sẫm, không ngừng tràn ra ngoài, dòng nước ấm nóng không ngừng trút vào, vết thương nơi cổ tay bị ngâm trong nước mãi không cách nào đông máu được, máu cứ chảy ào ào không ngừng...

Trong cơn choáng váng đen kịt...

Trái tim dần dần tức thở, không còn sức lực...

Cái lạnh thấu xương...

Đôi môi mất máu dần trở nên nhợt nhạt, Lạc Hi xanh xao nào trong bồn tắm màu đen, sóng nước làm cho gấu áo anh nhẹ nhàng trôi dập dềnh, từ từ, sắc mặt anh trắng bệch như giấy, không sức lực, anh ngã về một bên, để cho cái chết mang đi sự tỉnh táo cuối cùng của anh...

Sẽ hay không...

Dưới vòm trời giáo đường vĩ đại.

Bài *Wedding March* du dương vang vọng khắp nơi, Âu Thần và Doãn Hạ Mạt đứng sánh vai nhau trước mặt đức cha, tựa như đắm chìm trong ánh sáng của Chúa, trông đúng là một cặp trai tài gái sắc.

Đức cha mặc áo thụng dài trang nghiêm hỏi:

“Âu Thần, con có đồng ý lấy cô Doãn Hạ Mạt làm vợ không? Chăm sóc, bảo vệ cô ấy, dù nghèo

khó hay giàu sang, lúc bệnh hoạn hay khỏe mạnh, yêu thương trân trọng nhau, không bao giờ lìa xa, mãi mãi bên nhau?”

Âu Thần nhìn hết sức chăm chú vào Doãn Hạ Mạt.

“Con đồng ý lấy Doãn Hạ Mạt làm vợ. Chăm sóc, bảo vệ cô ấy, dù nghèo khó hay giàu sang, lúc bệnh hoạn hay khỏe mạnh, yêu thương trân trọng nhau, không bao giờ rời xa, cho đến khi cái chết chia lìa chúng con,”

“Doãn Hạ Mạt, con có đồng ý...”

Bất chấp tất cả...

Không được, không thể để Hạ Mạt biết được! Tiếng nhạc chuông điện thoại đáng sợ vẫn đều đều, không ngừng reo, Trần Ân lo sợ đứng ngồi không yên, cô cảm thấy Phan Nam đã nhận ra có điều bất thường, ánh mắt nghi ngờ nhìn chiếc ví không ngừng văng vẳng phát ra tiếng nhạc chuông!

“Trần Ân, điện thoại của cậu...”

Phan Nam khó hiểu hỏi, không biết vì sao Trần Ân lại không bắt điện thoại, cũng không tắt máy, để mặc nó không ngừng reo như thế.

“Không có.”

Trần Ân hoảng loạn thét nhỏ, cô sợ hãi đưa tay vào ví, thậm chí không dám mở rộng miệng chiếc ví ra. Không thể để Phan Nam thấy được, nếu Phan Nam nhìn thấy trên điện thoại của Hạ Mạt hiển thị người gọi là “Lạc Hi” thì sẽ hỏng mất! Trần Ân lúng túng mò mẫm tìm chiếc điện thoại đang không ngừng reo, cuối cùng cũng mò thấy, cô dùng ngón tay ấn phím tắt!

Bất chấp tất cả...

“Tút, tut, tut, tut...”

Cái ống nghe chìm dưới mặt nước truyền lại âm thanh bị ngắt ngang, giống như sợi tơ cuối cùng cũng đã đứt lìa, không còn gì để bận tâm nữa, “nó” đã ra đi yên lặng...

Chạy đến bên anh chứ...

“Con đồng ý.”

Trong giáo đường, Doãn Hạ Mạt khe khẽ trả lời.

Ngày mùa thu hôm đó, ánh nắng tươi đẹp rực rỡ khác thường, xuyên qua tấm kính đầy màu sắc được vẽ đủ kiểu tranh trong giáo đường, từng tia sáng rực rỡ như bay bay, xoay tròn. Hai hàng ánh nến lung linh ấm áp, dưới vòm trời giáo đường trắng lệt ngụy nga, trong ánh mắt vui mừng của các quan khách...

Âu Thần dăm dăm nhìn Hạ Mạt.

Anh chậm rãi gỡ sợi ren lụa màu xanh cuốn trên cổ tay đã nhiều năm.

Nhẹ nhàng nâng tay Hạ Mạt lên.

Nhẹ nhàng...

Quấn sợi ren lụa màu xanh đẹp dễ ấy...

Từng vòng từng vòng...

Từng lớp từng lớp...

Buộc trên ngón tay của cô...

Sau đó...

Kết thành hình con bướm xinh xắn...

Ngón tay trắng ngần, dải ren lụa mềm mại nhẹ bay, tận đáy lòng Âu Thần như có một niềm xúc động trào dâng nóng hổi đến nghẹt thở, giống như hạnh phúc trên khắp thế giới đều hội tụ về nơi đây, Âu Thần cúi đầu xuống, in sâu trên ngón tay Hạ Mạt một nụ hôn...

“Lạc Hi...”

“Lạc Hi...”

Ngoài cửa lớn, tiếng kêu gào của Thẩm Tường và Khiết Ni càng lúc càng dồn dập, hôn lễ của Doãn Hạ Mạt thì đang diễn ra, mà các cô không sao liên lạc được với Lạc Hi! Cửa phòng hình như đã bị khóa trái, chìa khóa dự phòng của Khiết Ni cũng không mở được! Lúc các cô đã hết cách, phải mời bảo vệ khu nhà đến phá cửa, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách trong phòng tắm.

“Lạc Hi...”

Hai cô chần chừ bước tới cửa phòng tắm, cánh cửa hé mở, nước từ trong tràn ra như được máu tươi nhuộm đỏ khiến ai thấy cũng kinh hồn bạt vía, thấp thoáng trong bồn tắm hoa cương đen có dáng người trắng bệch tựa như...

Tựa như...

Đã chết rồi...

“Lạc Hi!!!”

Tiếng thét gào thất thanh xé tan bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ.

Nhưng ánh mặt trời...

Vẫn rực rỡ bình yên như không có chuyện gì...

Trong tiếng hô hào nhiệt tình của các quan khách, bó hoa bách hợp và cúc trắng được tung cao lên bầu trời xanh, không một gợn mây...

Trên ngón tay trắng ngần...

Bay bay sợi ren lụa màu xinh đẹp...

CHƯƠNG 7

Muôn vàn vì sao lấp lánh trong màn đêm.

Mặt hồ phẳng lặng được ánh đèn trong lâu đài Thiên Nga làm nổi bật thêm, giống như một bầu trời khác lung linh ánh sao.

Bức rèm cửa bằng lông thiên nga màu đỏ tía che màn đêm lại. Trong phòng, cây đèn ngủ tỏa ra hai luồng ánh sáng dịu êm.

Trong phòng tắm vắng lại tiếng nước chảy, Âu Thần ngồi ở mép giường, nhìn vòng hoa cô đội trên đầu lúc làm lễ cưới, hoa bách hợp và cúc trắng vẫn nở rộ đẹp tươi thuần khiết, trên những cánh hoa trắng muốt hình như còn lưu lại hương thơm trên người cô.

Tim Âu Thần đập “thình thịch” dữ dội như một thiếu niên.

Anh nhẹ nhàng đưa ngón tay ra.

Khẽ chạm các cánh hoa trên vòng đội đầu.

Những hình ảnh hạnh phúc như trong mơ của buổi lễ hiện đi hiện lại trong đầu anh, Hạ Mạt mặc chiếc áo cưới trắng tinh bước đi giữa những ngọn nến lung linh hướng về anh, trước mắt Đức Cha, Hạ Mạt khe khẽ thốt lên lời thề hôn nhân, trong tiếng hò reo của các quan khách, cô tung cao bó hoa lên bầu trời xanh...

Những cánh hoa man mát và mềm mại.

Giống như ngón tay cô, khi anh buộc lên dải ren màu xanh lá, có chút run rẩy, và một chút mát lạnh.

Tiếng nước tắm ngừng lại.

Sau đó, cánh cửa phòng tắm bật mở.

Ngón tay của Âu Thần trên vòng hoa từ từ thu lại, rồi anh từ từ ngẩng đầu lên. Doãn Hạ Mạt mặc một cái áo choàng tắm màu trắng, trên đầu quấn khăn mặt trắng, hơi nóng của nước tắm như bốc hơi quanh người cô, đôi mắt như hai ngôi sao trong sương mù, bờ má ửng hồng, đôi

môi căng mọng mềm mại...

“Em...”

Giọng nói bỗng khàn đục khác thường, Âu Thần không dám nhìn cô, bối rối vội quay mặt đi. Hồi lâu anh mới khẽ ho một tiếng, tiếp tục nói:

“Em tắm xong rồi à.”

Bầu không khí tế nhị và gượng gạo bao trùm căn phòng.

“Vâng.”

Doãn Hạ Mạt khẽ cất tiếng. Cô tắm rất lâu, tuy đã chuẩn bị kỹ về tâm lý, cũng biết đó là trách nhiệm của một người vợ, nhưng cô lại không cách nào vặn khóa được vòi nước, không sao bước ra khỏi phòng tắm được. Cho đến khi khí nóng bốc hơi làm cô suýt ngất xỉu, cô mới cảm thấy mình nực cười, giờ có phân vân hay vùng vẫy, thì cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.

“Anh... đi tắm được rồi đó...”

Nói vừa dứt câu, phía sau gáy của cô bỗng như đỏ lên.

“Em chắc là mệt rồi, đi nghỉ sớm thôi.” Âu Thần đứng dậy nhìn cô chăm chăm, “Nếu có gì cần thiết, có thể nhấn chuông gọi người hầu, cũng có thể gọi anh. Anh ở ngay phòng bên cạnh đây thôi.”

“...”

Cô ngẩng đầu ngạc nhiên!

“Chúc em ngủ ngon.”

Âu Thần lại chăm chăm nhìn cô một lần nữa, rồi bước nganh qua cô, đi về hướng cửa phòng.

“Đợi một chút!”

Doãn Hạ Mạt thành linh gọi to.

Nghe tiếng bước chân anh ngập ngừng dừng lại, Hạ Mạt cắn chặt môi, rồi xoay người về phía anh, đôi mắt trong veo bình tĩnh.

“Anh không cần phải làm như vậy...”

Cô nhìn Âu Thần chăm chú, nói:

“Ở lại đi, chúng ta... đã là vợ chồng...”

Vợ chồng...

Âu Thần bình tĩnh nhìn cô, anh phải dùng hết sức lực mới kiềm chế được tiếng trống ngực đang đập loạn xạ. Trong ánh sáng êm dịu, cô đẹp như nữ thần, có ánh sáng thần thánh, hương thơm mê người, nhưng cánh tay buông thõng hai bên người lại bất giác nắm chặt.

“Ngày mai phải chuẩn bị cuộc phẫu thuật cho Doãn Trùng, tối nay em nghỉ ngơi cho khỏe.

Chúng ta... sau này còn nhiều thời gian mà...”

Một nụ cười từ từ hé mở trên môi anh, hình như anh vẫn không quen mỉm cười, khuôn mặt lạnh lùng từ trước giờ không tương xứng lắm với nụ cười như thế, nhưng lại có sự dịu dàng kỳ lạ.

“Chúc em ngủ ngon!”

“Chúc anh ngủ ngon!”

Cánh cửa trước mặt Hạ Mạt nhẹ nhàng đóng lại, phòng ngủ bỗng nhiên trở nên rộng rãi trống trải. Doãn Hạ Mạt bất giác rung mình, cô từ từ ngồi xuống giường, bỗng cô cảm thấy mình chơi vơi, dường như toàn bộ sức lực trong cơ thể đã bị rút hết.

Doãn Hạ Mạt ngây người ngồi thẩn thờ.

Ánh mắt bất chợt dừng ngay tấm rèm cửa nhung màu đỏ tía.

Cái màu đỏ...

Đỏ sậm đỏ sậm...

Như màu máu...

Trái tim Doãn Hạ Mạt thắt lại, cô không biết mình làm sao nữa, tại sao lại có một nỗi sợ hãi kỳ lạ cứ bám chặt lấy cô, giống như ở một nơi nào đó đang xảy ra một chuyện gì đó rất đáng sợ...

“Lạc Hi.”

“Lạc Hi...”

Máy theo dõi điện tâm đồ trong phòng sản sóc đặc biệt thành linh kêu lên chói tai, đường gợn sóng lên xuống đã biến thành một đường thẳng đáng sợ, các bác sĩ lo lắng phóng như bay vào, các y tá đẩy Thẩm Tường và Khiết Ni đang kinh sợ ra khỏi phòng!

“Lạc Hi!”

Thẩm Tường giọng đã khàn đặc, mặt đầy nước mắt, còn Khiết Ni sợ hãi bụm miệng khóc, qua tấm kính phòng sản sóc đặc biệt, bác sĩ đang ép mạnh tim Lạc Hi, khuôn mặt trắng bệch, lông mi khép chặt, không có một dấu hiệu nào của sự sống, một cánh tay không sức lực buông thõng khỏi giường bệnh. Các bác sĩ cầm bảng shock điện kích tim đặt lên ngực Lạc Hi, một lần rồi lại lần nữa, cơ thể anh như con rối bị điện giật nảy lên, sau đó rơi xuống bất lực...

Tại phòng ngủ.

Trong đêm tối đen kịt, Doãn Hạ Mạt đột nhiên kinh hoàng tỉnh giấc khỏi cơn ác mộng!

Toàn thân cô đầm mồ hôi, gương mặt trắng bệch như tờ giấy. Tất cả mọi thứ trong cơn mơ vừa nãy mới chân thật làm sao, chân thực đến mức mỗi chi tiết như đang hiện lên trước mắt

cô, Lạc Hi khắp người toàn máu, một dòng máu tươi chảy tuôn ra, như vô số dây leo đang mọc lan điên cuồng, màu máu đỏ thẫm nhấn chìm cả thế giới...

Không...

Không thể lại nghĩ ngợi lung tung được...

Lòng ngực Doãn Hạ Mạt phập phồng lên xuống gấp gáp, cô cố tỉnh táo trấn tĩnh lại, cố kéo mình thoát khỏi cơn mộng tưởng sợ hãi. Khuôn mặt Doãn Hạ Mạt tái mét, cô cố ép mình dùng những suy nghĩ cay nghiệt nhất để xoa dịu bản thân, trên thế gian này không có ai là không sống nổi nếu thiếu người mình yêu...

Hơn nữa, giờ cô cũng chẳng còn tư cách gì để nghĩ tới người khác...

Từ hôm nay trở đi...

Cô đã là vợ người ta...

***

“Tiểu Trùng, ngày mai là phẫu thuật rồi, cậu có căng thẳng không?”

Trong phòng bệnh, cuối cùng Trần Ân cũng nghĩ ra được một câu như vậy. Có lẽ là do Doãn Hạ Mạt và Âu Thần, hai người vừa mới thành thân, cũng đang ở đây. Trong ánh nắng, khí sắc của Doãn Trùng đã khá hơn rất nhiều, nhưng từ đầu đến cuối, Trần Ân vẫn còn cảm thấy một chút lo lắng, cô không dám đưa mắt nhìn Hạ Mạt.

Trần Ân đã không kể với Hạ Mạt về cuộc gọi đến lúc cử hành hôn lễ, thậm chí khi trả lại Hạ Mạt chiếc điện thoại, cô đã xóa đi phần ghi nhớ cuộc gọi trong máy. Không nên có bất kỳ việc gì gây rắc rối, ảnh hưởng tới hôn lễ của Hạ Mạt. Lạc Hi... Lạc Hi chỉ là không cam lòng nên mới gọi điện thoại thôi...

Nhưng sao lòng cứ cảm thấy lo sợ bất an.

“Em không căng thẳng đâu, cuộc phẫu thuật chắc chắn sẽ rất thuận lợi”. Nhìn chị gái và anh Âu Thần đứng sánh vai bên nhau, Doãn Trùng cười rất vui vẻ thoải mái. “Bởi vì em còn phải nhìn công chúa và hoàng tử của chị và anh rể ra đời, đợi nó kêu em một tiếng cậu chứ!”

Đôi má của Hạ Mạt liền đỏ ửng lên như màu nắng chiều.

Doãn Hạ Mạt bất giác đưa mắt nhìn Âu Thần, Âu Thần cũng đang nhìn cô, đôi mắt sáng sâu thẳm. Doãn Hạ Mạt hơi bối rối vội quay mặt đi, cô nói với Tiểu Trùng, “Vẫn còn mấy thứ cần phải kiểm tra, thời gian không còn nhiều để chị đưa em đi”.

“Vâng.”

Doãn Trùng gật đầu cười, thấy chị mình gương ngượng như thế nên không nói tiếp nữa, cậu đứng lên, rời giường bệnh, ngồi vào xe lăn. Thật ra Doãn Trùng cảm thấy mình vẫn còn đi được, nhưng bác sỹ yêu cầu phải ngồi xe lăn, để chuẩn bị sức khỏe tốt cho cuộc phẫu thuật ngày mai.

Âu Thần vỗ vai Doãn Trùng như một người huynh trưởng rồi nói :

“Ca phẫu thuật sẽ thuận lợi.”

“Ừ, em biết.” Doãn Trùng gật đầu lần nữa, sau đó do dự một lát rồi nói, “Anh rể, em muốn nhờ em một chuyện.”

“Em nói đi.”

“Em rất cảm kích người đã đồng ý hiến thận cho em, em muốn đến trước mặt anh ấy để tỏ lòng biết ơn”. Doãn Trùng ngửa mặt nhìn Âu Thần, ánh mắt khẩn khoản. Cậu không hiểu tại sao người hiến thận cho cậu phải bí ẩn như thế, cả họ tên đều không tìm thấy trong bất cứ tài liệu nào.

Cơ thể Doãn Hạ Mạt cứng đờ, cô nắm chặt tay đẩy xe lăn căng thẳng nhìn Âu Thần. Mặt Trần Ân cũng biến sắc, dán mắt nhìn Âu Thần.

“Anh nghĩ, anh ấy biết tấm lòng của em.” Âu Thần ngập ngừng giây lát, rồi nói với Doãn Trùng, “Nhưng anh ta đồng ý hiến thận có lẽ không phải vì ý tốt, mà là cảm kích vì ông Trời đã cho anh ta một cơ hội nhân từ như thế, có lẽ anh ta cần phải cảm ơn em.”

“Anh biết anh ta?” Doãn Trùng nghi ngờ nói, có một số ý nghĩa cậu nghe không hiểu.

“Biết.”

“Em có thể gặp anh ta không?”

“Anh ta không muốn để người khác biết chuyện này.”

“Tại sao vậy?” Doãn Trùng cau mày.

“Chúng ta nên đi làm kiểm tra thôi.”

Doãn Hạ Mạt cắt ngang cuộc đối thoại của hai người, đẩy xe lăn của Tiểu Trùng tiến ra cửa phòng, Trần Ân thở phào, vội chạy đến mở cửa giúp. Âu Thần cũng định đẩy xe lăn giúp Hạ Mạt, nhưng cô nhẹ nhàng lắc đầu, tự mình đẩy xe ra khỏi phòng bệnh.

Hành lang dài.

Doãn Trùng ngồi trong chiếc xe lăn, gương mặt yếu ớt thanh tú. Doãn Hạ Mạt cẩn thận đẩy em đi, Âu Thần và Trần Ân đi bên cạnh cô. Một đoàn người tuần tú xinh đẹp nổi bật như thế khiến các bác sĩ, y tá, bệnh nhân đi qua đều phải ngoái nhìn khen ngợi.

“Chị.”

“Hả?”

“Làm xong phẫu thuật em có thể xuất viện rồi.”

“ ... ”

Doãn Hạ Mạt bước chân cứng đờ, nhìn phía sau đầu của Tiểu Trùng, bên tai cô văng vẳng lời bác sĩ Trịnh nói với cô lúc nãy.

...

...

“Hạ Mạt, cô biết rất rõ, sau khi bị tai nạn xe năm đó, trong cơ thể Tiểu Trùng có rất nhiều bộ phận bị tổn thương nghiêm trọng, hơn nữa do chưa kịp thời hồi phục tốt, khiến việc biến đổi bệnh lý ở những bộ phận này rất nghiêm trọng, trong đó bệnh thận đã trực tiếp đe dọa tính mạng của cậu ấy. Ca phẫu thuật hiến thận lần này tuy tạm thời có thể kéo dài thêm cuộc sống của Tiểu Trùng, nhưng về sau vẫn phải tăng cường chữa trị các chứng bệnh khác, nếu không...”

...

...

“Chị.”

Doãn Trùng quay đầu lại, nghi ngờ nhìn chị.

“... Nếu hồi phục tốt, đương nhiên có thể xuất viện rồi.” Doãn Hạ Mạt điềm tĩnh nói, trên mặt không biểu hiện chút bất ổn nào.

“Sau khi xuất viện, em có thể về sống chung với chị được không?” Doãn Trùng yên tâm, tò mò hỏi.

“Tất nhiên phải sống chung rồi.”

“Tốt quá, nếu được như thế, em lại có thể mỗi ngày nhìn thấy chị rồi...”

Cuộc đấu thoại thật bình yên, ấm áp vang lên khe khẽ trong hành lang, Doãn Hạ Mạt bước chân chậm rãi đầy Tiểu Trùng đang ngồi trong xe lăn. Trần Ân thấy ấm lòng, cô đưa mắt nhìn đôi trai tài gái sắc Hạ Mạt và Âu Thần, nhìn Tiểu Trùng vui vẻ, cô bỗng cảm thấy mình làm rất đúng!

May mà cô không nói cho Hạ Mạt biết cuộc điện thoại đó...

May mà không để cho cái bóng của Lạc Hi tiếp tục bao phủ và phá rối hôn lễ của Hạ Mạt.

“Doãn Hạ Mạt...”

Bất ngờ âm thanh chứa đầy tức giận từ cuối hành lang vang lên.

Âm thanh đó phần nộ và vang dội như thế, khiến cho tất cả bác sĩ, y tá, bệnh nhân trong hành lang đều giật mình nhìn lại! Doãn Hạ Mạt chau mày nhìn, Trần Ân cũng nghi hoặc ngẩng đầu lên, chỉ thấy sắc mặt người đó tiêu tụy, trong ánh mắt lộ ra sự căm hận và tuyệt vọng, vậy mà sự lạnh lùng và cao ngạo lại không hề suy giảm, cô ấy đích thị là Thẩm Tường!

Thẩm Tường gương mặt lạnh lùng.

Từng bước, từng bước đi lại.

Cái lạnh trong ánh mắt của Thẩm Tường khiến người khác không rét mà run. Thẩm Tường trừng mắt nhìn Hạ Mạt, bước thẳng tới, vẻ đầy thù hận, ánh mắt như thể muốn ăn tươi nuốt sống cô!

Trân Ân mở miệng định hỏi thì bị Thẩm Tường lấy tay gạt phăng ra một cách lạnh lùng và thô bạo, Trân Ân loạng choạng mấy bước, chưa kịp hoàn hồn lại, Thẩm Tường đã đứng trước mặt Hạ Mạt, lạnh lùng nhìn sát Hạ Mạt.

“Cô Thẩm...”

Doãn Hạ Mạt đành giọng nói, không biết Thẩm Tường tại sao lại đột ngột xuất hiện ở đây, với bộ dạng hung hăng như thế.

“Bốp.”

Bàn tay giơ lên cao rồi giáng xuống, một cái tát cực mạnh vào mặt Hạ Mạt! Cái tát chứa đầy sự căm hận, mắt Thẩm Tường lộ rõ ánh nhìn lạnh lẽo.

“Á.”

Trân Ân sợ hãi đến nỗi không thốt lên lời, tại nơi đông người như vậy, không nói lý do gì, Thẩm Tường lại dám ngang nhiên ra tay đánh người!

“Chị...”

Doãn Trùng vừa sợ vừa tức, nhất thời không chịu nổi lập tức từ xe lăn đứng lên, lo lắng xem chị có bị thương không.

Âu Thần tức giận, vươn người ra che chở cho Hạ Mạt, song nhìn thấy Hạ Mạt trong chốc lát từ trắng bệch chuyển sang đỏ gay, vết bập tai sưng tấy trên má Hạ Mạt. Âu Thần bỗng nhiên muốn giết người.

“Doãn Hạ Mạt, cô đặc ý lắm phải không?”

Thẩm Tường nghiêm giọng giận dữ quát, toàn thân cô tràn đầy ngọn lửa phẫn nộ, âm thanh làm cho dây hành lang rung chuyển ầm ầm. Doãn Hạ Mạt đứng đờ người, như đang nằm mơ vậy, cô bỗng nhiên không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy trên má đau nóng rát, và trong mắt Thẩm Tường, nỗi căm hận tận xương tủy như con dao găm khiến cô đứng yên một chỗ.

“Vì danh lợi mà bất chấp tất cả, dùng hết mọi thủ đoạn để trèo lên! Chúc mừng cô, Doãn Hạ Mạt, cô cuối cùng cũng được gả vào một gia đình danh giá! Nhưng cô không mơ thấy ác mộng sao?! Cô không sợ quá báo sao?! Cô không sợ... không sợ người cô hại sẽ biến thành ác quỷ bắt cô xuống địa ngục sao?!”

“Cô nói cái gì...”

Trong đầu Doãn Hạ Mạt cứ ầm ầm loạn xạ, lý trí mách bảo cô không nên nghe những lời nói phẫn nộ không đầu không đuôi của Thẩm Tường, nhưng trong lòng cô trỗi lên một nỗi bất an mạnh mẽ kỳ lạ, nỗi bất an đó như nanh vuốt ác quỷ, từ cơn ác mộng đêm qua cứ bám theo quấy rối cô, làm cô không cách nào thở được.

“Cô sẽ bị quả báo! Doãn Hạ Mạt! Loại đàn bà rắn độc như cô nên sớm xuống địa ngục thì hơn! Tôi mãi mãi không tha thứ cho cô! Tôi thề, chỉ cần tôi, Thẩm Tường này còn sống ngày nào thì tuyệt đối không để cô sống yên đâu!” Thẩm Tường tức giận quát to một tràng, không kiêng dè thân phận minh tinh của mình chút nào, tựa như nỗi thù hận và tuyệt vọng đã khiến cô quên mất tất cả.

“Yêu cầu cô ăn nói thận trọng một chút!”

Âu Thần đứng chặn bảo vệ Hạ Mạt ở phía sau, anh nén giận nhìn Thẩm Tường trừng trừng, lạnh lùng nói: “Cô sẽ phải trả giá vì hành vi hôm nay”.

“Ha ha, trả giá! Sợ quá nhỉ!” Thẩm Tường cười khẩy, ánh mắt chuyển từ Doãn Hạ Mạt sang Âu Thần, “Cho dù anh là chủ tịch hội đồng quản trị trẻ tuổi của Tập đoàn Âu Thị tiếng tăm lừng lẫy, anh cho rằng tôi sẽ sợ anh sao?! Cho dù anh một tay che trời, mua chuộc hết giới truyền thông, cho dù anh chỉ dùng ngón tay út cũng đủ giết tôi như giết một con kiến, anh cho rằng tôi sẽ sợ anh sao?! Anh chẳng qua cũng chỉ là một con sâu đáng thương bị Hạ Mạt đùa giỡn mà thôi!”.

“Anh cho rằng cô ta lấy anh là vì cái gì?! Vì yêu anh? Ha ha ha, chẳng qua là vì tài sản và địa vị của anh thôi! Bởi vì anh mà cô ta mặc nhiên bức hại Lạc Hi, sau khi chà đạp trên thân thể anh ta xong thì quăng đầu anh ta đi, không mảy may thương tiếc! Sau này, cô ta sẽ bỏ rơi anh vì một người đàn ông khác có tiền có địa vị hơn anh thôi! Những nỗi đau mà Lạc Hi phải chịu đựng bây giờ thì sau này anh sẽ phải lãnh gập đôi!”

“Lạc Hi...”

Nỗi sợ hãi không tên ngày càng siết chặt bao quanh lấy Hạ Mạt, lòng phần nộ và thù hận của Thẩm Tường không phải là không có lý do, vậy... vậy đã xảy ra chuyện gì phải không...

“Lạc Hi anh ấy...”

Cổ họng như bị nanh vuốt ma quỷ bóp nghẹt, Doãn Hạ Mạt kiềm chế cơn run rẩy, nhưng lại không có cách nào nói ra được một câu trọn vẹn, không thể... không thể...

“Thế nào, cô vẫn còn nhớ tên anh ấy sao?” Thẩm Tường nói giọng giễu cợt, ánh mắt lạnh lẽo, “Cô đã là phu nhân cao quý nhà đại gia rồi mà vẫn nhớ tên người tình cũ vậy sao, không sợ Thiếu gia nhà cô bây giờ không vui à? Hơn nữa, cô có tư cách gì hỏi đến anh ấy! Không phải cô đã sớm coi anh ấy như rác rưởi vứt đi, còn lo lắng đến sự sống chết của anh ấy sao?”.

Sống chết...

Đôi môi của Doãn Hạ Mạt thoáng chốc đã trắng bệch, cô dán mắt vào Thẩm Tường, tiếng nói nhỏ đến mức không nghe được.

“Cô nói sao...”

“Anh ấy đã tự sát...”

Thẩm Tường nói lạc cả giọng, nhìn cô như bỗng nhiên già đi vài tuổi, vốn dĩ đôi mắt căm giận nhìn trừng trừng Hạ Mạt cũng trong nháy mắt trở nên buồn rầu, giống như trong một lúc không biết nên giận đối phương hay nên hận bản thân cô. Trong tim người đàn ông đó từ trước tới giờ không hề có cô, mà cô lại yêu anh đến mức không cách nào thoát khỏi, thậm chí lúc anh vì người con gái khác mà tự sát, điều duy nhất mà cô có thể nghĩ tới chỉ là muốn giúp anh hoàn thành tâm nguyện.

“Doãn Hạ Mạt, cô đã đắc ý chưa? Anh ấy có thể tự sát vì cô... đã dùng lưỡi dao cắt cổ tay mình...”

“...”

Doãn Hạ Mạt đứng chờ đợi, cô đột nhiên nghe như không hiểu gì hết, nghe như không rõ gì hết, trong cơn hoảng loạn, cô chỉ còn có thể nhìn thấy môi Thẩm Tường hình như đang thoát ra những từ đáng sợ, dần dần, cô không còn có thể thấy rõ gì nữa...

Thế giới yên lặng tựa như chân không...

“Ngay ngày hôm qua... ngay thời khắc diễn ra hôn lễ của cô... anh ấy đã tự sát...” Thẩm Tường cay đắng nhắm mắt lại, “... chảy rất nhiều rất nhiều máu... sàn phòng tắm bị máu nhuộm đỏ...”

Trần Ân cố lấy tay bịt miệng, mắt cô mở to kinh sợ, không thể nói lên lời. Doãn Tường cũng sợ cứng đờ người, cậu ngây người ngã phịch xuống chiếc xe lăn, thần thờ không dám tin.

Toàn thân Âu Thần cứng ngắc!

Một luồng khí lạnh từ gót chân truyền lên, Âu Thần từ từ nhìn qua Hạ Mạt đang đứng bên cạnh, thấy khuôn mặt cô trắng bệch không còn giọt máu, thấy dáng vẻ run rẩy thất thần của cô, chậm chậm, khí lạnh từ gót chân Âu Thần truyền vào dòng máu đang chảy trong toàn thân anh, giống như lời nguyện rửa đáng sợ, hình như hạnh phúc của anh vẫn chưa kịp đơm bông thì đã bị đóng băng hoàn toàn.

“Anh Lạc Hi...”

Doãn Tường căng thẳng hỏi, không dám nhìn xem sắc mặt của chị thế nào.

“... hiện nay như thế nào rồi...”

“Bắt đầu từ hôm qua đã cấp cứu rất nhiều lần... bác sĩ nói anh ấy mất máu quá nhiều... hơn nữa... hơn nữa ý chí sinh tồn rất yếu... trước mắt vẫn đang trong tình trạng hôn mê sâu... rất nguy hiểm...”

Thẩm Tường mở to mắt, sự căm hận và phần nộ trong đáy mắt đã được thay thế bởi sự yếu đuối và bơ vơ, cô nói với Doãn Hạ Mạt, ánh mắt nhìn xa xăm:

“... cô biết không... lúc phát hiện ra anh ấy, trong bồn tắm chảy đầy máu tươi vẫn còn nổi lên cái ống nghe... cuộc điện thoại đó là gọi cho cô... ngay giây phút anh ấy sắp chết... anh ấy đã gọi điện cho cô... Tại sao... cô lại không ngăn cản anh ấy...”

Điện thoại...

Là cuộc điện thoại đó!

Nỗi khiếp sợ khiến mặt Trần Ân thoáng chốc trở nên nhợt nhạt.

Cơ thể cô bắt đầu run rẩy!

“... Đi theo tôi! Nếu như cô vẫn còn chút lương tri, thì làm anh ta sống lại đi, mặc kệ cô làm cách gì, nhất định phải làm anh ta sống lại, cô có nghe không?!” Thẩm Tường cuối cùng cũng không kiềm chế nổi sự tuyệt vọng khiến cô sắp phát điên, Thẩm Tường tóm lấy tay Hạ Mạt đang đứng như trời trồng ở đó lôi đi xềnh xệch về phía cuối hành lang!

“Hạ Mạt!”

Âu Thần kêu nhỏ một tiếng, bất giác nắm chặt lấy tay Hạ Mạt, nỗi lo sợ đến nghẹt thở khiến

tay anh như vòng sắt thít chặt Doãn Hạ Mạt lại! Không, không được để cô ra đi! Nếu cô ra đi, có lẽ, cô sẽ không bao giờ quay trở lại...

Nhưng cô thần thờ quay đầu nhìn anh.

Vẻ ngơ ngẩn trống rỗng trong mắt cô, giống như không hề biết anh là ai, ánh mắt lướt ngang qua anh, rơi vào nơi rất xa rất xa, tay cô lạnh như băng, không ngừng run rẩy, như là cô không tin, như là cô đang trong cơn ác mộng.

Nhưng hình như trong giây phút linh hồn cô nghe tin người đó tự sát...

Đã lướt đi, không âm thanh, không hơi thở...

Tay Âu Thần run lên.

Thế là Thẩm Tường không quay đầu lại, kéo luôn Doãn Hạ Mạt đi, bóng hai người dần biến mất cuối hành lang bệnh viện.

Doãn Trùng không biết xử trí ra sao, cậu cứng đờ người nhìn theo bóng chị, lại thần thờ quay đầu nhìn Âu Thần mặt trắng bệch đau khổ, Doãn Trùng trống rỗng trong lòng, cậu ngơ ngác ngồi trên chiếc xe lăn.

Trân Ân mặt mày tái mét run lấy bầy!

Cảm giác tội lỗi và sợ hãi quắp chặt lấy cơ thể cô.

Thì ra cú điện thoại đó... thì ra cú điện thoại đó... là một mạng người cô hại chết, là cô đã giết người...

***

...

...

“Anh muốn, trước khi anh chết, nhất định phải làm cho xong điều mà mình muốn làm... em biết không... từ rất lâu rồi, anh đã muốn cầu hôn em...” Trong bóng nắng của những cành lá dao động, nụ cười nhợt nhạt của Lạc Hi bị vỡ tan ra thành những tia nắng vàng lấp lánh nhuộm thành một quầng sáng ấm áp, cả người Lạc Hi như biến thành hư vô.

...

...

Thế giới hỗn độn và hư ảo, Doãn Hạ Mạt như đột nhiên rơi vào làn sương mù trắng xóa mênh mông, hình như có người kéo cô đi, cổ tay cô rất đau, nhưng không thấy gì hết, chỉ có những âm thanh như ngắt quãng, yếu ớt hiện lên trong đầu cô...

...

...

“Nếu như không còn gì lưu luyến thế gian này, anh sẽ chết...”

Dưới những cành lá lay động mãnh liệt, ánh sáng biến thành bóng tối, Lạc Hi lại như bị làn sương trắng bao phủ, đẹp tựa chàng thiếu niên như từ trong tranh bước ra vào sáu năm trước, đôi mắt tựa như đêm đen, làn da tựa hoa anh đào, đôi môi đỏ như máu, giọng nói mơ hồ tựa như tiếng sáo từ trong đường hầm xa xăm vang lại.

...

...

Doãn Hạ Mạt hoảng loạn thất thần, không biết bản thân đang ở đâu, hình như cô bị nhét “bịch” vào trong xe, bên tai có người đang la hét với cô điều gì đó! Doãn Hạ Mạt không nghe không thấy, chỉ cảm nhận được những lời nói có chứa căm hận và tức giận như con dao găm đang đâm thẳng vào cô!

Nhưng cô không cảm thấy đau.

Chiếc xe hình như chạy như bay, người cô không ngừng lắc qua lắc lại, nhưng trong đầu cô vẫn cứ tê tê rồi bời, cô suy nghĩ không được mình mất làm, đây là trong cơn mơ sao, tại sao, tại sao đến giờ cô vẫn không tỉnh lại được...

...

...

“Cho dù một giây sau anh biến mất khỏi thế gian này... em vẫn nhất quyết lấy anh ta...” Lạc Hi nhìn Doãn Hạ Mạt chăm chú, trong đáy mắt anh lóe lên một tia sáng kỳ lạ, đôi môi trắng bệch của anh đột nhiên trở nên tươi tắn, đỏ tựa như ướm sũng máu.

...

...

Chiếc xe hình như đã mở tốc độ tối đa, phanh gấp liên tục, tăng ga liên tục, âm thanh chói tai như nụ cười the thé của ma quỷ trong cơn ác mộng, cơ thể cô bị lắc lư dữ dội, đầu đầu khủng khiếp, Doãn Hạ Mạt chỉ trực nôn ọe!

Sau đó.

Cô bắt đầu nôn ọe.

Nôn khan từng cơn, từng cơn.

Cho tới khi có người nhét vào tay cô cái túi giấy.

...

...

“Em đang sợ sao...”

Lạc Hi gạt tay cô ra, khoe miệng đỏ tươi buông trễ xuống tạo ra một nụ cười lạnh nhạt, mĩa mai giễu cợt, anh chậm chậm xoay người, trong ánh nắng mùa thu, bóng anh nhạt nhòa in trên mặt đường, những bóng nắng giữa những hàng cây đang đung đưa lúc ẩn lúc hiện.

“Anh... tuyệt đối không chúc phúc cho em...”

...

...

Chiếc xe đột ngột dừng lại.

Có người dùng sức kéo cô ra khỏi xe, cô bị kéo đi ngật ngưỡng, cổ tay đau nhói, bốn chung quanh là những bức tường trắng tinh đến chói mắt, còn có mùi thuốc sát trùng nhức mũi. Trong làn sương dày đặc trước mắt, không thể thấy rõ đây là nơi nào, nhưng cô vẫn khó chịu muốn nôn mửa, hình như chỉ khi nào nôn ra hết lục phủ ngũ tạng thì mới dễ chịu được thôi!

...

...

“Anh ấy đã tự sát...”

...

“Doãn Hạ Mạt, cô đã đặc ý chưa? Anh ấy có thể tự sát vì cô...đã dùng lưỡi dao cắt cổ tay mình...”

...

...

Đột nhiên Doãn Hạ Mạt kinh hoàng hét nhỏ một tiếng, cô lại run rẩy, sau đó đứng đờ ra, giống hệt như một con thú nhỏ sắp chết, Doãn Hạ Mạt thở dốc dồn dập, hình như cô không nghe thấy tiếng người bên cạnh đang quát cô điều gì. Doãn Hạ Mạt vùng vẫy đòi đứng yên tại chỗ, có người lại kéo cô đi, rồi nổi sợ hãi đột nhiên ùn ùn kéo đến bao phủ lấy cô, trong làn sương trắng choáng ngợp dữ dội, cô không dám bước tới phía trước nữa!

Cho tới khi có người dùng sức đẩy cô qua một cánh cửa!

Căn phòng đó như một động tuyết vậy.

Bốn bức tường trắng xóa.

Chỉ có âm thanh của máy hô hấp và tiếng “tít, tít” đơn điệu của các thiết bị khác.

...

...

“Ngay ngày hôm qua... ngay thời khắc diễn ra hôn lễ của cô... anh ấy đã tự sát... chảy rất nhiều rất nhiều máu... sàn phòng tắm đều bị máu nhuộm đỏ...”

...

...

“Chị Hạ Mạt...”

Có người nhẹ nhàng gọi tên cô, trong làn sương trắng mờ mịt, bên tai Doãn Hạ Mạt vẫn là tiếng ầm ầm cực lớn, giống như bị điều khiển, không tự chủ được, Doãn Hạ Mạt cứ cứng đờ bước về phía trước, rồi dừng lại. Trong cơn choáng váng dữ dội, thế giới tối đen như mực không một âm thanh, dần dần, làn sương dày đặc từng chút một bị xé tan ra, hình ảnh một người trắng bệch như đã chết từ từ hiện ra trước mắt cô.

Giường bệnh trắng tinh.

Cổ tay để bên mép giường yếu ớt, không sức lực.

Miếng vải gạc trắng băng chặt vết thương trên cổ tay lại, từng lớp, từng lớp, miếng vải gạc dày cộm, không biết vết thương sâu bao nhiêu mà cần nhiều vải gạc đến vậy.

Khuôn mặt trắng bệch.

Đôi mắt khép chặt lại.

Hàng lông mi đen nhánh.

Bờ môi khô nứt không một chút máu.

Anh im lìm nằm đó, trên mặt đeo cái chụp oxy, cổ tay có ghim ống truyền dịch, chất dịch lỏng từng giọt từng giọt chảy vào trong người anh. Ngực anh dường như không nhấp nhô nữa, chỉ có đường sống hơi hơi gợn của thiết bị đo nhịp tim, chứng minh anh còn sống.

Anh bình thản như một đứa trẻ mới chào đời, bình thản như không còn biết đến chuyện gì nữa, không biết cô đã đến, không biết cô đang đứng ngay bên cạnh anh, không biết đến nỗi sợ và cơn run lẩy bẩy của cô, không biết rằng anh đã ép cô đến bờ vực của vách đá cheo leo...

“Anh...”

Rất lâu rất lâu sau, Doãn Hạ Mạt thẫn thờ nhìn vào thân người đang nằm trên giường bệnh trắng bệch, tựa như lúc nào đó sẽ tan biến trong không khí, âm thanh nghèn nghẹn và khàn đục, giống như trôi từ nơi xa xăm nào đó tới chứ không phải từ trong người cô phát ra.

“... Anh dám làm thế thật sao...”

Trong phòng bệnh, Thẩm Tường mệt mỏi dựa vào tường, nhắm mắt lại.

Việc mà cô làm được chỉ có thể là như vậy thôi. Thế giới này quá nực cười, cô chán ghét Doãn Hạ Mạt như thế, mong muốn Lạc Hi mãi mãi không gặp lại người con gái ấy. Vậy mà, đối mặt với Lạc Hi đang chìm trong cơn hôn mê sâu không một chút ý chí sinh tồn, việc cô có thể làm lại là tìm tới Doãn Hạ Mạt, nhờ cô đánh thức anh.

Đôi mắt của Khiết Ni đỏ hoe.

Cô cúi đầu, để nước mắt im lặng lăn dài trên má. Lúc phát hiện Lạc Hi tự sát, nhìn thấy máu của anh nhuộm đỏ cả phòng tắm, cô đã oán hận đàn chị Hạ Mạt, oán hận Doãn Hạ Mạt sao lại có thể nhẫn tâm vứt bỏ Lạc Hi đi lấy người khác.

Nhưng...

Nhìn Hạ Mạt đứng trước mặt Lạc Hi đang hôn mê bất tỉnh với thần sắc trắng bệch, dáng vẻ run rẩy và âm thanh vỡ vụn không thành câu, cô mới chợt nhận ra, dưới cái vẻ bề ngoài điềm tĩnh kiên cường trước giờ của chị ấy, có lẽ chứa đựng một trái tim yếu đuối hơn người.

“... Lạc Hi... rốt cuộc là anh đã hận em rất nhiều...”

Doãn Hạ Mạt run rẩy nói, từ lúc nào, cơ thể cô bắt đầu phát run không cách gì kiểm soát được. Doãn Hạ Mạt bước tới gần Lạc Hi, dờ dẫm dần ánh mắt nhìn vào anh, giọng cô khàn khàn đặc, “... chẳng lẽ anh hận em tới mức phải dùng cách tàn nhẫn như vậy... để tuyên bố thắng lợi của anh sao...”.

Trên giường bệnh, gương mặt Lạc Hi trắng bệch không chút máu.

Anh hôn mê rất sâu.

Dường như anh không nghe thấy bất cứ âm thanh nào bên ngoài.

“Nhưng, anh cho rằng anh đã thắng rồi sao...” Đôi mắt tối đen như màn đêm, cô nhẹ nhàng đưa tay ra, hình như muốn chạm vào mái tóc đen của anh, song ngón tay cứng đờ lại ngay chỗ đó, “anh chẳng qua... chẳng qua... đã biến cả em và anh thành những kẻ thua cuộc thôi... anh đã làm hại bản thân mình... rồi lại dùng chính những nỗi đau đó để hành hạ em sao...”

“Tĩnh lại đi...”

“Tại sao anh nằm đó không nhúc nhích gì...”

“Anh không cảm thấy như vậy là rất ngốc sao...”

“Nếu em không mảy may để ý đến anh... thì cho dù anh có chết đi... cũng đâu có hại gì cho em chứ...”

Ngón tay Doãn Hạ Mạt run run, cô bỗng cười không chút thần hồn, như thể Lạc Hi không hề hôn mê mà là đang tỉnh táo, cô nói với anh rất khẽ, rất khẽ, “... điều chẳng qua mà anh dựa vào chẳng qua là tôi thích anh... tôi thích anh... cho nên anh có thể tàn nhẫn như thế để kéo tôi vào địa ngục... đúng không...”

“Cô ăn nói linh tinh gì thế?”

Thẩm Tường nhìn không nổi giận dữ quát nhỏ, tiếp đó cô sải chân bước lại, trước tiên là ánh mắt thương xót nhìn Lạc Hi đang hôn mê nằm trên giường, sau đó là ánh mắt tràn đầy căm phẫn nhìn Hạ Mạt, cô nói:

“Anh ta sắp chết rồi! Anh ta sắp chết rồi! Bởi vì mất máu quá nhiều dẫn đến truy tim mạch, đã cấp cứu năm lần rồi, nhưng từ đầu đến cuối vẫn hôn mê! Lúc này mà cô vẫn còn nói những lời chế giễu như thế được! Lòng dạ cô độc ác vậy sao?! Cô nhất định phải mở to mắt nhìn anh ta chết hẳn thì mới cam lòng sao?! Tim cô rốt cuộc là làm bằng gì vậy?! Chẳng lẽ cô thật sự không sợ ông trời báo ứng hay sao?!”

“Chị Thẩm...”

Khiết Ni thấy căng thẳng vội vàng đi tới, khẽ giọng nói:

“Chị hiểu lầm chị ấy rồi, chị ấy không phải đang giấu cốt Lạc Hi đâu, chị ấy cũng rất đau khổ, chị không thấy sao? Hơn nữa chị nhỏ tiếng thôi, bác sĩ dặn không được làm ồn, sẽ ảnh hưởng đến sự hồi phục của Lạc Hi...”

“Cô ta mà đau lòng à?! Cô ta như con ngốc ấy! Thậm chí một giọt nước mắt cũng không có! Thứ chảy trong người cô ta không phải là máu, mà là băng tuyết!” Trong ngực Thẩm Tường như có lửa bốc lên đầu, đồng thời cô cũng biết rằng Khiết Ni nói không sai, không nên làm ồn trong phòng bệnh, sau khi thật sự không nhịn nổi, Thẩm Tường mới la mắng một hơi rồi cũng đành phải nghiêng răng bước ra khỏi phòng bệnh, hằm hằm đóng cửa lại!

Thế là trong phòng bệnh lại trở nên yên tĩnh.

“Anh sẽ chết sao...”

Doãn Hạ Mạt giống như hoàn toàn không biết vừa xong đã xảy ra chuyện gì, cũng không nghe thấy gì, ánh mắt cô kỳ lạ nhìn Lạc Hi trắng bệch đang hôn mê, Doãn Hạ Mạt nói, “Anh chỉ là đang dọa em... đúng không... vậy em... vậy em nhận thua cuộc... được không... không cần dọa em nữa... anh biết không... em... em...”

“Em sợ lắm.”

Doãn Hạ Mạt ngơ ngác nhìn Lạc Hi im lặng.

“Hay là... anh nhất định dùng phải dùng cái chết để trừng phạt em... nhưng... anh ngốc lắm... cho dù anh có chết đi... cũng không cách nào dọa được em đâu...”

Trong phòng bệnh, bốn bức tường trắng xóa, yên tĩnh, máy sưởi tỏa ra hơi ấm, nhưng không khí tựa hồ vẫn lạnh như trong động tuyết. Doãn Hạ Mạt cảm thấy rất lạnh, lạnh đến mức xương sườn như co rút vào trong từng cái một.

Anh vẫn cứ nằm đó như đã chết.

Dường như không hề nghe thấy cô đang nói những gì, hàng lông mi đen nhánh che đầy một cách yếu ớt trên làn da trắng bệch, thậm chí cả một cử động nhẹ nhất cũng không có.

Giống như...

Anh đã chết từ lâu rồi.

Chầm chậm.

Doãn Hạ Mạt chầm chậm xoay người lại.

Chầm chậm.

Cô chầm chậm đi về phía cửa phòng.

Lạc Hi...

Anh không dọa được tôi đâu.

Cô chờ dẫn mở cửa phòng.

Sau đó.

Cô chậm chậm.

Đi thẳng về phía trước, giữa một hành lang đầy sương mù trắng xóa bao quanh.

Anh không dọa được tôi đâu.

Những hạt mưa tung bay trong không trung, cô lặng lẽ bước đi trong mưa, trước mắt là màn mưa trắng xóa, cô bước đi vô định bị cơn gió lạnh giá xen lẫn mưa bụi thổi làm cô hơi chao đảo, hình như có tiếng xe phanh kít, hình như có người thò đầu từ trong xe ra quát to, hình như có người đi đường đỡ lấy cô, lo lắng quan tâm hỏi xem có chuyện gì...

Nếu...

Anh chết đi...

Trong màn mưa bụi bay nghiêng nghiêng...

Trong dòng người mờ mờ ảo ảo...

Doãn Hạ Mạt chậm chậm bước đi, dường như cả đời cô chỉ có mỗi việc chính là bước đi trong làn mưa giá lạnh như thế, thi thoảng có mặt trời ló dạng, thi thoảng có cầu vồng hiện ra, nhưng cuối cùng mưa vẫn cứ rơi. Ngẩng đầu không nhìn rõ làn mưa mù mờ trên con đường phía trước, nước mưa rất mát, rất mát, nhưng cô đã mất cảm giác từ lâu, đã sớm quen rồi. Bất luận gặp chuyện gì, cô đều không sợ, đúng vậy, cô là đứa con gái kiên cường nhất của mẹ, cô đâu sợ bất cứ điều gì...

Thế thì cô mang tính mạng này đền lại cho anh...

Cũng đúng thôi...

Cô đi mãi, đi mãi một cách vô thức, không biết đã đi bao lâu, không biết đã đi bao xa, hình như ban ngày đã biến thành ban đêm, mưa dần tạnh, lại dần rơi rơi, người cô ướt rồi lại khô, khô rồi lại ướt.

Cô lướt đi nhẹ nhàng.

Trong người lúc nóng như thiêu đốt, lúc lại lạnh buốt như băng.

Bên tai cô vẫn là tiếng ầm ầm kéo dài.

Bước chân như đồ chì dần dần lại trở nên nhẹ tênh, không chút sức lực, cứ như đang bước trên những cuộc bông, mệnh mông, trống rỗng, không biết là từ đâu đến, cũng không biết sẽ đi về đâu.

Cô ngơ ngẩn đi vào một bệnh viện.

Hành lang dài.

Trong không khí bao trùm mùi thuốc sát trùng điếc mũi quen thuộc.

Doãn Hạ Mạt đứng thẩn thờ ngay trước cửa một phòng bệnh.

Đột ngột.

Người cô run rẩy.

Dòng tư tưởng bị xé tan ra tản mát nhốn nháo, dần dần từng chút một lại kéo về, cô run rẩy hít thở thật sâu, không, cô không thể mềm yếu, cô không thể bị đánh gục! Cô vẫn còn Tiểu Trùng, ngày mai Tiểu Trùng phải làm phẫu thuật rồi, cho dù ma quỷ đã quặn xoắn, xé vụn và nuốt đi mỗi một phần linh hồn và thể xác của cô, thì cô cũng không thể suy sụp ngay lúc này....

Cố gắng kiềm chế tay khỏi cơn run rẩy.

Doãn Hạ Mạt từ từ đưa tay về phía tay nắm cửa.

Cánh cửa từ bên trong đột nhiên bật mở ra!

“Hạ Mạt!”

Gương mặt sợ hãi lúng túng của Trần Ân xuất hiện sau cánh cửa phòng bệnh, vừa nhìn thấy Doãn Hạ Mạt, Trần Ân liền bổ nhào tới nắm lấy tay cô kéo ra sân phơi bên cạnh hành lang. Trần Ân hoảng sợ nhìn chằm chằm vào Doãn Hạ Mạt, hai tay run rẩy không ngừng, giọng nói đầy sợ hãi :

“Anh ấy... anh ấy chết rồi sao?”

Doãn Hạ Mạt ngơ ngác nhìn Trần Ân, bị Trần Ân lắc mạnh quá nên bộ não mới phục hồi chút tỉnh táo lại bắt đầu lộn xộn hết cả lên.

“Anh ấy chết rồi... anh ấy chết rồi đúng không...”

Trần Ân sợ xanh cả mặt, từ khi Thẩm Tường nói ra việc Lạc Hi tự sát, thì nỗi hoảng sợ bao trùm tâm trí cô! Cô thấp thỏm đợi Hạ Mạt quay về, nhưng Hạ Mạt mãi không quay về, quay về càng muộn thì cho thấy sự việc càng đáng sợ, không phải sao?! Mà lúc này sắc mặt Hạ Mạt trắng bệch như vậy, trắng bệch như thể việc cô lo sợ nhất đã thật sự xảy ra!

“Mình xin lỗi...”

Nỗi sợ hãi làm Trần Ân mất hết lý trí, liền sau đó cô hoảng loạn lúng túng bật khóc.

“... Là mình hại chết Lạc Hi! Tất cả là tại mình! Là mình đã hại chết Lạc Hi! Anh ấy đã gọi điện thoại cho cậu, trong hôn lễ ngay lúc cậu đi ngang qua mình, bước tới trước mặt Âu Thần! Mình đã nghe được cuộc gọi đó, xin lỗi cậu, Hạ Mạt, mình không biết lúc đó Lạc Hi đang sắp chết, mình thật sự không biết!”

“Mình đã không đưa điện thoại cho cậu, mình đã tự ý cúp điện thoại của anh ấy, mình còn xóa đi phần ghi nhớ cuộc gọi! Xin lỗi, Hạ Mạt! Là mình đã hại chết Lạc Hi! Là mình đã giết người! Lạc Hi là do mình hại chết... nếu mình đưa điện thoại cho cậu... có lẽ anh ấy sẽ không chết...”

“Trần Ân...”

Đầu đau nhức như búa bổ, gió lạnh ngoài sân phơi thổi qua khiến Hạ Mạt choáng váng, cái nóng hầm hập và cái giá lạnh tê tái trong người cô đan xen vào nhau, rất khó chịu, Doãn Hạ Mạt cố gắng gồng người đứng sao cho vững, cơ thể cô giật run lên như cơn trọng bệnh, Doãn Hạ Mạt nói với Trần Ân :

“Anh ấy vẫn còn sống... anh ấy...”

“Hạ Mạt, mình xin lỗi...”

Trân Ân bị sự áy náy và tự trách bản thân thúc ép quá lâu đến nỗi sắp điên lên, lại cũng không chịu nghe Doãn Hạ Mạt đang nói gì, mặt Trân Ân đầy nước mắt, cô gào khóc nói năng lộn xộn :

“Là mình đã quá ích kỷ! Thật ra mình biết toàn bộ mọi chuyện, ngay từ đầu mình đã biết hết tất cả, cuộc nói chuyện lúc đó giữa cậu và Âu Thần, mình đều đã nghe hết! Vì ca phẫu thuật hiến thận của Tiểu Trùng, chỉ có thận của Âu Thần mới thích hợp cấy ghép cho Tiểu Trùng, cho nên cậu mới đồng ý kết hôn với Âu Thần...”

“Cậu...”

Doãn Hạ Mạt chờ dần nhìn Trân Ân, thì ra bấy lâu nay Trân Ân đã biết hết mọi chuyện sao?

“Như thế là không đúng, phải không?” Trân Ân vừa khóc vừa nói. Trời biết, lương tâm cô ngày đêm chịu đựng sự giày vò, nhưng việc tự sát của Lạc Hi đã khiến cô một lần nữa không thể trốn tránh tất cả, “hãy lấy nhau vì yêu nhau, đừng nên lấy nhau vì những điều kiện ràng buộc nào đó?”

“Nhưng là mình đã quá ích kỷ...”

“Mình đã không khuyên can cậu! Mình rõ ràng biết vì sao mà cậu lại lấy Âu Thần, nhưng mình trước nay không hề can ngăn cậu! Mình muốn Tiểu Trùng được tiếp tục sống, nhìn cậu hy sinh mà mình vẫn còn tự an ủi mình, nói rằng cậu sẽ hạnh phúc! Mình thật quá ích kỷ, Hạ Mạt, mình không xứng làm bạn của cậu...”

Trân Ân nước mắt giàn giụa, khóc không thành tiếng.

“Mình cho rằng, chỉ cần Tiểu Trùng được tiếp tục sống thì trả bằng bất cứ giá nào cũng đáng! Nhưng mình đã sai rồi! Hạnh phúc có lẽ là thứ không phải cứ trao đổi là được... cậu phải lấy một người mà cậu không hề yêu, mình thậm chí còn không thử khuyên bảo cậu! Mà rõ ràng mình biết nỗi đau khổ của Lạc Hi, biết anh ấy sẽ buồn bã, thậm chí cú điện thoại cuối cùng khi anh ấy tự sát, mình cũng đã không nói với cậu! Là mình đã hại chết anh ấy, là mình đã hại chết Lạc Hi! Tất cả đều là lỗi của mình! Hạ Mạt, mình xin lỗi, xin lỗi...”

Ngoài sân phơi, cơn gió lạnh buốt đến thấu xương.

Doãn Hạ Mạt gần như đứng không vững nữa, đầu đau như búa bổ, nhưng bỗng nhiên cô thấy một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng, một cảm giác run bắn người, kinh hồn, không thể gọi tên. Hình như có một bóng người nào đó, hình như có một âm thanh nhỏ vụn...

Doãn Hạ Mạt đột nhiên ngoái đầu lại nhìn!

Ngay lối vào sân phơi, Doãn Trùng thân thể trắng bệch mỏng manh như một tờ giấy, đứng im lặng, cậu thần thờ nhìn Trân Ân khóc lóc hoảng loạn, lại thần thờ nhìn chị gái, đôi mắt đen lầy nổi bật giữa khuôn mặt trắng nhợt, giống như một đứa trẻ đang không biết phải làm gì.

“Chị... thật vậy sao...”

“Là vì anh Âu Thần có thể hiến thận cho em... nên chị mới kết hôn với anh ấy sao...”

Và rồi xa xa, phía sau Doãn Trùng...

Hình như là bóng dáng của Âu Thần...

Âu Thần đứng lặng lẽ nhìn cô, dường như đã đợi cô rất lâu, rất lâu rồi, dường như có thể tiếp tục đợi nữa, anh không biết cô có còn căm ghét sự chờ đợi của anh nữa hay không. Âu Thần không biết nên phải nói gì với Doãn Hạ Mạt, sự chờ đợi của anh phải chăng là một địa ngục khác.

CHƯƠNG 8

Giống như trò dây công xếp gỗ dựng thành lầu gác bỗng nhiên bị đẩy một cái, liền ầm ầm đổ ập xuống, tất cả trong phút chốc đều sụp đổ hỗn loạn! Tất cả mọi chuyện phải tổn hao tâm sức để che giấu, lại bị lộ trần ra, thậm chí không còn chút thời gian để cứu vãn.

Ngày hôm đó, từ chạng vạng đến đêm khuya, Doãn Trùng cứ dờ dẫm ngồi trên giường bệnh, không ăn cơm cũng không nói chuyện, như câm như điếc vậy, không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, giống như là mù vậy, không nhìn thấy bất cứ cái gì.

Cậu dường như không nghe thấy tiếng khóc lóc ân hận của Trân Ân, không nghe thấy bất cứ lời giải thích nào của Doãn Hạ Mạt, cũng dường như không nhìn thấy sắc mặt ngày càng nhợt nhạt và cơ thể đang run rẩy của chị.

Suốt cả một buổi tối.

Doãn Trùng cứ ngồi trên giường bệnh như thế, bất luận bác sỹ, y tá khuyên cậu nghỉ ngơi thế nào, bất luận Doãn Hạ Mạt dịu dàng hay nghiêm khắc cầu xin cậu ngủ đi một chút thế nào, bất luận Trân Ân khóc lóc nói những điều đó đều là cô đang nói dối, bất luận Âu Thần trầm giọng nói gì đi nữa, giống như cậu không nghe thấy bất cứ điều gì.

Từ đêm khuya tối đen như mực.

Tới khi ánh nắng ban mai ló dạng ở trên bầu trời.

Khuôn mặt Doãn Trùng càng lúc càng trắng bệch, cậu trầm lặng khác thường, từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên một tư thế, im lặng ngồi trên giường bệnh.

Sáng sớm ngày hôm sau khi bác sỹ Trịnh bước vào, bà kinh ngạc thấy cậu yếu ớt khác thường! Nhưng điều làm bác sỹ Trịnh kinh ngạc hơn là việc Tiểu Trùng nói với bà rằng cậu từ chối làm cuộc phẫu thuật hiến thận hôm nay.

Trong góc phòng, bên tai Doãn Hạ Mạt nghe “rầm” một tiếng!

Trong đầu cô, một nỗi đau vừa lạnh vừa nóng cứ xé rạn, lật, xoắn, ngay lúc nghe cậu từ chối phẫu thuật, đôi chân của Doãn Hạ Mạt đột nhiên yếu ớt không cách nào đỡ nổi toàn bộ trọng lượng của cơ thể!

“Không được!”

Trân Ân hoảng hốt lúng túng hết lớn, một đêm không ngủ và khóc lóc khiến mắt Trân Ân vừa đỏ vừa sưng, cô bổ nhào tới bên giường Doãn Trùng, khóc không thành tiếng, cô nói:

“Mấy chuyện đó đều do mình nói năng lung tung! Mình tuyệt nhiên không biết chuyện gì cả! Mọi thứ cho cuộc phẫu thuật đã chuẩn bị xong rồi! Cậu không thể lúc này lại bỏ cuộc! Cậu phải làm phẫu thuật! Cậu xin cậu! Mọi chuyện đều là mình ăn nói linh tinh thôi, không phải như vậy đâu, thật mà, không phải như vậy đâu...”

“Vậy Âu Thần hiện giờ đang ở đâu?” Doãn Trùng thần thờ nói, “nếu anh ấy không phải đang nằm trong phòng phẫu thuật chờ hiến thận cho em thì mời anh ấy ra đây xuất hiện trước mặt em”.

Trân Ân bỗng lặng đi!

Đúng vậy, Âu Thần đã vào phòng phẫu thuật chờ gây mê. Mọi chuyện đều do cô gây hại mà ra cả, là cô đã chuốc vạ vào thân, là cô đã làm mọi việc hỏng bét hết, tại sao người bị bệnh không phải là cô, cô nên làm thế nào để bù đắp tất cả được đây!!

“Bác sỹ Trịnh...”

Sắc mặt Doãn Hạ Mạt trắng bệch, cô chầm chậm từ góc phòng bước ra, giọng nói nhỏ nhưng rất bình tĩnh, “... cuộc phẫu thuật vẫn tiến hành như cũ, hôm nay xin nhờ vào bác sỹ”.

“Em từ chối.”

Doãn Trùng nói chắc như đinh đóng cột.

Bác sỹ Trịnh lo lắng nhìn Doãn Trùng ngang bướng cố chấp khác thường đang ngồi trên giường bệnh, bà lại nhìn Doãn Hạ Mạt đang đứng trước mặt, thấy đôi má trắng bệch như tờ giấy của cô lộ ra màu hồng đỏ, giống như bị phát sốt, bất giác bà chau mày lo âu.

“Hạ Mạt, cháu...”

“Cháu là người nhà của bệnh nhân, có quyền thay cậu ấy đưa ra những nhận định chính xác.” Doãn Hạ Mạt chắc nịch nhìn bác sỹ Trịnh, thậm chí sự cố chấp trong đôi mắt cô còn vượt xa hơn cả ở Doãn Trùng, “Cháu đã ký tên trong giấy chấp thuận phẫu thuật, cho nên xin bác sỹ cứ sắp xếp phẫu thuật hôm nay như bình thường”.

“Em nói rồi, em từ chối!”

Doãn Trùng mím chặt môi, giọng nói hàm chứa một sự tức giận chưa từng có, cậu đột nhiên ngẩng đầu lên, chầm chậm nhìn Doãn Hạ Mạt. Doãn Trùng cất tiếng nói, “Cho dù có chết ngay lập tức, cháu cũng quyết không tiếp nhận cuộc phẫu thuật này! Bản thân cháu không đồng ý, thì không ai có quyền thay cháu đồng ý cả! Cho dù là chị gái... cũng không được!”.

Doãn Hạ Mạt lặng người.

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng nghe Doãn Trùng, dùng cái giọng này nói với cô. Chầm chậm, cô quay mặt về phía cậu em trai. Doãn Trùng ngồi trên giường bệnh, mặt trắng bệch yếu ớt, trong đôi mắt thường ngày dịu dàng, ngoan ngoãn như chú nai nhỏ lại lộ ra sự giận dữ, trong lòng cô bỗng nhói đau!

“Em...”

Cô nhắm mắt lại.

Hồi lâu, cô mới lên tiếng nhưng sắc mặt không lộ chút biểu cảm:

“Trừ phi, ý của em là em không thừa nhận chị là chị của em... nếu không, cuộc phẫu thuật hôm nay nhất định phải tiến hành!”

“Hạ Mạt!...”

Trân Ân hít một hơi kinh ngạc nhìn Hạ Mạt đang bỗng trở nên hà khắc lạnh lùng.

“Cho dù phải trả giá bằng hạnh phúc của chị sao...”

Giọng Doãn Trùng nói nhẹ như không.

“Chị... chị nói đi... tại sao em lại được sinh ra trên đời này chứ...” Ánh mặt trời lành lạnh chiếu rọi vào giường bệnh, Doãn Trùng thần thờ chăm chú nhìn Hạ Mạt, “em sống trên thế gian này, chính là để làm khổ chị có đúng không...”

“Bắt đầu từ lúc còn nhỏ, chị vì chăm sóc em mà không có thời gian chơi đùa cùng những đứa trẻ khác... Sống trong cô nhi viện, vì bảo vệ em, chị đã rất nhiều lần bị những đứa trẻ xấu hành hạ đánh đập...”

“Vì bảo vệ em, mà chị đánh người khác bị thương và bị nhốt lại, khi ra ngoài trên người đầy thương tích, nhưng không chịu nói đã xảy ra chuyện gì trong đó...”

“Chị chăm sóc em, để chữa bệnh cho em, để cho em đi học, ngày ngày đi làm thêm vất vả, mỗi ngày chỉ ngủ có ba bốn tiếng... để kiếm nhiều tiền hơn chị đã bước chân vào làng giải trí phức tạp kia...”

“Chị, em biết... chị thương em...”

“Nhưng đến tận bây giờ chị phải vì em mà vứt bỏ hạnh phúc cả đời của mình thì... em rốt cuộc là cái gì, là con muỗi hút máu, hút đi hết cả đời người và hạnh phúc của chị sao...”

“Nếu là em trai của chị thì chỉ luôn làm khổ chị mà thôi...” Doãn Trùng hốt hoảng nói, “vậy... vậy... thà rằng em...”.

“Không phải vì em đâu!”

Giống như đang vùng vẫy trong hang băng và lò lửa, đầu Doãn Hạ Mạt đau như sắp nứt ra, cô choáng váng, lý trí của cô cũng biến mất dần, Doãn Hạ Mạt cố gắng khống chế lại nỗi đau thể xác, sắc mặt cô trắng bệch, cô bước tới gần giường bệnh, từ từ nở một nụ cười với Doãn Trùng, rồi khẽ chất tiếng nói:

“Không phải vì quả thận đó mà chị đồng ý kết hôn với Âu Thần... mà vì chị yêu anh ấy... cho dù không có cuộc phẫu thuật, chị cũng sẽ lấy anh ấy...”

“Người chị yêu là anh Lạc Hi!”

Doãn Trùng đau khổ nói. Đem tất cả mọi chuyện và thời gian xảy ra kết nối lại với nhau, thì sự thật rõ ràng quá nghiệt ngã.

“Chị là vì em, mới chia tay với anh Lạc Hi... là Âu Thần đã đe dọa chị, anh ấy dùng quả thận đó ép chị cưới anh ấy!”

“Không... người chị yêu là Âu Thần...”

Doãn Hạ Mạt khẳng khẳng lắc đầu, trong đầu cô không ngừng hiện lên những ảo ảnh về Lạc Hi không chút hơi thở nằm trên giường bệnh, đúng, đó là ảo ảnh, Lạc Hi không tự sát, là cô đã nằm ác mộng thôi, cô không thể lẫn lộn hiện thực và ác mộng được!

“Chị cầu xin em... Tiểu Trùng, chị van xin em đó, tin chị một lần được không... không phải vì em đâu... thực sự không phải vì em đâu...”

Doãn Hạ Mạt ngơ ngẩn nhìn Doãn Trùng từ đầu đến cuối vẫn yên lặng không lên tiếng, cái cảm giác không còn cách nào thuyết phục Tiểu Trùng khiến Doãn Hạ Mạt có đôi chút hoảng sợ!

Tiểu Trùng...

Đã không còn tin cô nữa rồi...

“Tiểu Trùng... chị van xin em chấp nhận cuộc phẫu thuật đi, cho dù là vì chị có được không, chị muốn mãi mãi sống cùng với Tiểu Trùng... chị không thể mất em được...”
Nước mắt trào trên gương mặt cô rơi xuống.

Từng giọt từng giọt.

Rơi xuống ga trải giường trắng tinh.

“Phải... đều là do chị đã sai rồi... em tha thứ cho chị nhé, chị hứa với em, chị nhất định sẽ cố gắng sống hạnh phúc... nhưng nếu không có Tiểu Trùng, chị cần hạnh phúc để làm gì chứ...”

Phòng bệnh im ắng khác thường.

Trần Ân nhìn những giọt nước mắt của Hạ Mạt, đây là Hạ Mạt sao, là Hạ Mạt mà cho dù chảy máu cũng không chảy nước mắt đây sao. Trần Ân vừa sững sờ lại vừa cảm thấy tan nát nội lòng, nước mắt Trần Ân tự dưng lăn dài trên má.

Ngay đến cả bác sỹ Trịnh là người đã quen thấy cảnh sinh ly tử biệt mà cũng không thể tiếp tục chứng kiến cảnh này, bà biết rõ tình cảm thâm thiết giữa hai chị em nhà họ Doãn, nhưng...

Trong ánh nắng lạnh lẽo, nhìn những giọt nước mắt long lanh dễ vỡ từ từ chảy xuống gò má trắng bệch của chị gái. Doãn Trùng lòng đau như cắt, run run đưa tay ra, tính lau nước mắt cho chị. Nhưng rồi cậu lại hít mạnh một hơi, ngón tay nắm chặt lại, ánh mắt điềm đạm nhìn chị, Doãn Trùng nói:

“Vì em, chị đã hy sinh quá nhiều rồi, bây giờ, chị còn muốn hy sinh hạnh phúc cả đời chị nữa sao, em thà rằng chết...”

“Nói bậy! Cái gì mà chết với chả không chết!”

Doãn Hạ Mạt bỗng đứng dậy, cô lao đảo lùi về sau mấy bước, cơ thể bắt đầu không kiểm soát nổi cơn run rẩy, khuôn mặt cũng từ từ trắng bệch chuyển sang đỏ hồng khác thường, hình như có một cảm xúc dữ dội khổng lồ chế cô, ánh mắt cô rối loạn, cô lắc đầu nguầy nguậy, hết nhỏ:

“Em không được cứ suốt ngày nghĩ ngợi lung tung! Làm phẫu thuật! Chỉ cần làm phẫu thuật xong là em sẽ khỏe! Nghe lời chị, ngoan đi, tất cả mọi thứ cho cuộc phẫu thuật đã chuẩn bị xong rồi, lần này nghe lời chị, nghe lời chị một lần này thôi được không?!”

Bác sỹ Trịnh ngán ngẩm nhìn Hạ Mạt đang mất tự chủ. Chỉ có bà và Doãn Hạ Mạt mới biết, cho dù cuộc phẫu thuật lần này của Tiểu Trùng có thành công, nhưng vì các cơ quan khác đã bắt đầu suy kiệt nên rất có khả năng...

“Chị, em cũng muốn sống...”

“Em muốn chăm sóc tốt cho chị, cho dù chỉ có nửa năm, cho dù chỉ có một tháng... không để chị phải lo lắng cho em nữa, đổi lại em sẽ chăm sóc tốt cho chị...” Doãn Trùng mỉm cười, nhưng nước mắt lại từ từ chảy xuống, “Cho nên khi được biết có thể có thận thích hợp ghép cho em, em rất vui mừng... cho dù chỉ có thể sống thêm một thời gian rất ngắn, em cũng muốn ở bên cạnh chị...”

“Nhưng...”

“Những điều này phải trao đổi bằng hạnh phúc của chị sao... còn anh Lạc Hi, anh ấy yêu chị đến thế, chị và anh Lạc Hi rất yêu nhau, nhưng vì em mà hy sinh tất cả sao...”

“Chị không quan tâm!”

Đầu óc Doãn Hạ Mạt như rối loạn, toàn thân Doãn Hạ Mạt như bị hành hạ giày vò nhiều lần trong hang tuyết và lò thiêu của ác quỷ, đau đớn và run rẩy khiến lý trí cuối cùng của cô vỡ tan, cô không thể chịu đựng được nữa, nước mắt cô chảy lã chã trên gương mặt.

“Chị chỉ có em thôi, Tiểu Trùng! Chị không quan tâm cái gì hết! Chỉ cần em được sống! Chị chỉ có một người thân duy nhất là em thôi! Em chết đi rồi thì chị còn sống để làm gì nữa! Toàn bộ những thứ đó chẳng có ý nghĩa gì cả! Tiểu Trùng! Chị chỉ cần em được sống! Chỉ cần em được sống thôi!”

“Cho nên anh Lạc Hi chết cũng được sao?!”

Doãn Trùng đau lòng hét nhỏ, nước mắt che mờ cả mắt cậu, cậu không thể bị chị gái dọa được, không thể để chị còn sai lầm đến phút cuối.

“Anh Lạc Hi đã vì đám cưới này mà tự sát! Anh ấy còn đang nằm cấp cứu trên giường bệnh! Em là em trai của chị, em thương chị, nhưng chị không quan tâm đến anh ấy chút nào sao? Chị không sợ anh ấy chết thật sao?”

Giống như là một ánh chớp lạnh lẽo!

Doãn Hạ Mạt đông cứng người lại, đôi mắt cô đen láy, đôi môi trắng bệch mấp máy nhưng không phát ra được bất cứ thanh âm nào.

Lạc Hi...

...

Phòng bệnh lạnh giá như động tuyết...

Bóng người nằm im lặng như ảo ảnh, vãi gạc trắng nơi cổ tay dày cộm, khuôn mặt trắng nhợt,

đôi mắt khép chặt...

Giống như anh ta đã chết từ lâu rồi...

Hàng lông mi đen nhánh, thậm chí một rung động nhỏ nhất cũng không có...

...

“Còn anh Âu Thần, vì em, phải hiến đi một quả thận, ảnh hưởng đến sức khỏe cả quãng đời về sau của anh ấy... vì một mình em mà phải hy sinh nhiều người như vậy sao...”

Âu Thần...

Trước mắt một làn sương mờ mờ trắng xóa.

Những thứ đó xé toạc cơ thể cô, đau đớn như móng vuốt sắc nhọn của ác quỷ, khiến đầu óc cô trống rỗng, không cách nào nghe rõ những lời nói lúc có lúc không, đắm vào tim cô chảy máu...

Nỗi đau khổ của tất cả mọi người đều do cô sao...

Tất cả mọi đau khổ...

“Chị...”

“Em biết chị thương em, nhưng em sẽ không đồng ý tiếp nhận phẫu thuật đâu... Chị, bất luận chị nói cái gì... em đều... tuyệt đối không... tiếp nhận phẫu thuật...”

Từ lâu Doãn Hạ Mạt đã biết...

Cô sẽ bị quả báo...

Sương trắng phủ đầy trời, từng cơn choáng váng làm Doãn Hạ Mạt buồn nôn, mặt đất chao đảo! Mồ hôi chốc nóng hầm hập, chốc lạnh băng giá thấm ướt lưng cô. Doãn Hạ Mạt như đứng giữa biển khơi, những ngọn sóng bạc đầu cuối cùng cũng nhấn chìm được cô! Cô bé nhỏ thế, cô bất tài thế, dù đã gờ hết những thủ đoạn ích kỷ rồi, ruồng bỏ Lạc Hi, làm tổn thương Âu Thần, thế nhưng vẫn không thể nào làm mọi thứ có thể xoay chuyển...

Cô sẽ chẳng còn hy vọng gì nữa...

Trong tiếng gọi khan đặc hòa lẫn cả sợ hãi, Âu Thần đứng chôn chân trước giường bệnh, không dám tin rằng trước giường bệnh, không dám tin rằng trước khi anh bước vào phòng tiền phẫu thì cô vẫn hoàn toàn bình thường, vậy mà chỉ trong thoáng chốc đã gục ngã!

Trên chiếc giường bệnh trắng toát.

Đôi mắt Doãn Hạ Mạt nhắm nghiền, sắc mặt đỏ bừng thất thường, cô như đang chìm sâu trong ác mộng, thỉnh thoảng mê sảng giãy giụa. Người cô không ngừng run bần bật, cứ như đứa trẻ đang run trong nỗi sợ hãi tột cùng.

“ ... ”

Đầu Doãn Hạ Mạt lật qua lật lại trần trọc mãi không yên trên chiếc gối, vẻ mặt cô trông rất đau khổ, hình như cơn ác mộng ấy đáng sợ đến không gì sánh nổi, cô muốn tỉnh dậy, gắng sức để tỉnh lại...

“Hạ Mạt...”

Nắm lấy bàn tay nóng ran của cô, cái nóng hừng hực như than ở lòng bàn tay bỗng dưng khiến Âu Thần kinh hãi, nỗi đau khổ siết chặt trái tim làm anh nghẹt thở.

“Cậu đã làm gì cô ấy?!”

Bất thành linh quay đầu lại, Âu Thần cắn giận trừng mắt nhìn về phía Doãn Trùng bị bỏ quên đang yếu ớt xanh xao nơi góc phòng. Anh biết rằng, chỉ có Doãn Trùng mới có thể làm cô ấy tổn thương sâu sắc như vậy, bởi vì chỉ có Doãn Trùng mới là người cô ấy quan tâm nhất.

Còn anh...

Chẳng là gì cả...

Trong lúc lặng lẽ nằm trên giường mổ trong phòng tiền phẫu đợi ca phẫu thuật, bên cạnh chẳng có lấy một ai. Và khi đó, trừ người gây mê và bác sỹ ra, bên ngoài phòng phẫu thuật cũng không một người lo lắng chờ đợi anh.

Có lẽ...

Cô ấy thậm chí còn không để ý đến sự ra đi của anh.

Người cô ấy yêu thương chỉ có duy nhất là đứa em trai.

Chẳng qua chỉ vì cô yêu em trai mình quá sâu đậm và mãnh liệt, anh mới được trở thành người quan trọng như vậy. Nếu như không vì quả thận đó, có khi cô còn chẳng buồn nhìn đến anh thêm một lần.

Khoảnh khắc ấy.

Lòng Âu Thần đắng chát sự mâu thuẫn và giằng xé khiến anh như sắp phát điên.

Dùng một quả thận để ép buộc Doãn Hạ Mạt là hành vi ti tiện, nhưng, anh chỉ còn mỗi một cách duy nhất này để giữ được cô! Thế nhưng, khi Doãn Trùng biết được những việc này, phải chăng, ngay đến tia hy vọng mong mang cuối cùng này cũng bị tiêu tan...

Khi bác sỹ nói với Âu Thần rằng cuộc phẫu thuật bị hủy bỏ, anh lẳng lặng ngồi dậy, sự trống trải trong lòng như tuyết trong đêm đông phủ xuống từng lớp, từng lớp một.

Âu Thần những tưởng lòng mình sẽ dần giá băng.

Nhưng mà, nhìn thấy Doãn Hạ Mạt ngất lịm trong cơn sốt cao, Âu Thần mới biết được, anh hoàn toàn có thể chịu đựng được nỗi hiu quạnh buốt giá, nhưng về xanh xao yếu ớt và những cái run bần bật khổ sở của cô cứ giống như những lưỡi dao sắc nhọn cứa vào tim anh, đau đớn vô cùng. Âu Thần thà hứng chịu sự cô đơn lạnh buốt gấp trăm ngàn lần còn hơn phải chịu đựng ngồi nhìn Doãn Hạ Mạt đón đau khổ sở như thế này.

“Anh lại làm gì chị ấy thế?!”

Doãn Trùng chất vấn Âu Thần.

Sắc mặt cậu trắng bệch, đôi mắt anh lên sự ngang bướng cố chấp, hoàn toàn không giống với

Tiểu Trùng thông minh ngoan ngoãn thường ngày, có vẻ như cậu đã hạ quyết tâm, không ai có thể làm cậu thay đổi ý định được nữa.

“...”

Âu Thần mím chặt môi, để trả lời được câu hỏi rắc rối ấy, Âu Thần đã phải đợi thật lâu sau, anh nhìn Doãn Hạ Mạt đang nằm lịm trong cơn sốt, nói giọng khàn khàn:

“Hãy cho là vì chị, em hãy chấp nhận phẫu thuật.”

Đối với Doãn Hạ Mạt, Tiểu Trùng như là tất cả thế giới này, Hạ Mạt có thể vì Tiểu Trùng mà làm bất cứ việc gì, chỉ cần Tiểu Trùng được sống vui vẻ mạnh khỏe. Chắc hẳn việc Tiểu Trùng cự tuyệt cuộc phẫu thuật đã phá tan hy vọng của Hạ Mạt nên cô mới gục ngã quá đột ngột như vậy.

“Em không cần thận của anh, sẽ không để chị vì quả thận ấy mà đánh mất cơ hội được hạnh phúc.”

Doãn Trùng gắng gượng đứng dậy, cậu nhìn trân trân đầy âu lo về phía Hạ Mạt, nhưng rồi cậu lại không dám nhìn thêm nữa, vì cứ nhìn thêm một giây phút nào là trái tim cậu như bị nung nấu trên lò than đỏ rực thêm giây phút ấy.

Doãn Trùng chậm chạp bước ra khỏi căn phòng.

Cậu thần thờ đứng giữa hành lang bệnh viện, sự mênh mông hiu quạnh khiến đầu óc cậu trống rỗng. Sức khỏe của chị trước nay vẫn rất tốt, chị sẽ khỏe lại thôi, cậu không được vì nhất thời hoang mang mà thỏa hiệp, chị sẽ mau chóng khỏe lại thôi mà...

Trong phòng bệnh, Trân Ân đã sớm bị mọi người bỏ quên nơi góc phòng. Cô ngơ ngác nhìn về phía Doãn Trùng đi ra rồi lại ngơ ngác nhìn Âu Thần đang đứng trước giường của Hạ Mạt, mắt cô cứ đỏ hỏ, vết nước mắt lăn dài trên má chưa kịp lau khô, trông cô thảm cùng cực.

Tất cả mọi việc xảy ra trong hai ngày nay đã làm đầu óc cô hoàn toàn hỗn loạn, cô không còn phân biệt được cái nào là đúng, cái nào là sai nữa, hình như trên thế gian này chẳng có gì là hoàn toàn đúng hoặc sai cả, chỉ có đau khổ bọp nghẹt tim cô khiến nước mắt cứ thế trào ra.

Một lúc rất lâu.

Âu Thần đứng im lặng lạ thường.

Trong đêm đen vắng lặng, nơi đáy mắt vô hồn lạnh lẽ, tấm lưng thẳng cứng đờ, dường như anh đang tự nói với chính mình, anh không làm gì sai cả, anh không phải hối hận! Tuy nhiên, những ngón tay nóng ran gầy guộc của Doãn Hạ Mạt đang khẽ run vì sốt cao, như những ngọn lau sậy bên bờ hồ đang lung lay trước gió, làm đứt gãy sợi dây thần kinh cứng cỏi cuối cùng của anh.

Cơn sốt cao trước sau vẫn không thuyên giảm tí nào.

Mặc cho Âu Thần hằng đêm mời các vị thầy thuốc giỏi nhất trong nước đến điều trị cho Doãn Hạ Mạt, mặc cho các bác sĩ đã nghĩ đủ mọi cách, đã thử hết các loại thuốc tiêm, gắng thử các phương pháp vật lý để hạ sốt cho Hạ Mạt, thế nhưng thân nhiệt cô mấy lần đã vượt quá 40 độ, cơ thể cô bị đầy đọa trong cơn sốt cao trở nên xanh xao và tiều tụy đi trông thấy.

Đã sang ngày thứ ba.

Các bác sỹ bất đắc dĩ phải nói cho Âu Thần biết, Hạ Mạt sốt do bị cảm lạnh và đã phát triển thành viêm phổi cấp tính.

Chiếc gối trắng tinh.

Cổ tay bị cầm ống truyền dịch, Hạ Mạt mê sảng giụa giụa một cách vô thức, đôi mày nhíu chặt không yên, hàng mi đen nhánh cứ run run trên gương mặt nhợt nhạt, nhưng gò má lại ửng đỏ khác thường, như ngọn lửa đón đau đang bùng cháy dữ dội muốn thiêu rụi cô thành tro tàn!

...

...

“... nhất định là phải tiến hành phẫu thuật thay thận ngay, nếu không... căn cứ vào tình trạng sức khỏe của cậu ấy hiện giờ khó có thể qua nổi ba tháng... là chưa có cách nào tìm được nguồn thận thích hợp... nhóm máu B, RH âm tính là nhóm máu hiếm, tìm được nguồn máu tương thích vốn đã khó khăn lắm rồi, bây giờ muốn tìm được nguồn thận vừa có nhóm máu tương thích vừa có các chỉ tiêu khác cũng phải thích hợp lại càng khó khăn hơn...”

“Đã tìm được một người có thận phù hợp về mọi phương diện. Nhưng người đó vẫn chưa quyết định là có cho thận hay không...”

...

“Người ấy tên là Âu Thần.”

...

...

“Lấy tôi, tôi sẽ cho Tiểu Trùng thận.”

...

“Cho dù một giây sau anh biến mất trên thế gian này... em vẫn nhất quyết lấy anh ta sao...”

...

...

Giữa giụa một cách đau đớn, ngọn lửa nóng rực đang hùng hực bủa vây lấy cô, sai rồi ư? Cô đã sai từ đầu chí cuối rồi, mắt nhắm nghiền, cổ họng như bị cơn ác mộng bóp nghẹt. Đôi môi nứt nẻ liên tục nói những câu chữ mơ hồ trong cơn mê sảng. Người co giật từng cơn...

...

...

“... Dù có tiến hành phẫu thuật ghép thận, cũng vẫn có thể có biến chứng của các cơ quan nội tạng... cô nên có sự chuẩn bị tâm lý...”

...

“Doãn Hạ Mạt, cô đã đặc ý chưa? Anh ấy có thể tự sát vì cô... đã dùng lưỡi dao cắt cổ tay mình...”

...

“Cho nên anh Lạc Hi chết cũng được sao... anh Lạc Hi đã vì đám cưới này mà tự sát! Anh ấy còn đang nằm cấp cứu trong bệnh viện! Chị không sợ anh ấy chết thật sao?!”

...

“Còn anh Âu Thần... vì em, phải cắt đi một quả thận, ảnh hưởng đến sức khỏe cả quãng đời về sau của anh ấy... vì một mình em mà phải hy sinh nhiều người thật như vậy sao...”

...

“Nhưng, em sẽ không đồng ý tiếp nhận phẫu thuật đâu... Chị, bất luận chị nói cái gì... em đều... tuyệt đối không... tiếp nhận phẫu thuật...”

...

...

Từ sáng sớm tinh mơ đến lúc tối mịt, Doãn Hạ Mạt cứ run bần bật, hôn mê trong cơn sốt cao, gương mặt cô nhợt nhạt, hàng mi đen nhánh, cô như đứa trẻ run rẩy giữa giã mà không ai giúp được, hình như cũng chẳng còn tí sức lực nào nữa, hình như sự tuyệt vọng đã khiến cô hoàn toàn buông xuôi...

“Mẹ ơi...”

“Mẹ ơi...”

Âu Thần đã ở bên Doãn Hạ Mạt từng phút từng giây, bỗng nghe được câu nói rất rõ ràng này, anh liền chộp lấy đôi tay nóng ran run bần bật của cô. Nỗi đau xiết nơi đáy mắt tối sầm, nhìn dáng vẻ cô mê sảng đau đớn khổ sở, nỗi lo sợ tính mạng cô có thể bị cướp đi bất cứ lúc nào cứ như từng đợt sóng thần dồn dập xoáy mạnh vào lồng ngực khiến anh quặn thắt!

“Anh hứa với em...”

“Hạ Mạt...”

“Chỉ cần em khỏe lại... muốn anh làm gì cũng được...”

Nắm chặt tay Doãn Hạ Mạt, Âu Thần áp má vào lòng bàn tay nóng rực của cô, tấm lưng khắc khoải cô đơn gượng dậy trong ánh sáng chạng vạng đang khẽ run lên.

***

Doãn Trùng không thể túc trực trong phòng chị mãi được, cậu không thể đứng đó gương mặt nhìn dáng vẻ đau đớn trong cơn sốt không thuyên giảm ấy, sự giãy vò ấy sẽ buộc cậu phải chấp nhận phẫu thuật, cậu những mong sao chị sẽ mau chóng khỏe lại!

Nhưng, cách đó chẳng khác gì uống rượu độc để giải khát...

Cách đó có lẽ sẽ giúp cho bệnh tình chị thuyên giảm mà tạm thời khỏe lại, còn sau đó, chị sẽ phải mất đi cơ hội hạnh phúc...

Lý trí Doãn Trùng bảo không, nhưng hình ảnh chị lịm trong cơn sốt như đang xâu xé tâm trí cậu, sự mâu thuẫn tốt độ trong lòng khiến cậu chẳng thể ở lại với chị thêm phút giây nào nữa. Doãn Trùng nhờ Trần Ân hỏi thăm bệnh viện mà anh Lạc Hi đang nằm, cậu biết được anh Lạc Hi vẫn hôn mê bất tỉnh, cậu bèn tới đó luôn.

“Anh Lạc Hi...”

Doãn Trùng sợ sệt nhìn dáng người xanh xao đang nằm trước mặt mình, khắp người là đủ loại ống dây lằng nhằng.

Đó là anh Lạc Hi sao?

Dù là anh Lạc Hi trong ký ức lúc còn bé thơ, hay sau này lớn lên mới gặp thì vẫn luôn hòa nhã lịch thiệp như thế. Anh Lạc Hi luôn luôn mỉm cười, có vẻ không vương bận gì cả, cứ hoàn hảo như một thiên sứ, dù có phải chịu ảm ức gì, thì anh sẽ chỉ thoáng cười và xem như gió thoảng mây bay.

Thế nhưng...

Thế nhưng anh lại chọn cách tự kết liễu đời mình...

“Xin lỗi anh...”

Doãn Trùng thì thầm với Lạc Hi đang hôn mê. Anh rất yêu chị Hạ Mạt, nên mới chọn cách tự vẫn trong nỗi nhớ nhung tuyệt vọng sau khi chị bỏ đi, nhưng ngay trong thời khắc chọn lấy cái chết, chắc cũng khó mà hững hờ nỗi đón đau tuyệt vọng trong lòng.

“... xin anh đừng oán hận chị... không phải là lỗi của chị đâu... tất cả đều là vì em... chị mới chọn cách làm đó thôi...”

Cánh cửa phòng bệnh khẽ mở ra.

Đột nhiên nghe thấy phía trong có âm thanh vọng ra, tay Khiết Ni run run chết lặng trên nắm đấm cửa, cô nghe ngóng, cô kinh hãi ngẩng đầu lên, bắt gặp vẻ mặt cũng đang kinh ngạc của Thẩm Tường.

“... là vì em, chị ấy mới chịu lấy anh Âu Thần..., Âu Thần dùng thận của anh ấy để trao đổi, chỉ khi chị ấy ấy kết hôn với Âu Thần, anh ta mới đồng ý hiến thận cho em...”

“... cho nên, cuộc hôn nhân đó chỉ là một cuộc giao dịch...”

Thẩm Tường nghe thấy mà kinh hãi chết lặng ngoài cửa, cô không dám tin vào tai mình nữa, từng nhịp trống vang lên trong lòng, cô không rõ đây là cảm giác gì.

“Em muốn...”

“... chị rất yêu anh... nếu không chị đã không hay mỉm cười với anh như vậy... bằng không sau nỗi lần gặp anh, chị sẽ không phải đau khổ... anh Lạc Hi, chị đã quên chôn chặt tâm tư tình cảm

của mình vào nơi sâu thẳm nhất của trái tim rồi, chị thường không tâm sự gì cả...”

Nỗi đau trong lòng Doãn Trùng đẳng chất.

Nhìn Lạc Hi nằm trên giường không có lấy một chút sinh khí giống như chị mình, từng từng lớp lớp băng trắng toát quấn trên cổ tay Lạc Hi, cậu hít một hơi thật sâu, khẽ nói:

“Anh Lạc Hi... Nếu anh vẫn yêu chị ấy, thì hãy mau khỏe lại đi... anh biết không... chị ấy ốm rồi, ốm nặng lắm, đang hôn mê bất tỉnh như anh đây...”

“Bíp...”

“Bíp...”

Chiếc máy theo dõi điện tim phát ra tiếng kêu đơn điệu, những đường báo hiệu nhịp tim gấp khúc dao động. Lạc Hi lặng im nằm trên giường, anh gầy đi nhiều lắm, đôi môi trắng nhợt, da trắng bệch gần như trong suốt, anh tựa như chàng hoàng tử đang chìm sâu trong giấc ngủ, và nàng công chúa có khả năng đánh thức anh thì vẫn chưa đến.

“Chị luôn phải vật lộn với cuộc sống... tuy chị vẫn luôn kiên cường như một cây đại thụ... nhưng chị cũng biết mệt, chị cần phải được nghỉ ngơi...”

“Có lẽ em không thể kể bên chị lâu hơn được nữa...”

“Anh Lạc Hi... xin anh hãy tỉnh dậy nhanh một chút đi... những tháng ngày sau này, nhờ anh hãy chăm nom chị ấy giúp em... có được không...”

Lâu thật lâu sau.

Doãn Trùng gắng sức đứng lên, cậu chăm chú nhìn Lạc Hi đang hôn mê lần cuối rồi xoay người đi ra hướng cửa phòng bệnh.

Ngoài cửa.

Khiết Ni đứng ngậy người chờ đợi nhìn Doãn Trùng đang từ từ bước ngang qua mặt mình. Khiết Ni há hốc miệng muốn hỏi cho rõ ngọn ngành tất cả mọi chuyện là như thế nào, nhưng sắc mặt đau khổ trắng bệch của Doãn Trùng khiến cô không còn dám bước tới cất tiếng hỏi.

Thẩm Tường cứng đờ người đứng trước đầu giường Lạc Hi đang nằm.

Nhất thời cô không tài nào lý giải được những gì vừa nghe thấy, những lời ấy nghe thật khó tin, làm đảo lộn tất thấy nhận biết của cô.

Còn Lạc Hi thì sao?...

Liệu anh có nghe thấy không?...

Đêm đã khuya.

Âu Thần vẫn kê bên giường Doãn Hạ Mạt, đã mấy ngày đêm liền anh không nghỉ một chút nào, râu ria mọc tua tủa. Từ chối sự giúp đỡ của y tá, anh tự tay đắp khăn ướt lên trán cô, cô giãy giụa trong hôn mê, kêu la gì đó một cách hoảng loạn, anh luống cuống ấn giữ chiếc khăn

ướt, không cho nó tuột khỏi trán cô.

Thân nhiệt cô vẫn rất cao.

Như một trận cháy khủng khiếp không cách nào dập tắt được.

“Hạ Mạt...”

Những ngón tay nhìn thấy rõ từng đốt đang run nhẹ khẽ vuốt lên đôi má vừa đỏ bừng vừa nhợt nhạt của cô, cảm giác nóng ran ấy giống như hơi thở tuyệt vọng đang xâm chiếm trong cơ thể cô, và nỗi tuyệt vọng ấy, lại giống như ngón tay anh đâm xuyên vào đáy lòng mình từng chút một, sâu xé tim anh từng li từng tí.

Rốt cuộc thì anh vẫn thua...

Những ngón tay Âu Thần nắm lại cứng đờ.

Mỗi khi ở trước mặt Doãn Hạ Mạt, anh đều phải thua một cách hồ đồ xấu hổ. Mặc dù hạnh phúc đã nằm trong tay nhưng anh vẫn cứ thua cuộc. Hạ Mạt đã là vợ anh, anh đã có thể mãi mãi ở bên cô, chăm sóc cô, mang đến cho cô hạnh phúc, không ai có quyền chia lìa anh và Hạ Mạt!

Nhưng...

Nhìn dáng vẻ đau khổ của Doãn Hạ Mạt trong lúc hôn mê, anh biết một lần nữa, mình lại thua. Tất cả nỗ lực cố gắng của anh, những hạnh phúc mà anh đã không từ bất kỳ thủ đoạn khổ sở nào để giành lấy, đã không chịu nổi một cú sốc như vậy...

“Aaa...”

“Aaa!!!”

Trên giường bệnh, Doãn Hạ Mạt mê man cự quậy, lời nói mê sáng theo những cơn nóng dồn dập ập tới. Đột nhiên Doãn Hạ Mạt mở to đôi mắt!

“Hạ Mạt!”

Âu Thần không dám tin vào mắt mình, anh vừa mừng vừa lo cúi người xuống, những ngày qua, cô chưa tỉnh lại dù là trong thoáng chốc, dẫu rằng có những lúc cơn sốt ngẫu nhiên giảm một chút nhưng cô vẫn mê man bất tỉnh.

“Mẹ ời...”

Ngước mắt rã rời nhìn lên trần nhà, chiếc khăn hạ sốt lúc nãy bị cô giầy giụa hất văng ra một bên, Doãn Hạ Mạt thở dốc, những giọt mồ hôi bắt đầu rịn ra khắp trán, từ cơn mộng mị đáng sợ, Hạ Mạt bừng tỉnh, trí óc cô vẫn rối loạn trong mớ hỗn độn.

“Em...”

Sự xúc động dâng lên trong lồng ngực khiến Âu Thần nghẹn ngào, anh hít thở thật sâu để tự trấn tĩnh mình trong niềm vui khôn Trần Ân, giọng Âu Thần khàn khàn:

“Em thấy thế nào? Anh gọi bác sỹ đến ngay nhé!”

“Mẹ ời...”

Lồng ngực Doãn Hạ Mạt phập phồng dữ dội, dường như trong cơn hoảng loạn, tinh thần cô đang thăng thốt quở quạng trong hư không để tóm lấy cái gì đó. Âu Thần vội vàng nắm lấy tay Hạ Mạt, thế là, cô đưa ánh mắt mỗi một từ trần nhà xuống người anh.

Doãn Hạ Mạt nhìn Âu Thần ngơ ngác.

Hai hàng nước mắt lặng lẽ tuôn rơi nơi khóe mi, rơi gấp gấp xối xả, rồi cô chợt òa khóc, khóc nức nở như đứa trẻ lên ba.

“Mẹ ơi...”

“Mẹ ơi...”

“Hạ Mạt! Hạ Mạt!”

Âu Thần lòng đau tột độ, tiếng khóc của Doãn Hạ Mạt khiến anh không thể chịu đựng nổi, vào lúc này anh ước ao mình có thể dùng mọi thứ để trao đổi với ông trời để có thể thay cô chịu đựng tất cả những đau khổ.

“Mẹ ơi...”

“Tiểu Trùng... sắp chết rồi...”

Doãn Hạ Mạt khóc tấm tức, khóc đến nỗi toàn thân run lên bần bật, nước mắt tuôn rơi từng dòng, từng dòng, cô cuống cuống sợ hãi như một đứa bé con, hoảng hốt khóc thét lên:

“Hãy cứu lấy Tiểu Trùng... mẹ ơi... con xin mẹ... hãy cứu lấy Tiểu Trùng... không có Tiểu Trùng con biết làm sao đây... mọi người đều bỏ đi cả... bỏ con lại một mình... con sợ lắm... mẹ ơi... cứu con... cứu Tiểu Trùng...”

“Tiểu Trùng sẽ không chết.”

Bàn tay Doãn Hạ Mạt bám chặt tay Âu Thần, nắm rất chặt như một người đang cận kề cái chết. Âu Thần trầm lắng nhìn gương mặt đầm nước mắt của Hạ Mạt, anh nói bằng giọng khan khan:

“Anh bảo đảm với em! Tiểu Trùng sẽ không chết.”

“Tại sao phải trừng phạt Tiểu Trùng?... Là lỗi của em mà... tất cả những việc sai trái đều do em làm cả...”

Nước mắt lấm lem trên mặt Doãn Hạ Mạt, đôi má cô nhợt nhạt nhưng gò má ửng đỏ, đôi mắt cô đỏ đẫm, bầu trời đỏ rực như lửa cháy, màn sương phủ trắng xóa, bóng hình mẹ thoát ẩn thoát hiện, Hạ Mạt ra sức níu lấy mẹ, đừng đi, chỉ có mẹ, chỉ có mẹ mới cứu được cô thôi!

“... Mẹ ơi... con đã làm rất nhiều việc sai trái... nếu ngay từ đầu con kiên quyết không để bố Doãn nhận nuôi Lạc Hi... không... nếu lúc đó con giữ Lạc Hi lại... Tiểu Trùng đã không bị ốm... đã không phải đi viện... đã không có tai nạn xảy ra...”

“... nếu con không giận lây sang Âu Thần... nếu con không ra sức hãm hại anh ấy... thì đã không bị bắt giữ... Tiểu Trùng cũng không bị dầm mưa... để rồi sức khỏe của nó bị ảnh hưởng trở nên tồi tệ...”

“Mẹ nhìn xem... mẹ ơi... đều là lỗi của con cả... nhưng tại sao... người bị trừng phạt lại là Tiểu Trùng... mà không phải là con... họ phạt sai rồi... mẹ ơi... con cầu xin mẹ... mẹ ở trên thiên đàng... mẹ hãy nói với họ... người đáng chết là con mới phải... chứ không phải là Tiểu Trùng... không phải Tiểu Trùng...”

“Hạ Mạt, tỉnh lại đi!”

Âu Thần xót xa ôm đôi vai run bần bật của Doãn Hạ Mạt muốn đánh thức cô. Doãn Hạ Mạt lại vẫn như đang chìm trong cơn ác mộng kinh hoàng, nước mắt cô rơi lã chã thấm ướt bờ vai anh. Âu Thần trước giờ chưa từng thấy Hạ Mạt như vậy, cơn sốt đang hành hạ khiến cô hoàn toàn suy sụp, sau chiếc mặt nạ bình thản đến lạnh lùng ấy, Doãn Hạ Mạt yếu đuối khác nào một đứa bé...

“Tiểu Trùng sẽ không chết! Em có nghe thấy không? Anh đảm bảo với em, Tiểu Trùng sẽ không chết!”

Âu Thần ôm chặt lấy đôi vai Doãn Hạ Mạt không ngừng thì thầm, toàn thân Doãn Hạ Mạt nóng ran như lửa, nước mắt từ đôi má cứ tuôn rơi xuống cổ, lạnh ngắt, Hạ Mạt vẫn không ngừng run rẩy, như thể không nghe thấy anh đang nói gì.

“Anh...”

Trên vai Âu Thần, đột nhiên Hạ Mạt nói một cách run sợ:

“Anh cũng chết rồi sao?...”

Doãn Hạ Mạt yếu ớt đẩy Âu Thần ra, cô hoảng hốt nhìn anh, ánh mắt đầy điên dại, nhưng nơi đáy mắt lại phát ra thứ ánh sáng khác thường như nhìn xuyên thấu người anh, nhìn đến một nơi nào đó rất xa xăm.

“... Xin lỗi... em không biết là anh sẽ tự sát... em cứ ngỡ... anh sẽ hận em... sau đó... sẽ quên em đi...”

“Lạc Hi...”

“Anh chết rồi có đúng không... cho nên... đến nhìn em lần cuối... anh không đau sao... cứ cho là rất hận em... nhưng nếu làm vậy... nhất định là đau lắm phải không...”

Nước mắt lặng lẽ rơi...

Trên đôi má nhọt nhọt của cô như thiên hà vụn vỡ.

“Em không biết... em thật không biết... anh sẽ chọn cái chết để trừng phạt em... sao lại tàn nhẫn đến vậy...”

Doãn Hạ Mạt phá lên cười lạc cả giọng.

“Cho nên... Lạc Hi... đây là sự trừng phạt đối với em... đúng không... em vì Tiểu Trùng mà làm tổn thương đến anh... nên ông trời muốn cướp Tiểu Trùng đi... để trừng phạt em...”

Doãn Hạ Mạt nhắm mắt lại, hàng mi đen nhánh lung linh thấm đẫm lệ, đôi má xanh xao ửng đỏ lạ thường, Doãn Hạ Mạt bắt đầu ho dữ dội, lồng ngực cũng phập phồng theo cơn ho dữ dội đó, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi.

“Vậy thì, em đang trừng phạt anh đó sao?!”

Âu Thần kêu lên sầu thảm, nỗi đau xót cuộn trào tận đáy lòng khiến anh quên mất cô đang nói mê trong cơn sốt cao. Âu Thần siết chặt lấy đôi vai Doãn Hạ Mạt, ép cô mở to mắt ra, anh gào thét như con thú trước khi chết đang giãy giụa lần cuối.

“Là vì anh đã dùng hôn nhân để ép buộc em, không đồng ý ghép thân cho Tiểu Trùng ngay nên mới xảy ra mọi chuyện như vậy! Chuyện Lạc Hi tự sát, Tiểu Trùng từ chối làm phẫu thuật, tất cả đều do sự ích kỷ của anh! Cho nên em đang trừng phạt anh có phải không?!”

Âm thanh bên tai dần làm cô cứng đờ, tựa hàng trăm mũi kim xuyên toạc vào trong bầu trời rực lửa và mù sương, làm xuất hiện một kẽ hở cả trong cơn ác mộng lẫn ngoài thực tại.

Doãn Hạ Mạt ngơ ngác nhìn Âu Thần.

Từng tiếng gọi nhỏ đều ẩn chứa nỗi đau của Âu Thần, ánh mắt hoảng loạn mỗi một của Doãn Hạ Mạt đã dần định hình lại, cô ngơ ngác nhìn Âu Thần, toàn thân lúc nóng lúc lạnh, trống ngực cô đập thình thịch, như trong giấc mơ không thể thức tỉnh, Hạ Mạt nghe không rõ những gì Âu Thần đang nói, nhưng nỗi đau sâu thẳm trong lòng Âu Thần khiến cô cảm thấy xót xa.

“Ích kỷ...”

Lệ nhòa ướt mi, Doãn Hạ Mạt ngơ ngác nhìn Âu Thần, cô mấp máy đôi môi nức nẻ khe khẽ nói:

“Vẫn còn... người ích kỷ hơn em ư? Vì Tiểu Trùng... có thể hi sinh những người còn lại... biết rõ là sẽ làm tổn thương Lạc Hi... biết rõ là cuộc hôn nhân như vậy... chỉ mang đến cho anh những nỗi đau... biết rõ dù có làm phẫu thuật thì Tiểu Trùng vẫn sẽ lìa xa em... em vẫn lấy quả thận của anh...”

“Anh không quan tâm...”

Âu Thần mím chặt môi, anh lặng nhìn những giọt nước mắt lăn dài trên má Doãn Hạ Mạt, lúc này đây, liệu những giọt lệ ấy có đang rơi vì anh không? Dù có đang trong cơn sốt cao thì sâu thẳm trái tim cô vẫn còn có một chỗ đứng nho nhỏ nào dành cho anh, có đúng không?

Như thế...

Cũng là đã có chút dư vị của hạnh phúc rồi...

“Em không có lỗi... lâu nay người có lỗi vẫn là anh... Hạ Mạt, là vì anh quá ao ước có được em... vì anh đã nắm giữ quá chặt mới khiến em đau đớn đến thế này...”

Trong phòng bệnh.

Đêm đen thăm thẳm bao trùm lên thân hình hai người trên chiếc giường bệnh.

Âu Thần nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ còn vương trên má Hạ Mạt.

Sau đó, Âu Thần khẽ ôm Doãn Hạ Mạt vào lòng, anh không còn ôm chặt Hạ Mạt như trước nữa, mà là rất khẽ, khẽ đến nỗi Hạ Mạt chỉ cần vùng một cái là có thể thoát ra dễ dàng.

Chỉ có điều Hạ Mạt chẳng còn chút sức lực nào nữa, cô mệt mỏi tựa vào vai Âu Thần, người chột nóng chột lạnh, như có màn sương dày đặc tràn ngập người cô, lại như biển lửa ngùn ngụt

cháy vây quanh lấy cô, cô hoàn toàn suy kiệt, trong đầu hiện đi hiện lại những lời Tiểu Trùng đã từng nói với cô...

...

...

“Cho nên anh Lạc Hi chết cũng được sao... anh Lạc Hi đã vì đám cưới này mà tự sát! Anh ấy còn đang nằm cấp cứu trên giường bệnh! Chị không sợ anh ấy chết thật sao?!”

...

“Còn anh Âu Thần... vì em, phải cắt đi một quả thận, ảnh hưởng đến sức khỏe cả quãng đời về sau của anh ấy... vì một mình em mà phải hy sinh quá nhiều người thật như vậy sao...”

...

“Nhưng, em sẽ không đồng ý tiếp nhận phẫu thuật đâu... Chị, bất luận chị nói cái gì... em đều... tuyệt đối không... tiếp tục nhận phẫu thuật...”

...

...

Có lẽ...

Như vậy cũng tốt...

Tiểu Trùng sẽ không phải cô đơn...

Mẹ sẽ không phải cô đơn...

Lạc Hi cũng không phải cô đơn...

Trên đôi vai Âu Thần, Hạ Mạt lại ngất đi, đôi mắt cô nhắm nghiền, sắc mặt vẫn nhợt nhạt, màu đỏ trên má làm người ta phát sợ, cứ như là toàn bộ mạng sống cô đang bị thiêu đốt trong đó, đến lúc ngọn lửa tắt đi, có lẽ sinh mạng cô cũng sẽ như tro tàn nhẹ nhàng bay tan trong gió...

Chỉ cần cô cũng chết...

Sẽ được ở bên cạnh họ mãi mãi...

Chỉ cần...

Âu Thần thì sao?...

Một mình anh...

***

Cánh cửa phòng bệnh khê khàng khép lại, tiếng chân văng vẳng trên dãy hành lang, Âu Thần âm thầm bước đi, trên gương mặt không lộ biểu cảm gì, chỉ có đôi môi đang mím chặt và ánh mắt u buồn.

Trên chiếc ghế dài.

Có một bóng hình đơn độc.

Doãn Trùng nhìn chết trân xuống mặt đất, hai tay yếu ớt tóm tóc trên đầu. Doãn Trùng không biết bây giờ phải làm gì, dường như ông trời đang trêu ngươi cậu vậy, buộc cậu phải lựa chọn để chị mãi chìm trong cơn sốt cao hay hạnh phúc sau này của chị, cậu phải chọn lựa sao cho đúng đây?...

Bước chân dừng lại trước mặt Doãn Trùng.

“Nhờ cậu giúp anh chăm sóc cô ấy vài tiếng”, Âu Thần nói khẽ.

Doãn Trùng hơi giật mình, chầm chậm ngược đầu lên, Doãn Trùng không ngạc nhiên việc Âu Thần mấy hôm nay không rời chị nhưng nay cũng muốn bỏ đi, điều kinh hãi chính là Âu Thần lại dám nhờ cậu chăm sóc chị mình. Đó là chị của cậu, dù Âu Thần không nói, cậu cũng sẽ...

Đột nhiên, tim Doãn Trùng đau nhói.

Cậu quên mất, bây giờ Âu Thần đã là chồng của chị, là người “gần gũi” nhất của chị...

“Vâng.”

Doãn Trùng trộm nhìn Âu Thần, cái dằm trong tim mỗi lúc một đâm sâu. Âu Thần đã túc trực bên chị liên tiếp mấy ngày nay, anh gầy ốm và tiêu tụy đi nhanh chóng. Từ trước đến nay, tình cảm của Âu Thần dành cho chị luôn rất sâu đậm, Doãn Trùng biết điều này từ khi còn rất nhỏ.

Nếu không phải dùng việc phẫu thuật ghép thận để trao đổi lấy cuộc hôn nhân, Doãn Trùng sẽ chúc phúc cho Âu Thần và chị, cậu rất hài lòng khi tình yêu của Âu Thần dành cho chị bao lâu nay đã có kết thúc tốt đẹp.

Nhưng...

Nhìn bóng dáng Âu Thần lặng lẽ tan biến nơi đầu dãy hành lang, cái bóng dáng thầm lặng đơn độc ấy khiến Doãn Trùng đau khổ như không còn hơi thở.

Trong phòng bệnh.

Doãn Hạ Mạt vẫn chìm sâu trong hôn mê, cơn sốt cao khiến cô trở mình vật vã không yên, miệng vẫn thốt ra những lời nói mê sảng mơ hồ. Có điều cô cũng đã bớt giãy giụa đi rất nhiều, như đã vứt bỏ được thứ gì đó, vệt nước mắt vẫn còn mờ mờ trên mặt.

Doãn Trùng lo âu chờ đợi bên giường bệnh.

“Chị...”

Doãn Trùng đưa ngón tay run run gạt đi nước mắt còn vương trên khóe mi chị, sau đó, nước mắt cậu âm thầm nhỏ giọt.

“...rốt cuộc phải làm như thế nào đây...”

Cùng trong đêm đen ấy.

Nước truyền dịch trong bình đang nhỏ từng giọt.

Lạc Hi nằm im lặng, những ngón tay nhợt nhạt yếu ớt đặt trên tấm ga trắng toát, như là đã chết, nhưng vì nhờ vào chiếc máy hô hấp, lồng ngực anh mới khẽ phập phồng yếu ớt.

“Hôm nay em trai Hạ Mạt đến thăm anh đấy...” Thẩm Tường trầm ngâm nhìn Lạc Hi, “...những gì cậu ấy nói chắc anh nghe cả rồi... vậy tại sao anh vẫn chưa tỉnh lại...”

“Cậu ấy bảo người mà Hạ Mạt yêu là anh.”

“Cậu ấy bảo cuộc hôn nhân đó chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch của Hạ Mạt và Âu Thần...”

“Cậu ấy nhờ anh sau này chăm sóc cô ấy...”

Xanh xao và im lìm.

Lạc Hi dường như chẳng nghe thấy điều gì ở thế giới bên ngoài, chỉ có nước trong chai truyền dịch lặng lẽ nhỏ từng giọt.

“...được đấy, anh không tỉnh dậy thì cũng tốt thôi...” Thẩm Tường nói một cách nhạt nhẽo, “nghe nói Doãn Hạ Mạt cũng ngã bệnh rồi, sốt cao mấy ngày liền không thuyên giảm... có lẽ cô ra đã hối hận vì anh tự sát... nếu anh cứ một mực không tỉnh dậy... có thể bệnh của cô ta sẽ không bao giờ khỏi được...”

“Em nghĩ... anh hận cô ta nhiều lắm...”

“Vậy thì hãy để cô ta rời khỏi thế giới này cùng anh nhé...”

Màn đêm đen kịt.

Hạ Mạt ngất lịm trong cơn sốt cao.

Doãn Trùng dùng khăn lạnh dịu dàng lau trán cho cô, lau khắp người cô một cách nhẹ nhàng êm ái.

Một vầng trăng nhạt màu.

Thẩm Tường mệt mỏi thiếp đi bên giường bệnh.

Trên chiếc ga giường trắng tinh.

Như là bị cơn gió thoảng qua, ngón tay Lạc Hi vô thức khẽ nhích một cái.

***

Khoảng mười giờ sáng hôm sau.

Âu Thần về đến bệnh viện.

“Em không muốn làm phẫu thuật ghép thận là vì không muốn dùng hôn nhân của Hạ Mạt làm vật trao đổi, đúng không?” Hình như lại một đêm không ngủ, râu trên cằm Âu Thần xanh thẫm, anh nhìn xoáy vào Doãn Trùng.

“...”

Doãn Trùng im lặng hướng ra ngoài cửa sổ.

“Đây là đơn xin ly hôn anh đã ký sẵn.”

Một tờ giấy mỏng manh xuất hiện trước mặt Doãn Trùng, vết mực đen của chữ ký dưới ánh mặt trời buổi sớm, Doãn Trùng ngẩng đầu một cách kinh ngạc, giọng nói Âu Thần trầm khàn trong không khí:

“Chỉ cần em đồng ý làm phẫu thuật, từ nay phần đơn ly hôn này sẽ do em nắm giữ, cuộc hôn nhân của anh và Hạ Mạt có thể chấm dứt bất cứ khi nào em muốn...”

CHƯƠNG 9

“Nếu không còn vấn đề gì nữa, mời em kí vào tờ đơn này.”

Âu Thần đặt đơn ly hôn lên chiếc tủ đầu giường bệnh của Doãn Trùng, sau đó lấy thêm một phần hồ sơ đưa đến trước mặt Doãn Trùng. Doãn Trùng nhìn thấy mấy chữ lớn in đen trên hồ sơ “Đơn đồng ý cấy ghép thận”.

“Không...”

Doãn Trùng lắc đầu quày quạy.

“Em còn yêu cầu gì nữa à?” Âu Thần nhìn Doãn Trùng chăm chăm, “Nói đi, chỉ cần em đồng ý chấp nhận cuộc phẫu thuật này, bất kể là yêu cầu gì cũng được”.

“Tại sao?” Doãn Trùng nhìn Âu Thần, “Anh đã làm nhiều chuyện như vậy tất cả chỉ vì muốn được ở bên chị Hạ Mạt, không đúng sao? Tại sao phải kí vào đơn ly hôn? Tại sao dù có phải như thế nào anh vẫn cứ muốn cho em quả thận?”

Âu Thần im lặng không nói gì.

“Không, em sẽ không đồng ý phẫu thuật.” Hồi lâu Doãn Trùng hạ giọng nói, “Em không thể lấy đi thận của anh, lại buộc anh mất luôn cả chị, như vậy là quá không công bằng đối với anh. Nếu chị biết được... chị cũng sẽ không yên đâu...”.

“Nếu vậy, em muốn nhìn cô ấy chết đi sao?”

“Chị sẽ không chết!” Như bị đâm một nhát, Doãn Trùng nói một cách run sợ, “Chị chỉ bị cảm sốt thôi, chị sẽ khỏi lại rất nhanh... rất nhanh thôi mà!”

“Em biết rõ em có ý nghĩa thế nào đối với cô ấy! Em biết rõ cô ấy vì sao mà lâm trọng bệnh!” Giọng nói khản đặc lộ rõ nỗi đau dần vắt trong thâm tâm Âu Thần, toàn thân anh căng như sợi dây cung có thể bị đứt bất cứ lúc nào, “Nếu em thực sự thương yêu cô ấy, việc duy nhất em có thể làm là chấp nhận phẫu thuật, khỏe mạnh trở lại và phải khỏe mạnh mãi mãi để ở bên cạnh mà chăm sóc cô ấy! Những việc khác thì không cần em phải phiền lòng đâu.”

“Ký đi!”

Dúi cây bút vào tay Doãn Trùng, Âu Thần mím chặt môi, những tia lửa hận nơi đáy mắt khiến Âu Thần trong có vẻ cực kì nguy hiểm.

“Không...”

Sự áy náy và nỗi bất an trong lòng khiến Doãn Trùng vẫn không thể quyết định được, cậu đặt bút qua một bên.

“...”

Nhìn Doãn Trùng do dự khó quyết, Âu Thần hít thở thật sâu để kiềm nén tình cảm của mình, anh nói một cách vừa kiên định vừa từ tốn:

“Hãy cho là anh đang cầu xin em, em kí tên đi, xin em hãy chấp nhận quả thận của anh, xin em... hãy cứu lấy Hạ Mạt!”

“Anh Âu Thần...”

Lời nói không che giấu được những nỗi đau làm cho Doãn Trùng ngây người ra sợ hãi. Từ bé đến lớn, Âu Thần mà cậu được biết luôn là người lạnh lùng cao ngạo, vậy mà giờ đây, người đang cúi đầu van xin cậu kia có đúng là Âu Thần không?

“Mọi nỗi đau của cô ấy đều do anh gây ra, việc trước mắt anh chỉ có thể làm được cho cô ấy, chỉ là hiến thận mà thôi.” Âu Thần nhắm mắt lại, giọng nói khàn khàn, “Còn đối với em, anh không muốn nghĩ tới việc xin em tha thứ, việc đó không cần thiết. Tuy nhiên anh hy vọng em sẽ cho anh cơ hội bù đắp cho cô ấy”.

Trong căn phòng là sự im lặng kéo dài. Âu Thần lại dúi mạnh cây bút vào tay Doãn Trùng, trong sức mạnh đó chứa cả sức ép kiên quyết. Doãn Trùng như bị cái gì đó cưỡng bách, cậu luống cuống đặt bút kí tên mình trên tờ đơn đồng ý phẫu thuật.

“Cảm ơn!”

Gương mặt căng thẳng của Âu Thần đã dần giãn ra, anh chớp lấy tờ đơn đồng ý phẫu thuật thật nhanh như sợ Doãn Trùng sẽ thay đổi quyết định, đi nhanh ra phía cửa.

Tiếng “cảm ơn” kia làm cho trái tim Doãn Trùng như bị cấu xé dữ dội! Tiếng “cảm ơn” chẳng phải lẽ ra cậu mới là người nên nói hay sao? Tại sao tất cả lại đảo lộn lên như vậy? Đối nhìn bóng dáng cao cao xơ xác của Âu Thần biến mất dần sau cửa, Doãn Trùng khẽ thầm thì:

“Anh Âu Thần, anh yêu chị nhiều lắm phải không?”

***

Nắng chiều tĩnh lặng trải dài trên khuôn mặt nhợt nhạt của Lạc Hi.

Đôi mắt anh chậm chậm hé mở.

Ánh mắt朦胧 nhìn trên trần nhà, Lạc Hi hoảng hốt như vừa trải qua một giấc mơ thật dài, anh không rõ lúc này anh đang chìm trong mơ hay những chuyện quá khứ kia mới là cõi mộng dày đặc sương mù.

...

...

“... anh có thể cầu xin em đừng lấy anh ta được không...”

...

“Nhưng... em thật cố chấp và lạnh lùng, giống như một bức tường băng không kẽ hở; từ trước đến nay em chẳng thể vì anh mà đổi ý bất cứ điều gì... Hạ Mạt, anh đến đây để làm gì... liệu em có vì anh mà không lấy Âu Thần, có được không?”

...

“... không có tác dụng gì đâu.”

Trong tiếng gió bị cây lá lay lắc làm vỡ toang ra, giọng nói của Hạ Mạt như tia sáng lạnh lẽo lóe lên chấm một nhát buốt giá.

“Bởi vì... em yêu anh ấy.”

...

“Em yêu Âu Thần.”

...

...

Làn môi nứt nẻ nhợt nhạt, đôi mắt nhắm lờ đờ, tại sao anh vẫn còn sống, tại sao thần chết lại không cướp đi sinh mạng của anh, tại sao những hồi ức xót xa kia lại không buông tha cho anh. Hai hàng mi đen nhánh lại nhắm nghiền, từng cơn đau mãnh liệt đến tê dại quấy đập mãnh liệt trong đáy lòng, Lạc Hi như bị từng ngọn sóng buốt giá đánh bật trở về nơi đêm sâu thẳm.

“Lạc Hi...”

Khiết Ni lo lắng gọi nhỏ.

Sau mấy ngày rờng rã hôn mê, vài giờ trước đây Lạc Hi đã tỉnh lại. Khiết Ni còn chưa kịp khóc vì niềm vui cực độ thì các bác sĩ lại thông báo cho cô và Thẩm Tường hay rằng ý chí tồn tại của Lạc Hi rất thấp, như vậy sẽ rất bất lợi cho việc phục hồi các chức năng hoạt động của các bộ phận cơ thể. Vả lại, nếu không nghĩ cách để anh trấn tĩnh lại, cứ cho là lần này thoát khỏi nguy hiểm, rất có khả năng Lạc Hi sẽ lại chọn việc tự vẫn.

Thẩm Tường nhìn sắc mặt mỗi một tiêu tụy của Lạc Hi, cô điều chỉnh lại hơi thở, nén chặt nỗi chua chát trong lòng, giọng nói cô bình thản:

“Doãn Hạ Mạt và em trai cô ấy đều đến thăm anh, anh còn nhớ không?”

Những ngón tay trên giường khẽ run lên một tí.

Hình như lần đó trong màn sương dày đặc, anh đưa tay ra mà không nhìn thấy được những ngón tay, cô ấy đã xuất hiện trong nháy mắt, anh còn chưa kịp cất tiếng gọi, cô đã như cái bóng mờ ảo tan biến luôn...

Cô ấy có đến thật không...

Không phải là ảo giác chứ...

Tại sao vẫn đến thăm anh... không phải cô ấy hoàn toàn không quan tâm đến anh sao... người cô ấy yêu... là Âu Thần... cô ấy đã lấy Âu Thần...

“Em trai cô ấy đến một mình, cậu ấy ngồi cạnh giường anh, nói với anh rằng...” những ngón tay đan chặt vào nhau chết cứng, Thẩm Tường mới có thể buộc mình nói tiếp ra được, “Cậu ấy nói người Hạ Mạt yêu là anh... Doãn Hạ Mạt vì em trai mình mà chấp nhận lấy Âu Thần, anh ta dùng chính quả thận của mình để trao đổi...”

“ ... ”

Sắc môi trở nên nhợt nhạt khác thường, hàng mi đen nhánh chậm chậm hé mở, hơi thở của Lạc Hi bỗng trở nên gấp gáp, như vậy, không phải là ảo giác của anh, những lời nói của Tiểu Trùng anh đã nghe thấy trong cõi mơ...

“ ... cho nên... cuộc hôn nhân đó chỉ là một cuộc giao dịch...”

Thẩm Tường nói cho xong một cách miễn cưỡng, nhưng ngọn lửa căm phẫn trước sau vẫn không kìm nén nổi lại bùng lên trong lòng cô, Thẩm Tường lạnh lùng nói:

“Nhưng, trong cuộc giao dịch đó, cuối cùng cô ấy đã chọn cách ruồng bỏ anh!”

“Lạc Hi!”

Khiết Ni kinh hãi nhìn Lạc Hi chỉ trong phút chốc đã có phản ứng cực mạnh. Như bất ngờ được tiếp thêm sức mạnh, thân người suy kiệt của Lạc Hi bỗng bật thẳng dậy, nhưng chỉ trong khoảnh khắc thân người đó lại nặng nề đổ xuống, ống truyền dịch cắm trên cổ tay cũng bị lắc mạnh.

“Anh muốn làm gì?!”

Khiết Ni đỡ lấy thân người Lạc Hi vẫn đang cố muốn ngồi lên, vừa ấn chuông gọi bác sĩ, vừa hỏi một cách lo lắng.

“Anh... anh muốn gặp cô ấy...”

Lòng ngực phập phồng dữ dội, đáy mắt Lạc Hi phát ra thứ ánh sáng lạ thường, như trong lớp tro tàn diệt vong ấy, vẫn còn một niềm khát vọng cuối cùng.

***

Doãn Trùng một mực cự tuyệt cấy ghép nay cũng đã đồng ý phẫu thuật.

Trân Ân không dám tin. Cô vui mừng đến phát điên, làm sao lại có một sự thay đổi lớn đột ngột như vậy? Trân Ân vừa vui sướng vừa nghi hoặc, nhưng nhìn vẻ mặt trầm mặc của cả Âu Thần lẫn Tiểu trùng, cô cũng chẳng dám hỏi một điều gì.

Mọi công việc chuẩn bị đều được tiến hành nhanh chóng, cuộc phẫu thuật được tiến hành ngay chiều hôm đó.

“Chị, em phải đi tiến hành phẫu thuật đây”. Nhìn Doãn Hạ Mạt đang mê lịm trên giường bệnh, Doãn Trùng dịu dàng nói, “Chị cứ nằm nghỉ đi nhé, đợi sau khi làm phẫu thuật xong em lại đến thăm chị”.

“Hạ Mạt, cậu yên tâm, cuộc phẫu thuật sẽ được tiến hành thuận lợi.”

Trân Ân cố hết sức nói bằng một giọng điệu vui tươi, cứ như ca phẫu thuật ghép thận chỉ là một ca tiểu phẫu thuật viêm ruột thừa không bằng.

Đôi má đỏ bừng vì sốt cao, Hạ Mạt nằm im lìm, như không nghe thấy gì cả. Âu Thần âu yếm nhắc bàn tay để ngoài của cô đặt lại vào trong chăn. Sau khi kiểm tra thấy tất cả mọi thứ nơi Hạ Mạt đã ổn định, anh mới quay sang nhìn Trân Ân và nói:

“Trong khi phẫu thuật, xin cô trông giúp cô ấy.”

“Vâng...”

Trân Ân hơi ngây người, cô lo lắng nhìn Doãn Trùng. Liệu cuộc phẫu thuật có trục trặc gì không? Trân Ân có cảm giác nổi sợ hãi không tên kinh hoàng cứ cuốn lấy cô, không được đứng chờ trực trước phòng phẫu thuật cô sẽ không đứng ngồi không yên. Thế nhưng, nếu bỏ Hạ Mạt ở đây cô độc một mình, cô cũng khó mà yên lòng được.

Tự dưng Trân Ân nghĩ ra phòng phẫu thuật chiếm trọn vị trí phía tây của nửa tầng lầu này, nếu đứng trước cửa phòng của Hạ Mạt thì vẫn thấy được tình hình bên ngoài phòng phẫu thuật!

“Ổn rồi, hai người cứ yên tâm!”

Trân Ân vừa nói vừa gật mạnh đầu.

Cửa phòng bệnh nhẹ nhàng khép lại, trong phòng chỉ còn lại Trân Ân và Hạ Mạt vẫn đang chìm sâu trong hôn mê. Trân Ân nhìn Hạ Mạt rất lâu bằng ánh mắt ngây dại, cô cắn chặt môi có vẻ rất áy náy, cô lẩm bẩm:

“Xin lỗi... mình đã chuốc lấy quá nhiều, quá nhiều tai họa... nếu mình khuyên ngăn cậu ngay từ đầu... nếu mình kể cho cậu về cú điện thoại của Lạc Hi... nếu mình không hấp tấp kể lại sự việc để cho Tiểu Trùng nghe thấy được... mọi chuyện có lẽ đã không trở nên tồi tệ đến vậy... cậu sẽ không bị ốm nặng như thế này...”

“Mình xin lỗi...”

“... tuy mình là bạn cậu... nhưng hình như mình chẳng giúp được gì cho cậu... ngược lại còn để cho cậu phải lo cho mình... nếu đổi lại là Phan Nam... chắc cô ấy sẽ giúp cậu nhiều lắm... mình là người vô dụng nhất trên thế gian này...”

“Nếu sau khi cậu tỉnh lại... vì ghét mình... mà muốn cắt đứt quan hệ với mình...” Trân Ân run rẩy hít lấy một hơi, “... cũng là hình phạt mình đáng phải chịu... nhưng mà, sao cậu vẫn chưa chịu tỉnh lại, Tiểu Trùng và Âu Thần sắp bắt đầu làm phẫu thuật ghép thận rồi... không biết có nguy hiểm gì trong quá trình phẫu thuật không... cậu thật không lo lắng chút nào sao?”.

“Hạ Mạt... mình biết... cuộc phẫu thuật không đơn giản tí nào cả, đúng không?... Mình đã thấy vẻ mặt của cậu khi nói chuyện với bác sĩ Trịnh rồi, tuy cậu không nói gì với mình cả, nhưng... sẽ có nguy hiểm xảy ra trong quá trình phẫu thuật đúng không?”

Càng nghĩ càng lo, Trân Ân cuối cùng cũng không thể ngồi yên thêm được nữa. Trân Ân cẩn thận sao cho gió bên ngoài cửa sổ không lọt tới chỗ Doãn Hạ Mạt đang nằm bất động cô căng thẳng nhìn về phía đầu hành lang xa xa đằng kia là cửa phòng phẫu thuật.

Một nhóm các bác sĩ, y tá đi ngang qua trước mặt Trân Ân.

Trong số này, Trân Ân gần như đã quen mặt, chỉ có một vài người đặc biệt được mời từ nước ngoài đến tham gia ca phẫu thuật này. Bác sĩ Trịnh đã vào trong phòng phẫu thuật, gương mặt bà có vẻ rất nghiêm trọng khiến lòng Trân Ân đột nhiên như bị siết chặt.

Một lúc sau.

Âu Thần nằm trên băng ca được đẩy vào phòng phẫu thuật.

Doãn Trùng cũng nằm im lìm được các y tá đẩy vào sau.

Cửa phòng phẫu thuật khép lại.

Trân Ân cắn chặt môi, ngo ngác nhìn về phía phòng phẫu thuật ở đầu hành lang, tim cô đập thình thịch, thình thịch. Trân Ân không nhìn được quay đầu lại nhìn Hạ Mạt đang trong phòng, Hạ Mạt mê man trong cơn sốt cao hình như đang cảm nhận được không khí căng thẳng của ca phẫu thuật, cơ thể Hạ Mạt chốc chốc lại run rẩy, vật vờ.

Ông trời ơi, hãy phù hộ cho ca phẫu thuật diễn ra suôn sẻ.

Trân Ân chấp tay trước ngực, ra sức cầu nguyện!

Thêm lần nữa từ cơn mê bừng tỉnh lại, Lạc Hi xanh xao kiệt quệ vẫn ra sức giãy giụa đòi bước xuống giường, bác sĩ và y tá muốn anh nằm yên, họ nói với anh rằng tình hình sức khỏe của anh đang rất tệ, cần nghỉ ngơi thêm ít nhất vài ngày nữa mới có thể đặt chân xuống giường được.

Nhưng Lạc Hi chẳng nghe thấy gì cả, đầu anh rầm rầm hỗn tạp âm thanh, những từ ngữ như đổ ã, giao dịch, hôn nhân từ đâu bỗng đột ngột xuất hiện khiến anh phát điên lên!

“Tôi muốn... đi gặp cô ấy...”

Trong những tiếng gọi sợ hãi của mấy cô y tá, Lạc Hi giằng co đưa tay giắt ống truyền dịch, anh cảm thấy mặt mày xây xẩm, anh nhắm nghiền mắt lại, kiệt quệ, trời đất tối sầm lại, gom chút sức tàn lực kiệt trên đôi chân, Lạc Hi cố gắng gượng hướng ra phía cửa phòng bệnh mà chạy.

Khiết Ni hoảng loạn đỡ lấy Lạc Hi, bằng những nỗ lực cuối cùng, cô cố thử khuyên ngăn anh, “Vài ngày nữa hãy đi thăm chị Hạ Mạt, anh bây giờ... có thể sẽ làm chị ấy sợ đấy... chị bằng hãy đợi đến khi sức khỏe hồi phục một chút đã...”

Anh muốn gặp Hạ Mạt!

Anh muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Ý nghĩ này làm Lạc Hi như muốn phát điên, không, một giây anh cũng không được ở lại, anh phải đi tìm cô ấy, anh cần phải hỏi cho ra lẽ!

Ý chí mạnh mẽ ấy giúp Lạc Hi có được sức mạnh kinh người gạt đôi tay Khiết Ni ra, từng cơn choáng váng suy nhược, thân thể yếu đuối rã rời, Lạc Hi nắm đấm cửa lạnh băng gồng gượng hết mình mở cánh cửa ra!

Ngoài cửa là một chiếc xe lăn trống.

“Em đưa anh đi.”

Thẩm Tường đang đứng ngoài cửa, tay vịn lên thành xe lăn, giọng nói lạnh tanh.

“Nhưng, chị Thẩm... sức khỏe của anh ấy...”

Khiết Ni kinh hãi nhìn Thẩm Tường.

“Không cho anh ấy đi, có lẽ anh ấy lại chết lần nữa.”

***

Hình như đang bị sốt cao.

Loáng thoáng có vài bóng người lơ mờ, có vài âm thanh mờ lung, nhưng khi Doãn Hạ Mạt đưa tay muốn nắm lấy, những hình ảnh và âm thanh ấy lại vỡ tan tành như bong bóng nước. Những bóng người và những âm thanh ấy cứ như đang đùa cợt cô, bất luận cô có chạy thực mạng đi tìm trong khắp trời bão lửa cũng chẳng lần nào tóm được vật gì, nhưng cứ mỗi khi cô muốn bỏ cuộc thì những bóng người và âm thanh ấy lại lượn lơ vờ quanh cô, mấp máy lấp lửng nói những điều gì đó, hình như rất quan trọng, nhưng bất luận thế nào cô cũng không thể nghe được...

Trên giường bệnh.

Doãn Hạ Mạt run rẩy cự mình, những giọt mồ hôi nhỏ li ti bắt đầu rịn ra trên trán, ngón tay chốc nắn chặt chốc thả lỏng, lồng ngực ngày càng phập phồng dữ dội.

Trân Ân không hề để ý đến những biến đổi của Hạ Mạt, cô đứng ngoài cửa phòng lo lắng, ánh mắt chăm chăm hướng về phía phòng phẫu thuật nơi đầu dãy hành lang.

Ca phẫu thuật đã tiến hành được một khoảng thời gian rất dài, cửa chưa mở, cũng chưa có vị bác sĩ hay y tá nào bước ra. Vậy... vậy có nghĩa là ca phẫu thuật đang được tiến hành thuận lợi chứ? Trân Ân bước tới bước lui một cách lo lắng, cô cúi đầu lẩm nhẩm cầu khẩn một cách căng thẳng, ông trời ơi, ông trời hãy cho ca phẫu thuật được hoàn thành thuận lợi.

Đột nhiên.

Cửa phòng phẫu thuật bật mở!

Trân Ân nín thở sợ hãi!

Chỉ thấy một cô y tá hốt ha hốt hải chạy ra khỏi phòng, vẻ mặt nghiêm trọng để khiến người ta lo lắng bất an! Trân Ân còn nhớ, đó là cô y tá đã đi vào phòng phẫu thuật cùng với nhóm các bác sĩ tiến hành mổ cho Tiểu Trùng!

Trong phòng mổ, âm thanh vang vọng của những dụng cụ mổ trở nên gấp rút hơn, máy theo dõi điện tim liên tục phát ra những âm thanh cảnh báo chói tai! Sắc mặt Doãn Trùng lịm trong cơn mê cứ trắng bệch như tờ giấy, bác sĩ trưởng kíp mổ xoay mặt nhìn vào màn hình theo dõi, ông nhíu mày tăng tốc công việc trên tay.

“Huyết áp 70-40!”

Bác sĩ giám sát huyết áp nói giọng khẩn trương!

“60-30!”

“50-20!”

“Huyết áp giảm liên tục!”

Không khí bỗng như ngưng lại, tất cả bác sĩ ngừng dao mổ, cô y tá lau giúp những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cho vị bác sĩ trưởng kíp mổ, ông cũng dừng công việc đang tiến hành, căng thẳng ra lệnh:

“Tiêm kích tố tuyến thượng thận.”

Khi cô y tá hốt hải trở về phòng mổ cùng một bác sĩ khác Trân Ân chưa từng gặp, Trân Ân vội vã chạy ra ngoài phòng bệnh của Hạ Mạt! Cô chả có gì phải giữ kẽ nữa, tâm trí cô bây giờ đang chứa đầy những mối lo ngại đáng sợ, cô vội ngăn cô y tá lại, hoảng hốt hỏi luôn:

“Ca phẫu thuật sao rồi? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?!”

“Bệnh nhân đang có những triệu chứng khác thường, chúng tôi đang cố hết sức, xin cô hãy tránh đường!” Nói rồi, cô y tá theo bước bác sĩ chạy ngay vào phòng mổ, chỉ còn lại một mình Trân Ân hãi hùng đứng đó, nỗi sợ khiến thân người cô rung lên từng chập!

Tiểu Trùng...

Tiểu Trùng...

“Huyết áp 45-15!”

“Tiếp tục tiêm kích tuyến thượng thận vào tĩnh mạch chủ!”

“Huyết áp 40-10!”

“Tăng liều lượng!”

Trong phòng mổ trắng toát, các bác sĩ đang khẩn trương xử lý tình hình khẩn cấp, Doãn Trùng im lìm nằm trên bàn mổ, sắc mặt trắng tựa bức tường.

“Tiểu Trùng!!!!...”

Thân người Doãn Hạ Mạt bỗng dựng giật mạnh trong hơi thở gấp gáp và vật vã trong cơn ác mộng kinh hoàng! Mồ hôi trên trán Doãn Hạ Mạt đổ ra như tắm, khắp người cô như vừa lao ra từ nước buốt giá, cô lóng ngóng ngồi bật dậy, những cảnh đáng sợ trong mơ hiện ra và trong thoáng chốc cô không biết mình đang ở đâu! Trong nền trời rực lửa, toàn thân Tiểu Trùng cứ dần trở nên trong suốt, bất luận cô cố đưa tay ra với thế nào cũng không tới như thể Tiểu Trùng đang nói lời từ biệt cô...

“Tiểu Trùng...”

Hình ảnh xung quanh khiến Doãn Hạ Mạt dần nhận ra đây là phòng bệnh, nhưng trong phòng lại trống trơn không một bóng người, và đây cũng không phải phòng bệnh của Tiểu Trùng! Sao cô lại ở trong này? Trong thoáng giây, những hồi ức vụn vặt và những hình ảnh mờ ảo lần lượt ẩn hiện trong đầu, nhưng cô cũng chẳng có thời gian để nghĩ, nỗi khiếp sợ ép chặt đến nghẹt thở, cô chỉ muốn nhìn ngay thấy Tiểu Trùng! Cô phải nhìn thấy một Tiểu Trùng lành lặn và khỏe mạnh!

Đổi chân yếu ớt bất lực.

Doãn Hạ Mạt bổ nhào xuống đất!

Cổ tay vương vীu đau rát, Doãn Hạ Mạt giựt phắt đầu kim ống truyền dịch, gắng sức đứng dậy và chạy ra ngoài, trước mắt từng mảng tối sầm, thân người cô như thể đang bị từng cơn gió lạnh buốt thổi tạt sau khi đã ướt sũng nước mưa. Dò dẫm theo vách tường, Doãn Hạ Mạt loạng choạng lần bước trên dãy hành lang hun hút, chẳng biết đây là tầng thứ bao nhiêu, cô chỉ biết dựa vào trực giác mà tiến về phía thang máy nơi đầu dãy hành lang.

Trân Ân sợ hãi ngồi trên băng ghế bên ngoài phòng phẫu thuật, cô tự ôm chặt lấy mình, tự khống chế cơ thể trước những cơn run bần bật, “triệu chứng khác thường” là sao? Liệu có phải Tiểu Trùng đang lâm nguy? Tiểu Trùng... Tiểu Trùng...

Trân Ân bật khóc thành những tiếng nhỏ.

Sau đó, tiếng khóc ngày càng đau đớn, cô thật vô dụng, chuyện gì cũng không giúp được, cô chỉ biết liên tục tự dần vặt mình, nếu cô không ăn nói lung tung thì chắc ca phẫu thuật của Doãn Trùng đã thành công mỹ mãn cách đây vài ngày rồi...

“Cậu... sao lại khóc...”

Trên hành lang bệnh viện, một âm thanh yếu ớt khẽ vang lên.

Trân Ân toát mồ hôi hột mà không dám tin vào tai mình nữa, cô hoảng hốt ngoảnh đầu lại, dáng người thấp thoáng dưới nắng chiều kia yếu ớt nhợt nhạt gần như là trong suốt, khuôn mặt trắng bệch, bờ môi khô nứt nẻ, dáng người đang đứng đó như một chiếc bóng huyền ảo, ánh mắt cô độc nhìn vào cô chăm chăm, trong đôi mắt là những tia sáng yếu ớt và sợ hãi.

“Hạ Mạt...”

Trân Ân khiếp đảm thốt lên, lao đến đỡ Doãn Hạ Mạt rồi dìu cô ấy đến ngồi xuống ghế. Ngay lập tức Trân Ân vội vàng áp tay lên trán Doãn Hạ Mạt xem nhiệt độ, những giọt mồ hôi li ti khắp trán, đôi tay lạnh băng, dường như cơn sốt đã hoàn toàn tan biến.

“Cậu tỉnh lại từ lúc nào? Sao tự ra đây được vậy? Để mình đưa cậu về!”

“... Tiểu Trùng đâu? Sao cậu lại ở đây? Sao... sao cậu lại khóc?”

Doãn Hạ Mạt hỏi liền một mạch bằng giọng run rẩy, cô nhìn trân trân những giọt nước mắt trên mặt Trân Ân, dần dần tỉnh táo hơn, những kí ức hỗn tạp hiện rõ dần, kể cả những câu chữ mập mờ mà cô đã nghe được trong khi hôn mê. Tiểu Trùng và Âu Thần đang làm phẫu thuật ở trong đó đúng không? Nhìn vẻ mặt đầy vẻ hoảng sợ và nước mắt của Trân Ân, không lẽ...

“... ca phẫu thuật có gì đó không ổn ư?”

Toàn thân Doãn Hạ Mạt đông lại như bị đóng băng, bóng đen trong hôn mê như muốn lần nữa quật ngã cô...

“...” Trân Ân cố gắng gượng cười lắc đầu một cách khó nhọc, “không, ca phẫu thuật vẫn đang tiến hành rất thuận lợi, chỉ là ngồi chờ ở đây một mình, mình sợ quá đâm ra lo lắng mới khóc thôi. Hạ Mạt, để mình đưa cậu về, mới rồi cậu vẫn còn sốt, sức khỏe yếu lắm”.

“Thật không?”

Tay Hạ Mạt vẫn run rẩy, giọng nói cứ yếu dần. Cô lại chăm chăm nhìn về phía cánh cửa phòng mổ, ba chữ “Phòng phẫu thuật” đang sáng nhìn như những con mắt đỏ ngầu, và rồi hình ảnh trong suốt của Tiểu Trùng chập chờn trong những cơn ác mộng như là một điềm dữ, khiến lòng dạ Doãn Hạ Mạt ngổn ngang.

“Nếu thế thì cậu đừng khóc nữa...”

Nắm chặt bàn tay Trân Ân, Doãn Hạ Mạt cũng nhắm mắt mình lại, những ngón tay cô lạnh cóng.

“... Họ đang được tiến hành phẫu thuật... cần phải chờ đợi... chúng ta không được khóc...”

Đồng hồ tích tắc chạy chậm chậm...

Trân Ân lại bắt đầu bất an bước tới bước lui trước cửa phòng phẫu thuật, hai bàn tay cứ siết chặt vào nhau, thi thoảng môi lại mím chặt. Doãn Hạ Mạt trước sau cứ ngồi lặng im, sống lưng thẳng tắp, không hề dựa vào thành ghế. Doãn Hạ Mạt ngồi rất thẳng tắp chừng như tất cả sinh mạng đang được trút khỏi thời khắc chờ đợi này.

Trong phòng cấp cứu, Âu Thần và Doãn Trùng chỉ cách nhau một màn vải mỏng, hai người đều đã bị gây mê, các bác sĩ bên này đã bắt đầu khâu vết thương cho Âu Thần, bác sĩ bên kia

vẫn đang căng thẳng theo dõi những biến đổi nhịp tim và huyết áp của Doãn Trùng...

“Huyết áp đã bắt đầu tăng!”

“50-20!”

“60-30!”

“70-40!”

“90-60!”

“Huyết áp cơ bản đã bình thường trở lại!”

“Tốt, tiếp tục mổ, phải luôn chú ý đến tình trạng huyết áp!” Âm thanh dao mổ chạm vào nhau vang lên khô khốc trong phòng mổ, các loại ống, dây nhợ cắm đầy trên người Doãn Trùng, cậu nằm im lìm, hàng lông mi đen khép lại trên gương mặt tái nhợt, hiền hòa như một chú hươu con.

Tíc tắc, thời gian trôi từng giây, từng giây một...

Mắt trời chiều dần khuất núi, những tia nắng chiều nhuộm đỏ cả băng ghế bên ngoài phòng cấp cứu, Trần Ân không chịu nổi thời khắc chờ đợi như nung như nấu ruột gan, cô đứng trước cửa phòng mổ giẫm chân không ngừng như chỉ chực xông vào được trong đó!

Doãn Hạ Mạt căng thẳng dán mắt vào ba chữ “Phòng phẫu thuật”, đôi tay càng ngày càng lạnh giá, toàn thân cô cứng đờ như tượng đá.

Nơi đầu dãy hành lang bệnh viện.

Những con số của thang máy bắt đầu nhảy nhót, “1, 2, 3,...” mỗi nhịp các nút ấn sáng lên chẳng khác gì những nhịp tim đang đập gấp gáp, sau đó...

“Bình!”

Thang máy dừng lại ở tầng này.

Cửa thang máy chậm chậm mở ra, trên chiếc xe lăn được đẩy ra là một dáng người mỏng manh yếu ớt...

“Bình...”

Cánh cửa phòng cấp cứu hé mở!

Trần Ân giật nảy mình lao ngay lại! Doãn Hạ Mạt lập tức cũng đứng phắt dậy, động tác quá mạnh khiến cô choáng váng, sự căng thẳng khẩn trương và nỗi sợ hãi khiến cô không thở nổi, Doãn Hạ Mạt xây xẩm mặt mày chạy đến bằng đôi chân run lập cập, cô loáng thoáng thấy bóng bác sĩ và y tá đẩy một chiếc giường ra, người nằm trên đó đôi mắt nhắm nghiền do tác động của thuốc mê.

“Bác sĩ! Ca phẫu thuật ra sao rồi?”

“Tiến hành thuận lợi không?”

“Tiểu Trùng... Tiểu Trùng sao rồi?”

Bên tai hàng loạt câu hỏi như đang la hét của Trân Ân, Doãn Hạ Mạt níu chặt chiếc giường, trong cơn choáng váng tối sầm, cô không thể nhìn rõ được khuôn mặt của người đang hôn mê ấy.

“Ca phẫu thuật vẫn đang tiến hành khá thuận lợi, Doãn Trùng còn phải cần làm thủ thuật thêm khoảng hai tiếng nữa thì mới kết thúc được, mọi người đừng quá lo lắng.” Bác sĩ vừa nói vừa cùng y tá đẩy chiếc cáng đến khu phòng bệnh, “Còn Âu Thần, anh ấy phải ở phòng hậu phẫu theo dõi những biến chứng, những tổ chức sức khỏe của anh ấy rất tốt, có lẽ sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu”.

“Tốt quá rồi...” Trân Ân sung sướng đến rơi nước mắt, cô ôm chầm lấy vai Hạ Mạt sụt sùi khóc, “tốt quá rồi... bác sĩ nói ca phẫu thuật tiến hành thuận lợi... lúc này mình cứ tưởng... cứ tưởng...”.

Bóng tối hoang mang choáng váng tan dần, trái tim cô này giờ treo lơ lửng trên trời đã bắt đầu hạ dần độ cao, như người chạy hụt hơi mấy ngày liên ỉu sa mạc, giờ đây đã thấy được ở phía trước mặt là ốc đảo. Doãn Hạ Mạt run run hít một hơi thật sâu, khuôn mặt tái nhợt của người đang được đẩy trên băng cá đi trong hành lang cũng dần trở nên rõ ràng...

Là Âu Thần.

Gương mặt quý tộc cao ngạo xưa kia giờ phút này hiện lên tái nhợt, Âu Thần nằm im lìm giữa chiếc khăn trắng toát, làn môi mỏng vẫn mím chặt như thường ngày, dường như anh chưa từng được hưởng chút niềm vui và hạnh phúc, dù một chút chút niềm vui ngắn ngủi lại càng khắc sâu thêm trong anh nỗi đau sâu sắc hơn. Âu Thần chìm trong hôn mê nhìn như một đứa trẻ búng bình, có đau thêm nữa thì cũng chỉ là mím chặt đôi môi hơn một tí mà thôi.

Một quả thận của Âu Thần...

Đã thay cho Tiểu Trùng...

Bám chắc lấy thành chiếc giường di động, Doãn Hạ Mạt chậm chậm đẩy Âu Thần đang nằm im lìm theo chân y tá và bác sĩ. Ngắn cách qua một tấm chăn trắng toát, Doãn Hạ Mạt chợt cảm giác bàn tay Âu Thần đang ở ngay cạnh tay mình, lẻ loi đơn độc.

Chiếc giường di động được đẩy đi trên hành lang kêu rầm rầm.

Trong nắng hoàng hôn lúc xế chiều.

Ráng chiều hồng nhạt nhẹ nhàng phủ lên Âu Thần đang hôn mê trên giường và Doãn Hạ Mạt vẫn cứ đắm đắm nhìn anh tự bao giờ, nét mặt cô đắm chiều, Doãn Hạ Mạt không hề để ý đến một bóng người nghiêng nghiêng đang đổ dài trên dãy hành lang.

Lạc Hi ngồi trên chiếc xe lăn.

Ánh hoàng hôn kéo dài bóng anh trên mặt đất.

Doãn Hạ Mạt men theo cạnh giường Âu Thần đang nằm bước về phía trước mặt anh, cô cúi

đầu thấp, sợi tóc dài dài như rong biển buông xõa trên má, Doãn Hạ Mạt gầy đi rất nhiều, chiếc cằm trở nên nhọn hơn, viền mắt cô đỏ hoe, hàng mi đen nhánh như vẫn đọng vết tích của những giọt nước mắt.

Lạc Hi nín thở nhìn Doãn Hạ Mạt.

Cô vẫn chỉ để tâm đến Âu Thần đang nằm trên giường mà không hề cảm giác được sự xuất hiện của anh.

Lạc Hi đưa tay ra mà cuống họng khô khốc.

Bàn tay dừng lại giữa không trung, anh muốn níu lấy Doãn Hạ Mạt hay muốn gây cho cô sự chú ý, anh không biết mình đang muốn gì, chỉ cảm thấy thân người giá lạnh từng cơn, những cơn buốt giá này thậm chí vượt cả thời khắc cận kề cái chết.

Nhưng người Doãn Hạ Mạt nhìn thấy chỉ một mình Âu Thần.

Tay Lạc Hi cứng đờ giữa không trung, toàn thân như những tảng đá bị phong hóa đang tan biến theo từng làn gió, từng chút, từng chút một...

***

Đêm đã khuya.

Trần Ân vì lo lắng cộng thêm mấy ngày liền không ngủ đã không thể tiếp tục trụ nổi đành phải về nhà nghỉ ngơi. Doãn Hạ Mạt một mình một bóng đứng ngoài lớp kính cửa sổ phòng hậu phẫu. Qua lớp kính, cô có thể nhìn thấy Tiểu Trùng và Âu Thần đang nằm phía trong.

Trên khắp thân thể hai người đều cắm đủ loại dây nhợ, cả hai có cùng nước da trắng nhợt nhạt, cả hai cùng rất yếu ớt, cả hai đều đang chìm trong mê man, từng giọt nước truyền dịch đang chạy dần vào thân thể hai người, màn hình máy theo dõi điện tim đang chạy những nhịp điệu có quy luật.

Ca phẫu thuật thuận lợi. Các bác sĩ nói với Doãn Hạ Mạt, chỉ cần vượt qua được thời kì nguy hiểm sau phẫu thuật, sẽ không có vấn đề nghiêm trọng nào khác nữa.

Qua lớp kính cửa sổ phòng phẫu thuật.

Doãn Hạ Mạt bỗng dừng lại có cảm giác hoàn toàn chìm trong mộng mị, Tiểu Trùng tuy rất ôn tồn hiền hòa nhưng cũng cực kì cố chấp ngang bướng, cô những tưởng cậu sẽ chẳng bao giờ đồng ý phẫu thuật, nhưng tại sao khi cô vừa tỉnh mộng thì phẫu thuật đã được tiến hành?

Doãn Hạ Mạt cứ nghĩ là mọi chuyện sẽ khó mà lay chuyển.

Là sự ích kỉ của cô đã làm tổn thương đến Lạc Hi và Âu Thần, cho nên ông trời muốn bắt Tiểu Trùng trừng phạt cô. Doãn Hạ Mạt vốn đã tuyệt vọng, khi cô không còn cách nào để giằng co và phản kháng nữa, thì tại sao chỉ qua một giấc mộng tỉnh lại, tất cả mọi chuyện đã xoay chuyển, trở nên khác lạ.

Ca mổ của Tiểu Trùng đã kết thúc rất thuận lợi.

Nhưng còn Lạc Hi...

Lạc Hi...

Khi cô nhìn thấy Âu Thần được đưa vào phòng hậu phẫu lúc trời chập choạng tối, Doãn Hạ Mạt đã quay lại phòng mổ để chờ kết quả ca phẫu thuật của Tiểu Trùng, trong ánh hoàng hôn nhạt màu buổi chiều tà, chiếc bóng trái dài như ánh chớp của Lạc Hi khiến người cô hoàn toàn tê liệt!

Đôi mắt đen láy của anh nhìn vào khoảng không nhạt nhòa.

Đôi tay Lạc Hi im lìm đặt yên trên đầu gối.

Những tấm vải quần trên tay phải đã bị tháo bỏ, một vết sẹo lõm sâu ghê gớm uốn lượn trên cổ tay anh.

Doãn Hạ Mạt đứng chết trân tại chỗ.

Đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, những mạch máu đang sôi sục như muốn vỡ tung, nhưng lại tĩnh lặng như đang trong sương mù dày đặc bao phủ, sống sống chết chết, yêu hận lẫn lộn chẳng rối tung, giờ đang gặp nhau đây trong phút chốc đã như cách nhau giữa hai thế giới, tất cả đã không còn nguyên vẹn được như xưa.

Lạc Hi âm thầm ngồi trên xe lăn nhìn ánh chiều tà nơi chân trời.

Anh không nói chuyện với cô.

Cứ như không còn nhận ra cô nữa.

Anh đến đây dường như chỉ là việc đợi chờ kết quả phẫu thuật của Tiểu Trùng. Khi Tiểu Trùng được đẩy ra từ phòng mổ, sau khi bác sĩ nói với họ là ca phẫu thuật được tiến hành khá thuận lợi, bóng anh trên chiếc xe lăn dần mất hút dưới ánh hoàng hôn yếu ớt.

Khoảnh khắc ấy.

Vịn vào thành giường bệnh của Tiểu Trùng, Doãn Hạ Mạt nhắm chặt đôi mắt lại.

Cô không còn tư cách để chạy theo chiếc bóng trái dài của anh nữa, cô đã làm tổn thương anh sâu sắc, và cũng làm tổn thương Âu Thần. Dù có đuổi theo bóng Lạc Hi thì còn có thể nói được những gì?

Âu Thần đã mất đi một quả thận.

Cô giờ đã là vợ của Âu Thần.

Cô không còn tư cách đau lòng vì người mình yêu nữa.

Đêm đen thăm thẳm.

Doãn Hạ Mạt gắng sức hít một hơi thật sâu, từ trong mớ kí ức hỗn loạn tỉnh lại, cô nhìn chăm chăm vào hai người đàn ông đang nằm bên trong phòng hậu phẫu kia.

Một người là em trai.

Một người là chồng.

Họ là thân nhân của cô, là sinh mệnh của cô, thậm chí là cả thế giới của cô, nếu nói tuyệt vọng và nổi hổ thẹn trước kia làm cô bỏ cuộc, thì từ nay về sau, cô sẽ phải dùng gấp đôi sức mạnh để níu giữ họ.

Từng giọt, từng giọt trong suốt từ chai truyền dịch nhỏ xuống.

Trong phòng hậu phẫu vắng lặng, đôi mi Âu Thần khẽ run, rồi mắt Âu Thần từ từ hé mở. Đôi mắt Âu Thần xanh sẫm trầm mặc, sau đó xuyên qua lớp kính to của cửa sổ, khi bắt gặp ánh mắt trong veo của Doãn Hạ Mạt, máu như ngưng chảy trong huyết quản của Âu Thần, đôi mắt Hạ Mạt chứa chan tình cảm ấm áp và dịu hiền như mặt biển lớn...

Cách nhau qua lớp cửa kính xa thật xa.

Âu Thần xanh xao nhợt nhạt nhìn Doãn Hạ Mạt.

Hạ Mạt chợt như một ảo ảnh.

Sâu thẳm.

Xa xăm.

Âu Thần nhìn Doãn Hạ Mạt, không dám thở, như sợ một tiếng động nhỏ của hơi thở cũng sẽ khiến cho ảo ảnh ấy vỡ tan tành...

***

Cửa sổ bệnh viện đang mở.

Gió đêm thổi lạnh buốt, Lạc Hi ngồi cạnh cửa sổ, vạt áo của bộ đồ bệnh nhân bị gió thổi nhẹ nhàng phấp phới, ánh trắng vàng thanh khiết, sắc mặt anh còn nhợt nhạt và mỏng manh hơn vàng trắng kia.

Thẩm Tường lặng lẽ đứng sau lưng anh, nỗi đau xót trong lòng, cảm giác đau đớn này không nói rõ được vì Lạc Hi hay vì chính cô. Bên ngoài phòng cấp cứu, cô như một người vô hình, dù cô đang đứng sau xe lăn của Lạc Hi thì Lạc Hi và Hạ Mạt dường như không nhìn thấy cô.

Trong thế giới của hai người, họ chỉ biết đến nhau...

Thẩm Tường vẫn cứ luôn nghĩ rằng Lạc Hi là người bị Doãn Hạ Mạt hãm hại, Doãn Hạ Mạt là người phụ nữ lạnh lùng vô tình nhất mà cô từng gặp. Nhưng Doãn Hạ Mạt mà hôm nay cô thấy thậm chí còn tiêu tụy, nhợt nhạt hơn cả Lạc Hi, tựa hồ như so với Doãn Hạ Mạt cô từng biết trước kia là một người hoàn toàn khác, sau khi lột chiếc mặt nạ kiên cường lãnh đạm ấy, Doãn Hạ Mạt trông yếu ớt như vậy.

Rốt cuộc người nào mới là thật đây...

Là Doãn Hạ Mạt trước kia mà cô từng nghe và từng thấy...

Hay là Doãn Hạ Mạt mà cô hoàn toàn không hiểu nổi...

Như dù có là Doãn Hạ Mạt nào đi nữa, đều hoàn toàn không thích hợp để ở bên Lạc Hi. Cả hai người họ đều đã quen việc đóng những vai hoàn hảo, cả hai người đều đã quen lịch sự giữ khoảng cách với người khác và hững hờ, họ quen với việc giấu vẻ yếu ớt sau manh giáp kiên cường, có lẽ hai người như vậy chỉ có thể tiếp xúc với nhau bằng vẻ ngoài lạnh lùng mà không cách nào sưởi ấm cho nhau được.

Ánh trăng nhợt nhạt soi rọi lên người Lạc Hi.

Anh ngồi trên xe lăn, lặng thinh không động đậy, như đang suy nghĩ, không biểu lộ tình cảm gì, trước mặt là một khoảng không ảm đạm.

***

Sau ca mổ, Âu Thần đã ở phòng hậu phẫu cả một đêm, không có dấu hiệu bất thường nào, sau đó ánh được chuyển sang phòng chăm sóc đặc biệt. Khi Âu Thần tỉnh lại sau đợt hôn mê lần nữa thì đã là buổi sáng, một tia nắng ban mai rọi vào mắt, nắng vàng rực rỡ, khuôn mặt Doãn Hạ Mạt được nắng ấm sưởi nhìn dịu dàng như mà vàng kim, cô cúi thấp đầu nhìn anh, khẽ nói:

“Anh tỉnh rồi à...”

Doãn Hạ Mạt dùng một chiếc khăn bông ấm lau mặt và đôi tay anh một cách tỉ mỉ, rồi co lại cẩn thận nâng chiếc gối cao lên một tí, để anh gối cao đầu cho thoải mái.

“Anh có đói không? Ăn tí gì nhé?”

Doãn Hạ Mạt cầm một bình giữ nhiệt đến, vặn mở chiếc nắp, mùi thơm của cháo tràn trong không khí.

Hạ Mạt hết bệnh rồi ư?

Vậy người tối qua anh nhìn thấy qua tấm kính cửa sổ ắt không phải ảo giác, nhưng đôi mắt giữa đêm thâu chan chứa tình cảm ấm áp tựa đại dương ấy liệu có phải là ảo giác của anh không?

Âu Thần lặng nhìn Doãn Hạ Mạt.

“Cháo do chính tay thiếu phu nhân nấu đấy.”

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên cạnh, Âu Thần ngược đầu nhìn, thì ra là bác quản gia này giờ cũng có mặt trong phòng. Anh không hề báo cho quản gia biết về ca phẫu thuật này, chắc là cô ấy đã nói cho ông biết.

“Đó là thiếu phu nhân đã mượn tam bếp của bệnh viện, cô ấy luôn túc trực bên cạnh, tự tay nấu cháo này cho thiếu gia, xin thiếu gia ăn nhiều một chút”.

Đôi mắt quản gia Thẩm uơn ướn khác thường, không biết là lo lắng vì sắc mặt nhợt nhạt sau

ca mổ của thiếu gia, hay vui mừng vì sự quan tâm chăm sóc của cô chủ đối với thiếu gia.

“Bác sĩ nói hiện giờ anh chỉ được ăn thức ăn lỏng nên em đã nấu một ít cháo, anh chỉ nên uống nước cháo thôi”. Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng thổi nước cháo trên chiếc thìa con rồi đưa lên miệng Âu Thần, “Cố gắng ăn nhiều một chút, sẽ tốt cho việc hồi phục sức khỏe của anh”.

Không hiểu sao...

Âu Thần lại không mở miệng, trong hương thơm ấm nồng, đôi mắt anh lại trầm mặc như màn đêm.

“Anh không thích à?” Doãn Hạ Mạt khựng lại, “nhưng mà... em nhớ là...” Ngày trước Âu Thần đã từng bị một cơn cảm sốt nặng, anh không ăn gì cả, chỉ toàn ăn cháo, nên Doãn Hạ Mạt nghĩ rằng Âu Thần thích ăn cháo.

“À, em biết rồi...”

Doãn Hạ Mạt mỉm cười.

“Anh thích cháo có bỏ ít đường, ngọt chút thì mới ngon, đúng không? Nhưng bác sĩ dặn là vừa làm phẫu thuật thì không được ăn thức ăn ngọt, nếu không có thể dẫn đến tăng đường trong máu. Chịu khó chút nhé? Vài ngày nữa thôi, em sẽ nấu thật nhiều món ngon để bồi bổ cho anh.”

Giọng cô nhẹ nhàng ấm áp như thế.

Như một người vợ dịu hiền đang dỗ dành người chồng bướng bỉnh.

Hai cô y tá đặc biệt trong phòng đỏ mặt liếc nhìn một cái, len lén cười, quản gia Thẩm đưa mắt nhìn hai cô y tá ý chừng như muốn bảo họ ra ngoài, sau đó ông cũng bước ra thật khẽ khàng, nhẹ nhẹ khép cửa lại, nhường lại không gian riêng tư cho hai người.

Trong nắng vàng rực rỡ.

Âu Thần ngồi nghiêng trên giường, sắc mặt anh vẫn nhợt nhạt yếu ớt, trên người cảm rất nhiều dây nhợ, cổ tay đang được truyền dịch. Doãn Hạ Mạt dứt từng muỗng cháo cho Âu Thần ăn, cẩn thận không làm đổ cháo ra ngoài. Âu Thần trầm mặc lặng lẽ nhìn cô. Doãn Hạ Mạt thu dọn chiếc bình đã hết cháo lại rồi dùng khăn ẩm nhẹ nhàng lau đôi môi khô cho anh.

“Em không cần làm vậy...”

Âu Thần nói giọng khàn khàn. Sau ca phẫu thuật, cuộc sống của anh và Doãn Hạ Mạt không còn ràng buộc với nhau nữa, sự quan hệ mật thiết và dịu dàng của cô bây giờ chỉ làm những ngày tháng sau này không có cô khiến anh càng thêm khổ sở mà thôi.

“Nằm nghỉ thêm một chút nữa đi, đợi đến khi anh có thể bước xuống giường, em sẽ dẫn anh ra vườn hoa hít thở không khí trong lành.” Cô như không nghe thấy những lời anh nói, nhẹ nhàng đặt chiếc gối cho bằng, dịu dàng đắp lại tấm chăn cho anh.

“Ngủ đi, em sẽ ở cạnh anh.”

Cô ngồi cạnh giường, nói rất khẽ.

Ngày hôm sau, sau khi được sự đồng ý của bác sĩ, Doãn Hạ Mạt quả nhiên đã đẩy xe lăn đưa Âu Thần đi dạo trong vườn hoa. Mặt trời chan hòa ánh nắng rất khác lạ, Hạ Mạt dịu Âu Thần

bước đi chậm chậm trên nền cỏ, làn gió thu dịu nhẹ, thảm cỏ xanh mướt, mùi hương cơ thể cô miên man tràn ngập theo gió ngấm cả vào hơi thở của Âu Thần.

“Mấy ngày trước, em đã sốt liên tục...”

Âu Thần lặng im ngắm nhìn khuôn mặt trắng tinh khiết của Doãn Hạ Mạt, anh có cảm giác cô đang phải dùng toàn bộ sức mạnh của cơ thể để giữ lấy sức nặng cơ thể anh, mà cô thì vừa mới khỏi bệnh.

“Tất cả đều đã ổn rồi.” Doãn Hạ Mạt mỉm cười rồi lắc đầu, “Thật ra, em đã làm mọi người lo lắng nhiều, có khi còn nói những lời lẽ lung tung hàm hồ.”

“Hạ Mạt...”

“Bất kể thế nào, những việc trước kia thì hãy cứ để nó qua đi, được không?” Cô ngắt lời anh, cười nhẹ nhàng nói, “Nhìn xem, cây đại thụ phía trước đẹp thật, mình qua đó ngồi một chút đi”.

Trên đường về phòng bệnh.

Đi ngang qua phòng hậu phẫu.

Doãn Trùng đã tỉnh dậy từ cơn mê do thuốc, y tá đang kiểm tra huyết áp, mạch đập, và thay băng vết mổ cho cậu. Từ trong phòng hậu phẫu qua lớp kính cửa nhìn Hạ Mạt và Âu Thần, Doãn Trùng tuy còn rất yếu nhưng vẫn nở nụ cười chan hòa vầy vầy hai người.

Trên tấm kính lớn, Âu Thần nhìn thấy bóng của mình và Hạ Mạt lồng vào nhau, khiến anh có cảm giác anh và cô là một gia đình không thể chia cắt được...

CHƯƠNG 10

Trời thu hình như luôn cao xa và xanh thẳm, những áng mây bông bành nhè nhẹ trôi, những làn gió hiu hiu thổi. Thảm cỏ trong hoa viên biệt thự nhà họ Âu lúc nào cũng xanh mướt, xa xa có mấy cây phong đang đỏ rực mùa thay lá, những chiếc lá đỏ say sưa đọng đóa xào xạc dưới ánh mặt trời vàng.

Những bọt nhỏ li ti nổi lên trong chiếc nồi đất, sôi lục cục lục cục, một chiếc rá chốc chốc lại được dùng hớt bỏ những bọt nổi lẫn lẫn màu trắng.

“Thiếu phu nhân, cô đi nghỉ đi, những việc nhỏ nhặt này giao cho em làm được rồi.” Cô hầu bếp nói một cách không yên lòng, cố đỡ lấy chiếc giá trên tay Doãn Hạ Mạt.

“Thôi không cần đâu, cũng xong bây giờ.” Doãn Hạ Mạt khẽ nói rồi vặn lửa nhỏ xuống một chút, những bọt nhỏ li ti vẫn tiếp tục nổi lên, nồi canh đã thơm lừng. “Em đi xem xem đầu bếp Lưu chuẩn bị những món khác đến đâu rồi, nhớ là nhất định phải nhạt, không được nêm gia vị mặn quá.”

“Vâng, thưa thiếu phu nhân.”

Cô hầu bếp nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Một lát sau, Doãn Hạ Mạt đã tắt lửa, đặt nắp chiếc nồi đầy lại để giữ ấm. Ngẩng đầu lên, xuyên qua tấm kính cửa sổ phòng bếp, Hạ Mạt nhìn thấy hai bóng người dưới gốc cây phong trong vườn hoa đằng xa kia.

Trong cảnh ngày thu.

Hai bóng dáng đó trông thật tự nhiên. Cô lặng lẽ đứng nhìn họ, khóe miệng từ từ nở một nụ cười. Thời gian trôi qua thật nhanh, chẳng mấy mà Âu Thần và Tiểu Trùng đã xuất viện gần một tháng rồi.

Ngày ngày chăm sóc họ từng miếng ăn giấc ngủ, nhìn thấy sức khỏe của họ dần dần hồi phục, Doãn Hạ Mạt cũng bình tâm hơn. Cuộc sống trở nên đơn giản hơn, hình như tất cả mọi rối bời đều nhanh chóng tan biến, tháng ngày bình yên như thế này, đã rất lâu rồi cô chưa được hưởng.

“Thiếu phu nhân, cơm nước đã chuẩn bị xong rồi ạ, có cần tôi đi mời thiếu gia và Trùng thiếu gia đến dùng cơm không ạ?”, cô hầu bếp lễ độ nói. Kể từ lúc người nữ chủ nhân xinh đẹp này đặt chân đến đây, ngôi nhà sang trọng rộng lớn của Âu gia vốn lạnh lẽo như không có người ở này trở nên ấm áp hơn. Tuy cô chủ không phải là người ưa nói chuyện, nhưng cô thu xếp công việc hàng ngày rất chu đáo, cô đối xử với người hầu kẻ hạ cũng rất tốt, vì thế chẳng những nhanh chóng chiếm được tình cảm của kẻ hầu người hạ mà ngay cả quản gia Thẩm đối với cô cũng rất mực cung kính.

“Để tôi đi.”

Doãn Hạ Mạt cởi bỏ chiếc tạp dề trên người, rửa sạch đôi tay, nói với cô hầu bếp:

“Thời tiết hơi lạnh, đợi đến khi chúng tôi về tới rồi hãy dọn thức ăn lên.”

“Vâng, thưa thiếu phu nhân.”

Lá cây phong như đang say.

Cơn gió mùa thu se lạnh, nhưng tia nắng mặt trời lại không hề yếu ớt, những tia nắng mang hơi ấm, xuyên qua những kẽ lá, chiếu rọi xuống hai người đàn ông đang ngồi dưới gốc cây

phong.

Âu Thần mặc chiếc áo len màu đen dày, trên cổ quàng một chiếc khăn lông cừu màu xanh thẫm được đan bằng tay, anh ngồi trên chiếc ghế phủ tấm thảm bông, nhìn chăm chăm vào các bản báo cáo của công ty trên màn hình chiếc máy tính xách tay đặt trên đầu gối, nghiêm túc như đang trong phòng làm việc.

Chiếc áo len màu vàng cam trên người Doãn Trùng cũng rất dày, Doãn Trùng quàng chiếc khăn đan tay màu trắng, đầu đội chiếc mũ len sợi dày màu trắng, trên đầu gối còn đắp một tấm chăn thảm dày ấm một cách đặc biệt trong cái se lạnh ngày thu. Doãn Trùng cúi đầu lật xem tập tranh, chốc chốc lại ngẩng đầu lên nhìn về xa xăm, gương mặt vẫn còn chút nhợt nhạt yếu ớt, nhưng nụ cười nơi khóe miệng đã tươi lên rất nhiều.

“Về ăn cơm được rồi đấy.”

Từ phía sau hai người, một giọng nói nhẹ nhàng vọng đến, Âu Thần và Doãn Trùng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Doãn Hạ Mạt cười rạng rỡ đang đi về phía họ.

“Tiểu Trùng, cất tập tranh đi thôi, đến giờ ăn cơm rồi.”

“Dạ.” Doãn Trùng gấp tập tranh trên tay lại, cười và nói, “Chị, nhiều tập tranh quá, có thể mở hẳn một thư viện được rồi đấy, xem cả mấy tháng trời cũng không hết”.

“Những tập tranh này là anh rể sợ em buồn chán nên đã đặc biệt nhờ người từ các nước trên thế giới mang về đấy.” Ánh mắt Doãn Hạ Mạt dịu dàng hướng về Âu Thần, cô nở nụ cười ấm áp mà nói, “Ai mà biết chỉ thoát cái đã mua được nhiều như thế này, muốn trách mắng thì trách mắng anh rể ấy”.

Ngón tay bất động trên chiếc máy tính xách tay.

Âu Thần ngẩn người nhìn vào cửa sổ đóng chương trình trên màn hình vi tính.

Anh rể...

Cách gọi này không phải là lần đầu tiên Âu Thần được nghe Doãn Hạ Mạt nói với Tiểu Trùng, vậy mà mỗi lần nghe thấy, Âu Thần luôn cảm lòng mình thất lại.

“Chỗ này có lạnh không? Ngày mai có cần mặc thêm quần áo nữa hay không? Bác sỹ nói hàng ngày hai anh em đều phải được tiếp xúc với ánh sáng mặt trời và không khí trong lành, nhưng không được để bị cảm lạnh, vì thế hai anh em phải chú ý giữ gìn đấy.”
Cơn gió mùa thu se lạnh khiến Doãn Hạ Mạt hơi lo.

“Chị bắt em và anh rể ăn mặc cứ như là gấu bắc cực ấy, làm sao còn biết lạnh nữa chứ? Chị, chị thử sờ tay của em xem, còn ra cả mồ hôi nữa đây này!” Doãn Trùng nũng nịu đưa tay về phía chị, quả nhiên những ngón tay cậu nóng rực, lòng bàn tay còn có ít mồ hôi.

“Ra mồ hôi thì càng phải cẩn thận, nếu không sẽ bị cảm lạnh đấy!” Cố kéo chiếc chăn thảm cao lên một chút che thêm cho Doãn Trùng kĩ hơn, sau đó cô lại nhìn về phía Âu Thần đang tắt máy tính xách tay nhỏ nhẹ nói, “Vẫn đang giải quyết việc công ty à?”.

“Chỉ xem một chút thôi.”

Sự quan tâm lo lắng trong ánh mắt của cô khiến trong lòng Âu Thần như có một luồng hơi ấm chạy qua. Kể từ sau khi làm phẫu thuật, cô luôn tận tình chăm sóc anh, nấu những món ăn mà

anh thích, ngày ngày đưa anh đi dạo, sau khi Doãn Trùng được ra khỏi phòng hậu phẫu, cho dù cô có chăm sóc Doãn Trùng nhưng cũng không hề bỏ mặc anh.

Ngay đến cả khăn quàng cổ...

Cô cũng cùng lúc đan cho cả anh lẫn Doãn Trùng mỗi người một cái.

Âu Thần vô thức sờ lên chiếc khăn choàng len bằng lông cừu màu xanh thẫm trên cổ. Khi thấy cô ngồi trong phòng bệnh tỉ mỉ đan từng mũi, từng mũi, anh cứ nghĩ là cô đan chiếc khăn đó cho Doãn Trùng, vậy mà cô lại tặng nó cho anh.

“Đừng nên để cơ thể quá mệt mỏi.” Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng nói, giọng tuyệt đối không mang tính mệnh lệnh, chỉ luôn là sự quan tâm đặc biệt.

“Sức khỏe của anh cần điều dưỡng một thời gian.”

“Anh biết rồi.”

Âu Thần rời mắt khỏi khuôn mặt Doãn Hạ Mạt, anh đứng dậy gấp máy tính xách tay lại, Doãn Hạ Mạt đưa tay ra, nói:

”Để em cầm giúp anh.”

Không đợi Âu Thần phản ứng lại, cô đã đón lấy chiếc máy tính từ trong tay Âu Thần, phong thái tự nhiên giống như là động tác rất bình thường của một người vợ.

“Hai người, nhiệm vụ quan trọng nhất chính là nghỉ ngơi và ăn uống cho tốt, những công việc nặng nhọc khác cứ giao hết cho em là được rồi”, nụ cười của cô rực rỡ như mặt trời tỏa nắng, “trưa nay nhớ phải ăn nhiều một chút đấy nhé!”.

Trên bàn bày đầy những món ăn nóng hổi.

Đặc biệt nhất là hương thơm ngào ngạt tỏa ra từ trong chiếc nồi đất mê hoặc lòng người, vừa thanh đạm không hề có dính chút dầu mỡ, Doãn Trùng hiếu kỳ hếch mũi lên hít một hơi thật sâu rồi nói:

“Thơm quá, đây là món gì vậy?”

“Là canh bồ câu.” Doãn Hạ Mạt dùng muôi múc ra bát đầu tiên đặt trước mặt Âu Thần, kể đến múc một bát nữa cho Tiểu Trùng, cô nói:

“Trước đây em nấu qua rồi mà, tại sao lại không nhận ra chứ?”

“Em khẳng định đây là cách nấu của chị khác hoàn toàn, vì thế ngửi mùi mới thấy lạ.” Doãn Trùng vội dùng chiếc thìa nhỏ nếm thử một miếng, không ngừng khen ngợi, “Ái chà, ngon quá! Món canh bồ câu chị nấu quả thật rất ngon!”.

“Hừ...”

Doãn Hạ Mạt cũng bình phẩm một câu, lông mày nhíu lại.

“Không đúng, không ngon như lúc trước em nấu, hình như có bước nào đó không đúng. Nhưng phương pháp chị dùng chính là phương pháp mà trước đây em nấu canh bồ câu mà, làm sao lại...”

“Đâu có đâu! Rất là ngon!” Doãn Trùng đáp lại.

“Rất ngon.”

Âu Thần điềm tĩnh nói, anh đang chuyên chú vào bát canh mà Doãn Hạ Mạt múc cho mình.

“Chị, chị xem anh rể cũng nói thế còn gì!”

Doãn Trùng nhìn Âu Thần mỉm cười, nhìn dáng vẻ đăm chiêu suy nghĩ của chị, Doãn Trùng nói tiếp, “Chị, có thể nguyên nhân là cái nồi đất đấy. Cái nồi đất đó nhà mình đã dùng rất nhiều năm rồi, món canh mà hầm trong nồi ấy thì sẽ có mùi vị quen thuộc. Tuy không có mùi vị quen thuộc nhưng món canh hôm nay rất là ngon!”

“Thế sao?” Doãn Hạ Mạt cũng cười, lắc đầu và nói, “Chẳng trách là chị luôn cảm thấy như thiếu cái gì đó, đáng tiếc là không mang cái nồi đất đó đến đây”.

Âu Thần lặng lẽ nhìn cô, nhưng lúc cô nhìn qua, anh lại nhìn xuống dưới, tránh né ánh mắt của cô. Miếng cá đặt trên chiếc đĩa trước mặt anh, bên tai văng lại lời nói của cô “Canh bồ câu giúp cho vết mổ sau phẫu thuật nhanh lành, nhưng cũng phải ăn nhiều cá một chút, vừa có dinh dưỡng mà lại ít cholesterol!”.

“Chị, chị sắp trở thành nhà dinh dưỡng học rồi đó!” Doãn Trùng trêu chọc chị.

“Phải đấy, chị đang nỗ lực để đạt được danh hiệu này”, Doãn Hạ Mạt cũng gấp cho Doãn Trùng một miếng cá, cười rạng rỡ và nói, “sau này trở thành nhà dinh dưỡng học xuất sắc để chăm sóc hai anh em thật khỏe mạnh”.

“Thế thì...” Doãn Trùng do dự một lát, “chị không định trở lại giới nghệ sỹ nữa sao?”.

“Không quay lại.” Doãn Hạ Mạt trả lời rất bình thản.

Doãn Trùng ngạc nhiên nhìn chị.

“Tại sao?” Âu Thần hỏi, giọng trầm xuống, “Trước đây em luôn muốn...”

“Bây giờ em chị muốn cả nhà cùng nhau sống khỏe mạnh vui vẻ.” Doãn Hạ Mạt mỉm cười rồi lại múc cho Tiểu Trùng một bát canh, “hàng ngày chuẩn bị cơm nước cho hai anh em, nhìn thấy sức khỏe của hai anh em mỗi ngày một phục hồi, là em đã cảm thấy hạnh phúc rồi. Hà hà, giả dụ trong làng giải trí có xuất hiện một con hổ đi chằng nữa thì nó cũng không có cách nào bắt em đi được đâu”.

“Chị...”

Đôi mắt Doãn Trùng đỏ hoe, Doãn Hạ Mạt đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu cậu rồi nói:

“Mau ăn đi, để nguội sẽ mất ngon.”

Sau bữa cơm trưa, Doãn Trùng trở về phòng nghỉ ngơi. Âu Thần bước xuống cầu thang, quản gia Thẩm xách chiếc máy tính đi theo sau, lúc đi qua ban công, Âu Thần dừng bước.

Trong tia nắng vàng óng ảm áp.

Doãn Hạ Mạt đang ngồi trên chiếc ghế mây, chăm chú đan chiếc khăn quàng cổ vừa dài vừa

dày có mây xanh của rừng cây, ánh nắng chói rọi khắp cơ thể cô, một phong thái khoan thai, thanh thoát đến lạ thường. Mãi đến khi cô khẽ chuyển động đôi vai, ngược mặt lên, Âu Thần mới bừng tỉnh thoát khỏi sự chìm đắm trong cảnh sắc tuyệt vời đó.

“Em... lại đan khăn quàng cổ à?”

Âu Thần lúng túng, cố gắng tìm cách át đi thái độ vừa rồi của mình.

“Chỉ một thời gian nữa là đến mùa đông rồi”, Hạ Mạt mỉm cười như thể cảm thấy sự xuất hiện của Âu Thần là việc rất tự nhiên, tự nhiên như chuyện trời xanh mây trắng vậy, “khăn quàng cổ của anh và Tiểu Trùng hơi mỏng, vì thế em muốn đan trước một chút”.

“Trước lúc phẫu thuật em bị ốm một thời gian dài, sau ca phẫu thuật lại làm việc không ngơi nghỉ, khăn quàng cổ không đủ ấm có thể mua cái khác, em phải chú ý nghỉ ngơi chứ!”

Âu Thần nhìn sâu vào mắt Hạ Mạt.

“Đan khăn quàng cổ kỳ thực không có gì là mệt cả. Ừm, nhưng anh cứ yên tâm, em sẽ chú ý nghỉ ngơi, vì em cần phải có một sức khỏe thật tốt để còn chăm sóc cho anh và Tiểu Trùng nữa chứ.” Doãn Hạ Mạt cười và nói, cô để ý thấy Âu Thần không mặc chiếc áo ấm dày theo lời dặn của cô giống mọi khi mà lại mặc bộ âu phục màu đen lúc đi làm ngày trước. “Anh định đi ra ngoài à?”

“Buổi chiều có cuộc họp hội đồng quản trị, anh cần phải đến dự.”

“Hôm nay trời lạnh, có thể mặc thêm áo khoác vào được không?”

Doãn Hạ Mạt dịu dàng nói, cô nhìn thẳng vào chiếc khăn quàng nằm trên cổ Âu Thần, chiếc khăn quàng cổ màu xanh thẫm đó từ lúc cô tặng, hầu như ngày nào Âu Thần cũng quàng nó. Tận đáy lòng cô dâng lên một cảm xúc đau xót khó tả, đây có lẽ cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến cô quyết định sẽ đem chiếc khăn quàng cổ dày đang đan này tặng cho anh trước.

“Vâng, thưa thiếu phu nhân.”

Quản gia Thẩm khom lưng một cách cung kính, nhanh chóng rảo bước đến phòng để đồ lấy giúp Âu Thần một chiếc áo khoác.

Chỉ còn lại hai người, Doãn Hạ Mạt cúi đầu nhìn chiếc khăn quàng cổ màu xanh đang đan dở trên tay của mình, cô ngập ngừng nói, “Lúc nào cũng là màu này, có phải là quá đơn điệu, nhàm chán không?”

“Gì thế?” Âu Thần nhất thời không hiểu ý.

“Em muốn nói là màu của chiếc khăn quàng cổ?” Doãn Hạ Mạt ngẫm nghĩ nói, “Sang năm em sẽ đổi màu khác cho anh nhé”.

“Sang năm...”

Âu Thần sững người, đôi mắt tràn ngập một màu xanh thẫm, anh nhìn sâu vào mắt Doãn Hạ Mạt.

Sang năm cô ấy sẽ vẫn còn ở đây?

“Anh đừng làm việc quá sức nhé.”

Nhận lấy chiếc áo khoác từ quản gia Thẩm, Doãn Hạ Mạt giúp Âu Thần mặc nó, ngón tay cô tình cờ chạm vào khuôn mặt của anh. Toàn thân Âu Thần cứng đờ, ngược lại cô mỉm cười một cách tự nhiên như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Nhớ về nhà sớm nhé.”

Tiến Âu Thần ra cửa, Doãn Hạ Mạt cẩn thận dặn thêm câu này.

***

Nhớ về nhà sớm...

Trong suốt cuộc họp hội đồng quản trị, tâm trí của Âu Thần nhiều lần xuất hiện ra vẻ mặt của Doãn Hạ Mạt lúc nói câu này.

Về nhà...

Xuất viện đã được hơn một tháng rồi, Âu Thần tuyệt nhiên vẫn chưa nói với Doãn Hạ Mạt về chuyện ly hôn, nhưng hình như cô đã hoàn toàn xem mình là vợ của anh, cô gần như làm tốt tất cả mọi việc mà một người vợ có thể làm với một người chồng.

Ngôi biệt thự nhà họ Âu trước đây vốn dĩ rất lạnh lẽo, giờ bỗng nhiên có hơi ấm của một gia đình.

Doãn Hạ Mạt tự tay đan những chiếc khăn quàng cổ và những chiếc áo len ấm áp, dành nhiều tâm trí cho việc nghiên cứu thực đơn, cố gắng nấu những món ăn vừa đúng với lời căn dặn của bác sỹ, vừa hợp với sở thích của anh và Tiểu Trùng. Tối tối cô cùng anh và Tiểu Trùng trò chuyện vui đùa, sau đó cô thúc giục họ đi ngủ sớm. Mỗi lần thức giấc giữa đêm khuya, anh thường hay bắt gặp cô ngồi trong phòng đọc sách, chăm chú xem các loại sách hướng dẫn nấu ăn, hoặc là ngồi trước màn hình máy tính tìm kiếm những tư liệu về những điều cần biết để khôi phục sức khỏe sau phẫu thuật.

Cô giống như là một người vợ...

Từ khi có sự hiện diện của cô, ngôi biệt thự vốn dĩ ảm đạm trước kia của họ Âu dường như có sinh khí trở lại, không có sự lạnh lẽo, không còn sự cô độc, giống như trên cơ thể cô tỏa ra một luồng hơi ấm của những tia nắng mặt trời khiến Âu Thần chỉ muốn như con thiêu thân bay đến bên cô, dù cho đó chỉ là trong khoảng khắc.

Lúc cuộc họp hội đồng quản trị kết thúc cũng là lúc trời đã chạng vạng tối.

Chiếc xe Lincoln thân dài màu đen sang trọng hòa lẫn trong dòng xe đông nghịt, ngoài cửa sổ, những ánh đèn biến đổi huyền ảo tạo thành những mảng tối, sáng trên khuôn mặt của Âu Thần.

Nhưng sự ấm áp này có đúng là sự thật không?

Nụ cười hàng ngày hiện diện trên khóe miệng của cô có đúng là xuất phát từ tận đáy lòng

không? Âu Thần lặng lẽ khép đôi bờ mi, đầu đón nắm chặt bàn tay. Từ nhỏ cô đã có tài che giấu tâm tư tình cảm của mình, cuộc hôn nhân này cuối cùng cũng là chỉ là một cuộc giao dịch, cô làm sao cảm thấy hạnh phúc được cơ chứ? Những gì Hạ Mạt đã làm chẳng qua là do cảm thấy áy náy mà thôi.

Bởi vì anh đã mảy đi một bên thận, vì thế Doãn Hạ Mạt cảm thấy cần phải bù đắp cho anh.

“Khoan hãy về nhà”, Âu Thần nói với tài xế. Anh cần phải suy nghĩ thật kỹ, trở về bên cạnh cô, chỉ trong giây phút thôi, mọi lý trí của anh đều sẽ bị tan chảy bởi sự ấm áp của cô.

Trời càng ngày càng tối.

Chiếc xe Lincoln thân dài màu đen chậm chậm lăn bánh đến khu nhà ở của dân lao động, Âu Thần bảo tài xế dừng xe, tự mình bước xuống xe. Trong khu nhà ở này cửa sổ của mỗi một căn hộ đều sáng rực ánh đèn, giờ đang đứng vào bữa cơm chiều, mùi thơm của thức ăn lan tỏa khắp nơi.

Nơi đây vốn là nhà của Doãn Hạ Mạt và Tiểu Trùng.

Âu Thần ngược đầu nhìn lên khung cửa sổ không có ánh đèn đỏ. Lúc trước, anh đã từng đến đây nhiều lần, âm thầm đứng dưới lầu ngắm nhìn ánh đèn ấm áp đó. Nhưng lúc đó Lạc Hi thường hay ở trong ngôi nhà của cô, anh chỉ là một cái bóng cô độc, lặng lẽ dưới lầu.

Bây giờ Doãn Hạ Mạt không còn ở đây nữa.

Cô ở trong ngôi nhà của anh và cô, có lẽ là đang chuẩn bị cơm nước, cũng có thể là đang trông ngóng anh trở về, hôm nay lúc ra khỏi nhà, cô đã dặn anh nhớ về sớm...

Trong đầu anh, một mớ suy nghĩ hỗn độn quấy nhiễu, Âu Thần nở một nụ cười chua xót, có lẽ anh không muốn làm rõ vấn đề này quá sớm.

Móc chiếc chìa khóa nhà cũ mà cô đưa cho anh trong khoảng thời gian Tiểu Trùng nằm viện ra, Âu Thần cất bước hướng về phía trước, anh đang tính đem cái nôi cũ còn lưu lại trong ngôi nhà này về cho Hạ Mạt.

Cô ấy trông thấy chiếc nôi này chắc chắn sẽ rất vui.

Âu Thần nghĩ thầm, bất giác bước đi nhanh hơn. Hơn nữa Hạ Mạt đang đợi anh về ăn cơm, nếu như về quá trễ cô sẽ rất lo lắng.

Nhưng...

Trong màn đêm tĩnh mịch, bước chân Âu Thần đột nhiên dừng lại, toàn thân bất ngờ cứng đờ như bị đóng băng!

Dưới tòa nhà cũ của cô.

Một chiếc xe ô tô BMW đang đậu.

Một bóng dáng mỏng manh, yếu ớt như tờ giấy âm thầm đứng trước xe, người thanh niên đó đang ngẩng đầu nhìn về phía khung cửa sổ đã lâu chưa có ánh đèn bật sáng, dường như anh ta đã đứng đó từ rất lâu, rất lâu rồi. Dưới ánh trăng, anh ta giống như được bao phủ bởi một làn sương mờ nhạt, khuôn mặt người thanh niên đó giống như là những cánh hoa bị phai tàn màu sắc, nhợt nhạt, trắng bệch, nhưng vẫn có nét rạng rỡ khiến người ta phải kinh ngạc.

Giống như là nghe tiếng bước chân.

Người thanh niên đó theo bản năng quay đầu lại nhìn, trong khoảnh khắc nhìn thấy Âu Thần, đôi mắt đen láy của anh bỗng sắc lại, rất lâu, anh từ từ khép đôi bờ mi, khóe miệng nhoẻn một nụ cười mang đầy ẩn ý mỉa mai, vừa giống như đang chế giễu Âu Thần, lại vừa giống như đang cười nhạo chính bản thân mình.

“Tại sao anh lại ở đây?”

Âu Thần lạnh lùng nói. Trong ngữ khí có cái gì đó như đang phòng bị, giống như con sư tử nhìn thấy một thứ vốn dĩ không nên xuất hiện trong vùng lãnh thổ của nó.

“Còn anh, anh không phải là đang sống cùng với...” Trong lòng bỗng nhói đau, Lạc Hi không thể tiếp tục nói, anh thờ ơ nhìn về phía trước, “tại sao không nhanh chóng biến khỏi mắt tôi đi, chẳng lẽ anh đến đây để khoe khoang?”.

Tại sao anh lại ở đây?

Chẳng lẽ để nói với Âu Thần rằng từ sau khi xuất viện, ngày nào anh cũng đến đây sao?

“Khoe khoang...”

Âu Thần nghiền ngẫm hai chữ này, sau đó hồi lâu cũng chẳng nói chẳng rằng. Thái độ lạnh lùng, thờ ơ của Âu Thần khiến cho bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng, ngón tay của Lạc Hi nắm chặt lại tạo thành hai nắm đấm, vì dùng lực quá sức mà những ngón tay của anh trở nên trắng bệch.

“Nếu như không phải vì anh mới cắt một quả thận, tôi đã cho anh một quả đấm vào mặt rồi!” Cố kiềm nén cơn phần nộ đang hùng hực trong lồng ngực, Lạc Hi vẫn nắm chặt nắm đấm.

“Thì ra anh đã biết hết mọi chuyện rồi.” Âu Thần nói.

“Đúng thế, tôi đã biết tất cả.” Giọng nói của Lạc Hi lạnh lùng như băng, “Lúc trước tôi vẫn luôn nghĩ rằng thiếu gia Âu Thần tuy có hơi ngang ngược, nhưng vẫn được xem là người quang minh chính đại. Không ngờ anh lại sử dụng thủ đoạn để tiện, bỉ ổi, dùng một quả thận để ép buộc cô ấy lấy mình! Anh không cảm thấy mình quá nhục nhã sao?!”

“Anh cũng không phải đã dùng cái chết của mình để ép buộc cô ấy sao? Vì cô ấy kết hôn với tôi, anh đã tự sát, dùng cái chết của mình để khiến cô ấy phải sống trong day dứt hối hận suốt cả cuộc đời, anh không cảm thấy bản thân mình cũng nhục nhã như thế sao?!” Âu Thần lạnh lùng đáp lại.

Trong màn đêm hiu quạnh.

Hai người đàn ông nhìn nhau bằng cặp mắt sắc lạnh, giống như hai con sư tử không đội trời chung, một trong hai con sẽ phải chết, lúc đó cuộc chiến mới có thể kết thúc.

“Anh đã sai lầm, chỉ cần được ở bên cô ấy, tôi chưa bao giờ để ý đến phương pháp đó là bỉ ổi hay quang minh chính đại”, Âu Thần lạnh lùng nói, “Bây giờ tôi có thể nói cho anh biết, trong thời gian quay bộ phim *Cờ chiến*, những gì mà tôi đã nói với anh, tất cả đều là giả dối cả”.

“Cái gì?”

“Trước đó tuy cô ấy có đến tìm tôi, nhưng không hề đồng ý làm bất cứ cuộc giao dịch nào với tôi, nhưng anh lại nghi ngờ cô ấy, anh cho rằng giữa cô ấy và tôi có một cuộc giao dịch bí mật, vì thế mới khiến cho bộ phim *Cờ chiến* đột nhiên có sự thay đổi.”

Lồng ngực Lạc Hi như muốn nổ tung!

Anh còn nhớ rất rõ, lần đó Âu Thần cố ám chỉ rằng là do Doãn Hạ Mạt đồng ý làm cuộc giao dịch nên bộ phim *Cờ chiến* mới tiếp tục được quay tiếp. Chính vì nghi ngờ Hạ Mạt, anh mới trở nên miễn cảm, cáu gắt, thậm chí nói lời chia tay với cô.

“Mày thật đê tiện!”

Cơn thịnh nộ không thể kiềm nén thêm được nữa, trong sự phẫn nộ lên đến cực điểm đó, Lạc Hi hoàn toàn không còn nhớ gì đến tình trạng sức khỏe của Âu Thần nữa, giờ quyền xé gió thẳng về phía mặt Âu Thần! Âu Thần vội nghiêng đầu qua một bên, nắm đấm xước qua mặt anh, nhưng vẫn làm cho xương gò má của anh bị ửng đỏ một mảng!

“Cho dù dùng thủ đoạn đê tiện này để khiến tao và cô ấy chia tay, cô ấy sẽ yêu mày sao? Âu Thần, tao nói cho mày biết, Hạ Mạt sẽ không bao giờ yêu mày! Trước đây không! Bây giờ cũng không! Cho dù mày có ép buộc cô ấy lấy mày đi chẳng nữa!” Trong sự phẫn nộ và tuyệt vọng đó, giọng nói của Lạc Hi trở nên sắc lạnh.

“Vậy sao...”

Âu Thần ghen lời, trong lồng ngực như vừa bị một cơn gió lạnh buốt thổi qua, anh hít một thật sâu, nhẹ nhàng vươn thẳng sống lưng.

“Nhưng tôi tin, chỉ có tôi mới có thể đem đến nhiều hạnh phúc cho cô ấy nhất.” Âu Thần nhìn xoáy vào mắt của Lạc Hi, “Anh thì chỉ đem đến cho cô sự bất hạnh và nỗi đau mà thôi”.

“...”

Lạc Hi không muốn nói thêm bất cứ điều gì nữa, cái lý lẽ hoang đường ấy khiến anh cảm thấy không thể đứng đây chịu đựng thêm một giây phút nào nữa!

“Anh sớm đã mất đi khả năng yêu một người. Từ khi mẹ anh vứt bỏ anh, cánh cửa lòng của anh đã đóng sập lại.” Âu Thần hững hờ nói.

“Mày đã điều tra à.” Lạc Hi coi thường, đây quả nhiên là phong cách quen thuộc của Âu Thần.

“Đúng thế. Anh là một con người miễn cảm, lại thiếu cảm giác an toàn, vì thế tôi chỉ cần ám chỉ mấy câu, anh đã hoài nghi cô ấy, làm tổn thương cô ấy. Cái mà anh cần chỉ là một người phụ nữ luôn túc trực bên cạnh anh, khiến anh lúc nào cũng cảm thấy an toàn, nhưng mà Hạ Mạt không thể là một người như thế, trong trái tim cô ấy có rất nhiều thứ còn quan trọng hơn tình yêu. Cho dù lúc đó anh và cô ấy không có sự hiểu lầm, nhưng trong giới nghệ sỹ đầy rẫy sóng gió này, rốt cuộc anh cũng chỉ vì cảm thấy thiếu cảm giác an toàn mà ngờ vực cô ấy, đến lúc đó sự tổn thương trong cô ấy càng lớn.”

“Mà trước lúc ghép thân, cái khoảng thời gian cô ấy đau khổ nhất, ngoài việc anh nghi ngờ cô ấy hết lần này đến lần khác, đòn cuối cùng quật vào cô ấy là việc dùng cách tự sát, anh đã làm tổn thương cô ấy, anh đã cho cô ấy được cái gì? Thủ đoạn của tôi có thể là bỉ ổi, nhưng chí ít tôi cũng cho cô ấy được một quả thận khi cô ấy cần nhất.” Cơn gió đêm khuya lạnh lẽo thổi qua.

Những ngón tay nắm chặt của Lạc Hi buông lỏng dần, anh bất lực nhận ra bản thân mình không có cách nào phản bác lại lời nói của Âu Thần! Cũng có thể, Âu Thần đã nói đúng sự thật, cái lúc anh tin theo lời nói của Âu Thần mà hiểu lầm cô, cô đã tìm mọi cách để cứu vãn, trong khi anh lại hết lần này đến lần khác làm tổn thương cô, thậm chí dùng vụ scandal tai tiếng của mình với Thẩm Tường để phá tan sự nỗ lực cuối cùng của cô, bỏ mặc cô lại một mình, còn mình thì cất bước bỏ đi.

Chính vào lúc đó...

Là lúc chuyện phẫu thuật của Tiểu Trùng đang thiêu đốt tâm can Doãn Hạ Mạt, vì thế cô không có cơ hội nào để giải thích với anh, chính anh đã tự đẩy cô đến bên Âu Thần.

Nhưng...

“Đây chẳng qua chỉ là cái cớ của anh...”

“Dưới ánh trăng, giọng nói của Lạc Hi giống như được phát ra từ nơi sương mù u tối, thấm đẫm sự đau khổ và buốt thấu xương.

“... Dù cho người xuất hiện bên cạnh cô ấy không phải là tôi, mà là một người đàn ông khác, dù người đàn ông đó hoàn mỹ về mọi mặt, anh cũng sẽ dùng mọi thủ đoạn để cướp đoạt cô ấy, đúng không?”

Âu Thần im lặng trong giây lát, nói, “Đúng thế, bởi vì chỉ có tôi mới có thể bảo vệ cô ấy, mới có thể mang đến cho cô nhiều hạnh phúc nhất”.

“Thế thì...”

Lạc Hi nhìn Âu Thần chằm chằm, đôi mắt đen kịt một màu.

“Giờ đây cô ấy có hạnh phúc không?”

Cơn gió mùa thu lạnh thấu tim gan, ánh đèn phát ra từ tòa lầu trước mặt sáng rực như những chòm sao, chỉ có duy nhất căn hộ của cô là tối đen một màu, Âu Thần trầm ngâm ngẫm nhìn khung cửa sổ đó, rất lâu, rất lâu sau mới từ tốn nói:

“Nếu cô ấy không hạnh phúc, tôi sẽ cho cô ấy cơ hội lựa chọn lại”.

***

Trời ngày một lạnh, Doãn Hạ Mạt đặt chiếc khăn quàng cổ đang đan dở trên tay xuống, tắt đèn ban công và bước vào trong phòng. Tiểu Trùng đã ngủ rồi, người làm cũng đã trở về phòng nghỉ ngơi, ngôi nhà vô cùng im ắng. Lúc cô đi ngang qua nhà bếp, đột nhiên cô sững người, qua cánh cửa rộng mở, ánh mắt của cô dừng lại trên chiếc nồi đất đặt trong chạn bát.

Chiều hôm nay Trân Ân đến, cô đặc biệt dặn nhà bếp chuẩn bị nhiều món ăn ngon, ba người vừa trò chuyện vừa chờ Âu Thần. Nhưng mãi vẫn không thấy Âu Thần về, cô chỉ còn cách bảo Trân Ân và Tiểu Trùng ăn cơm trước. Mãi đến khi Trân Ân ra về khoảng hơn một tiếng đồng hồ, Âu Thần mới đặt chân về nhà, trông anh có vẻ trầm mặc khác thường, Âu Thần bảo rằng mình đã ăn tối rồi.

Trong tay Âu Thần cầm chiếc nồi đất màu trắng đục, hơi cũ, mặt ngoài có vẽ hình mấy con cá vàng, đúng là cái nồi mà trước đây cô và Tiểu Trùng vẫn hay dùng. Chính là vì chiếc nồi này mà Âu Thần đã quay trở về ngôi nhà cũ và rồi về nhà muộn như thế sao? Lòng Doãn Hạ Mạt râm ran như có lửa đốt, nhưng vẻ trầm mặc của anh khiến cô không thể nói ra những câu nói này.

Bước lên lầu hai, ánh đèn phát ra từ phòng đọc sách.

Qua khe cửa, Doãn Hạ Mạt có thể nhìn thấy Âu Thần đang ngồi sau chiếc bàn làm việc. Trong phòng chỉ phát ánh sáng của chiếc đèn bàn, trên khuôn mặt Âu Thần xuất hiện những góc tối, trông như một bức tượng điêu khắc, môi mím chặt, lạnh lẽ nhìn vào khoảng không vô định, giống như cả thân người đang hòa mình vào trong màn đêm giá lạnh.

Doãn Hạ Mạt nhìn Âu Thần thật lâu.

Cô muốn bước đi để anh lại một mình trong không gian tĩnh lặng đó, nhưng trong hơi thở của anh chất chứa sự suy sụp và phiền muộn, nếu bỏ đi như vậy, có thể anh sẽ ngồi như thế suốt đêm? Doãn Hạ Mạt cắn nhẹ môi, Âu Thần mới phẩy thuật xong, vẫn chưa hoàn toàn bình phục.

Một lúc lâu sau.

Doãn Hạ Mạt tắt bếp ga, đổ đồ ăn đêm nhẹ vào cái cặp lồng giữ nhiệt, rồi rót thêm một cốc sữa nóng. Doãn Hạ Mạt từ nhà bếp bước đến trước cửa phòng đọc sách.

“Cốc! Cốc!”

Doãn Hạ Mạt gõ nhẹ vào cánh cửa phòng đọc sách, sau đó bước vào.

Âu Thần quay đầu lại nhìn, gặp ngay đôi mắt của Doãn Hạ Mạt sáng lấp lánh như những ngôi sao nhỏ, nụ cười nơi khóe miệng của cô dịu ngọt như ánh sao, trên tay cô bưng một chiếc khay, trên chiếc khay có một cái cặp lồng giữ nhiệt, hai cái bát nhỏ, hai cái thìa, và một ly sữa nóng đang còn bốc khói.

“Anh có làm việc không? Ăn đêm với em nhé!”

Doãn Hạ Mạt nhỏ nhẹ nói rồi đặt chiếc khay lên bàn. Mở cặp lồng ra, một mùi thơm tỏa ra, những hạt đậu đỏ mềm dẻo, những viên trôi nước như những viên trân châu nhỏ xinh, cô cẩn thận múc từng thìa vào trong bát nhỏ, cười rồi nói:

“Đây là bánh trôi đậu đỏ, hồi nhỏ em rất thích ăn, anh nếm thử đi, xem có ngon không?”.

Vừa nói cô vừa đưa thìa cho Âu Thần. Âu Thần nhận lấy khẽ múc một thìa bánh, trong lòng như có cái gì đó tắc mắc, anh lại đặt chiếc thìa xuống.

“Sao vẫn chưa ngủ?” Âu Thần chăm chú nhìn Doãn Hạ Mạt.

“Anh cứ nếm thử đi, xem xem có ngon không?”

Doãn Hạ Mạt bỗng nhiên giống như một đứa trẻ, nũng nịu đợi câu trả lời của Âu Thần.

Âu Thần nhìn cô một lát.

Sau đó anh cúi đầu, cắn một miếng bánh trôi đậu đỏ, vị ngọt, mùi thơm, mềm mềm dẻo dẻo, Âu Thần cảm giác như có một dòng nước ấm áp đang chảy qua cổ họng xuống tận bao tử. Âu

Thần vẫn chưa ăn tối, chỉ có điều tới lúc được ăn cái bánh này, anh mới có cảm giác mình đang đói.

“Ngon lắm!”

Anh dịu dàng nói.

“Anh thích thì được rồi, thế thì em cũng ăn một tí, em vẫn chưa ăn tối.” Doãn Hạ Mạt vội múc cho mình một bát, ăn một cách vui vẻ.

Âu Thần đặt thìa xuống.

“Vì sao vẫn chưa ăn? Sức khỏe em không được tốt, lại vừa mới ốm dậy...”

“Em bị sốt đã là việc rất lâu rồi, đừng nên nhắc đến nó nữa.” Doãn Hạ Mạt vui vẻ liếc Âu Thần một cái rồi đặt chiếc bát trong tay xuống, “Bây giờ ăn vẫn còn kịp mà, vả lại hai người ăn vẫn vui hơn chứ, nhìn xem, em đã ăn hết một bát rồi”.

Doãn Hạ Mạt giơ cho Âu Thần xem cái bát sạch trơn của mình.

Âu Thần nhìn vào đáy bát, giọng khàn khàn nói, “Em đợi anh à?”.

Hạ Mạt nhìn thẳng vào mắt Âu Thần, trong đôi mắt đen láy đó, có một tia hy vọng yếu ớt. Cô thấy lòng mình chua xót, nhưng lại cố ý tỏ ra vẻ lạc quan, yêu đời, đưa cái bát sạch trơn của mình cho Âu Thần nhìn.

“Đúng thế, để em phải đợi lâu như vậy, phạt anh phải múc thêm cho em một bát nữa.”

Âu Thần cầm lấy chiếc bát, múc cho cô thêm một chút, nhìn cái vẻ thích thú khi nhận bát chè của Doãn Hạ Mạt, đột nhiên Âu Thần lại trầm lặng nói, “Xin lỗi...”

Không thể nào nói tiếp được nữa, Âu Thần không biết nụ cười của cô là sự gắng gượng hay được xuất phát từ trái tim. Sự chua chát đau khổ lớn dần hơn, bộ dạng của Doãn Hạ Mạt hôn mê mấy ngày đêm do sốt cao trước khi ca phẫu thuật tiến hành đang phủ đầy trong tâm trí anh, lúc đó Hạ Mạt đau khổ đến mức muốn chết đi, bây giờ lại hồn nhiên vui tươi như vậy sao?

“Tại sao lại nói xin lỗi, vì về trễ hay sao? Không sao, anh giúp em ăn món này, là em đã tha thứ cho anh rồi.”

Doãn Hạ Mạt mỉm cười, đôi mắt trong veo như mặt biển được ánh mặt trời chiếu rọi.

“Vả lại, anh đã mang cái nồi đó về, số bánh đậu này chính là dùng cái nồi đó để nấu đấy, quả nhiên là có mùi vị quen thuộc, cảm ơn anh đã nhớ...”

Không, anh không phải nói về việc này.

“Hạ Mạt...”

Ngập ngừng một chút, Âu Thần trân trân nhìn Doãn Hạ Mạt, anh bảo, “Em không hận anh sao? Anh đã dùng quả thận ép em phải lấy anh, tại sao em không hề khó chịu, mà ngược lại đối xử rất tốt với anh, lẽ ra em phải căm ghét anh chứ?”.

Doãn Hạ Mạt ngẩn người.

Cô nhìn Âu Thần, nhìn cái cằm bạnh ra và đôi mắt chất chứa đau khổ, đôi mắt cô bình thản, nói:

“Anh quên rồi sao, em rất cảm kích anh, vì có anh, mới giúp cho Tiểu Trùng có cơ hội sống tiếp. Vả lại, bây giờ em đã là vợ anh, chúng ta là người một nhà.”

“Người nhà với nhau nên giúp đỡ yêu thương nhau mới phải, chuyện trước kia cứ để cho nó qua đi, con đường sau này chúng ta phải đi vẫn còn rất dài.” Doãn Hạ Mạt múc cái bánh trôi cuối cùng đổ vào bát Âu Thần, cô nói, “Dù đã ăn tối rồi, nhưng lâu rồi có khi cũng đã ngon ngọt, ăn nhiều một chút nhé?”.

Đợi Âu Thần từ từ ăn hết, Doãn Hạ Mạt dọn bát và thìa bỏ vào khay, chỉ để lại ly sữa trên bàn, cô đứng dậy, cười với Âu Thần và nói:

“Em không làm phiền anh nữa, nhớ đừng làm việc quá khuya, trước khi đi ngủ nhớ uống ly sữa sẽ ngon hơn.”

Vừa nói cô vừa nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, lúc bước đến cửa phòng, cô lại quay đầu nhắc nhở Âu Thần lần nữa, “Nhớ không được thức quá khuya đấy nhé, em sẽ đến kiểm tra đó”.

Sau đó cô mỉm cười bước ra khỏi phòng.

Phòng đọc sách lại trở về không gian tĩnh mịch.

Âu Thần chăm chú nhìn ly sữa, ngón tay bất giác nắm chặt chiếc cốc thủy tinh trong tay, hơi sữa ấm giống như thể hơi ấm dịu dàng của cô vẫn còn quanh quẩn đâu đây.

Người một nhà... cô và Tiểu Trùng vĩnh viễn là người thân của nhau, giữa anh và cô lại không hề có chút huyết thống, khi Tiểu Trùng mang tờ giấy ly hôn đã có chữ ký đưa cho cô, có lẽ anh và cô sẽ không thể tiếp tục là người một nhà nữa...

Và lại còn có người đó nữa...

Doãn Hạ Mạt thật sự có thể quên người đó sao, nụ cười của cô thực sự xuất phát từ đáy lòng sao, nếu như người đó bây giờ lại xuất hiện trước mặt cô...

Bên ngoài phòng đọc sách.

Doãn Hạ Mạt thần thờ bụng chiếc khay, nụ cười trên môi cũng dần mất hẳn, những gì mà cô làm vẫn chưa đủ sao, vì thế Âu Thần mới lo lắng mà suy sụp như thế. Trong phút chốc cô không biết nên đối mặt với Âu Thần như thế nào, vì thế chỉ còn cách vội vàng bỏ ra ngoài. Hạ Mạt chỉ nghĩ sống sao để có những tháng ngày yên ổn trôi qua, Tiểu Trùng có thể khỏe mạnh tiếp tục cuộc sống, Âu Thần không phải chịu thêm bất kỳ sự tổn thương nào, cho dù trong lòng có nỗi đau chôn kín, nhưng cô nghĩ phải dùng mọi thứ để đánh đổi, để cuộc sống yên bình này được giữ lâu dài. Chẳng lẽ, cô làm như thế, vẫn khiến cho Âu Thần bị tổn thương sao...

Như thế thấu hiểu được sự lo lắng của cô.

Ngày hôm sau, Âu Thần xuất hiện trước mặt Doãn Hạ Mạt với một dáng vẻ hoàn toàn khác, không còn vẻ mặt lạnh lùng mà ngược lại, có vẻ ôn hòa bình tâm của ngày thường. Dường như đột nhiên đã nghĩ thông suốt việc gì, Âu Thần cũng không còn vùi đầu vào công việc, mỗi lúc rảnh rỗi, chốc chốc lại đem tập tranh của Tiểu Trùng ra xem, giống như khoảng thời gian điều dưỡng này là kỳ nghỉ đẹp nhất trong đời anh vậy.

Từng ngày, từng ngày trôi qua, thu qua đông lại đến. Để giữ ấm, Doãn Hạ Mạt kêu người làm đốt lò sưởi sớm, trong phòng khách ấm áp như mùa xuân, con mèo đen suốt ngày cuộn mình bên lò sưởi mà ngủ nướng.

Sắc mặt của Tiểu Trùng vẫn còn nhợt nhạt, bất luận Doãn Hạ Mạt có tìm đủ mọi cách tẩm bổ cho Tiểu Trùng ra sao, cậu vẫn không béo lên được tí nào. Bản thân Doãn Trùng cũng rất thất vọng, cậu chỉ còn cách đành phải vui vẻ an ủi rằng có lẽ đây là do ông trời cố ý bắt cậu gầy gò ốm yếu như thế, để được người khác quan tâm, lo lắng, kỳ thực sức khỏe của cậu đã khá lên rất nhiều rồi.

Doãn Trùng lại bắt đầu vẽ vụng trộm.

Lúc đầu phát hiện, Doãn Hạ Mạt kiên quyết ngăn cản, sau rồi thấy Tiểu Trùng thực sự buồn chán vô vị, Doãn Hạ Mạt đành phải cho phép Tiểu Trùng thỉnh thoảng vẽ một, hai bức tranh, nhưng mỗi lần không được quá một tiếng đồng hồ.

Thế là Doãn Trùng lại nhanh chóng vui vẻ trở lại.

Cậu vẽ cảnh con mèo đen đang ngủ, vẽ quán gia Thẩm nghiêm khắc, vẽ chiếc lá đỏ cuối cùng trên cây phong, vẽ Âu Thần đang cúi đầu xem tập tranh, hình ảnh mà cậu vẽ nhiều nhất đương nhiên vẫn là chị mình.

Một buổi sớm tinh mơ ngày nọ, Doãn Trùng ngồi bên cạnh lò sưởi trong phòng khách, vẽ cảnh Doãn Hạ Mạt đang cắm hoa, những bông hoa bách hợp trắng muốt, những chiếc lá biếc dài nhỏ, đôi bàn tay cô tỉ mỉ điều chỉnh vị trí của những cành hoa trong bình, ống tay áo tụt xuống, để lộ rõ đôi cô tay trắng ngần.

“Chị, cổ tay của chị...”

Doãn Trùng hiếu kỳ kêu lên. Âu Thần đang ngồi trên sofa xem tập tranh nghe thấy cũng ngẩng đầu lên nhìn. Trong ánh nắng ban mai, cổ tay của Doãn Hạ Mạt trắng ngần như ngọc, cổ tay trái lại đeo một sợi ren lụa nhiều hoa văn, hơi cũ, ánh nắng sáng lấp lánh xuyên qua những khe nhỏ của sợi ren lụa trên cổ tay tỏa ra ánh hào quang tuyệt đẹp.

Hôm đó trước mặt đức cha.

Âu Thần đã dùng nó để thay thế chiếc nhẫn buộc vào ngón tay áp út. Từ hôm đó không còn thấy nó nữa. Âu Thần nghĩ, có lẽ cô đã đem nó cất vào một góc nào đó rồi.

“Rất đẹp, đúng không?”

Doãn Hạ Mạt mỉm cười nhìn theo ánh mắt của họ hướng về phía cổ tay mình, cô kéo ống tay áo che cổ tay của mình, như thể việc đeo nó là rất tự nhiên.

Tối đó, Âu Thần cả đêm không ngủ.

Đứng trước khung cửa sổ, anh trầm ngâm nhìn vào màn đêm đen tối, anh uống hết ly Brandy này đến ly Brandy khác.

Vạn vật chìm trong không gian tĩnh mịch.

Phòng ngủ của anh và của cô chỉ cách nhau một cánh cửa.

Cô đang say giấc ngủ, cánh tay đặt dưới gối, sợi ren lụa màu xanh đẹp dễ đó cũng âm thầm

ánh lên vẻ đẹp của mình trên tấm ga trải giường.

Tháng ngày cứ lặng lẽ trôi qua trong im lặng.

Ngoài Trần Ân thường xuyên đến chơi thì biệt thự gia đình họ Âu dường như tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Thời gian trôi qua thật nhanh nhưng cũng có lúc thời gian trôi đi thật chậm chạp, Doãn Trùng để ý thấy giữa chị cậu và Âu Thần dường như xuất hiện một sự tương thông đặc biệt, hai người nói chuyện tuy không nhiều nhưng như đã hiểu rõ lòng nhau.

Bữa ăn tối, chị cậu muốn lấy lọ muối, Âu Thần đã lấy luôn đưa cho chị. Âu Thần đặt tập tranh xuống, chị đã lấy nước đặt bên tay anh ấy. Giống như vợ chồng đã chung sống mười mấy năm rồi, nụ cười trên môi hai người như nở cùng một lúc.

Thời gian dường như cứ vậy bình yên không sóng gió trôi qua.

Ngày hôm đó, sau bữa cơm tối, Doãn Hạ Mạt ngồi bên cạnh lò sưởi và đổ sữa vào cái bát nhỏ của chú mèo đen, chú mèo cứ quẩn lấy chân cô kêu meo meo. Doãn Trùng vội vẽ lại cảnh Doãn Hạ Mạt đang cười đùa với chú mèo. Âu Thần cũng mỉm cười nhìn chú mèo luồn qua luồn lại bên tay Hạ Mạt làm cho sợi ren lụa cuốn trên cổ tay cô chốc chốc lại lay động.

Tivi trong phòng khách vẫn mở nhưng không ai để ý đến nó đang nói gì. Đột nhiên những ngón tay Doãn Hạ Mạt trở nên cứng đờ, hình như là đã làm cho con mèo bị đau, nó kêu “meo” một tiếng rồi chạy khỏi người cô.

“Thời gian trước lòng vì hôn sự của Doãn Hạ Mạt mà tự sát phải nằm viện nhưng công ty của anh vẫn một mực phủ nhận...”

“... Nhưng trong buổi tiệc chiêu đãi phóng viên được mời đến chiều nay, tin đồn Lạc Hi muốn rời khỏi làng giải trí cuối cùng đã được chứng thực. Người quản lý của Lạc Hi cho hay, từ khi anh bước vào làng giải trí tới nay vẫn luôn rất bận rộn, giờ nhất định phải có thời gian nghỉ ngơi, anh sẽ sang Mỹ để tiếp tục học tập và nghiên cứu, có lẽ ước chừng trong vòng ba năm sẽ không nhận bất cứ hợp đồng show diễn nào...” Trên màn hình tivi không ngừng phát những bộ phim và hình ảnh của Lạc Hi lúc trước, phát thanh viên cảm xúc dâng trào lớn tiếng đọc bản tin.

Phòng khách bỗng chốc im phăng phắc.

Doãn Trùng lo lắng nhìn về phía chị cậu, Doãn Hạ Mạt ngồi bên lò sưởi quay lưng về phía tivi, thân người cô bỗng chốc trở nên thẫn lạng. Nụ cười trên khóe môi của Âu Thần cũng biến mất, cậu nhìn Hạ Mạt, ánh mắt chùng xuống. Chỉ có chú mèo đen chạy lại, bò bên cạnh Doãn Hạ Mạt, liếm từng ngụm sữa trong chiếc bát.

“... Sau khi tin tức truyền đi, những fan hâm mộ Lạc Hi phản ứng rất mạnh mẽ, hàng trăm ngàn người tập trung trước cổng của đài truyền hình mong Lạc Hi đừng bỏ đi, trên mạng cũng...”

“Bụp.”

Âu Thần cầm lấy điều khiển tắt tivi. Doãn Hạ Mạt chầm chậm đứng dậy, đi vào nhà bếp nói, “Em đi gọt trái cây ăn”.

Buổi tối tĩnh lặng.

Doãn Hạ Mạt bất động cứ nhìn về chiếc điện thoại di động trên giường, cô cho rằng mình đã lạnh lùng vô tình đến mức có thể hoàn toàn quên đi được tên của Lạc Hi, ấy vậy mà tại sao chỉ có một mẩu tin cũng khiến cho tất cả những hồi ức cùng nỗi ân hận như sóng biển ồ ạt đổ về phía cô?

Lạc Hi muốn rút khỏi giới giải trí sao?

Dù sự nghiệp của anh đang tiến triển rất tốt, nhưng rút khỏi giới giải trí ba năm đồng nghĩa với điều gì, anh ấy có biết không?

Anh ấy rút khỏi giới giải trí là vì...

Là vì...

Những ngón tay do dự hướng về chiếc điện thoại...

Nhưng mà trong lòng lại như lửa đốt.

Cô...

Lấy tư cách gì để khuyên Lạc Hi được cơ chứ...

Doãn Hạ Mạt từ từ nhắm mắt lại, khuôn mặt cô trắng bệch, đúng thế, đôi với Lạc Hi, cô sớm đã thành một kẻ có tội độc ác, cô đã lựa chọn cách từ bỏ anh, đã sớm không còn tư cách để có thể nói với anh bất cứ lời nào.

Bất giác vào lúc này, trên chiếc ga trải giường trắng tinh, chuông điện thoại đột nhiên rung lên! Trong sự hoảng hốt, Doãn Hạ Mạt giật thót mình sợ hãi đến toát cả mồ hôi!

Doãn Hạ Mạt mở mắt nhìn, trên màn hình điện thoại không ngừng nhấp nháy cái tên Lạc Hi.

Có lẽ, chính từ đêm hôm đó, mùa đông đang lặng lẽ tới gần.

Từ ngày đó trở đi, thời tiết càng ngày càng lạnh hơn. Doãn Hạ Mạt giảm bớt thời gian để Âu Thần và Doãn Trung ra ngoài, chỉ có vào lúc mười một giờ trưa, khi ánh sáng mặt trời ấm áp cô mới đưa họ ra ngoài tản bộ, hít thở không khí trong lành. Doãn Hạ Mạt như thể đã dần quên đi chuyện của Lạc Hi, cho đến một ngày, Trần Ân vào bếp giúp cô chuẩn bị bữa tối, Trần Ân buột miệng nói một cách tự nhiên:

“Cậu nghe tin Lạc Hi rút lui khỏi giới giải trí chưa?”

Doãn Hạ Mạt đang chậm chậm xát muối lên con cá, cô khẽ cúp hàng mi xuống rồi lại tiếp tục xát muối, nói, “Đã nghe nói”.

Tối hôm ấy, điện thoại không ngừng reo, những tia sáng trên màn hình xanh lục vẫn không ngừng ánh lên hai chữ “Lạc Hi”.

Cơ thể Doãn Hạ Mạt cứng đờ như đá.

Trong lòng cô đau buốt như thể có thứ gì đó đang không ngừng giày xéo, Doãn Hạ Mạt không biết một khi nhận điện thoại thì nên nói với anh ra sao. Nhưng gì cô nợ anh làm sao có thể chỉ trong vài câu nói có thể bù đắp nỗi cơ chứ, nếu như nhận điện thoại mà nói những lời không phải xuất phát từ con tim thì đối với Lạc Hi, khác gì thêm một lần bị tổn thương? Mà cô cũng sớm đã không còn tư cách gì để lại được nghe tiếng nói của anh, cô đã là vợ Âu Thần, nếu vì một người đàn ông khác mà suy sụp thì đối với Âu Thần cũng là một sự tổn thương.

Chuông điện thoại reo khoảng ba phút thì ngừng hẳn, cô cũng lặng lẽ ngồi xuống mép giường, một đêm không ngủ.

“Ờ.” Trần Ân nhìn chăm soi Doãn Hạ Mạt, thấy cô bình tĩnh đến mức khó tin, liền nói tiếp, “Nghe nói ngày kia anh ta đáp máy bay sang Mỹ rồi, tối mai công ti Lạc Hi sẽ tổ chức bữa tiệc thịnh soạn để chia tay, tuy nhiên... tuy nhiên họ vẫn gửi cho cậu một thư mời tham dự, cậu...”

Cọng hành đã được sắt thành mấy đoạn bỏ vào trong đĩa, Doãn Hạ Mạt ngẩng đầu lên hỏi:

“Tối mai à?”

“Ừ, đúng.”

“Tối mai đúng lúc mình có chuyện không thể đi được, thiệp mời cậu giúp mình xử lý nhé.” Đậy nắp nồi lại, bật lửa, Doãn Hạ Mạt mở vòi nước rửa tay.

“Ờ, được thôi.”

Trần Ân chần chừ nhìn nồi cá bắt đầu sôi, không biết có nên nhắc Hạ Mạt là cô đã quên bỏ gừng và tỏi vào nồi cá không?

Ngày hôm sau, ăn tối xong.

Lửa trong lò đã lớn, ngọn lửa phập phồng ấm áp. Trong phòng dường như trở nên trống rỗng khi vắng bóng Doãn Hạ Mạt, Âu Thần ngồi trên sofa gấp tập tranh lại nhìn Doãn Trùng đang ngồi bên lò sưởi vẽ tranh. Khuôn mặt Doãn Trùng vẫn xanh xao, sắc hồng của ngọn lửa không thể nào rục hồng trên khuôn mặt cậu.

Âu Thần nhíu mày lại.

Tuy gương mặt Doãn Trùng vẫn không chút sắc hồng nhưng tinh thần của cậu đã khá lên rất nhiều, khoe miệng vẫn nở nụ cười, đôi mắt đen láy, cứ vẽ, cứ vẽ, thi thoảng lại dừng lại nhìn chăm chú vào bản vẽ, ngăn người cười một cách khoái trá, sau đó lại vẽ tiếp.

“Đang vẽ gì thế?”

Âu Thần đứng dậy rời khỏi sofa, đi về phía Doãn Trùng.

Trên bản vẽ là cảnh Doãn Hạ Mạt đứng dưới gốc cây phong gọi anh và Tiểu Trùng vào ăn cơm, ánh mặt trời vàng rục từ khe hở giữa những lá cây rơi xuống, cô vừa kéo tay Tiểu Trùng, vừa quay mặt về phía anh nói cười cái gì đó.

Trong bức tranh, nụ cười cô rục rở biết bao, khiến người khác không thể rời mắt khỏi.

Âu Thần say đắm ngắm nhìn.

Doãn Hạ Mạt đã từng nở nụ cười như thế này sao, hình như từ ngày quen biết cô đến nay, trong nụ cười của cô vẫn luôn có cái gì đó xa cách hoặc ít, hoặc nhiều.

“Chị rất đẹp, đúng không anh?”

Doãn Trùng cười, ngược đầu lên, trong ngữ điệu không thể giấu được niềm tự hào của cậu, Doãn Trùng như đứa trẻ đang khoe báu vật của mình.

Tiếp tục ngắm nhìn ba người đang vui vẻ, thân mật dưới ánh mặt trời rục rở trong bức tranh, đôi mắt Âu Thần dần dần loé sáng một vầng hào quang, anh không để ý Tiểu Trùng nói gì, rất lâu sau Âu Thần mới nhẹ nhàng nói:

“Em tặng anh bức tranh này nhé?”

“Dạ được, nhưng còn chút xú nữa bức tranh mới hoàn thành, ngày mai em gửi anh được không?”

“Cảm ơn em.”

Cuối cùng Âu Thần cũng rời mắt khỏi bức tranh, trong lồng ngực của anh trống trải như mất đi cái gì đó. Hạ Mạt ăn xong cơm tối đã ra ngoài, cô nói là trở về ngôi nhà cũ giúp Tiểu Trùng thu xếp quần áo ấm. Không biết từ lúc nào đã quen với sự hiện diện của cô bên cạnh, chỉ xa cách một lúc Âu Thần cũng cảm thấy cô đơn.

“Đừng nên vẽ quá khuya, lát nữa trở về phòng nghỉ ngơi sớm nhé.” Giật mình sức tỉnh, Âu Thần nói với Tiểu Trùng, “Anh ở phòng đọc sách, có gì thì gọi anh”.

“Vâng, được ạ.”

Nghe Âu Thần nhắc lại lời nhắc nhở hàng ngày của chị, Doãn Trùng mỉm cười vội vàng gật đầu. Song nhìn cái dáng người bỏ đi của Âu Thần, Tiểu Trùng đột nhiên lại nghĩ ra điều gì đó, cậu lớn tiếng gọi:

“Anh rể, chờ chút xíu.”

Âu Thần quay người lại nhìn, chỉ thấy Doãn Trùng rút từ trong xấp tranh lấy ra một tờ giấy.

“Đơn ly hôn!”

Âu Thần chăm chú nhìn, cơ thể dần cứng đờ, Doãn Trùng nhẹ nhàng nói, “Anh cầm lấy đi, hoàn toàn không thích hợp khi em bảo quản nó”.

“Em muốn anh...”

Miệng cứng đờ, Âu Thần như không thể nói ra bất cứ lời nào:

“...muốn anh tự tay đem nó giao cho Hạ Mạt sao?”

Rốt cuộc thì cái ngày không thể tránh này cũng đã đến. Giống như bong bóng xà phòng trong không khí ngày càng lớn, ngày càng đẹp, vậy mà trong lúc nín thở cầu khẩn nó vĩnh viễn không bị vỡ tan, thì nó lại tan biến không hề báo trước.

“Em cũng không biết nữa.” Doãn Trùng thành thật nói. Một khoảng thời gian rất lâu sau khi xuất viện, tư tưởng hỗn loạn khiến Doãn Trùng không biết rốt cuộc nên làm thế nào mới đúng. “Lúc biết anh và chị kết hôn với nhau là vì chuyện ghép thận cho em, em rất cảm hận anh đã dùng em để ép buộc chị, cướp mất hạnh phúc của chị.”

“Nhưng, tuy cách làm của anh là sai, song tình cảm của anh đối với chị lại làm em cảm động. Em không biết giữa anh và anh Lạc Hi, ai yêu chị em nhiều hơn, cũng không biết chị kết hôn cùng ai sẽ hạnh phúc hơn. Nhưng trong khoảng thời gian này chị rất vui, ngày ngày nụ cười luôn nở trên môi chị, có lẽ sống cùng anh, chị sẽ vĩnh viễn vui vẻ như thế.”

“Anh rể...”

Doãn Trùng ngẩng đầu lên mỉm cười với Âu Thần.

“... Em rất cảm kích việc anh đã làm cho chị vui vẻ được trở lại, em cũng rất vui khi anh là anh rể của em.”

***

Lấy những bộ quần áo ấm đã được gấp gọn gàng của Tiểu Trùng bỏ vào va li, thêm mấy tập tranh trước đây Tiểu Trùng thích nhất nữa, Doãn Hạ Mạt mỉm cười, Âu Thần hồi này đột nhiên cũng thích xem các tập tranh, thời gian hàng ngày xem tranh còn nhiều hơn cả Tiểu Trùng. Dem những quyển sách này về, Âu Thần chắc sẽ rất vui.

Kéo va li đến phòng khách, Doãn Hạ Mạt nhìn lên chiếc sofa trống trơn, cô ngăn người trong giây lát, đã lâu không trở về, ở đây đã trở nên có chút xa lạ. Tắt đèn, Doãn Hạ Mạt đưa mắt nhìn

bao quát căn phòng một lần nữa rồi mới đóng cửa lại, tay xách chiếc va li bằng da, từ từ đi xuống cầu thang.

Tuyết đã rơi!

Doãn Hạ Mạt bước ra bên ngoài, cô ngẩn người sững sờ nhìn hoa tuyết đang bay lả tả ngoài đường. Lúc mới đến đây chưa có chút dấu hiệu nào của tuyết rơi, vậy mà bây giờ, khắp nơi đã bị phủ một lớp tuyết trắng. Trong không trung, những bông tuyết mềm mại vờn bay theo gió, màn đêm cũng sáng bừng lên, cô đặt chiếc va li bằng da xuống, vô thức đưa tay đón lấy từng hạt tuyết rơi, ửng ánh trong suốt, trong tích tắc nó tan ra trong lòng bàn tay cô, chỉ còn lại cái cảm giác hơi lạnh.

Doãn Hạ Mạt chăm chú say mê.

Trận tuyết này là để tiễn Lạc Hi lên đường sao? Lạc Hi bây giờ đang tham gia bữa tiệc do công ty tổ chức cho anh, và ngày mai...

Chính là ngày anh bay sang Mỹ.

Không biết tại sao, trong cái đêm Lạc Hi sắp rời xa này, Doãn Hạ Mạt tự dưng không thể nào ở bên Âu Thần như ngày thường, cô cũng không thể nào nở nụ cười bình thản như ngày thường, cô chỉ nghĩ đến một người, nán lại một lúc, thế là cô từ chối không cần tài xế phải đưa đón đến đây.

Gió thổi những bông tuyết bay thẳng vào mặt cô.

Có lẽ tạm thời rời xa làng giải trí, đối với Lạc Hi mà nói không hoàn toàn là chuyện không hay, anh không còn cần phải ngày ngày đối mặt với những ống kính, không cần phải sống trong sự soi mói của công chúng, có lẽ anh sẽ sống thoải mái hơn, vui vẻ hơn. Có thể, anh sẽ gặp được một cô gái tốt, toàn tâm toàn ý yêu thương anh, tình yêu đối với anh sâu thẳm như biển cả, anh cũng sẽ yêu cô gái đó, không bao giờ quên được cô ta.

Trong cái lạnh lẽo bao phủ khắp nơi, nỗi đau thoáng xuất hiện đó khó có thể át đi được.

Doãn Hạ Mạt nhìn dấu chân của mình trên tuyết, cô thầm nhủ, trên thế giới này không có việc gì là không thể quên được. Sau khi tuyết tan chảy, thậm chí chỉ cần một cơn gió thổi qua, những dấu chân đó sẽ hoàn toàn biến mất.

Vì thế, Lạc Hi sẽ quên cô.

Việc mà cô phải làm chỉ là không tiếp tục làm phiền đến anh.

Doãn Hạ Mạt lặng lẽ đi trong tuyết rơi, sau lưng cô hình như có tiếng vước chân vội vã, nhưng cô không hề để ý.

Tuyết vừa mới phủ trên đất rất trơn, trong lúc sơ ý, cô trượt chân ngã bật về phía sau.

Phòng đọc sách phát ra ánh sáng ngọn đèn bàn.

Nhìn tờ giấy ly hôn nằm trên bàn, đôi mắt Âu Thần ngày càng u buồn, nhưng trong tận đáy mắt lại lấp lánh tia hi vọng yếu ớt. Anh đứng bật dậy đi đến khung cửa, mở cửa sổ ra, ngọn gió trong đêm gào thét, cuốn theo những bông tuyết bay vào.

Âu Thần vẫn ngỡ rằng, cái ngày mà Doãn Trùng đem tờ giấy ly hôn đưa cho cô, cũng chính là lúc kết thúc tất cả. Tờ giấy ly hôn có sẵn chữ ký của anh, đó là bản án khiến mọi chuyện kết thúc, cô sẽ rời xa anh, và những ngày tháng tuyết rơi này chẳng qua là một thế giới huyền ảo như là những bong bóng nước.

Doãn Trùng đã trả nó lại cho anh.

Giống như là phạm nhân sắp bị hành hình đột nhiên nhận được cơ hội trì hoãn việc thi hành án lại, Âu Thần đột nhiên cảm thấy không thể hoạch trù nổi. Hay là, anh có thể khiến giấc mộng này cứ thế mà tiếp diễn, vĩnh viễn không tỉnh lại. Cái suy nghĩ đó giày vò Âu Thần như phát điên, anh muốn mặc kệ tất cả để nắm lấy cơ hội mình đang sở hữu, sẽ giữ chặt cô lại bên mình.

Tuy nhiên, tại sao trong lòng anh cứ luôn cảm thấy khó chịu khổ sở?

Lúc anh có được cơ hội trì hoãn việc hành hình lại, phải chăng chính là kéo dài thời gian chịu

án của cô? Quãng thời gian này cô thực sự vui vẻ chứ, hay chỉ là sự giả tạo...

Những bông tuyết nhẹ nhàng bay vào.

Âu Thần siết chặt ngón tay, không để mình tiếp tục suy nghĩ, hay là đợi một thời gian rồi hãy suy nghĩ về nó, bây giờ để giấc mộng này kéo dài thêm ít lâu nữa. Trong khoảng thời gian này, anh rất muốn có cô bên cạnh.

Hơi thở ấm áp và nụ cười thanh thản, chỉ cần có cô bên cạnh, lòng của anh sẽ bình yên trở lại.

Nhưng sao Doãn Hạ Mạt vẫn chưa về?

Lúc Hạ Mạt đi, cô nói muốn tự mình đi để hít thở không khí, kiên quyết không cần tài xế đưa đón.

Nhìn những bông tuyết trong không gian tĩnh mịch, nỗi nhớ của Âu Thần càng da diết hơn. Thế rồi Âu Thần bước ra khỏi phòng đọc sách, lấy chìa khóa xe, bước nhanh ra ngoài.

Trong chốc lát anh khởi động chiếc xe của mình, những ngón tay nắm chặt vô lăng của Âu Thần đột nhiên trở nên cứng đờ, trong lòng hiện ra bóng dáng nhợt nhạt đứng dưới tầng lầu cũ của nhà cô, không biết Hạ Mạt có gặp...

Không, không thể!

Lúc này anh ta đang phải tham dự bữa tiệc chia tay...

***

Một cánh tay xanh gầy gò đỡ Doãn Hạ Mạt bị ngã lên!

Khoảnh khắc mà những ngón tay đó chạm vào cô, trong đầu cô như là nổ tung ra vô số bông tuyết, trước mắt như bao phủ một làn sương dày đặc, lúc này cả thế giới tĩnh lặng đến mức không còn nghe thấy bất cứ một hơi thở nào. Chỉ có hơi thở người đó cứ lượn lờ bao phủ lấy cô, giống như cánh hoa anh đào cuối cùng rơi xuống băng tuyết, lạnh giá, trong suốt và mỏng manh...

“Thì ra đúng là anh.”

Tiếng nói phát ra từ trong tâm lý Doãn Hạ Mạt, cô ngẩn người ngẩn nhìn những bông tuyết không ngừng dày lên trên mặt đất, tay phải nắm chặt quai va li, giống như đó là nguồn sức lực duy nhất của cô.

“Vừa nhìn thấy em từ nhà bước ra, anh cứ tưởng mình hoa mắt...” Giọng nói ngừng lại, một lúc sau mới nín thở nói tiếp, “Sao em lại đến đây? Em trở về rồi sao...”.

Trong giọng nói chan chứa niềm hy vọng đó giống hệt như một con dao oán hận đâm thẳng vào trái tim Doãn Hạ Mạt, cô đau đớn cắn chặt đôi môi, từ từ ngẩng đầu về phía anh.

“Không phải ngày mai... anh đi Mỹ rồi sao? Tại sao lại ở đây?”

Trong màn đêm, những bông tuyết nhỏ nhắn, lấp lánh, âm thầm, lặng lẽ rơi xuống vai và tóc anh, nghe thấy lời cô nói, trên môi anh hé ra một nụ cười đau khổ, đôi mắt đen láy vẫn luôn chăm chú nhìn cô.

“Anh... vẫn luôn ở đây.”

Doãn Hạ Mạt nghẹn ngào.

“Vừa nãy anh đang ngủ trong xe, nhưng bỗng tỉnh dậy, sau đó thấy em từ nhà đi ra, anh cho rằng cuối cùng ông trời đã cho anh một cơ hội...”

Trên chiếc xe hơi sang trọng kia phủ một lớp tuyết mỏng, dường như đã dừng ở đó rất lâu, rất lâu rồi.

“Nhưng có lẽ... anh nên ở trong xe nhìn theo em, không nên đuổi theo...”

Tuyết vẫn lặng lẽ rơi.

Những bông tuyết trắng ngần như những tia sáng trong đêm, giữa anh và cô ngoài âm thanh nhẹ bay trong gió rồi vỡ vụn của những bông tuyết ra, còn lại chỉ là một khoảng lặng.

“Xin lỗi, anh nói ra những lời này, đã lại làm phiền em rồi.” Trầm lặng, Lạc Hi nói với giọng khổ sở, “Vừa rồi anh hồ đồ quá, nếu em trở về, thì sẽ không xách theo va li bỏ đi”.

Doãn Hạ Mạt toàn thân như đông cứng lại, nỗi đau thầm kín trong lòng bỗng trở dậy khiến cô không biết nói gì cho phải.

“Tại sao em lại ra đây một mình, không có tài xế đưa đón à? Nếu em không ngại, anh sẽ đưa em về, giờ này rất khó đón xe.” Doãn Hạ Mạt trước sau vẫn đứng nhìn, cuối cùng ánh mắt của Lạc Hi cũng rời khỏi khuôn mặt cô, gượng cười đưa tay nắm lấy va li.

“Không, không cần...”

Doãn Hạ Mạt lùi lại phía sau, nhưng giọng nói cô ngừng hẳn, cô nhìn về phía cánh tay nắm chặt quai va li của Lạc Hi.

Tay Lạc Hi cứng đờ.

“Xin lỗi, là anh quá đường đột... nếu như anh đưa em về, có người sẽ tức giận, anh bây giờ, đã không thích hợp...”

Doãn Hạ Mạt giống như không nghe thấy Lạc Hi nói gì, chỉ đứng sững nhìn cánh tay anh. Anh nhìn theo ánh mắt cô, trên cổ tay, vết thương khiến người ta phải kinh sợ vẫn còn màu đỏ tươi, Lạc Hi ngó người vội vàng dùng tay áo che đi, anh nói:

“Xin lỗi, đã làm em phải sợ.”

“Không cần phải nói xin lỗi với em.” Doãn Hạ Mạt trong lòng thấp thỏm, đôi môi tái đi, “Người nên nói xin lỗi phải là em, không phải anh”.

“Nhưng mà, anh đã làm sai rất nhiều chuyện.” Giọng nói anh như cùng những bông tuyết bay vào trong đêm tối, nhẹ nhàng mà trong trẻo, “Anh luôn không tin em, đã nhiều lần em lên tiếng giải thích, anh đều cố chấp cự tuyệt em, thậm chí còn cố ý dùng cái vụ tai tiếng của anh với Thẩm Tường để làm tổn thương em, nói lời chia tay với em, trong dạ tiệc tối hôm đó, đã cố

tình công kích quật ngã em...”.

Lạc Hi nhìn Doãn Hạ Mạt chăm chú, trong ánh mắt anh tràn ngập sự đau khổ hối hận.

“Khoảng thời gian đó, là khoảng thời gian mà em cảm thấy đau khổ nhất, Âu Thần lấy việc ghép thận để ép buộc em, mà anh thì... lại không ngừng nghi ngờ, giày vò em...”

“Sao anh biết?” Toàn thân Doãn Hạ Mạt như có luồng điện chạy qua, cô nhìn anh một cách kinh ngạc!

“Đúng, anh đã biết.”

Lặng im một lúc lâu, sau đó ánh mắt của Lạc Hi chùng xuống, anh nhẹ nhàng nói, “Lúc mới biết sự thực, anh rất giận em tại sao lại không nói cho anh biết, tại sao lại tự ý quyết định. Nhưng sau mấy ngày dần vật suy nghĩ, cuối cùng anh cũng đã hiểu ra...”.

“Lúc đó, anh có tư cách gì để cho em tin tưởng cơ chứ, trong con mắt của em, anh là một người hoàn toàn không đáng tin cậy.”

“Lạc Hi...”

“Nếu như lúc đó anh nhẫn nại một chút, có thể là em đã không phải lấy Âu Thần rồi đúng không?” Đôi mắt của Lạc Hi bao trùm một màu đen, nhưng vẫn còn nhen nhóm một vài tia hi vọng yếu ớt, “nếu như thế thì em sẽ không lấy Âu Thần có đúng không... có đúng không...”

Tuyết ngày một lớn.

Cơn gió đêm khuya lạnh lẽo.

Những bông tuyết trắng như những chiếc lông ngỗng nhẹ nhàng rơi.

Anh và cô lặng im trước toà nhà cũ ngày xưa, trên vai và tóc phủ đầy những bông tuyết trắng, xa xa, trắng xoá trông giống như hai người tuyết.

“Không phải như thế.” Đôi môi Doãn Hạ Mạt trắng bệch “Cho dù lúc đó chúng mình không chia tay, em vẫn quyết định như thế này. Vì thế, chuyện vốn dĩ không liên quan đến anh, anh không có lỗi gì cả.”

“...”

Trong lòng đau khổ khôn xiết, Lạc Hi bỗng nhiên ho lên, giống như là bị khó thở, rất lâu, anh mới trở lại bình thường, khuôn mặt thất thần, Lạc Hi cười rồi nói:

“Em nhất định phải tàn nhẫn như thế sao? Không thể lừa dối anh được hay sao? Nhất thiết phải nói ra sự thật cho anh biết sao, em có thể không chút do dự mà giết chết anh sao, em nhất định phải làm tiêu tan hy vọng cuối cùng của anh em mới vừa lòng sao?”

“Bởi vì bây giờ nói những chuyện này đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi, em đã kết hôn. Đối với em, sức khoẻ của Tiểu Trùng mới chính là điều quan trọng nhất, và còn... và còn Âu Thần nữa, những thứ khác đối với em không còn quan trọng nữa rồi.” Ánh mắt dừng lại trên cổ tay Lạc Hi đã được che kín, những ngón tay Doãn Hạ Mạt nắm chặt lại, “... Đừng nên tiếp tục làm tổn thương bản thân mình nữa, điều đó chỉ làm tổn thương đến những người quan tâm đến anh”.

“Mà em đã không còn quan tâm đến anh nữa rồi đúng không...”

Lạc Hi ngẩn người nhìn Doãn Hạ Mạt, ánh mắt như vô hồn, anh cúi đầu, từ từ đưa cánh tay lên, dùng tay sờ vào vết sẹo kinh hãi đó, giọng khàn khàn nói:

“Em trách anh dùng cái chết để uy hiếp em đúng không?”

Doãn Hạ Mạt hít một hơi thật sâu, lẩn tránh ánh mắt của anh, tuyết bao phủ khắp nơi khiến cho một vùng rộng lớn trở nên trắng xoá, những cái cây ở đằng xa cũng mất đi vẻ xanh tươi, trở nên trắng xoá một màu, những bông tuyết như những tờ giấy trắng nhẹ nhàng rơi trên hàng mi cô.

“Sinh mạng rất quý giá, không nên vì những người không đáng mà vứt bỏ nó, sau này anh sẽ gặp được người anh yêu thương, trân trọng, anh sẽ hối hận vì đã từng làm cái việc ngốc nghếch này.”

“Không, anh sẽ không bao giờ hối hận.”

Lạc Hi ngắt lời Hạ Mạt, khoé miệng anh dần nở ra nụ cười lấp lánh như những bông tuyết.

“Tuy anh lúc đó đúng là rất ích kỷ và cố chấp. Anh luôn muốn em phải nhớ về anh mãi mãi, cho dù chết đi, anh cũng phải mãi mãi chiếm vị trí quan trọng nhất trong trái tim em... cái khoảnh khắc nằm trong bồn tắm, anh chỉ cảm thấy rã rời chân tay, thật sự cảm thấy thất vọng chán chường...”

“... nhưng, có một việc mà em cần phải biết, lúc đó anh chỉ muốn vĩnh viễn thoát khỏi sự đau khổ đó. Tuyệt đối không muốn dùng cái chết để uy hiếp em...”

“... Nhưng bây giờ anh lại cảm thấy vui vì mình vẫn chưa chết... ông trời đã đối xử với anh quá tốt, cho anh được gặp em, mang đến cho anh nhiều niềm hạnh phúc... nếu như anh chết đi như thế, thực sự là hành vi trốn tránh trách nhiệm, như thế sẽ khiến em vĩnh viễn phải gánh cái trách nhiệm mà em vốn không nên gánh... là do anh đã quá cố chấp, vì thế, Hạ Mạt, anh xin lỗi...”

“Anh cũng là một người tàn nhẫn, Lạc Hi...”

Doãn Hạ Mạt cười, một nụ cười cay đắng, đôi mắt ngẩn lẹ, câu xin lỗi cuối cùng đó của anh, khiến cho mọi lý trí mà cô nỗ lực bảo vệ đều vỡ vụn mất rồi!

“Anh biết rõ, nếu như anh hận em, nếu như suốt đời này anh cũng không tha thứ cho em, có thể lòng em sẽ nhẹ nhàng hơn...”

“Anh đã bị em nhìn thấu rồi.” Lạc Hi nở một nụ cười, nhẹ nhàng đưa tay lên phủi những bông tuyết rơi trên tóc cô. “Đúng vậy, anh muốn em phải mắc nợ anh, chúng ta vốn dĩ cùng là một loại người, vì thế mới có sự tàn nhẫn như nhau...”

“Vì thế chúng ta hoàn toàn không hợp khi ở bên nhau, anh và em đều là những người không có cảm giác an toàn, ở bên nhau sẽ làm tổn thương lẫn nhau.” Doãn Hạ Mạt nói.

“Anh sẽ sửa đổi!” Ngón tay Lạc Hi run nhẹ, anh bắt gặp sự lạnh lùng trong đôi mắt Doãn Hạ Mạt. Lạc Hi nỗ lực giữ nụ cười trên khoé miệng mình, “Anh sẽ cố gắng vứt bỏ sự miễn cảm đa nghi và sợ hãi, anh nghĩ anh đã tìm ra phương pháp, chỉ có điều, em lại không chịu cho anh thêm cơ hội...”

“Lạc Hi...”

Doãn Hạ Mạt cắn chặt môi, hơi nghiêng đầu qua, tránh né những ngón tay của Lạc Hi.

Những ngón tay cứng đờ trong không gian giữa những bông tuyết lơ lửng, Lạc Hi nhìn Doãn Hạ Mạt ghen ngào nói, “Nhưng mà em có thấy hạnh phúc không? Cái gọi là hôn nhân chỉ là một cuộc giao dịch, nếu em không hạnh phúc, vậy thì...”.

“Em rất hạnh phúc.” Doãn Hạ Mạt nói nhỏ.

“Lần này không lừa anh chứ? Đừng lừa anh nữa, Hạ Mạt.”

“Em đâu có dối anh, em thật sự hạnh phúc.” Đôi mắt Doãn Hạ Mạt mở rộng như đại dương bao la, “Quãng thời gian này, ngày tháng trôi qua thật yên bình, đã rất lâu rồi em không có cuộc sống yên bình như vậy”.

“Yên bình chính là hạnh phúc sao?”

“Đối với em mà nói, đó chính là hạnh phúc.” Trong đáy mắt Hạ Mạt có gì đó rất bình yên.

Lạc Hi nhìn cô.

Thực ra anh đã biết từ lâu, bất luận nguyên nhân Hạ Mạt chọn lựa cùng với Âu Thần kết hôn là gì, một khi đã lấy Âu Thần, thì cô sẽ nỗ lực trở thành người vợ đảm đang. Âu Thần đã là người thân của cô, trong tâm trí của cô, người thân mãi mãi lớn hơn tình yêu.

Vì vậy Lạc Hi sớm biết mình đã thua cuộc.

Không phải thời khắc này, mà là lúc cô quyết định kết hôn cùng Âu Thần, anh đã thực sự thua rồi.

“Vậy thì... em đã lúc nào từng yêu anh không...”

Trong sự lấp lánh của những bông hoa tuyết rơi, Lạc Hi vẫn đứng đó, tiếng nói như thể từ trong cổ họng dồn ra, đôi môi anh trắng bệch như giấy. Trong lòng Doãn Hạ Mạt đau xót, trầm lặng lúc lâu cô hạ giọng nói:

“Đã từng yêu.”

Trong không trung, những bông tuyết xoáy lên như cơn cuồng phong, từng mảng, từng mảng óng ánh trong suốt. Câu nói của Doãn Hạ Mạt vọng ra trong đêm tĩnh mịch, trong đáy mắt Lạc Hi dần dần xuất hiện giọt nước mắt.

“Cứ xem như là lời an ủi, anh cũng vẫn cứ vui.” Chỉ cần câu nói này cũng đã quá đủ rồi, từ nay về sau, những ngày tháng không có cô bên cạnh, anh sẽ tiếp tục sống vui vẻ, cô đã từng yêu anh, thực sự đã từng yêu anh.

“Cảm ơn em, Hạ Mạt.”

“Quên em đi, được không?” Những bông tuyết không ngừng rơi trên mái tóc của Doãn Hạ Mạt làm ánh lên khuôn mặt trắng ngần của cô, “Sau này sang đến Mỹ hãy bắt đầu cuộc sống mới, hãy quên em đi có được không?”

“... Đây là điều em mong muốn sao?”

“Đúng vậy.”

“Được, anh sẽ quên em.” Lạc Hi mỉm cười nhìn cô, trong đôi mắt đen láy như có một làn sương mù che phủ, “Nhưng em phải đồng ý với anh một chuyện”.

“Anh nói đi.” Doãn Hạ Mạt tập trung lắng nghe.

“Đừng quên anh, bất luận thời gian có bao lâu, vĩnh viễn đừng quên anh nhé.” Lạc Hi nhìn cô, giống như muốn đem hình ảnh của cô khắc sâu vào trong tâm khảm của mình, “Cho dù chỉ đặt anh trong một góc rất nhỏ của trái tim em”.

Trong khung cảnh hoa tuyết vờn bay đầy trời.

Lạc Hi đang rộng cánh tay nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Những bông hoa tuyết trắng muốt, trong suốt.

Cơ thể của hai người bị những bông tuyết mỏng manh bao phủ, anh ôm cô thật nhẹ, giống như là ôm một người bạn sẽ không bao giờ có cơ hội được gặp lại, giọng nói Lạc Hi rất nhẹ, nhẹ nhàng bên tai cô:

“Hạ Mạt, chúc em hạnh phúc!”

Doãn Hạ Mạt run run khép đôi bờ mi, nhẹ nhàng đưa cánh tay lên ôm lấy Lạc Hi như là một người bạn, cô nói:

“Em cũng chúc anh hạnh phúc, Lạc Hi.”

Giống như là có tia chớp từ xa rơi đến, trong không gian tuyết trắng xoá một màu đỏ, một chiếc xe hơi màu xanh da trời hiệu Lamborghini đang chạy về hướng của hai người, ánh sáng chói loà chiếu thẳng vào Hạ Mạt và Lạc Hi đang đứng giữa ánh đèn hai bên đường! Doãn Hạ Mạt theo phản xạ dùng tay chắn luồng sáng mạnh mẽ đó, Lạc Hi kéo cô núp vào phía sau lưng của mình nhìn về phía chiếc xe đang từ từ dừng lại trước mặt.

Trong đêm tối hiu quạnh, không thể nào nhìn rõ được khuôn mặt của người ngồi trong xe, vậy mà, Doãn Hạ Mạt sững sốt lùi ra xa Lạc Hi, cô biết người đó là ai.

Cửa xe mở ra.

Tuyết dường như ngày một lớn hơn, bông tuyết rơi trên mái tóc đen của Âu Thần, anh mặc một chiếc áo khoác màu đen, quàng chiếc khăn quàng cổ lông cừu màu xanh thẫm, bước chân Âu Thần trên nền tuyết phát ra âm thanh kêu “kèn kẹt”, nét mặt Âu Thần không có bất cứ biểu hiện nào, chỉ là ánh mắt trầm lặng.

“Đồ đạc thu dọn xong chưa?”

Âu Thần nhìn Hạ Mạt trân trân, hạ giọng hỏi.

“... Xong rồi.” Doãn Hạ Mạt lập tức ngẩng đầu lên nói, “Âu Thần, em và Lạc Hi chỉ là...”

“Thế thì về nhà đi.”

Âu Thần phúi sạch tuyết bám trên vai cô, cởi chiếc áo khoác đang mặc khoác lên người cô, Âu Thần giống như là không muốn nghe thêm bất cứ lời giải thích nào của cô, anh kéo chiếc va li

đang nằm trên nền tuyết trắng thẳng về phía trước, trên bề mặt chiếc va li đã phủ một lớp tuyết mỏng, một tay Âu Thần ôm lấy bờ vai của cô, gương mặt lạnh lùng đi về phía chiếc xe.

Đi được một quãng, Doãn Hạ Mạt bỗng nhiên dừng bước.

“Tạm biệt.”

Cô ngoảnh đầu nhìn về phía Lạc Hi đang đứng lại phía sau, giọng nói nhẹ nhàng như những bông tuyết rơi.

Nhưng, Lạc Hi vẫn nghe thấy.

Âu Thần cũng nghe thấy.

Trong khoảnh khắc đó, bàn tay đặt trên vai của cô bỗng trở nên cứng đờ, nhưng Âu Thần vẫn không nói lời nào, anh vẫn tiếp tục đưa cô về phía chiếc xe.

***

Chiếc xe Lamborghini màu xanh thẫm lao đi trong đêm tối. Màn đêm bỗng trở nên vô cùng tĩnh mịch, bông tuyết vẫn lặng lẽ rơi, chỉ còn lại một mình Lạc Hi trên thế giới này. Ngửa lòng bàn tay ra, giống như lúc cô vừa từ khu nhà tầng đó bước ra, Lạc Hi lặng lẽ ngắm nhìn những bông tuyết rơi trên lòng bàn tay, những bông tuyết đó không hề tan chảy chỉ lặng lẽ nằm yên trong đó, một tia sáng nhỏ rọi qua những bông tuyết.

Những bông tuyết cố chấp như thế ư...

Lạc Hi hít một hơi thật sâu, nắm chặt bàn tay, âm thầm ngắm nhìn dấu chân của Doãn Hạ Mạt còn lưu lại trên nền tuyết trắng.

Chiếc xe BMW màu trắng lao đi trên đường phố vắng lặng, Lạc Hi cho xe chạy về phía trước con đường bị tuyết bao phủ. Lạc Hi đưa tay nhấn nút nhạc, thể là trong xe vang lên bài hát mà trước đây cô đã hát.

...

Nếu khóc lóc thỉnh cầu

Nếu giá như không biết chàng vẫn yêu cô ta

Nếu thiếp quỳ hai gối xuống đau thương cầu xin chàng

Chàng ơi, chàng có thể vì thiếp mà ở lại.

...

Trước lúc ra đi có thể được gặp Hạ Mạt lần cuối là đặc ân mà Thượng đế ban tặng cho anh. Anh còn muốn gì thêm được nữa, là do chính anh một tay đẩy hạnh phúc ra xa, đẩy cô đến bên người khác. Cổ nữu kéo chỉ làm cho Hạ Mạt càng thêm đau khổ, anh cũng sẽ không dùng phương thức làm tổn thương mình để làm tổn thương cô nữa.

Thế thì, việc mà anh có thể làm đó chính là phải rời xa cô.

Chỉ có điều tại sao trong cái khoảnh khắc Âu Thần mang Hạ Mạt đi, trong giờ phút cô nói lời từ biệt cuối cùng với anh, thế giới trước mắt anh bỗng trở nên tăm tối. Những bông tuyết âm thầm sà vào tấm kính xe, Lạc Hi nắm chặt vô lăng.

Từ đây anh mãi mãi không thể gặp lại cô...

Bởi vì không có anh...

Hạ Mạt sẽ rất hạnh phúc...

...

Thiếp có thể giả vờ không biết chàng yêu cô ta

Thiếp có thể khóc lóc cầu xin chàng

Nếu như quỳ xuống trước mặt chàng có thể làm chàng mềm lòng

Và dù cho thiếp chết đi

Chàng cũng sẽ không ở lại

...

Giọng hát của Hạ Mạt rất nhỏ, giống như từ nơi xa xôi vọng đến. Lạc Hi lặng lẽ lái xe. Chiếc xe lao trên đường phố vắng tanh, không một bóng người, trong màn đêm, chiếc xe màu trắng cô đơn lạnh lẽo như là những bông tuyết.

***

“Âu Thần...”

Theo tiếng bước chân nặng nề bước lên cầu thang nhà, Doãn Hạ Mạt không nén được bật gọi Âu Thần. Trên suốt quãng đường quay về nhà, Âu Thần chỉ im lặng lái xe một cách cứng nhắc, miệng mím chặt không nói một lời.

Giống như không nghe thấy gì. Âu Thần trầm lặng bước lên tầng hai, trên bức tường ngay hành lang, chỉ phát ra ánh sáng của chiếc đèn tường, bóng Âu Thần phản chiếu trên thảm dày cô đơn, lạnh lẽo khác thường.

“Âu Thần...”

Doãn Hạ Mạt cắn chặt đôi môi, cô bước vội đuổi theo Âu Thần, cố gắng gọi anh đứng lại. Âu Thần cố chấp không để ý tới, tiếp tục bước vội. Thế là Doãn Hạ Mạt chỉ còn cách nắm chặt cánh tay anh, cô vội nói:

“Em và Lạc Hi chỉ là tình cờ gặp nhau ở đó thôi, không hề có hẹn trước.”

“Anh biết.”

“Nhưng... anh đang tức giận?” Sự thờ ơ, suy sụp trong giọng nói của Âu Thần khiến tim cô như bị bóp nghẹt.

“Giận...” Âu Thần mím chặt môi từ từ quay đầu về phía Doãn Hạ Mạt, “... anh có tư cách để giận sao?”.

Doãn Hạ Mạt sững sờ.

“Là một kẻ hèn hạ, bỉ ổi đã chia lìa em và Lạc Hi”, trong đáy mắt của Âu Thần có gì đó u buồn trầm lắng, “anh có tư cách giận sao?”.

“Tại sao lại nói như thế!” Doãn Hạ Mạt không dám tin vào những gì mình đang nghe, cô nhìn Âu Thần, “Chúng mình không phải đã kết hôn rồi sao? Đêm nay em và Lạc Hi chỉ là tình cờ gặp nhau, nếu như em biết anh ấy sẽ có mặt ở đó, em tuyệt đối sẽ không...”.

“Tuyệt đối như thế nào? Tuyệt đối sẽ không ôm anh ta sao?!” Trong giọng nói chất chứa sự đau khổ bị dồn nén, trong hành lang tầng hai giữa đêm khuya có âm thanh vọng lại từng hồi!

“Meo... meo.”

Con mèo đen dưới lầu giống như từ trong giấc mộng bị giật mình tỉnh giấc, trong lòng Doãn Hạ Mạt chợt run lên, bất giác lo lắng cuộc đối thoại giữa cô và Âu Thần có thể gây ra tiếng ồn ào đánh thức Doãn Trùng. Trong khoảnh khắc đó, cô hình như muốn từ bỏ việc cùng Âu Thần nói tiếp câu chuyện, bây giờ trong cô rất hỗn loạn.

Doãn Hạ Mạt vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh sau cuộc gặp gỡ đầy bất ngờ với Lạc Hi thì đã phải đối mặt với sự u buồn, suy sụp của Âu Thần, một cảm giác mệt mỏi rã rời, không chút sức lực vây bủa lấy cô. Trong khoảnh khắc đó, Doãn Hạ Mạt đột nhiên muốn trốn chạy, muốn đem mọi sự suy tư của mình vùi sâu dưới lớp cát giống như con lạc đà.

Nhưng...

Cô không thể trốn chạy.

Cô không thể phá huỷ cuộc sống yên bình không dễ dàng có được này, không thể sau khi làm tổn thương Lạc Hi xong, lại làm tổn thương đến Âu Thần.

“Chúng mình nói chuyện một lát nhé?”

Bàn tay của Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay lạnh buốt của Âu Thần. Lúc bàn tay Hạ Mạt chạm phải, bàn tay của Âu Thần khẽ run lên, Hạ Mạt lại không hề nhận ra điều đó, cô kéo anh về phòng của mình giống như một người vợ dịu dàng.

Cửa phòng ngủ dần đóng lại.

Đây là lần đầu tiên Âu Thần bước vào phòng ngủ của Hạ Mạt. Đêm tân hôn diễn ra ở trong lầu đài Thiên Nga, cô và anh ngủ riêng biệt trong hai phòng cách nhau một cánh cửa vì lầu đài Thiên Nga quá lớn. Sau khi xuất viện, họ ở đây, từ hôm đó đến giờ anh vẫn chưa đặt chân vào căn phòng này.

Phòng ngủ của Hạ Mạt mang sắc xanh của biển cả, giấy dán tường hoa văn nhỏ màu xanh

lam, chiếc giường tròn màu xanh thẫm, trong bình hoa đặt trên đầu giường có một bó hoa bách hợp trắng ngần, bên cạnh còn có hai khung ảnh, một cái là hình cô và Doãn Trùng chụp chung, còn khung ảnh phía sau không nhìn rõ được tấm ảnh bên trong.

“Ngày mai Lạc Hi sẽ phải rời khỏi nơi này đi Mỹ.” Nhẹ nhàng buông tay Âu Thần ra, Doãn Hạ Mạt quay người lại nhìn thẳng vào anh, ánh mắt rộng mở. “Cái ôm lúc này anh nhìn thấy chỉ là cái ôm của sự chia tay, sau này em cũng sẽ không gặp anh ấy nữa.”

Sẽ không gặp lại Lạc Hi nữa.

Đây chính là lời giải thích của Doãn Hạ Mạt, vì thế mà cũng không nên cố chấp nữa, đúng không? Anh đã kết hôn với cô, tất cả đã trở thành sự thật, với tính cách của Hạ Mạt, cô tuyệt đối sẽ không bao giờ có thêm bất cứ quan hệ nào với Lạc Hi nữa, vì thế anh đã là người thắng cuộc, Lạc Hi là kẻ thất bại, anh hà tất phải suy nghĩ nhiều như thế...

Lúc Doãn Trùng đưa cho Âu Thần tờ giấy li hôn, trong Âu Thần đã xuất hiện những tia hi vọng về một viễn cảnh tốt đẹp, có lẽ cuộc hôn nhân này vẫn có thể tiếp diễn, có lẽ anh có thể mãi mãi có Hạ Mạt. Vậy mà, trong cái khoảnh khắc nhìn thấy cô và Lạc Hi ôm nhau trong đêm tuyết, giấc mộng đẹp để đó hoàn toàn bị vỡ vụn...

...

...

“Cho dù dùng thủ đoạn đê tiện này để khiến tao và cô ấy chia tay nhau, cô ấy sẽ yêu mày sao? Âu Thần, tao nói cho mày biết, Hạ Mạt sẽ không bao giờ yêu mày! Trước đây không! Bây giờ cũng không! Cho dù mày có ép buộc cô ấy lấy mày đi chẳng nữa!”

...

...

“Có lẽ người mà em không nên gặp chính là anh.”

Nghẹn ngào, Âu Thần thẫn thờ nhìn vào đôi mắt của Hạ Mạt, ánh mắt cô bình thản, nhưng hình như bình thản quá mức, làm mất đi vẻ tươi tắn vốn có của cô.

“Có lúc anh cảm thấy, anh đã quá cậy thế và ngang ngược. Nếu như trong đời em không có sự xuất hiện của anh, có lẽ em sẽ vui vẻ hơn...”

“Không phải thế!”

Doãn Hạ Mạt hơi ngạc nhiên, cô không ngừng lắc đầu.

“Nếu như lúc em mười một tuổi không gặp anh, bố Doãn của em có thể sẽ thất nghiệp, em và Tiểu Trùng có thể sẽ phải quay trở về cô nhi viện, không biết sẽ lưu lạc đến nơi nào, năm năm sau nếu như không gặp được anh, Tiểu Trùng có thể sẽ không tìm thấy quả thận thích hợp.”

Doãn Hạ Mạt nhìn Âu Thần bằng đôi mắt dịu dàng.

“Âu Thần, nếu không có anh, có lẽ em đã sớm rơi vào con đường tuyệt vọng không có lối thoát, vì thế em rất cảm ơn vận mệnh đã cho em cơ hội được gặp anh.”

“Nhưng...” Hơi thở của Âu Thần như bị nghẽn lại, tuy nhiên lý trí đã thức tỉnh anh, Âu Thần

nghe ngào nói, “em đã từng hận anh, lần này anh lại ép buộc em, dùng quả thận ép em kết hôn với anh, em nên căm hận anh chứ?”

“Tất cả đều là lỗi của em,” Hạ Mạt ngược đầu lên, day dứt nói, “nếu như em có thể làm nhiều hơn thế, nếu như sáu năm trước em có thể khiến anh tin tưởng giữa em và Lạc Hi thực sự là không có gì, có lẽ những sự việc đáng tiếc này sẽ không xảy ra, vì thế em lấy tư cách gì để trách mắng anh chứ...”.

“...” Âu Thần sững người.

“Còn hôm nay, tuy em và Lạc Hi chỉ là tình cờ gặp nhau, cái ôm mà anh trông thấy cũng chỉ là một cách từ biệt, tuy nhiên một người cố chấp như anh trông thấy nhất định sẽ cảm thấy bị tổn thương.” Đôi mắt Doãn Hạ Mạt thoáng buồn, sau đó cố gắng gương nở một nụ cười, chăm chú nhìn Âu Thần và nói: “Em xin lỗi anh về chuyện tối hôm nay, anh... có thể tha thứ cho em được không?”.

Lời xin lỗi này quá đột ngột này khiến cho Âu Thần sững sờ.

Doãn Hạ Mạt không hề tức giận, không hề bất mãn với kiểu ghen tuông vô lối của anh, ngược lại cô vẫn dịu dàng giải thích cho anh hay, đây không phải là phong cách thường thấy của một cô gái lạnh nhạt đến mức kiêu ngạo như Hạ Mạt.

“Em không cần phải xin lỗi anh, em không làm sai gì cả, lỗi là do anh...” Âu Thần nắm chặt bàn tay lại, sống lưng anh cứng đờ.

“Bởi vì em không muốn làm anh khổ thêm, cũng không muốn mình tiếp tục giày vò lẫn nhau.” Doãn Hạ Mạt ngắt lời Âu Thần, cô nở một nụ cười ấm áp dịu dàng, “Âu Thần, chúng mình đã kết hôn rồi, đã là người một nhà, hãy để những chuyện không vui trước kia vùi trong quên lãng, từ nay về sau, chúng mình hãy sống một cuộc đời bình yên, được không anh?”

Có được không...

Tự trong đáy lòng Âu Thần như có cơn sóng cuộn cuộn, anh đắm đắm nhìn vào Hạ Mạt, nụ cười cô sao mà ấm áp rực rỡ đến vậy, như ánh mặt trời trên biển cả khiến anh muốn ôm trọn cô vào lòng. Nhưng đôi mắt cô quá trong sáng, bình thản như thể có cái gì đó đang được chôn vùi sâu dưới đại dương bao la, mãi mãi bị chôn vùi nằm ẩn sâu nơi đó.

“Thế, em có thấy hạnh phúc không?”

Giọng nói khê khàng vang vọng trong phòng ngủ, Âu Thần không dám tin là mình lại dám hỏi cô câu này, tim anh đột nhiên đập mạnh khiến anh nhận ra rằng từ sâu trong tiềm thức của mình, anh mong muốn được nghe câu trả lời này của cô biết bao.

“Rất hạnh phúc.”

Hạ Mạt trả lời Âu Thần một cách nhanh chóng, giống như là câu trả lời này cô đã trả lời qua rất nhiều lần.

“Tại sao?”

“Bởi vì em có một gia đình, ngày ngày có thể ở bên cạnh người thân thương, tháng ngày cứ bình yên ấm áp trôi qua, hạnh phúc giống như ở trên thiên đường.” Cô mỉm cười nói, đôi mắt sáng long lanh.

“Như thế là đủ rồi sao?”

“Đúng thế.”

“Cho dù lấy anh, em vẫn cảm thấy hạnh phúc sao?”

“Đúng thế.”

Nghe được câu trả lời của cô, Âu Thần khẽ nhắm mắt, không thể tả hết được cảm xúc trong lòng, vừa có sự cuộn trào mãnh liệt, vừa có sự đau khổ, và còn có cảm giác chua xót đang lan toả trong cơ thể.

“Cho dù anh có yêu cầu em làm những việc mà em không muốn...”

Mở to đôi mắt, trong đáy mắt Âu Thần như có một ngọn lửa đang âm ỉ cháy, anh đưa tay lên, những ngón tay cứng đờ nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài hơi quăn của Hạ Mạt, sau đó dần dần tiến về phía khuôn mặt trắng ngần của cô.

“Em cũng cảm thấy hạnh phúc sao?”

Đôi bờ mi khẽ run lên, toàn thân Doãn Hạ Mạt cứng đờ.

“Tại sao không trả lời anh? Căn bản em không thể tiếp nhận anh đúng không?”

“Không, hoàn toàn có thể.”

Ánh mắt Âu Thần sẫm hơn, hơi thở gấp gáp hơn.

“Thế giống như thế này thì sao...”

Nhận thấy hơi thở của Doãn Hạ Mạt cũng dần dần trở nên gấp gáp, Âu Thần không còn kiềm chế được, anh nhích sát lại gần cô hơn, hơi thở của hai người như sắp hoà làm một, đôi môi cô toả ra hơi thở ấm áp, sự ấm áp đó khiến trái tim anh thổn thức, trong giây phút, tâm tư tình cảm kiềm nén bấy lâu như ngọn lửa bùng cháy lên!

“Nếu như thế này...”

Chầm chậm, Âu Thần cố gắng kiềm chế ngọn lửa đang hùng hực cháy trong người, chỉ là chầm chậm hướng về Hạ Mạt! Âu Thần có thể cảm nhận được cơ thể cô đang cố gắng gượng để giữ bình tĩnh, trong khoảnh khắc anh sắp hôn cô, Doãn Hạ Mạt nhắm nghiền đôi mắt, bờ môi cũng lạnh cứng lại.

“Em nói là có thể!”

Ngọn lửa lòng đang cháy hùng hực như thế vừa bị một gáo nước dội vào, trong ánh mắt của Âu Thần tràn ngập sự tuyệt vọng và phẫn nộ! Cái cảm giác đau khổ đến tột cùng như từ thiên đường bị rơi xuống địa ngục đó đã khiến anh bất chấp tất cả lao vào hôn cô.

Giống như một ngọn lửa cháy rừng rực, nụ hôn ngày càng say đắm, trong vòng tay anh, toàn thân cô run rẩy, anh hôn cô một cách điên cuồng, hôn cô một cách tuyệt vọng! Như thế muốn nuốt chửng cô, vĩnh viễn không buông ra! Như muốn nghiền nát cô hoà vào trong cơ thể anh, để cơ thể của anh hoà vào trong cơ thể của cô, cho dù anh và cô chết đi, cho dù có biến thành tro bụi, cũng sẽ mãi mãi bên nhau.

“Âu Thần...”

Trong nụ hôn say đắm đến ngạt thở đó, Doãn Hạ Mạt cố gắng thức tỉnh Âu Thần, nhưng bị kiềm hãm trong vòng tay rắn chắc như sắt của Âu Thần, đôi môi cô bị hơi thở tuyệt vọng đến hoảng loạn của Âu Thần bủa vây, tiếng kêu của sự vùng vẫy chỉ có thể vỡ tan thành những âm thanh đứt gãy, vỡ vụn...

Cho đến “âm” một tiếng, trong không khí ngạt thở đến chóng mặt đó, cô nặng nề ngã xuống giường, Âu Thần vẫn tiếp tục hôn cô, sự mãnh liệt và nóng bỏng của nụ hôn có thể thiêu rụi cả không khí, trần nhà dường như cũng đang quay cuồng, cô không còn cách nào thoát khỏi anh, trên giường, Âu Thần tuyệt vọng, đau đớn ôm lấy cô, giới hạn của nụ hôn ngày càng vượt quá phạm vi chịu đựng của cô, bầu không khí như cũng bập bùng cháy lên như ngọn lửa!

“Âu Thần...”

Nỗi sợ hãi và hỗn loạn như trời đất đang quay cuồng khiến cô ra sức giãy rụa kêu la, đầu óc cô trống rỗng, quay cuồng, bầu không khí trở nên ngột ngạt, Âu Thần càng hôn càng mãnh liệt, Doãn Hạ Mạt có thể cảm nhận được hơi nóng từ trong cơ thể anh giống như ngọn núi lửa đang phun trào.

Trong sự giãy giụa, hoảng hốt đó, tay cô chạm vào một vật gì đó lạnh lạnh trên đầu giường, thế là cô hoảng loạn nắm lấy nó, muốn dùng nó để thức tỉnh Âu Thần, giúp anh tỉnh táo lại, nhưng Âu Thần vẫn dồn sức ôm chặt lấy cô, ngón tay cô bất lực buông lỏng...

Cái vật lạnh lạnh đó rơi trên tấm ga trải giường.

Tấm rèm cửa màu lam thẫm nhẹ tung bay trong ngọn gió đêm khuya.

Bên ngoài cửa sổ, những bông tuyết cứ lặng lẽ rơi.

Đôi bờ mi run rẩy khép lại, Doãn Hạ Mạt với khuôn mặt nhợt nhạt, dần dần từ bỏ sự chống cự, cô nghĩ sự chống cự này không phải là đáng nực cười lắm sao? Cô có tư cách gì mà từ chối chứ? Lẽ ra ngay từ đêm đầu tiên bước vào cuộc sống hôn nhân, những việc này đã sớm xảy ra, Âu Thần đã chờ đợi nó quá lâu.

Nhưng Âu Thần đã dừng lại.

Anh nhìn về phía cái đồ vật nằm trên tấm ga trải giường màu xanh, đó là một khung ảnh, tấm ảnh bên trong là hình ảnh anh và cô. Anh mặc bộ lễ phục màu đen, cô mặc bộ áo cưới trắng muốt, trên bãi cỏ ngoài giáo đường, anh đang ôm cô vào lòng, anh cúi đầu nhìn cô chăm chú.

Hạ Mạt đã...

Đặt tấm ảnh này ngay trên đầu giường, lòng Âu Thần ấm lại, giống như là một luồng hơi ấm đang âm thầm lưu chuyển trong dòng máu lạnh giá, tuyệt vọng. Cũng chính vào lúc này, giống như trải qua một giấc mơ, Âu Thần bàng hoàng phát hiện ra mình đã ép cô xuống giường, đầu tóc cô rối bời, khuôn mặt nhợt nhạt...

Anh đang làm gì thế này?!

Trong đầu Âu Thần vừa cảm thấy kinh ngạc, vừa cảm thấy xấu hổ!

Doãn Hạ Mạt cũng ngẩn người nhìn khung ảnh đó, Âu Thần và cô trong bức hình là cô dâu và chú rể, anh và cô đã kết hôn. Âu Thần đã là chồng của cô, là người sẽ sát cánh bên cô suốt cuộc

đời, trong khoảnh khắc này, cô vẫn luôn muốn nói với Âu Thần rằng, cho dù có kết hôn cùng anh, cô vẫn cảm thấy rất hạnh phúc, cô biết rõ những việc mà với tư cách là một người chồng như anh sẽ yêu cầu cô làm...

Thế thì... làm sao có thể làm Âu Thần tổn thương nhanh như thế? Mà Âu Thần lại là chồng của cô, cô là vợ của anh, ngay trong cái ngày kết hôn đó, không phải là cô đã cam tâm tình nguyện tiếp nhận anh rồi sao?

“Xin lỗi...”

Doãn Hạ Mạt kéo tay Âu Thần lại, ngăn cản ý định muốn rời khỏi của anh, giọng cô nhẹ nhàng êm dịu như thể đang quấn bên tai Âu Thần.

“Người nên nói xin lỗi phải là anh.”

Âu Thần đau khổ ghen ngào nói, anh cố gắng kiềm chế ngọn lửa vẫn đang âm ỉ cháy trong lòng mình, Âu Thần kéo tay Hạ Mạt muốn rời khỏi cô.

“Xin lỗi, vừa rồi em... là do sự việc xảy đến quá nhanh, em nhất thời chưa có sự chuẩn bị tốt”, như thể không nghe thấy lời Âu Thần nói, cô ngược mặt lên nhìn Âu Thần nở một nụ cười ngượng ngịu, “... bây giờ có thể rồi!”

“Em...”

Âu Thần kinh ngạc nhìn vào mắt Hạ Mạt, anh không tin nổi những gì mình đã nghe.

Doãn Hạ Mạt không giải thích gì thêm.

Cô kéo Âu Thần xuống, hôn lên đôi môi anh. Nụ hôn đầu, đôi môi Âu Thần lạnh giá, nhưng trong anh ngọn lửa ấy vẫn âm ỉ. Nụ hôn này của Hạ Mạt chẳng qua chỉ là nhen nhóm cho ngọn lửa trong anh bùng cháy thêm. Hạ Mạt hôn anh một cách dịu dàng, chậm chậm, giữa cơ thể hai người họ lan toả một ngọn lửa rừng rực cháy.

“Em có biết là mình đang làm gì không?...”

Cố gắng kiềm chế ngọn lửa đang cuộn trào trong cơ thể, Âu Thần ngẩng đầu lên nhìn cô đắm đắm. Trong anh đang rất hỗn loạn, anh hoàn toàn không tài nào hiểu nổi ngay chính bản thân mình, anh muốn đem lại hạnh phúc cho cô, cho dù phải để cô ra đi, nhưng lại muốn giữ cô bên cạnh mình, cho dù đó chỉ là trong khoảnh khắc đêm nay.

“Em biết...”

Đôi gò má ửng hồng.

Đôi mắt trong veo như biển cả.

“... em là vợ của anh.”

Rèm cửa sổ màu xanh thẫm bị cơn gió đêm khuya thổi vào, làm lộ ra một góc cửa sổ.

Tuyết lả tả rơi.

Trong suốt lấp lánh bên ngoài phòng, tuyết trắng xóa một màu, bông tuyết lượn bay trong gió. Trong phòng ấm áp như mùa xuân, có hương thơm nồng nàn, có tiếng rên khe khẽ như

say...

***

Hoa bách hợp lặng lẽ toả hương trong đêm...

Doãn Hạ Mạt ngủ một cách êm đềm, mái tóc dài xõa ra trên gối trông như rặng san hô, cánh tay trắng ngần lộ ra bên ngoài, cô ngủ rất say, đôi má ửng hồng, cơ thể cuộn tròn giống như một đứa trẻ, hai tay ôm trước ngực.

Âu Thần dựa vào đầu giường ngắm nhìn cô.

Tư thế anh chăm chú ngắm nhìn cô kéo dài rất lâu, rất lâu. Trong đôi mắt xanh thẫm như rừng cây trong đêm tối của Âu Thần như muốn vuốt ve bờ vai trắng ngần của cô, dường như mọi hành động với cô đều trở nên trần tục.

Tất cả đều là sự thật sao...

Niềm vui mừng khôn xiết, giống như là đang được ở thiên đàng, đêm nay, cô đã thực sự là vợ anh. Trong khoảnh khắc đó, Âu Thần cứ ngỡ ngàng mình đang tan ra trong niềm hạnh phúc, nếu như thời gian ngừng trôi thì có thể là hạnh phúc mãi mãi...

Hiện thực dần dần hiện ra trước mắt anh...

...

“Cho dù dùng thủ đoạn đê tiện này để tao và cô ấy chia tay nhau, cô ấy sẽ yêu mày sao? Âu Thần, tao nói cho mày biết, Hạ Mạt sẽ không bao giờ yêu mày! Trước đây không! Bây giờ cũng không! Cho dù mày có ép buộc cô ấy lấy mày đi chẳng nữa!”

...

Âu Thần từng nghĩ rằng, chỉ cần giữ được Hạ Mạt bên mình, trói buộc cô, dù là có dùng thủ đoạn nào anh cũng bất chấp. Từ lúc nhỏ cho đến khi gặp lại nhau sau năm năm xa cách, anh vẫn luôn luôn như thế. Âu Thần tin rằng chỉ có anh mới có thể làm cho cô ấy vui vẻ, cho nên xưa nay anh chưa từng do dự khi dẹp bỏ tất cả những trở ngại giữa anh và Hạ Mạt.

Nhưng không biết từ khi nào, anh dần dần cảm thấy không còn tự khẳng định được mình như vậy nữa? Khi Lạc Hi tự tử, khi Tiểu Trùng từ chối phẫu thuật thay thận, khi Hạ Mạt sốt cao mấy ngày mấy đêm hôn mê trên giường bệnh, anh mới biết rằng hoá ra sức mạnh của anh có thể khiến cô đau khổ đến mức nào, thậm chí nó có thể giết chết cô ấy...

...

“Thế thì...”

Lạc Hi nhìn Âu Thần chăm chăm, đôi mắt đen kịt một màu.

“Giờ đây cô ấy có hạnh phúc không?”

...

...

Giờ đây cô ấy có hạnh phúc không...

Âu Thần ngồi nhìn Hạ Mạt chìm trong giấc ngủ rất lâu, cô ngủ rất sâu, bờ vai trắng ngần, đôi tay ôm trước ngực, hàng lông mi hơi chau lại như đang gặp phải ác mộng, người cuộn tròn như một con tôm, trên cổ tay buộc một sợi ren lụa màu xanh đã cũ.

...

...

Lâu lắm rồi trên bậc đá xanh trong sân vườn.

Dưới ánh trăng.

Âu Thần mở chiếc hộp ra, bên trong có một sợi ren lụa viền hoa màu xanh, rất dài, đường nét hoa văn rất đẹp, gió thổi, sợi dây lụa nhẹ bay.

“Sau này, ngày nào em cũng cuốn tóc bằng sợi ren này nhé.”

“Để làm gì?”

“Chỉ ở trước mặt anh mới được xoắn tóc nhé.”

Anh cầm sợi ren trên tay Hạ Mạt nhẹ nhàng buộc lên tóc cô.

...

...

Xưa nay, lúc nào anh cũng đối xử ngang ngược với Hạ Mạt như vậy, bởi vì anh muốn ngoài mình ra không có bất kì ai được ngắm nhìn Hạ Mạt xoắn tóc, vì vậy anh đã bắt cô phải buộc tóc lên.

Nhìn Hạ Mạt trong giấc ngủ, cô bất giác khẽ nhú mày, trong lòng Âu Thần càng thêm rối bời, anh những tưởng mình có thể đem lại hạnh phúc cho cô, liệu anh có thật sự đem hạnh phúc cho cô, liệu anh có thật sự đem hạnh phúc đến cho cô ấy không?

Anh có quyền gì ép buộc Hạ Mạt?

Lúc cuộc sống của một người bị mất đi quyền tự do lựa chọn, sao còn có thể gọi là hạnh phúc được? Đạo lý đơn giản này đến giờ anh mới hiểu thấu được hay là anh đã cố tình trốn tránh không hiểu?

Những hạt tuyết nhẹ nhàng bay lất phất ngoài cửa.

Hạ Mạt chìm trong giấc ngủ, chốc chốc lại run nhẹ, Âu Thần cúi mình đưa tay tháo sợi ren lụa trên cổ tay cô, cố gắng không làm cô thức giấc, sau đó nhẹ nhàng kéo chăn đắp qua người cô và khẽ khàng hôn lên mắt cô.

Anh thuộc về cô.

Nhưng cô, thuộc về tự do.

***

Ánh ban mai xuyên qua lớp rèm cửa rắc những tia nắng mềm mại lên gương mặt Hạ Mạt. Cô ngồi dậy ngơ ngác một lúc, cảm giác hơi đau nhức toàn thân giúp cô hiểu ra được chuyện đêm qua không phải là một giấc mơ.

Âu Thần đã đi khỏi, trong phòng chỉ có mình cô. Doãn Hạ Mạt mặc áo vào và đi đến bên cửa sổ vén rèm lên. Tuyết đã ngừng rơi, bên ngoài là một màn tuyết trắng xoá, bầu không khí vô cùng trong lành, cô hít thật sâu và mỉm cười. Trong lòng tràn ngập cảm giác bình yên xưa nay chưa từng có.

Cô quay người lại định xuống lầu chuẩn bị bữa điểm tâm cho Tiểu Trùng và Âu Thần, nhưng có một cái gì đó đặt bên cạnh chiếc bình cắm đầy hoa bách hợp khiến cô dừng bước.

Cô tò mò bước tới, rõ ràng trên đầu giường không có đồ vật nào như vậy, lẽ nào đây là đồ vật Âu Thần để lại cho cô. Cô đưa tay mở gói đồ ra.

Ánh mặt trời sau một trận tuyết phản chiếu trên tờ giấy hơi chói mắt, ba chữ “Đơn ly hôn” dường như muốn nhảy ra khỏi trang giấy.

Doãn Hạ Mạt ngớ người hồi lâu. Trong lòng cô lúc này rất nhiều cảm xúc đan xen vào nhau, hồi lâu cô mới phát hiện ra sợi ren buộc trên cổ tay mình đã biến mất.

Âu Thần...

Cầm chặt tờ giấy trong tay, cô nhắm mắt bước về phía phòng ngủ sau đó chạy lên hành lang lầu hai và chạy xuống cầu thang.

Cô muốn tìm Âu Thần, cô quá hiểu Âu Thần rồi và biết hiện giờ anh đang nghĩ gì. Cô sẽ cho Âu Thần thấy được chuyện tối qua không phải là cô đã nhất thời bồng bột.

“Trùng thiếu gia...”

“Trùng thiếu gia...”

Đột nhiên tiếng la thất thanh của người giúp việc làm cô giật mình, Doãn Hạ Mạt vội nhìn về phía có tiếng la, bâng vể và bút rơi loạn xạ dưới đất, Tiểu Trùng sắc mặt trắng bệch đang nằm ngất xỉu trên chiếc ghế bên cạnh lò sưởi!

CHƯƠNG 12

Lại có tuyết lớn rơi.

Từ lúc Doãn Trùng ngất xỉu được đưa đi bệnh viện tới nay đã mười mấy ngày rồi, trận tuyết tối hôm trước đã tan từ lâu và thay vào đó là một trận tuyết khác, mùa đông năm nay dường như tuyết rơi rất nhiều, trận này tiếp nối trận kia, như không bao giờ dứt được.

Doãn Hạ Mạt đột nhiên nhìn ra cửa sổ.

Không phải tất cả đang tốt đẹp rồi sao? Không phải đã có thể sống yên bình hạnh phúc rồi sao, tại sao ngoài sân lại toàn một màu tuyết trắng xóa của ngày đông lạnh lẽo thế này.

Không khí trong phòng hội chẩn càng lạnh lẽo hơn bên ngoài nhiều.

“... Phẫu thuật cấy ghép thận tuy tạm thời kéo dài được cuộc sống cho cậu ấy, nhưng rất nhiều cơ quan trong cơ thể cậu ấy đã cùng lúc suy kiệt nghiêm trọng, trước mắt giới y học đành bất lực trước tình trạng này.”

Hạ Mạt trầm tư nhìn ra cửa và từ từ đứng lên, Âu Thần sau khi chăm chú nghe bác sỹ giải thích xong trầm giọng hỏi:

“Nếu như tiếp tục phẫu thuật thì sao?”

“Trong một thời gian ngắn, cậu ấy phải tiến hành bốn lần phẫu thuật rồi, suy cho cùng thì phẫu thuật cũng có tính phá hoại làm suy nhược cơ thể, mỗi lần phẫu thuật sẽ càng làm cậu ấy yếu thêm thôi... suy đi tính lại thì phẫu thuật cũng chưa có tác dụng trợ giúp gì rõ ràng...”

Lúc đầu Hạ Mạt còn cố gắng nghe, về sau, dần dần tai cô như bị ù đi, không còn nghe thấy được gì nữa, cô ngẩn người nhìn tuyết rơi ngoài cửa. Tiểu Trùng liệu có đỡ hơn không? Sẽ đỡ hơn, nhất định sẽ đỡ hơn, Tiểu Trùng đã vượt qua bao nhiêu lần nguy kịch mà...

Lần này....

Lần này....

Có lẽ bởi sự im lặng khác thường của cô nên phòng hội chẩn cũng dần dần lắng xuống, tất cả các bác sỹ đều lo lắng nhìn cô.

Mười mấy ngày nay, cô còn gầy nhanh hơn cả Doãn Trùng, thân hình mỏng manh như tờ giấy, đôi mắt đen láy vừa to vừa sâu thăm thẳm, sự buồn bã đến đáng sợ trong đôi mắt sâu hút, hiếm lắm mới bắt gặp được một tia sáng yếu ớt gượng đỡ cả thân hình và tinh thần cô.

“Hạ Mạt...”

Sự hoảng hốt của cô, toàn thân cô như bị vắt kiệt đến chút sức lực cuối cùng khiến Âu Thần cũng phát hoảng buộc phải kêu lên.

“Hạ Mạt! Bác sỹ!”

Cửa phòng cấp cứu bỗng mở tung ra, Trần Ân chạy vào, vừa nhìn thấy Doãn Hạ Mạt, Trần Ân đã không cầm nổi nước mắt, vừa khóc vừa cười nói:

“Hạ Mạt... Tiểu Trùng tỉnh rồi!”

***

Từ khi nhập viện đến giờ, đây là lần thứ ba Doãn Trùng hôn mê.

Sau khi hôn mê suốt sáu giờ đồng hồ, cuối cùng cậu cũng đã tỉnh lại. Lúc Hạ Mạt chạy vào phòng, Doãn Trùng cũng đã mở mắt ra, tuy toàn thân cậu cảm đầy các loại ống dây, mặt nạ oxy che kín hơn nửa mặt, nhưng lúc nhìn thấy chị gái, đôi mắt Doãn Trùng đen láy long lanh vui sướng như một đứa trẻ.

“Chị...”

Trên chiếc giường bệnh trắng tinh, Doãn Trùng yếu ớt đưa cánh tay ra và cố gắng cười với chị. Doãn Hạ Mạt không nói được câu nào, run rẩy nắm lấy tay cậu em trai, trong lòng chua xót nghẹn ngào.

“Chị, chị yên tâm... em không sao...”

Đôi tay mệt mỏi nắm lấy tay cô, đôi mắt giống như có vật nặng nào đó đè lên và lại từ từ khép lại, âm thanh đứt đoạn, hôn mê lại một lần nữa cuốn Tiểu Trùng đi xa, giống như lúc này cậu gượng gượng lắm mới tỉnh dậy để đợi chị mình đến an ủi.

“Chị, em ngủ một lát, lát nữa... em... lại tỉnh dậy...”

Ngón tay từ từ buông xuống, Doãn Trùng lại hôn mê, sắc mặt cậu suy nhược trắng bệch thảm hại.

Doãn Hạ Mạt ngăn người nhìn đưa em trai lại rơi vào hôn mê, sự vật trước mắt cô đột ngột quay cuồng, cô cảm giác hình như đang có người dìu mình. Hồi lâu sau cô mới tỉnh lại dờ dẩn nhìn các bác sỹ đang làm xét nghiệm cho Tiểu Trùng, sau đó theo bác sỹ ra ngoài hành lang phòng bệnh.

“Có phải Doãn Trùng tỉnh dậy thì coi như qua được cơn nguy kịch?” Doãn Hạ Mạt ngơ ngác nhìn bác sỹ Trịnh.

“Chuyện này thì...” Bác sỹ Trịnh hơi khó xử.

“Thế phương pháp trị liệu tiếp theo là gì?” Doãn Hạ Mạt hỏi một cách máy móc.

“Chỉ còn cách trị liệu chăm sóc như thế này.” Bác sỹ Trịnh thở dài ngập ngừng một lát rồi nói, “Cần phải cho Tiểu Trùng một thời gian để hồi phục sức khỏe, sau này nếu như cơ thể hồi phục rồi mới suy nghĩ tìm phương pháp phẫu thuật tích cực.”

“Phương pháp chăm sóc trị liệu....” Doãn Hạ Mạt lẩm bẩm, “nếu như tiếp tục trị liệu, Tiểu Trùng có thể sống thêm khoảng bao lâu?”

Bác sỹ Trịnh và các bác sỹ khác nhìn nhau do dự một lúc rồi nói với cô:

“Còn phải xem tình trạng sức khỏe của cậu ấy thế nào, nếu như tốt thì có thể là hai ba tháng, nếu tình trạng xấu đi thì có lẽ là một tháng, nhưng thể trạng mỗi người mỗi khác, nó là một câu đố kỳ diệu, nếu như ý chí của người bệnh mạnh mẽ cũng có thể có kỳ tích... vì vậy Hạ Mạt, cháu và Tiểu Trùng đừng bao giờ từ bỏ...”

Kỳ tích...

Một làn hơi lạnh luồn qua sống lưng Hạ Mạt, và càng ngày càng lạnh hơn, tai cô ù đi, máu trong cơ thể như sóng biển từng đợt từng đợt dâng lên! “Kỳ tích”, lẽ nào sinh mạng của Tiểu Trùng chỉ còn có thể trong chờ vào hai chữ này thôi sao?

Có bệnh nhân khác kêu bác sỹ Trịnh đi. Doãn Hạ Mạt ngăn người đứng trước ban công, đột nhiên cô cảm thấy không thể cứ đứng đó chờ đợi, cô thần thờ như rơi vào chốn địa ngục sâu hun hút, tối đen và bất tận. Cứ rơi xuống với cái lạnh cắt da cắt thịt...

Lạnh thấu xương.

Đột nhiên.

Có ai đó khoác chiếc áo lên người cô, nhẹ nhàng phủi đi những hạt tuyết trên tóc và mặt, những bông tuyết đó đã bắt đầu tan trượt theo bờ mi rồi chảy xuống má cô...

“Chỉ cần có niềm tin thì kỳ tích sẽ xuất hiện”.

Một âm thanh vững chãi và ấm áp đang vang lên, Doãn Hạ Mạt như vớ được cái phao cứu nạn trong cảnh tuyệt vọng, cô ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn người ấy.

Hồi lâu sương mù dày đặc trước mắt cô dần tan đi, cô phát hiện ra mình bất giác đã đi đến cuối hành lang, trước mắt cô là hoa tuyết bay lả tả và đôi mắt cảm thương sâu sắc của Âu Thần.

“Em xưa nay không phải là một người được số phận ưu đãi”.

Sự chua chát chìm ngập trong cô như hoa tuyết bay khắp trời. Hạ Mạt run người nhắm chặt mắt lại. Từ nhỏ đến giờ cô chưa bao giờ tin bất cứ kỳ tích hay vận may nào cả, tất cả mọi chuyện đều phải dựa vào năng lực của mình. Hai chữ “kỳ tích” đối với cô mà nói hư ảo như trò chơi bong bóng mà bọn trẻ thổi ra.

“Có lẽ bởi vì như vậy mà tất cả vận may đều dành hết cho Tiểu Trùng ...”

Hoa tuyết bay lả tả, Âu Thần ôm đôi vai gầy guộc của Doãn Hạ Mạt vào lòng, hết mình sưởi ấm và che chở cho cô. Nằm trong vòng tay Âu Thần, bờ mi cô rung nhẹ như được tiếp thêm chút hy vọng ít ỏi.

***

Nhưng đúng là kỳ tích đã xảy ra, sau hai giờ đồng hồ hôn mê, Doãn Trùng đã tỉnh lại như đã hứa với chị mình. Tuy sắc mặt vẫn xanh xao, sức khỏe ngày càng suy nhược, nhưng bệnh tình của cậu dường như đã đỡ nhiều, thời gian vận động dài hơn, khỏe lên, tiếng nói cười cũng lớn hơn trước.

Hoa đỗ quyên nở rộ trên bệ cửa sổ.

“Chị ơi, ngoài trời lại có tuyết rơi nữa rồi.”

Doãn Trùng ngồi trên giường, đôi mắt sáng nhìn những bông tuyết trắng xóa rơi lả tả ngoài cửa.

“Phải, năm nay tuyết rất nhiều.” Doãn Hạ Mạt vừa tưới nước cho hoa đỗ quyên vừa cười nói, “Bọn trẻ chắc chắn sẽ thích lắm”.

“Em cũng thích. Chúng ta ra ngoài chơi ném tuyết đi, được không? Đợi anh về đến chúng ta sẽ cùng đi.” Doãn Trùng hào hứng nói.

Doãn Hạ Mạt ngó người nhìn hoa đỗ quyên, hai chữ “anh về” làm lòng cô trở nên ấm áp và cảm động.

Âu Thần gần như suốt ngày trong bệnh viện, anh giao tất cả công việc cho trợ lý, ngày nào cũng tất bật bàn bạc thương lượng với các bác sỹ về phương pháp trị liệu, liên tục mời các bác sỹ khác tham gia vào đội ngũ hội chẩn, thậm chí đích thân bay sang nước ngoài mời các chuyên gia. Trong bệnh viện, Âu Thần rất ít nói chuyện nhưng lại làm tất cả những chuyện tạp vụ để săn sóc cho Tiểu Trùng.

Nếu như không có anh ấy bên cạnh lần này, nhất định cô sẽ không chống chọi nổi...

“Bác sỹ nói em vẫn chưa thể ra ngoài hoạt động được, chờ khỏe lên chúng ta mới đi”.

Hạ Mạt bừng tỉnh khỏi những suy nghĩ về Âu Thần, cô quay đầu nhìn Tiểu Trùng, trong mắt cậu em trai chứa đầy khát vọng của một đứa trẻ con, lúc nhỏ Tiểu Trùng thích nhất là chơi ném tuyết và làm người tuyết, mỗi lần tuyết rơi Tiểu Trùng đều vui giống như có lễ hội vậy.

“Các bác sỹ đó đều quan trọng hóa vấn đề, thực ra mấy ngày nay sức khỏe em tốt hơn nhiều rồi.” Doãn Trùng cười ha ha nói, cậu vươn tay gõ lên, “chị xem bắp tay em rất khỏe, hình như là hơi to lên rồi đấy.”

“Ừ, chị cũng cảm thấy em đỡ nhiều rồi.” Nhìn sắc mặt trắng bệch và cơ thể ngày càng tong teo của Tiểu Trùng, trong lòng Hạ Mạt đau nhói nhưng cô vẫn cố nhoẻn miệng cười một cách gượng gạo. Doãn Hạ Mạt đi đến ngôi bên giường bệnh của Tiểu Trùng, cô bảo, “Có lẽ một thời gian nữa là em có thể xuất viện.”

“Đúng vậy, dù thế nào đi nữa thì bây giờ cũng không cần làm phẫu thuật nữa, nên có thể xuất viện sớm hơn. A... em rất muốn về nhà, con Sữa Bò ở nhà một mình chắc là cô đơn lắm”, Doãn Trùng vô tư nói cười, “sau khi xuất viện, em còn rất nhiều chuyện muốn làm....”

“Mở một phòng triển lãm tranh em thấy thế nào?” Hạ Mạt đột nhiên nói vậy.

“Triển lãm tranh ư?”

“Phải, phòng triển lãm tranh của riêng em, đem tất cả những tác phẩm xuất sắc của em ra trưng bày”, Hạ Mạt dịu dàng nói, trong đôi mắt lóe lên tia sáng, “trước kia những tác phẩm của em đã từng tham gia triển lãm và được khen ngợi, bây giờ cũng đã đến lúc phải trưng bày cho mọi người ngắm rồi”.

“Chị à, chỉ có những họa sỹ nổi tiếng mới có thể mở triển lãm tranh thôi.”

“Ai nói em, ai quy định là chỉ có họ mới có thể mở triển lãm tranh, em còn vẽ đẹp hơn họ, đương nhiên là càng có tư cách mở triển lãm tranh!” Doãn Hạ Mạt ước ao nói, cứ như thể cuộc triển lãm tranh của Tiểu Trùng đang trước mắt cô vậy. “Đến lúc đó phải mời tất cả bạn học và thầy cô giáo của em, đương nhiên là phải có chị, còn có anh Âu Thần, Trân Ân...”, đang mải mê nói đột nhiên môi Doãn Hạ Mạt tái nhợt, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh mờ ảo của người đó trong ký ức thời thơ ấu...

“Nếu như có cơ hội mở triển lãm tranh, em cũng không hy vọng có quá nhiều người đến”, Doãn Trùng chăm chú nhìn chị, “bởi vì những bức tranh đó đa số là vẽ cho chị, chỉ cần chị thích, chỉ cần có chị làm khách đến xem triển lãm là đủ rồi.”

“Tiểu Trùng...”

Hạ Mạt ngẩn người, những giọt lệ nóng hổi chưa xót tràn mi, bóng người vừa nãy hiện lên trong đầu làm cô do dự hồi lâu. Cô không biết Tiểu Trùng có còn nhớ người đó không, người làm mẹ cô đau khổ như rơi vào địa ngục ấy, bóng người trong ký ức thời thơ ấu lại hiện về...”

“... em muốn gặp, còn ai nữa không?”

Từ lâu rồi cô đã dò hỏi, lúc đó Tiểu Trùng còn quá nhỏ có lẽ sẽ không nhớ được gì đâu.

“Đa?”

“Ví dụ... em có còn nhớ hay không, lúc nhỏ thường có chú Hạ... chú ấy...”, nếu như có thể cô thà vĩnh viễn không nhắc đến người đó trước mặt Tiểu Trùng. Người đó suy cho cùng là... cô không muốn làm cho Tiểu Trùng có bất kỳ một sự hối tiếc nào cả, nếu như Tiểu Trùng muốn gặp ông ấy, thì bằng mọi cách cô cũng sẽ đưa người đó đến gặp Tiểu Trùng...

Cậu ngồi ngẩn người hồi lâu, đôi mắt tinh anh cũng dần dần mờ nhạt. Hai chữ “chú Hạ” vừa

nói ra giống như một cơn ác mộng đã bị phủ bụi từ lâu, giờ lại bị thổi sạch làm lộ ra vết thương đầy máu.

Nhìn thấy cử chỉ của Tiểu Trùng, Doãn Hạ Mạt đã hiểu.

Dù lúc đó Tiểu Trùng còn rất nhỏ, nhưng nó chưa bao giờ quên được ký ức ấy...

...

"... Tại sao cô lại đi tìm cô ấy, rốt cuộc cô đã nói với cô ấy những gì?"

Lúc đó, Hạ Mạt còn nhỏ, cô nép sau cánh cửa, nắm chặt cánh tay của Tiểu Trùng, nghe âm thanh tức giận từ trong phòng khách vọng ra, cô bé rất sợ hãi, cô biết trong xã hội đen, chú Hạ là một người rất có thế lực, hình như là đã từng giết người, và lúc này âm thanh đó đang quát tháo mẹ cô bé như muốn giết chết bà.

"Tôi đi nói cho cô ta biết, anh là chồng của tôi, không phải cô ta đã bỏ anh từ lâu rồi sao, cô ta cũng đã lấy chồng khác rồi, không có tư cách gì để bám theo anh nữa!" Mẹ cũng lớn tiếng trả lời lại, trong tiếng gào của mẹ có tiếng nấc nghẹn như muốn khóc.

"Bốp..."

Một cái tát trời giáng thẳng vào mặt khiến mẹ cô bé hoảng sợ, mặt tái nhợt. Hạ Mạt muốn xông vào bảo vệ mẹ nhưng Tiểu Trùng mới ba tuổi sợ run lấy bầy làm cho cô không thể đi được.

"Anh đánh tôi, anh dựa vào cái gì mà đánh tôi?!" Sau phút hoảng loạn mẹ không dám cãi lại, mà đau khổ kêu lên, "Bấy lâu nay tôi đối với anh như thế nào? Không tiếc sinh mạng bảo vệ anh, không để anh bị Cửu gia truy sát! Anh xem vết thương trước ngực tôi, xem vết đao sau lưng tôi! Còn con của anh, đứa con tôi sinh cho anh, anh cũng không thềm nhận, có phải vậy không?"

Nói rồi như cơn gió rồng cuốn, mẹ xông ra mở cửa vươn tay kéo Tiểu Trùng đến đến trước mặt người đàn ông đó.

"Nó là con của anh!"

Người đàn ông đó lạnh lùng nhìn mẹ, không thềm nhìn Tiểu Trùng lấy một cái, cười nhạt, "Nó không phải là con của tôi, tôi và cô cũng chẳng có quan hệ gì với nhau!"

Người đàn ông đó đóng cửa "rầm" một cái rồi bỏ đi không ngoái đầu lại.

Mẹ ngăn người nhìn cánh cửa từ từ đóng lại, nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt. Hạ Mạt kinh hoàng nhìn mẹ, lại quay sang nhìn Tiểu Trùng, khuôn mặt nó đầy vẻ sợ hãi, cơ thể bé nhỏ của nó run lên từng cơn.

...

Sau ngày hôm đó người đàn ông kia không về nhà nữa, đêm đêm mẹ cũng không đi làm nữa, ngày ngày khóc vùi trong phòng và uống rất nhiều rượu. Buổi tối, sau khi uống sau, mẹ dắt Tiểu Trùng đi khắp nơi tìm người đàn ông kia, mặc cho cô bé ngăn cản.

Hạ Mạt không biết mẹ đã dắt Tiểu Trùng đi những đâu, cũng không biết mẹ có tìm thấy người đàn ông kia không.

Mỗi đêm khuya hoặc sáng sớm về mẹ đều say mèm, mặt mày tả tơi ướt đẫm nước mắt. Tiểu Trùng giống như một con mèo con sợ hãi, ánh mắt đầy vẻ hoảng loạn, nó cuộn mình trong vòng tay của cô mà vẫn mơ thấy ác mộng.

...

Cuối cùng, mẹ cô cũng từ bỏ ý định đó.

"Mày không có cha".

Mẹ cô trừng trừng nhìn Tiểu Trùng, trong đôi mắt vẫn lên những tia máu, trên người hơi rượu nồng nặc.

"Cha mày chết rồi, có nghe thấy không?!"

Hạ Mạt ôm chặt Tiểu Trùng trong tay, Tiểu Trùng đang run lấy bầy, ngo ngác gật đầu.

...

...

Cho đến giờ Doãn Hạ Mạt vẫn cứ tưởng rằng cuộc đời này rất công bằng, cho một người bao nhiêu thì sẽ lấy đi của họ bấy nhiêu. Nhưng với Tiểu Trùng, số phận thật đen đủi, tàn nhẫn, bất công, một cậu bé chỉ mới ba tuổi đã phải chịu bao sự thật tàn khốc.

Sau đó, mẹ mất, vào cô nhi viện, bị tai nạn giao thông, trong cuộc đời cậu, dường như chưa từng nếm được mùi vị của hạnh phúc. Vậy mà giờ đây, Thượng đế còn muốn cướp đi sinh mạng của Tiểu Trùng sao!

Nhìn vẻ mặt suy nhược thất thần của Doãn Trùng, lòng Doãn Hạ Mạt đau như cắt, sự tiếc

nuối và đau thương làm cho những găng gượng kiềm chế của cô dần tan biến. Dù là đang gạt người gạt mình, cô cũng biết rõ sức khỏe của Tiểu Trùng ngày một nguy cấp, Tiểu Trùng ngày càng gầy đi, sắc mặt càng ngày càng xanh xao, thời gian hôn mê càng ngày càng dài, thời gian tỉnh càng ngày càng ngắn ...

“Ngoài chị và anh rể ra, em không còn có người thân nào cả”. Sau khoảnh khắc nhớ lại những chuyện cũ, khỏe môi xanh xao của Doãn Trùng đã tươi tắn lại, trong đôi mắt trong không còn chút ưu tư nào nữa, “em không muốn làm phiền ông ấy, cũng không muốn ông ấy làm phiền em”.

“Tiểu Trùng...”

Những suy nghĩ và tâm tư phức tạp khiến cho Hạ Mạt không thể nói tiếp được nữa, có lẽ vì Tiểu Trùng nói quá đúng, dù cho ông chủ Hạ có xuất hiện trước mặt Tiểu Trùng vào lúc này đi nữa, dù ông chủ Hạ có nhận Tiểu Trùng đi nữa, thì cũng có ý nghĩa gì không? Không thể quay lại cuộc sống của mười mấy năm trước, mẹ cũng không thể sống lại được nữa.

“Anh rể sao chưa đến?” Doãn Trùng cố ý chuyển đề tài nói, “Anh rể không phải lúc nào cũng bên cạnh chị sao? Sao hôm nay mãi vẫn chưa xuất hiện nữa? Có phải vì hằng ngày chị đều bên cạnh chăm sóc cho em nên anh rể ghen rồi”.

“Cốc, cốc”.

Dường như hưởng ứng câu nói của Doãn Trùng, tiếng gõ cửa phòng bệnh vang lên, Âu Thần tay xách một hộp cơm lớn có bảy ngăn đi vào. Ánh mắt của Âu Thần đầu tiên dừng lại ở Doãn Hạ Mạt, thấy cô tuy tinh thần hơi có chút hoảng hốt nhưng giữa hai đuôi mày vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, sau đó Âu Thần mới đưa mắt tới Doãn Trùng.

“Hôm nay em thấy thế nào?”

Âu Thần đặt hộp cơm lên tủ đầu giường, giọng trầm trầm hỏi Doãn Trùng.

“Em cảm thấy khỏe hơn hôm qua nhiều rồi, Âu Thần lúc này còn bàn bạc với chị sau khi ra viện sẽ làm những gì”. Doãn Trùng cười nói.

“Có kế hoạch gì rồi?”

“Chị nói muốn mở phòng triển lãm tranh cho em nhưng em muốn triển lãm chỉ có chị thôi là đủ rồi, bởi vì chưa nhất trí, nên đang đau đầu vì chuyện này đây”. Doãn Trùng đùa nói.

“Thế thì mở triển lãm tranh trong vài ngày đi, triển lãm ngày thứ nhất chỉ mở cho Hạ Mạt thôi, từ ngày thứ hai trở đi mới mở cho mọi người xem”. Âu Thần mở nắp hộp ra, hương thơm của thức ăn bay khắp phòng. “Chuyện mở triển lãm để anh lo, em và Hạ Mạt ăn đi”.

Thực đơn hàng ngày là do Doãn Hạ Mạt và bác sỹ bàn bạc, đầu bếp nhà họ Âu chấp hành nghiêm chỉnh thực đơn ấy, sau đó cho người mang đến bệnh viện. Vì sợ Tiểu Trùng ăn một mình không ngon miệng, nên làm hai phần ăn, để Hạ Mạt ăn cùng cậu.

Mỗi ngăn của hộp cơm đều có những món ăn nhạt. Doãn Hạ Mạt xếp thức ăn lên bàn, nhưng chính món trong ngăn cuối làm cô ngạc nhiên, đó là món thịt bò hầm, bên trên có một lớp ớt.

“Đây là...”

Doãn Hạ Mạt nhớ là Âu Thần biết Tiểu Trùng hiện nay không thể ăn cay được, tại sao thức ăn đưa đến lại có món này. Lẽ nào đầu bếp làm sai rồi?

“Món này là làm cho em đấy”.

Âu Thần nhìn gương mặt xanh xao biến sắc của Doãn Hạ Mạt. Hàng ngày chăm sóc Tiểu Trùng ở phòng bệnh, thức ăn cũng nấu nhạt ít muối giống Tiểu Trùng, nên khẩu phần ăn của cô ngày càng ít đi, mỗi ngày chỉ ăn một ít là bỏ bát đĩa xuống không ăn nữa. Thịt bò hầm là món lúc nhỏ cô rất thích, cô còn nói bỏ ớt rất ngon, hy vọng bây giờ Hạ Mạt vẫn còn thích.

Hạ Mạt chợt thấy ấm áp trong lòng, cô không nén được quay sang nhìn Âu Thần, thấy anh cũng gầy đi rất nhiều. Từ lúc Tiểu Trùng nằm viện lần nữa, Hạ Mạt đã dành hết tâm sự cho Tiểu Trùng, cô lại chưa từng nói chuyện với Âu Thần lần nào, từ đơn ly hôn đó đến nay vẫn còn trên đầu tủ của cô.

“A, thơm quá”, Doãn Trùng hít một hơi thật sâu rồi cười nói, “chị à, chị thật hạnh phúc đó, anh rể vừa chu đáo lại hết lòng chăm lo cho chị, ngay cả món ăn lúc trước chị thích cũng không quên, em cũng rất muốn ăn nhưng tiếc giờ không ăn được, chị nhất định phải ăn nhiều một chút, ăn giúp phần của em luôn được không?”

“Được.”

Doãn Hạ Mạt cười và trả lời, đang chuẩn bị gấp thức ăn, cô ngừng lại nhỏ nhẹ hỏi Âu Thần,

“Anh chưa ăn cơm phải không?”. Hôm nay Âu Thần phải đi gặp một vị bác sỹ nổi tiếng người nước ngoài, lại còn mang cơm vào đây, thời gian gấp rút như vậy chắc hẳn chưa kịp ăn uống gì rồi.

“...”

Âu Thần chưa kịp trả lời, Doãn Hạ Mạt đã lấy đũa bát đặt trước mặt anh, cô dịu dàng nói, “Ăn đi anh, nếu ăn không đúng giờ sẽ lại bị đau dạ dày đấy”.

Doãn Trùng nhìn chị và anh rể quan tâm nhau, cậu thấy lòng mình ấm lại, trong mắt thấp thoáng một giọt lệ vui sướng. Có lẽ chị Hạ Mạt lấy anh Âu Thần là Thượng đế đã ban cho cậu sự an ủi quý báu nhất. Âu Thần yêu chị như vậy, và hình như chị cũng ngày càng mở lòng đón nhận Âu Thần hơn. Như vậy sau khi cậu ra đi, chị vẫn sẽ hạnh phúc...

“Sau này hàng ngày chúng ta cùng ăn cơm đi,” đột nhiên Doãn Trùng đề nghị như vậy, “như vậy thì ở phòng bệnh cũng giống như ở nhà”.

Doãn Hạ Mạt hơi bất ngờ, cô quay sang nhìn Âu Thần, thấy Âu Thần cũng đang nhìn mình, lòng cô thoáng bồi hồi. Doãn Hạ Mạt dịu dàng nói, “Được, nếu anh rể của em có thời gian thì mình sẽ cùng ăn cơm.”

“Được”.

Âu Thần gấp thìa bỏ vào bát Hạ Mạt và nhìn cô ăn.

“Nhưng ba người ăn vẫn chưa vui.” Doãn Trùng cười nói, “Chị à, chị phải cố gắng, sau này lúc ăn cơm em muốn tự tay đút cho cháu em, có trẻ con nhất định sẽ vui hơn nhiều...”

Trong phòng bệnh vang lên những tiếng cười ấm áp, dường như viễn cảnh tốt đẹp đang diễn ra trước mắt, dường như có thể vĩnh viễn sống một cách vui vẻ và hạnh phúc.

***

Ngày qua ngày, chớp mắt mùa đông lạnh lẽo đã qua đi, ngày dài ra và đêm dần ngắn lại. Hoa đỗ quyên trên bệ cửa đến kỳ lớn rất nhanh, những đóa hoa màu tím sen đang nở rộ chen chúc trong đám lá xanh um.

Doãn Hạ Mạt đến phòng làm việc của bác sỹ, Âu Thần có chuyện phải đi không có ở đây. Trong phòng bệnh chỉ có Doãn Trùng và Trần Ân. Doãn Trùng ngồi tựa đầu vào đầu giường, chăm chú ngắm nhìn hoa đỗ quyên trên bệ cửa, cây bút chì trong tay nhẹ nhàng phác thảo lên quyển sách.

“Nghỉ tay chút đi, cậu đã vẽ nửa tiếng rồi đấy.”

Trần Ân rót một ly nước nóng nhẹ nhàng đặt lên đầu giường, cô đau lòng nhìn Doãn Trùng, sắc mặt cậu tái nhợt một cách lạ thường, hơi thở rất yếu, bàn tay yếu ớt cầm bút chì ngừng lại, nhắm mắt ngưng một lát mới có thể tiếp tục vẽ.

“Chỉ còn chút nữa là hoàn thành rồi.”

Doãn Trùng cười và tiếp tục chăm chú vẽ. Hoa đỗ quyên nở rộ trên trang giấy, Hạ Mạt tay cầm bình tưới nước quay đầu lại nhìn cậu mỉm cười, cây bút chì nhẹ nhàng vẽ ra một nụ cười rạng rỡ nở trên gương mặt Hạ Mạt.

Trần Ân sững người nhìn Doãn Trùng như muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi.

Mỗi khi có Hạ Mạt trong phòng bệnh, Tiểu Trùng tỏ ra vừa khỏe khoắn vừa vui vẻ, cười nói như một đứa trẻ, nhao nhao đòi ra ngoài chơi ném tuyết, làm như cơ thể cậu có một nguồn sức lực vô hạn. Nhưng cứ mỗi khi không có Hạ Mạt, Doãn Trùng trở lên im lặng lạ thường, ngoài việc vẽ ra, cơ thể ốm yếu của cậu thường chỉ bất lực nằm trên giường, dường như thiếp đi lại như muốn hôn mê, sắc mặt xanh xao như thể mạng sống đang dần dần tan biến.

“Tiểu Trùng...”

Trần Ân nhìn Doãn Trùng hồi lâu, nhìn gương mặt hốc hác của Doãn Trùng trong nắng chiều, cuối cùng không nhìn được Trần Ân do dự hỏi, “Có phải cậu đang giả bộ đúng không? Cậu chỉ sợ Hạ Mạt lo lắng, cho nên trước mặt cô ấy cậu mới giả như đang rất khỏe, sức khỏe như đang đỡ hơn rất nhiều, nhưng thật sự không phải vậy đúng không?”

“...”

Doãn Trùng ngưng bút.

“Tại sao phải làm như vậy? Mỗi ngày đều đóng kịch trước mặt Hạ Mạt sẽ rất mệt, cậu chịu nổi sao? Tại sao không nghỉ ngơi cho khỏe, Hạ Mạt hi vọng nhìn thấy cậu thực sự khỏe lên chứ”

không phải những hành động giả như vậy đâu, mệt rồi thì phải nghỉ ngơi, không nên cứ giả bộ là đang khỏe, như vậy chỉ làm cho cơ thể yếu thêm thôi.”

Doãn Trùng nhìn nụ cười của Hạ Mạt trên cuốn tập phác thảo, hạ giọng nói:

“Nhưng đây là niềm vui sau cùng em lưu lại cho chị ấy.”

“Câu đang nói nhảm gì đó?!” Trần Ân hoảng hốt nói.

“Bệnh của em không thể chữa khỏi được, khi còn sống được ngày nào, em sẽ cố gắng làm cho chị ấy vui, không vì chuyện của em mà u sầu”. Doãn Trùng cười nói.

“Nói năng nhảm nhí, tại sao lại nói những lời đáng sợ như thế!”

Người Trần Ân run lên, nổi sợ hãi bao trùm khắp người, trong lòng Trần Ân vô cùng hoang mang!

“Sao cậu lại có thể chết được! Không phải mỗi ngày cậu đều nói là cậu cảm thấy mình ngày càng khỏe lên hay sao?! Cậu nói mình mập lên, cậu cảm thấy có thể ra ngoài chơi ném tuyết, cậu chẳng phải đã nói rằng sau khi khỏe lại sẽ cùng nhau chơi đắp người tuyết?! Sao tự nhiên lại nói thế?!”

Tiếng nói của Trần Ân đột nhiên nghẹn lại, cô cuống quýt lắc đầu, nước mắt rơi lã chã, trong đầu trống rỗng nói, “Không được, cậu sai rồi, nhất định là cậu sai rồi, cậu sẽ không chết, cậu sẽ khỏe lên thôi, sẽ được xuất viện sớm thôi mà....”

Ngoài cửa là một màu tuyết trắng xóa.

Hoa đồ quỳên trên bệ cửa cũng đua nhau nở rục.

“Xin lỗi, hãy quên những điều em vừa nói đi.” Trong tiếng nói của Doãn Trùng đượm chút chua xót, rồi cậu nhẹ nhàng mỉm cười nói, “Chị Trần Ân, lúc trước em hứa là sẽ vẽ cho chị một bức tranh đúng không?”

Tiểu Trùng lấy ra một bức họa trong tập tranh trên đầu tủ ra, cười nói, “Vẽ xong rồi chị xem có thích không”.

Trong bức tranh là cảnh con đường đi đến tiệm bánh kem, hai bên toàn là cỏ thơm, màu tím, Tiểu Trùng đang đạp xe, Trần Ân ngồi phía sau mặt ửng hồng, hai tay vung vẩy múa hát rất vui.

Trần Ân trong bức họa vui vẻ vô tư lự...

Trần Ân ngăn người nhìn bức họa. Lúc đó cô và Hạ Mạt làm ở tiệm bánh kem, Tiểu Trùng thường đến đó xem họ làm. Khi cô và Hạ Mạt phục vụ khách hàng thì Doãn Trùng luôn ngồi trong góc khuất xem sách và vẽ tranh. Khoảng thời gian đó rất hạnh phúc, cô cũng thường ganh tị nhất là lúc nào Tiểu Trùng cũng để Hạ Mạt được ngồi trước xe trong vòng tay của cậu ấy, còn cô mãi mãi cũng chỉ có thể ngồi đằng sau mà thôi....

Nước mắt nhỏ giọt xuống bức họa và từ từ loang ra trên những cây cỏ thơm.

“Tôi rất thích bức họa này, trong bức họa chỉ có tôi và cậu”, Trần Ân hít mũi, đưa tay quệt nước mắt trên mặt, “thực ra từ trước đến giờ cậu chưa từng đạp xe chở tôi một mình, mỗi lần có Hạ Mạt, cậu mới đạp xe chở tôi. Nếu không có Hạ Mạt, cậu sẽ cuống cuồng lên tìm cô ấy, coi như không có tôi vậy.”

“Vậy sao?” Doãn Trùng nhớ lại.

“Đương nhiên là đúng vậy rồi!”. Trần Ân khóc thút thít như thể không cách nào ngăn được nước mắt đang trượt từ trên mặt xuống, “Lúc đó trong lòng tôi vừa chua xót vừa ganh tị, tôi hy vọng có một ngày cậu sẽ chú ý tới tôi, chỉ chú ý tới tôi mà không phải vì tôi là bạn của Hạ Mạt. Lòng ganh tị đó có lúc mạnh đến nỗi làm cho tôi sợ hãi, tôi sợ tôi sẽ biến thành một người xấu, sẽ ghét Hạ Mạt vì Hạ Mạt đã chiếm tất cả sự chú ý của cậu”.

“Chị Trần Ân...”

“Vì không biến thành người xấu, không để cậu ghét tôi, nên tôi đã cố gắng làm bạn thân nhất của Hạ Mạt, tôi tiếp cận cô ấy, quan tâm đến cô ấy, chỉ có cách đối xử tốt với cô ấy, cậu mới đối xử tốt với tôi. Nhưng cậu xem tôi vẫn là một người xấu, tình bạn tôi dành cho Hạ Mạt không trong sáng, bởi vì muốn ở gần bên cậu nên mới tiếp cận cô ấy!”

Từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống, Trần Ân vừa khóc vừa đau khổ nói, “Những lời vừa nãy cậu nói, đều là thật đúng không?! Cậu sắp chết thật rồi sao, không thể nào bình phục lại nữa, có lẽ sẽ chết rất nhanh, cho nên cậu mới nói những lời đó, đúng không?! Tôi biết tại sao cậu lại nói với tôi những lời đó! Bởi vì cậu sợ Hạ Mạt đau lòng! Cho nên trước mặt cô ấy, cậu mới giả bộ là mình rất khỏe! Nhưng mà... nhưng mà cậu sợ sau khi cậu chết, Hạ Mạt sẽ rất đau lòng, sẽ rất buồn cho nên cậu muốn đến lúc đó, tôi sẽ an ủi cô ấy thật tốt, cho nên cậu mới nói

với tôi những lời này, có đúng không?!”

“Chị Trân Ân ...”

Doãn Trùng sững người nhìn Trân Ân.

“Đừng gọi tôi là chị Trân Ân, tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, gọi tôi là Trân Ân được rồi, tôi không phải chị của cậu, Hạ Mạt mới là chị của cậu, tôi không phải.” Trân Ân đau đớn khóc.

“Xin lỗi chị Trân Ân”, Doãn Trùng hạ giọng nói, “nhưng trong lòng em, chị là người chị thứ hai. Dù chị làm bạn với chị em vì nguyên nhân gì đi nữa, chị đều giúp đỡ chị em hết sức mình, em rất cảm ơn Thượng đế đã cho chị em một người bạn như chị, cũng rất cảm ơn chị xưa nay đã luôn bên cạnh chị em.”

“Tiểu Trùng ....” Nước mắt Trân Ân ướt nhòa, lòng cô cũng tràn ngập đau khổ.

“Nếu như còn có kiếp sau”, Doãn Trùng chăm chú nhìn vào đôi mắt ướt đầm của Trân Ân mỉm cười nói, “em sẽ gọi tên chị, không coi chị là một người chị gái nữa.”

“Thật không?”

“Thật.”

“Là cậu nói đó, cậu không được nuốt lời, tôi sẽ nhớ lời hứa của cậu. Nếu như có kiếp sau mà cậu quên đi những lời này thì tôi sẽ hận cậu lắm!” Trân Ân đang khóc bỗng mỉm cười rồi lấy tay quạt nước mắt, rồi lại càng khóc nhiều như nước vỡ bờ không ngăn lại được.

“Vây tôi cũng hứa với cậu.”

Rốt cuộc đã cầm được nước mắt, Trân Ân cố gắng hít thở sâu, mỉm cười, đưa tay phải lên làm cử chỉ giống như thề nói, “Tuy tôi rất ngốc, tuy tôi không có nhiều sức lực, nhưng tôi xin thề rằng tôi sẽ dùng tất cả mạng sống của mình để bảo vệ Hạ Mạt. Nếu cậu không còn nữa, tôi sẽ thay cậu bảo vệ, chăm sóc cô ấy, làm cho cô ấy suốt đời bình an vui vẻ!”

“Chị Trân Ân ...”

Khóe mắt Doãn Trùng cũng hơi đỏ lên.

“Nhưng cậu hứa với tôi là không thể từ bỏ hy vọng điều trị. Có lẽ sự bi quan đó là do cậu suy nghĩ vớ vẩn, cậu sẽ bình phục lại, sẽ có kỳ tích xảy ra!”. Hoa đổ quỳên trên bệ cửa từ từ hé nở, từng giọt nước trên là như từng giọt nước mắt trong tận đáy lòng Trân Ân.

***

Nhưng rồi sau đó, kỳ tích vẫn không xảy ra.

Sức khỏe của Doãn Trùng ngày một yếu, sắc mặt ngày càng trắng như những hoa tuyết ngoài cửa. Tương phản với thời gian ban ngày và ban đêm của những ngày sau đông chí, thời gian hôn mê của cậu ngày càng dài, và thời gian tỉnh ngày càng ngắn lại.

Mỗi khi Hạ Mạt trong phòng bệnh, cậu vẫn cứ cực khổ làm bộ rất khỏe mạnh và vui vẻ, Hạ Mạt cũng dường như không hay biết gì, vẫn vui vẻ cười nói, như thể cậu có thể hồi phục rất nhanh. Mỗi lần Trân Ân cùng Tiểu Trùng giả bộ vui vẻ làm cho không khí trong phòng bệnh nhẹ nhàng đi, cô nhìn Hạ Mạt và Tiểu Trùng cười đùa, trong lòng cô buồn bã như từng đợt sóng biển cuộn mình trong đêm tối.

Chẳng lẽ cậu có thể qua mặt được Hạ Mạt, Hạ Mạt thật sự không biết một chút gì hay sao?

Ra khỏi phòng bệnh.

Doãn Hạ Mạt ngồi trên băng ghế dài trước cửa phòng chờ dẫn nhìn khoảng không cuối hành lang, như toàn bộ sức lực đều bị vắt kiệt. Lúc này đưa ly nước cho Tiểu Trùng, bàn tay cậu em yếu đến mức không cầm nổi nó. Doãn Hạ Mạt nhắm mắt lại, hàng mi đen hơi run, sắc mặt còn xanh xao hơn cả Tiểu Trùng.

“Hạ Mạt ...”

Trân Ân đi ra lo lắng nhìn Hạ Mạt. Đột nhiên nghe thấy tiếng Trân Ân, Doãn Hạ Mạt như phản xạ có điều kiện nhanh chóng mở to mắt lên đầy vẻ sợ hãi.

“Tiểu Trùng ...”

Tiểu Trùng đã hôn mê và choáng quá nhiều lần rồi, mỗi lần cấp cứu trở nên ngày càng gian nan, Âu Thần mời rất nhiều bác sỹ tới, nhưng bác sỹ nào xem xong bệnh lý cũng lắc đầu.

“Không, cậu ấy ngủ rồi.” Trân Ân vội vàng giải thích, sau đó thấy khuôn mặt gầy guộc tiều tụy của Hạ Mạt, cô nói, “Cậu có cần nghỉ một lát không, hình như cả tuần nay cậu không ngủ rồi đấy”.

“Mình không sao.”

Doãn Hạ Mạt thở nhẹ sau đó đứng lên nói, “Mình tới phòng hội chẩn một lát”.

Trần Ân đứng ngăn người nhìn hình dáng Hạ Mạt dần khuất, Tiểu Trùng, rốt cuộc thì cậu đang diễn kịch cho Hạ Mạt xem, hay Hạ Mạt đang diễn kịch cho cậu ấy xem đây? Hoặc là trong lòng hai người đều biết rất rõ, chỉ vì không có cách nào chịu được khi nhìn người mình thương yêu đau khổ, nên mới phải vờ vui vẻ như vậy.

Có tiếng nói vọng ra từ phòng hội chẩn, Doãn Hạ Mạt đang định gõ cửa chợt khựng lại, bên tai vang lên tiếng chát vắn của Âu Thần và các bác sỹ không có cách nào giải thích được.

“Không còn cách nào sao?!”

Giọng Âu Thần ẩn chứa sự thất vọng và giận dữ.

“... Tất cả các phương pháp chúng tôi đều đã từng nghĩ rồi, cũng đã thử rất nhiều phương pháp nhưng tất cả đều vô hiệu với tình trạng bệnh của cậu ấy. Trên thực tế, cậu ấy có thể sống đến bây giờ đã là một kỳ tích rồi, lần sốc vào tuần trước vô cùng nguy hiểm, chúng tôi tưởng rằng...”

“Nếu như làm phẫu thuật thì sao? Dù phẫu thuật nguy hiểm nhưng vẫn còn đỡ hơn ngồi đây nhìn cơ thể cậu ấy ngày một suy kiệt!”

“Phẫu thuật chỉ càng làm cho cậu ấy yếu thêm thôi, chúng tôi đã nghiên cứu nhiều lần rồi, khả năng rủi ro của phẫu thuật rất lớn. Cơ hội sống sót sau phẫu thuật là rất ít.”

“Tôi mời các ngài đến đây không phải để nghe các ngài nói những lời này! Làm bác sỹ, việc của các ngài là trị bệnh, phải nghĩ ra cách cứu sinh mạng cậu ấy! Tôi không tin là cậu ấy sẽ chết! Cậu ấy mới hai mươi tuổi, cậu ấy không thể không có chút hi vọng nào!”

Âu Thần phần nộ gần giọng làm không khí trong phòng hội chẩn im lặng đến đáng sợ, hồi lâu, trong phòng lại có âm thanh mệt mỏi khàn khàn của Âu Thần.

“Đừng để Hạ Mạt biết, nếu như cô ấy hỏi thì các ngài hãy nói đang tìm cách, bệnh của Tiểu Trùng không hoàn toàn tuyệt vọng đâu...”

Lớp tuyết trên ban công vẫn chưa tan, tiếng bước chân lao xao, tuyết sáng đến chói mắt.

Doãn Hạ Mạt dờ dẫm đi cho đến khi những chấn song hành lang lạnh buốt ngăn cô lại.

Mắt cô dường như không chút động đậy.

Cô ngăn người nhìn xuống lầu.

Trong đầu cô trống rỗng, lạnh lẽo và trơ ra như lớp tuyết phủ trắng xóa phía dưới lầu.

***

Mùa đông năm nay ở New York tuyết rơi rất nhiều. Mỗi lần tuyết rơi Lạc Hi đều ra ngoài mông lung ngắm nhìn một lát rồi đưa tay hứng bông tuyết rơi ngoài trời, những bông tuyết mát lạnh óng ánh như tối hôm chia tay Doãn Hạ Mạt. Dường như quanh đây còn phảng phất mùi hương của cô ấy. Hình như bóng cô chỉ tan biến đi trong chốc lát.

Tới New York, rời bỏ làng giải trí xô bồ, thoát khỏi đám người suốt ngày cứ vây chặt mình, cuộc sống của Lạc Hi đột nhiên trống trải. Có lẽ, lâu nay anh đã quá quen với cuộc sống bận rộn, mệt mỏi quây cuồng như con thoi, khi ngừng lại anh không biết rốt cuộc mình muốn làm gì.

Căn hộ của anh nằm trong khu sang trọng bậc nhất ở New York.

Mỗi ngày anh nhìn dòng xe qua lại, dòng người hối hả phía ngoài cô đơn như sương đêm dày đặc bao trùm lấy anh. Anh đã tập hút thuốc và hay uống rượu, bắt đầu những chuỗi ngày mất ngủ, và cả đêm ngồi chờ điện thoại.

Đã nhiều lần anh muốn nhắc điện thoại gọi vào số máy quen thuộc kia, dù là không nói chuyện, dù là chỉ có thể nghe được tiếng nói của Hạ Mạt thôi.

Anh tưởng rằng có thể rời xa cô.

Tưởng rằng rời xa thành phố nơi cô sinh sống, khoảng cách xa xăm sẽ làm anh dần quên được cô, nhưng sau khi ra đi, trái tim anh vẫn thuộc về nơi ấy.

New York tuyết rơi rất nhiều.

Lạc Hi đứng đó mặc cho tuyết rơi phủ đầy khắp người, hôm nay là tết âm lịch, anh biết ở bên kia tuyết cũng đang rơi, có thể cũng có những bông tuyết như thế này rơi trên người cô ấy.

Hoa tuyết bay bay ngoài cửa sổ.

Doãn Hạ Mạt xanh xao gầy guộc ngồi trên giường bệnh, Âu Thần đã chuẩn bị xong tất cả các công đoạn để mở triển lãm tranh, nhưng một tuần nay Doãn Trùng dường như luôn hôn mê. Âu Thần đứng phía sau cô, anh ôm chặt bờ vai cô, như muốn cô dựa vào cơ thể anh mà nghỉ ngơi một lát nhưng người Hạ Mạt lạnh cóng, cứng đờ, như thể tất cả các dây thần kinh trong người cô đều mất hết tính đàn hồi.

Sủi cảo trong bình giữ nhiệt đặt trên đầu giường đã nguội lạnh từ lâu, có tiếng pháo từ xa truyền đến đánh thức họ, hôm nay là mùng Một Tết.

Mùa đông đã từ từ trôi qua nhưng tuyết vẫn rơi không ngừng.

Mùa xuân sắp đến rồi, hoa đỗ quyên trên bệ cửa đã bắt đầu tàn.

Lạc Hi theo học lớp đạo diễn ở Đại học New York. Nhiều năm nay làm việc trong làng giải trí, chất biểu diễn đã ngấm vào máu thịt, anh không nỡ vứt bỏ hoàn toàn mà lựa chọn phương pháp nghiên cứu nó từ một góc độ khác.

Từ nhỏ anh đã có tư chất tốt nên thích ứng với cuộc sống đại học rất nhanh. Bài tập hàng ngày chất chồng dường như chiếm hết thời gian của anh, chiếc tủ đầu giường chất đầy sách. Như một học sinh phổ thông, hàng ngày anh tự lái xe đến trường, buổi trưa ăn qua loa ở căng tin, buổi tối cũng chỉ là những thực phẩm ăn liền, chỉ cần cho vào lò vi sóng làm nóng rồi ăn.

Chứng mất ngủ cũng dần dần đỡ.

Lúc mệt mỏi Lạc Hi cũng có thể ngủ được. Trong giấc mơ, lúc nào cũng chấp chờn sương mù, có lúc anh thấy mình ngồi trong sân nhà dưới gốc cây anh đào, có lúc đứng trước dãy lầu mà trước kia Hạ Mạt ở, có lúc đứng chờ trên con đường mà xe cưới Hạ Mạt chạy qua... nhưng trong giấc mộng, dù anh có chờ bao lâu đi nữa, Hạ Mạt vẫn không bao giờ xuất hiện...

Một hôm Khiết Ni điện thoại đến, rót cuộc anh đã hỏi, “Cô ấy vẫn khỏe chứ?”.

Khiết Ni sững người mấy giây rồi trả lời, “Lâu rồi không nghe tin tức gì về chị ấy...”

Không có tin tức gì có lẽ cũng là một tin tốt. Có lẽ Hạ Mạt đang sống rất hạnh phúc, ít nhất cũng còn tốt hơn sống bên cạnh anh.

Trong hành lang bệnh viện, những đóa hoa đón Tết vàng rực đầy sức sống như chấp chới theo bước chân Trần Ân. Cô phấn khởi đi đến bệnh viện, hy vọng có thể làm cho Tiểu Trùng ngạc nhiên và thích thú. Nhưng đến phòng thì Tiểu Trùng lại đang được cấp cứu!

Tiểu Trùng hôn mê trên giường bệnh, sắc mặt xanh xao.

Các dụng cụ cấp cứu, các bác sỹ đang khẩn trương cứu chữa!

Trần Ân bị y tá chặn lại, cô sợ hãi nhìn qua lớp kính cửa phòng bệnh xem tình hình cấp cứu bên trong, mỗi lần cấp cứu dường như ngày càng trở lên khó khăn hơn, như thể con ác quỷ muốn cướp đi sinh mạng của Tiểu Trùng đang ngày càng mạnh hơn!

Âu Thần đứng bên Hạ Mạt, ôm chặt đôi vai cô, chốc chốc lại hỏi bác sỹ và y tá tình hình bên trong như thế nào, thỉnh thoảng lại cúi đầu xuống nhẹ nhàng an ủi Hạ Mạt.

Trong vòng tay Âu Thần, Hạ Mạt dường như không nghe thấy gì, chỉ còn đôi mắt đen thăm thẳm. Toàn bộ sức lực của Hạ Mạt đều ngưng tụ trên người của Tiểu Trùng đang hôn mê trong phòng bệnh kia, người cô run run như thể niềm hy vọng cuối cùng của cô cũng đang dần dần tan vỡ.

Chuyện học hành ngày càng bận rộn, biểu hiện xuất sắc của Lạc Hi khiến cho các giảng viên hài lòng, bạn bè cũng ngày càng nhiều.

Shipiger là học sinh cũ cùng trường của anh đã hai lần đoạt giải Oscar cho đạo diễn xuất sắc nhất, trong một lần về lại trường cũ gặp Lạc Hi, vẻ đẹp cuốn hút của chàng trai phương đông phong nhã đã lọt vào mắt xanh của ông. Sáu khi nghe nói anh đã từng là diễn viên rất nổi tiếng, đạo diễn này đã tìm những bộ phim anh đóng để xem, sau đó liên tục liên lạc với anh, hy vọng có thể mời anh đóng vai nam chính trong một bộ phim.

Lạc Hi từ chối tất cả những lời mời.

Hàng đêm anh vẫn ăn những thực phẩm ăn liền, đọc sách, hoặc lặng lẽ đứng ở phòng ngủ nhìn ra phía trước cửa sổ, anh hứa sẽ quên cô ấy, không bao giờ xuất hiện trước mặt cô ấy nữa.

***

Cành hoa Tết nở rực trên bệ cửa phòng bệnh.

Doãn Trùng chưa từng thấy nó.

Cậu nằm trên giường bệnh, liên tục hôn mê. Sau mấy lần cấp cứu trị liệu, bác sỹ đành bó tay. Cậu lại rơi vào tình trạng hôn mê sâu và có thể sẽ không tỉnh lại, chỉ có tiếng “tít tít” của máy điện tâm đồ kêu đều đặn chứng minh cậu vẫn còn sống.

Ngày lại ngày trôi qua, Doãn Trùng vẫn hôn mê. Các bác sỹ ngày càng tập trung hơn, liều dùng của các thứ thuốc ngày càng tăng, nhưng đều vô hiệu với cơ thể của Tiểu Trùng, mọi cử động của các cơ quan trong cơ thể cậu ngày càng yếu.

Cuối cùng vào một buổi chiều, điện tâm đồ phát ra tiếng cảnh báo đau đớn.

“Tít...”

“Tít...”

Nhìn đường chỉ đứt đoạn trong điện tâm đồ, sắc mặt Doãn Hạ Mạt trắng bệch, cô bật dậy định nhấn chuông cấp cứu nhưng nửa tháng nay không ngủ, thân người cô bỗng nặng trĩu, cô hoa mắt lảo đảo. Âu Thần một tay chụp đến đỡ Doãn Hạ Mạt, một tay nhấn chuông cấp cứu, nhìn sắc mặt Doãn Trùng trắng bệch như người chết và cảm nhận được cơ thể Hạ Mạt lạnh lẽo run lên từng chập, lòng Âu Thần càng trĩu nặng hơn.

Các bác sỹ, y tá xông vào phòng bệnh, Trần Ân hoảng sợ thất sắc nhìn cảnh tượng cấp cứu quen thuộc vốn đã xảy ra như cơm bữa trước mắt cô. Lần này cô còn khủng hoảng hơn nhiều so với lần trước, cô bịt chặt miệng mình, sợ hãi đến nỗi chỉ muốn khóc, có một linh cảm khủng khiếp đang trói chặt cô.

“Xin tránh ra!”

Y tá đẩy họ tránh xa chỗ giường bệnh, cấp cứu khẩn cấp và tiếng bác sỹ la lối làm các y tá không kịp đẩy họ ra khỏi phòng bệnh như thường ngày.

“Tìm ngừng đập.”

Một bác sỹ la lên, dè mạnh lên ngực Doãn Trùng.

“Huyết áp sắp bằng không”.

“Chích vào tuyến tủy”.

“Vâng.”

“Huyết áp đã bằng không”.

“Chích thêm vào tuyến thận”.

Cảnh tượng giống như một bộ phim trắng đen không âm thanh đang diễn ra, các bác sỹ gấp rút khẩn trương dùng các thiết bị cấp cứu đã thường trực trong phòng, máy đo điện tâm đồ tiếp tục phát ra những âm thanh gay gắt, Doãn Trùng nằm yên như ngủ trên giường bệnh, cánh tay trái với những lỗ kim bị truyền dịch chỉ chít trượt từ trên giường bệnh xuống.

....

Cơ thể Doãn Hạ Mạt cứng đờ chột run lên, Âu Thần ôm chặt cô trong vòng tay, anh cảm nhận được thân thể cô lạnh như tảng băng, những cơn run kịch liệt dường như đang làm cho tảng băng rạn nứt ra thành từng khối nhỏ!

“Tiểu Trùng ...”

Trần Ân không thể khống chế mình được nữa, nước mắt giàn giụa, cô khóc lên.

“Xoa tim vô hiệu”.

Bác sỹ ép lên người Doãn Trùng, mồ hôi đầm trán, máy đo điện tâm đồ vẫn hiện lên những đường thẳng như cũ.

“Dùng điện kích.”

Một bác sỹ la lên, y tá lập tức đưa cho ông ta bản kích điện đã chuẩn bị từ trước, bác sỹ cầm bản điện kích.

“Phích...”

Cơ thể Doãn Trùng giật lên cao.

“Cho dòng điện mạnh thêm”. Bác sỹ la lên.

“Phích...”

Cơ thể Doãn Trùng lại lần nữa bật lên và rơi xuống.

“Cho dòng điện mạnh thêm.”

“Phịch...”

Cơ thể gầy guộc và mỏng manh của Tiểu Trùng bị hút lên cao sau đó lại trở về vị trí cũ. Máy đo điện tâm đồ vẫn liên tục kêu, chỉ thấy hiện lên một đường gạch thẳng ngang, không có bất cứ một dấu hiệu nào của tim...

“... Rất xin lỗi, chúng tôi đã làm hết sức mình...”

Trong ánh nắng trưa, vị bác sỹ đi về phía Hạ Mạt, gương mặt ông hoảng hốt, đôi mắt nheo nheo vì bị chói, âm thanh giọng nói của ông như sợi xơ bông đứt gãy chập chờn bay vào tai cô.

“....”

Doãn Hạ Mạt hoảng hốt, cô nghiêng đầu như thể muốn nghe xem bác sỹ nói gì, đôi mắt cô dò dẫm và mông lung. Doãn Hạ Mạt mấp máy môi lắm lắm điều gì đó, nhưng không ai nghe rõ được cô nói gì.

“Ông nói dối, Tiểu Trùng không thể chết được, tại sao không tiếp tục cứu cậu ấy, Tiểu Trùng không chết, cậu ấy còn sống, các ông đứng đây làm gì, mau đi cứu cậu ấy đi, đi cứu Tiểu Trùng đi!!!”

Trân Ân xông lên giật cổ áo bác sỹ, cô tức giận gào khóc, nước mắt giàn giụa trên mặt cô, Tiểu Trùng không chết đâu, dù cho, dù cho ông trời có tàn nhẫn đến đâu đi nữa, cũng không nhẫn tâm cướp đi sinh mạng của cậu ấy, cậu ấy còn trẻ như vậy kia mà!

“Xin cô giữ im lặng một chút!”

Các y tá vội kéo Trân Ân ra, như giải thoát cho vị bác sỹ thoát khỏi cơn thịnh nộ của cô, Trân Ân hoàn toàn suy sụp, cô lại thét lên, “Mau đi cứu Tiểu Trùng, nếu không tôi sẽ kiện các ông, cậu ấy còn sống, cậu ấy chưa chết đâu!”.

Nhìn Tiểu Trùng nằm im thín thít trên giường bệnh như đang ngủ rất say, trong lòng Âu Thần, nỗi đau khổ dâng tràn, anh nhắm chặt mắt rồi lại đưa mắt nhìn về phía Hạ Mạt. Cô đang đứng như ngậy như dại, dường như muốn tập trung để nghe rõ cái gì đó.

“....”

Đôi môi nứt nẻ của cô đang lắm lắm điều gì không rõ, ánh mắt dụi hiền và mông lung lắm.

“Hạ Mạt!”

Âu Thần đau khổ tột cùng, anh nhớ lại sáu năm trước lúc cha mẹ nuôi của cô mất, cô cũng hoảng loạn điên cuồng dưới gốc cây anh đào.

“....”

Doãn Hạ Mạt đang lắm lắm như đang nói chuyện với một người vô hình nào đó, âm thanh nhỏ nhẹ, trên gương mặt lại có vẻ như đang cười.

“Hạ Mạt!”

Âu Thần khẽ kêu lên trong đau đớn, anh đưa tay định kéo cô vào lòng, một cảm giác khủng khiếp và lạnh lẽo tràn khắp người Âu Thần, anh thà nhìn cô đau khổ gào thét như Trân Ân còn hơn là rơi vào tình trạng mông lung như lúc này.

“....”

Doãn Hạ Mạt gạt phăng cánh tay Âu Thần, cô tiếp tục ngăn người ra nghe, rồi nhẹ nhàng đi đến giường bệnh, bước chân cô rất nhẹ nhàng, vừa đi vừa lắm lắm.

Trong phòng bệnh phút chốc trở nên yên tĩnh lạ thường.

Ánh mắt Âu Thần sâu thẳm, anh định bước chân đi theo cô nhưng chợt ngừng lại. Trân Ân cũng chờ người nhìn Hạ Mạt, đôi tay đang nắm lấy cổ áo bác sỹ từ từ buông ra. Các bác sỹ và y tá không biết phải làm gì, tất cả đều bất lực nhìn Hạ Mạt đang nhẹ nhàng bước đến giường bệnh.

Trong không gian tĩnh mịch ấy, tiếng lắm lắm của Hạ Mạt được mọi người dần dần nghe ra.

“Mọi người nghe...”

Hạ Mạt nói nhỏ, cô đứng bên giường bệnh rồi nhẹ nhàng nằm phục xuống, đưa tay vuốt nhẹ lên gương mặt xanh xao của Tiểu Trùng.

“Mọi người nghe xem...”

Tiếng nói dịu dàng vang lên trong phòng bệnh yên tĩnh.

“Tít...”

“Tít...”

Đột nhiên máy đo điện tâm đồ vang lên một tràng âm thanh! Một vệt thẳng đã có dấu hiệu nhấp nhô! Mấy y tá ngạc nhiên trở mắt, các bác sỹ vội vàng chạy qua! Sau khi tiến hành kiểm tra, các bác sỹ dường như đã nói gì với nhau, sau đó họ lặng lẽ bỏ ra khỏi phòng bệnh.

Trên giường còn lại Tiểu Trùng nằm như một hoàng tử ngủ trong tranh, bờ mi dài và đen nhẹ nhàng rung động sau đó từ từ mở mắt ra.

“Chị...”

Màu vàng óng rực rỡ của ánh nắng buổi trưa vương trên hàng mi Tiểu Trùng. Nhìn thấy Hạ Mạt, khóe môi cậu từ từ hé mở nụ cười, trong không khí yên tĩnh của phòng bệnh, nụ cười ấy dường như cũng được nhuộm màu vàng óng.

“Rốt cuộc thì em cũng đã tỉnh lại rồi.” Doãn Hạ Mạt dùng tay vuốt nhẹ lên tóc của Tiểu Trùng, hai giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống, những tia sáng bị khúc xạ thành bảy sắc óng ánh chiếu lên cơ thể xanh xao của cậu, Hạ Mạt nói, “Em biết không, lúc này họ nói em đã chết rồi.” Ánh mắt Doãn Trùng trong vắt như mặt hồ mùa xuân.

“Sao em có thể chết được? Em đã hứa với chị là em sẽ mãi mãi bên chị, mãi mãi không rời xa chị mà...”

“Phải, chị nhớ. Cho nên chị đã không bị họ gạt”.

Ngón tay Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt ấm áp của Doãn Trùng, cô cúi xuống triu mến nhìn Doãn Trùng, “Em xem, chị đâu có khóc, chị đâu có bị họ gạt...”

“Chị...”

Trong ánh nắng vàng rực, gương mặt vui tươi của Doãn Trùng dường như sáng bừng lên, cậu như một đứa trẻ nhẹ nhàng cọ cọ vào ngón tay Doãn Hạ Mạt, “Em sẽ không chết, em không rời xa chị đâu.”

“Chị biết, em sẽ không chết đâu”.

Cô ôm Tiểu Trùng vào lòng, nhẹ nhàng vòng tay qua eo, dùng thân thể ấm áp của mình ôm chặt cậu, “Ông trời rất công bằng, ông đã cho ai thứ gì thì phải lấy lại một thứ khác. Ông ấy không cho em gì cả, nên ông ấy sẽ không lấy đi sinh mạng em đâu.”

“Chị... chị ôm em như vậy rất giống lúc nhỏ...” Tiểu Trùng nũng nịu nhắm mắt lại. “Lúc đó chị cũng thường ôm em như vậy, ru em ngủ, hát cho em nghe, còn nướng cánh gà cho em ăn, thơm quá...”

“Em muốn ăn hả?”

Trong lòng cô chua chát, từ lúc Tiểu Trùng nhập viện, cô chỉ làm những món ăn nhạt nhẽo cho Tiểu Trùng.

“Vâng, lâu rồi không được ăn...” Đôi mắt Tiểu Trùng long lanh như một đứa trẻ dụi vào lòng Hạ Mạt.

“Chị đi làm đây, có được không?”

“Nhưng em lại muốn chị ôm em như thế mãi, không muốn chị đi đâu.”

Doãn Trùng càng níu chặt hơn.

“Vậy đợi lúc em ngủ rồi, chị sẽ làm cho em ăn, được không?”

Doãn Hạ Mạt yêu thương vỗ về, lúc Tiểu Trùng mới chào đời, ngày ngày cô bế bồng cậu. Tiểu Trùng ngày xưa không khóc cũng không quấy, chỉ cần cô nhẹ nhàng vỗ về sẽ ngủ rất ngoan.

“Chị...”

Tiểu Trùng dần dần thiếp đi trong vòng tay của cô.

“Chị, em sẽ không chết, em sẽ mãi mãi ở bên chị...”

CHƯƠNG 13

Cuối cùng thì tuyết cũng đã tan.

Ánh nắng rực rỡ nhưng vẫn mang chút không khí lạnh.

Chú mèo đen nằm bất động trên bệ cửa sổ, sữa bò trong cái bát trước mặt vẫn còn rất nhiều, nó vừa liếm sữa vừa lo lắng nhìn vào trong nhà. Không khí trong nhà yên tĩnh đến kỳ dị khiến con mèo đen mỗi lần cúi đầu xuống liếm sữa đều lập tức cảnh giác ngược ngay đầu lên.

Đây là căn nhà mà lúc trước Doãn Hạ Mạt và Tiểu Trùng ở.

Tất cả vẫn được bố trí như lúc cô chưa kết hôn. Đồ dùng trong nhà bếp vẫn nằm ở vị trí quen thuộc. Chiếc nồi màu trắng có vẽ hình con cá đã từng bị lấy đi giờ lại được đặt vào chỗ cũ.

Âu Thần đứng bên cửa nhà bếp.

Sống lưng anh vẫn thẳng tắp nhưng gầy đi rất nhiều. Cầm Âu Thần râu mọc lún phún, ánh mắt lặng lẽ nhìn Hạ Mạt bận rộn làm bếp như thường ngày.

Hương thơm đang tỏa ra từ nồi cơm điện trong bếp.

Doãn Hạ Mạt rửa cánh gà, sau đó mở lửa, đứng bên bếp chăm chú xào nấu. Nước sốt đã nổi bong bóng, đợi đến khi nước sốt hoàn toàn thấm vào, cô gấp cánh gà ra đĩa, mỉm cười và xúc một chén cơm, đặt lên mâm rồi bung đi.

Âu Thần nhường đường trước cửa bếp.

Ánh mắt Doãn Hạ Mạt không có tiêu cự, dường như không nhìn thấy Âu Thần đang đứng cản đường, Hạ Mạt chẳng phản ứng gì đi luôn qua nhẹ nhàng như một đám mây. Đặt mâm cơm lên bàn, Hạ Mạt mỉm cười dịu dàng, dọn xong bát đĩa và đĩa cánh gà chiên vàng ra bàn, cô ngược đầu lên, hướng mặt về phòng của Tiểu Trùng gọi:

“Tiểu Trùng, ăn cơm đi!”

Sự đau khổ dồn nén trong lòng làm Âu Thần nắm chặt tay.

Nhìn Hạ Mạt đang ngo ngắc cười bên bàn ăn, nhìn cô kéo chiếc ghế trống ra, nhìn đĩa cánh gà

chiên vàng, một bát cơm, một đôi đũa mỗi ngày đều được bày trên bàn, dù đã quen với hành động của cô, nhưng nỗi đau day dứt trong lòng Âu Thần ngày một dữ dội hơn.

“... Có ngon không?”

Doãn Hạ Mạt dịu dàng nhìn vào ánh nắng chiếu trên chiếc ghế trống.

“... Ngon thì ăn nhiều một chút đi.”

Cô gấp một cái cánh gà vào bát của Tiểu Trùng và cười mãn nguyện, ánh mắt dịu hiền như ngắm nhìn Tiểu Trùng ăn một cách vui vẻ là chuyện hạnh phúc nhất đời cô.

“Em còn nhớ không, cách làm cánh gà là mẹ dạy cho hai chúng mình đấy.” Hạ Mạt nghiêng đầu cười như nhớ lại, rồi cô lại gấp thêm một cái cánh gà bỏ vào trong bát, “Phải dùng nước sôi luộc sơ cánh gà, không thể nấu trực tiếp như vậy sẽ rất khó chín...”.

“... Sau đó cho dầu vào xào cánh gà lên, rồi thêm chút đường...” Hạ Mạt vừa nói vừa cười, “lần đầu tiên chị xào đường đến khét rồi mới cho cánh gà vào và thế là tất cả đều cháy đen, nhưng em vẫn nói ngon, lúc đó em gạt chị phải không?”

“...”

“...”

Ánh mặt trời chói chang, tiếng Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng tỏa ra khắp căn phòng, bên ngoài khung cửa sổ là cảnh sắc mùa xuân rực rỡ, còn mèo đen vẫn nằm trên bệ cửa sổ liếm sữa. Những chiếc cánh gà trên cái bát ăn cơm ngày càng nhiều dần, dần dần, đến khi không còn để được nữa, Hạ Mạt mới ngơ ngác dừng đũa lại.

Và sau đó cô bắt đầu trầm mặc.

Ánh mắt hiền dịu từ từ mất đi từng chút, từng chút một, Doãn Hạ Mạt ngơ ngác ngồi, ngơ ngác nhìn cái bát đã đầy ắp cánh gà và chiếc ghế trống rỗng. Nét mặt Doãn Hạ Mạt không có chút biểu hiện gì, dường như cô không suy nghĩ gì cả, nếu không có người quấy rầy, cô có thể cứ mãi ngắm người ngồi như thế.

“Em cũng ăn chút đi có được không?”

Một cánh tay cẩn thận dùng muỗng chan một ít nước sốt vào cơm rồi múc một muỗng cơm đưa đến miệng cô.

“Dù là chỉ một chút thôi có được không?”

Giọng nói dịu dàng và cầu khẩn, chiếc muỗng đang dần kề vào môi cô, Âu Thần muốn cô ăn chút gì đó dù là chỉ một chút. Từ khi Tiểu Trùng hôn mê cho đến khi qua đời, cô hầu như không ăn bất cứ thứ gì, mấy ngày nay dù một hạt cơm, một giọt nước cô cũng chẳng đụng tới.

“Hạ Mạt...”

Nhìn Hạ Mạt mím chặt môi, nỗi đau đón bất lực và khủng hoảng vây kín Âu Thần, không chịu nổi nữa, anh dang tay ôm chặt cô vào lòng, nhắm chặt mắt lại, đau đớn nói, “Đừng như vậy, em mà như vậy thì Tiểu Trùng trên thiên đàng nhìn thấy sẽ rất đau lòng.”

Trong vòng tay Âu Thần, đôi mắt Doãn Hạ Mạt mông lung nhìn về phía trước, đôi mắt vừa to

vừa sâu, trống rỗng và vô hồn, cơ thể cô gầy trơ xương như thể toàn bộ da thịt đều đã tan đi hết.

“Coi như là anh cầu xin em...”

Cánh tay Âu Thần ôm chặt Doãn Hạ Mạt, cậu hận mình không thể hòa nhập sinh mạng mình vào trong cơ thể cô.

“... Ăn một chút được không?”

Dường như cảm nhận được sự đau khổ của Âu Thần, cơ thể cô không cứng đờ ra nữa. Âu Thần buông Hạ Mạt ra, lại một lần nữa xúc một muỗng cơm đưa đến bên miệng cô. Đôi môi xanh xao nứt nẻ của cô vẫn khép chặt, Âu Thần ấn cái muỗng vào đôi môi đang khép chặt của cô.

Nhìn cô ngơ ngác nuốt cơm, ánh mắt Âu Thần vui lên, anh dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau quanh miệng cô, sau đó lại múc thêm một muỗng cơm nhỏ, lần này để thêm chút thịt gà, lúc đưa muỗng đến gần anh nhỏ nhẹ:

“Đúng như vậy rồi, ăn chút nữa đi...”

Đúng lúc này, sắc mặt cô xanh xao dị thường, trên ngực bắt đầu kêu “ực ực”, sau đó cô quay mặt đi há miệng “ạ” một tiếng rồi bắt đầu nôn!

Những thứ vừa được nuốt vào giờ bị cô nôn ra hết.

Doãn Hạ Mạt tiếp tục nôn thốc nôn tháo.

Liên tục từng ngụm lớn, sắc mặt cô trắng như tờ giấy, mồ hôi ướt đẫm, cô nôn ra chỉ toàn nước là nước.

“Hạ Mạt!”

Âu Thần đau đớn và tá hỏa đỡ lấy cô, cảm giác toàn thân cô lạnh toát đang run lên bần bật, cô nôn như thể ruột gan phèo phổi sắp phun cả ra ngoài, mặt cô không hề có vẻ đau đớn. Cơ nôn mửa và thái độ ngơ ngác đờ đẫn này làm cho nỗi sợ trong lòng Âu Thần càng lớn dần lên.

Cơ thể cô dường như đã mất đi chức năng ăn cơ bản.

Bất luận là chuẩn bị cho cô món gì đi nữa, bất luận là vỗ về hay ép cô ăn đi nữa, cô vẫn ngơ ngẩn nhìn về phía trước, ép ăn thì lại nôn ra hết.

Cô gầy tới mức đáng sợ.

Đã vậy ngày đêm lại không ngủ, dường như cơ thể cô cũng chẳng cần ngủ, chỉ khi nào bác sĩ chích thuốc an thần cô mới lịm đi. Cũng chỉ có những lúc cô mê man như vậy mới có thể truyền chút dinh dưỡng vào để duy trì sức khỏe.

***

“Đưa em yêu quý bất hạnh đã qua đời, Doãn Hạ Mạt đau khổ tuyệt vọng!”

Hôm nay các sạp báo đều nhặt tờ Nhật báo *Quất Tử* lên hàng trên cùng, tin nóng này phút chốc đã thu hút được rất nhiều người.

Từ khi Hạ Mạt rời khỏi làng giải trí để lấy chồng danh gia giàu có, cô đã dần thoát khỏi sự tò mò chú ý của mọi người. Tuy đám phóng viên săn tin cũng rất quyết tâm moi cho bằng được những tin tức về cô sau khi lấy chồng, tiếc rằng tập đoàn Âu Thị bảo vệ cô quá chu toàn, phóng viên các báo đài khó lòng tiếp cận được cô, nên sau một thời gian dài cũng đành bỏ cuộc.

Những gương mặt mới trong làng giải trí nhiều không đếm xuể, họ dần làm cho mọi người quên lãng cô. Chỉ đến khi tin tức mới này được đăng, Doãn Hạ Mạt mới một lần nữa xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người!

Ký giả Hoa Cẩm của Nhật báo *Quất Tử* đã đưa tin, em trai của Doãn Hạ Mạt là Doãn Trùng đã qua đời vào nửa tháng trước, khi mới 20 tuổi. Tình cảm giữa Doãn Hạ Mạt và em trai cô ấy rất sâu đậm, nên cô đã bị sốc nặng, tâm trạng cô lúc này vô cùng lạ lùng.

Đồng thời Hoa Cẩm cũng đưa tin, căn cứ vào lời của một người đáng tin cậy tiết lộ, Doãn Hạ Mạt lấy thiếu gia Âu Thần của nhà họ Âu, không phải vì gia thế hiển hách của nhà họ Âu, mà vì lúc đó Doãn Trùng rất cần phẫu thuật để thay thận, vừa lúc đó chỉ có thận của Âu Thần mới thích hợp. Cuộc hôn nhân này chẳng qua chỉ là một cuộc đối chác.

Đoạn tin này giống như một tảng đá ném xuống nước làm dấy lên một làn sóng trước mắt, những chuyện liên quan tới tâm trạng của Doãn Hạ Mạt sau khi để tang em trai và phía sau chuyện Doãn Hạ Mạt lấy chồng gia đình quyền thế bỗng chốc trở thành tâm điểm bàn luận của mọi người!

Các báo đài liên tục cử phóng viên theo sát thông tin này, biệt thự mà Doãn Hạ Mạt ở sau khi kết hôn đã bị phóng viên bao vây. Bệnh viện được đề cập trong bài báo của ký giả Hoa Cẩm cũng không bị bỏ qua, đám phóng viên tìm tới các bác sĩ, y tá, thậm chí cả nhân viên vệ sinh để dò la tin tức này.

Qua mấy ngày liên dò hỏi, sự việc em trai của Doãn Hạ Mạt là Doãn Trùng qua đời đã được chứng thực, chuyện Âu Thần hiến thận cho Doãn Trùng tuy tin tức trong bệnh viện vẫn còn mơ hồ, nhưng theo các phóng viên nhà báo “phán đoán”, bài báo của Hoa Cẩm có lẽ là sự thật.

Còn về tình trạng hiện giờ của Doãn Hạ Mạt, tinh thần cô ấy có thực sự suy sụp hay không thì không có cách nào chứng minh được. Phóng viên các tờ báo đã kiên trì bám trụ bốn xung quanh biệt thự nhà họ Âu mấy ngày mấy đêm, nhưng đều không thấy tăm hơi Doãn Hạ Mạt ra vào, cũng không chụp được bất kỳ một tấm ảnh nào. Họ đã gọi vào di động của Doãn Hạ Mạt và người quản lý của cô nhiều lần, nhưng đều không liên lạc được.

Âu Thần cũng không tìm thấy được, anh cũng liên tục mất tích. Nhiều phóng viên thậm chí kiên trì ngồi chờ ở Tập đoàn Âu Thị mấy ngày liền cũng không tìm ra được tung tích của anh. Nghe nói, Âu Thần đã không đến công ty mấy tuần liền, mọi việc đều do các trợ lý và thành viên ban giám đốc giải quyết.

Nói như vậy nghĩa là tình trạng của Doãn Hạ Mạt không được tốt lắm, thiếu gia Âu Thần xưa nay coi trọng công việc mà mấy tuần liền không đến công ty, có lẽ vì phải chăm sóc người vợ đang chịu nỗi đau mất em trai. Có ký giả đã phân tích như vậy.

“Hạ Mạt hiện giờ rốt cuộc đang trong tình trạng như thế nào?”

Chỉ có một số ít người có quan hệ mật thiết mới biết được số điện thoại bàn nhà Trân Ân. Đào Thục Nhi và Thái Ni vừa điện đến xong, đặt máy xuống không đến vài phút thì Phan Nam cũng gọi đến. Tiếng của Phan Nam trong ống nghe rất vội vã, Trân Ân chờ người ra không biết trả lời như thế nào, Hạ Mạt... Hạ Mạt cô ấy...

“Doãn Trùng...”

Không nghe thấy tiếng trả lời, giọng của Phan Nam phụt chốc trở nên nghẹn ngào, khàn giọng hỏi:

“Có thật là đã qua đời rồi không?”

Tay Trân Ân rung lên, tim đập từng trận đau nhói, mới đó mà Tiểu Trùng qua đời đã gần một tháng rồi, nhưng mỗi lần nhắc đến, vết thương lại tiếp tục rỉ máu.

“... Phải.”

Ngăn dòng nghẹn ngào trong cổ họng, Trân Ân cố gắng giữ bình tĩnh nói, sau khi nhìn sang bức họa treo trên tường trong phòng ngủ mà lúc còn sống Tiểu Trùng đã vẽ cho cô, mi mắt Trân Ân bất giác lại đỏ lên.

“... Thế Hạ Mạt... Hạ Mạt cô ấy...”

Tiếng của Phan Nam từ trong ống nghe vọng ra với vẻ hết sức lo lắng và quan thiết, trong lòng Trân Ân lại đau nhói, nhớ đến hình ảnh của Hạ Mạt ngày ngày lơ dờ ngồi ngây bên cửa sổ, nghĩ đến cảnh Hạ Mạt đã ngày một gầy mòn, mong manh như một tờ giấy, nước mắt Trân Ân lại trào ra, cô đã từng hứa với Tiểu Trùng chăm sóc tốt cho Hạ Mạt, nhưng giờ Hạ Mạt đã...

“Tinh thần của cô ấy hiện giờ rất tệ phải không?” Dường như nghe được tiếng khóc của Trân Ân, Phan Nam hỏi liên tục, “Cô ấy đang ở đâu? Tôi muốn gặp cô ấy!”.

“Không được...”

Trân Ân liếc mắt qua gương mặt nhìn nghiêng của Tiểu Trùng trong bức tranh sơn dầu, nói nhỏ:

“... Hạ Mạt đã không còn nhận ra ai cả, với lại cô ấy cứ tưởng rằng Tiểu Trùng vẫn còn sống...”

Cũng trong lúc đó.

Khiết Ni hoảng hốt khi đọc được nội dung trên tờ báo, cô liên tục gọi vào di động của Doãn Hạ Mạt nhưng lần nào cũng nghe thấy tín hiệu “xin lỗi thuê bao quý khách vừa gọi đang khóa máy”. Do dự giây lát cô bấm lại một dãy số.

Thế là ở New York xa xôi. Điện thoại trong căn hộ chung cư của Lạc Hi reo lên.

***

Bên ngoài cửa sổ gió rất lớn.

Mùa xuân đã đến.

Xa xa, phía dưới lầu, những cây dương liễu đã đâm chồi, cỏ cây ngày một xanh hơn, vậy mà Trân Ân vẫn thấy Doãn Hạ Mạt ngày nào cũng thế. Hàng ngày Doãn Hạ Mạt đều ở trong bếp nấu cơm, làm món cánh gà chiên sau đó gọi Tiểu Trùng ra ăn và gấp cánh gà vào cái bát ăn cơm cho đến khi đầy không còn chỗ được nữa, sau đó Hạ Mạt bắt đầu cả ngày chờ đợi.

Chỉ khác ở chỗ là Doãn Hạ Mạt ngày một gầy đi, gầy đến nỗi làm cho người ta sợ khiếp vía, gầy như một làn khói chỉ cần thổi nhẹ cũng bị biến mất trong không khí.

Âu Thần mời một số bác sĩ tâm lý đến.

Nhưng bất luận các bác sĩ tâm lý có khuyên bảo, khơi gợi để cho cô nói chuyện như thế nào đi nữa, Doãn Hạ Mạt vẫn ngồi chờ ra đó như không nghe thấy gì cả, như thể thế giới của cô và thế giới bên ngoài bị ngăn cách bởi một bức tường rất dày.

“Cô ấy không thể cứ tiếp tục như vậy nữa!”

Nhìn ánh mắt của Hạ Mạt mịt mù, thăm thẳm như màn đêm, nhìn cổ tay Doãn Hạ Mạt gầy guộc khẳng khiu, Trân Ân run run nói:

“Cô ấy phải tỉnh lại, cứ tiếp tục như vậy cô ấy sẽ chết mất!”

Cô ấy sẽ chết mất...

Âu Thần đang cẩn thận lau nước chấm cánh gà chiên văng tung tóe trên tay Doãn Hạ Mạt, nghe những lời Trân Ân vừa nói, cậu đột nhiên khựng lại! Tay Doãn Hạ Mạt lạnh ngắt như sương giá, nhìn hình dáng ngẩn ngơ thất thần của Hạ Mạt, một cảm giác buồn bã sợ hãi vây kín tâm tư Âu Thần.

Cô ấy...

Sẽ chết sao...?

“Tiểu Trùng đã ra đi rồi!”

Trân Ân lay vai Doãn Hạ Mạt đau buồn hạ giọng nói:

“Tiểu Trùng cậu ấy đã chết rồi! Rõ ràng cậu biết Tiểu Trùng yêu cậu biết bao! Nếu cậu ấy biết bộ dạng bây giờ của cậu như vậy, cậu ấy sẽ đau lòng lắm! Hạ Mạt, cậu tỉnh lại đi có được không! Tiểu Trùng chết rồi, mình biết cậu rất buồn nhưng cậu cần phải sống!”

Doãn Hạ Mạt thần thờ bị ép phải đối mặt nhìn Trân Ân.

Đôi mắt Doãn Hạ Mạt thất thần mòng mị, thản nhiên không một chút đau buồn hay vui vẻ.

“Cậu có nghe thấy mình nói không, Hạ Mạt? Tiểu Trùng đã chết rồi! Đã chết rồi! Hôm đó trong bệnh viện, lúc bác sĩ nói mọi biện pháp chạy chữa đã vô hiệu thì cậu ấy đã chết rồi! Cậu ấy không hề nói cậu ấy muốn ăn cánh gà, cũng không hề nói bất cứ lời nào với cậu, khi cậu đến bên giường bệnh thì Tiểu Trùng đã chết rồi!”

Trân Ân nước mắt giàn giụa thét lớn vào mặt Hạ Mạt, những mong kêu gọi ý chí của cô quay

trở về, dù là sau khi tỉnh lại, Hạ Mạt sẽ vô cùng đau khổ, thì cũng không thể cứ giương mắt nhìn cô ấy từ từ chết đi như vậy!

Ánh nắng bên ngoài cửa sổ chói chang rực rỡ.

Doãn Hạ Mạt từ từ quay người đi, cô đắm chiêu nhìn tấm rèm cửa bị cơn gió thổi lay động bên cửa sổ, ánh mặt trời xuyên qua bức rèm tỏa ra ánh sáng dịu dịu, đôi mắt cô không chút động đậy, thân người cũng đứng yên.

Tiếng thét của Trân Ân cũng dần dần bất lực.

Dường như có kêu gào như thế nào đi nữa, cô cũng không được đáp lại bất cứ thứ gì.

Doãn Hạ Mạt chỉ im lặng ngồi đó từ sáng đến tối, rồi từ tối cho đến sáng hôm sau, mặc cho Âu Thần bên cạnh chăm sóc suốt ngày suốt đêm, mặc cho Trân Ân không ngừng thử rất nhiều biện pháp, Doãn Hạ Mạt chỉ biết lặng lẽ ngồi bên cửa sổ phòng khách.

Và rồi ngày hôm nay, một Doãn Hạ Mạt dờ dẫm lại đột nhiên lục lọi trong tủ lạnh tìm kiếm, càng tìm càng gấp rút, miệng lầm bầm, vẻ mặt ngày càng bất an, sau đó ném tất cả đồ vật trong tủ lạnh ra ngoài!

“Cánh gà...”

Cô lật đặt tìm, trong ánh mắt chứa đựng sự bất an sốt ruột.

“Cô đã làm gì?”

Âu Thần tức giận nhìn Trân Ân, lúc sáng anh nhìn thấy Trân Ân làm gì đó trước tủ lạnh, trong tủ lạnh lẽ ra dự trữ cánh gà rất nhiều, đủ cho Doãn Hạ Mạt dùng trong nhiều ngày.

“Là tôi đã đem cánh gà đi rồi. Anh xem có phải là có tác dụng rồi ư? Cô ấy đã có chút phản ứng rồi đó! Đây là một hiện tượng tốt có phải vậy không?”

Dường như tiếp thêm can đảm cho mình, Trân Ân cố gắng hít thở sâu mấy lần, sau đó đi đến bên Hạ Mạt, lúc này Hạ Mạt không còn sốt ruột nữa mà chuyển sang dờ dẫm, Trân Ân thử thức tỉnh Hạ Mạt thêm lần nữa.

“Hạ Mạt, đừng làm món canh gà đó nữa, Tiểu Trùng ăn không được đâu... Tiểu Trùng ăn không được đâu...Tiểu Trùng chết rồi... người trên thiên đàng không thể ăn được bất cứ thứ gì của người dưới trần gian đâu...”

Là có tác dụng rồi ư...

Nhìn hình ảnh Hạ Mạt thần thờ đứng trước tủ lạnh, cái bóng vừa dài vừa đen cong cong in trên mặt đất, vết thương của sự tuyệt vọng trong lòng Âu Thần ngày càng phình to, sự tuyệt vọng và sợ hãi này xưa nay chưa từng có.

Nỗi tuyệt vọng vì sợ mất cô trước đây chẳng thấm thía gì so với nỗi tuyệt vọng bây giờ cả, Âu Thần nguyện đem tất cả những gì mình có để đổi lấy sự tỉnh táo cho Hạ Mạt.

Dù là lấy đi tất cả tài sản của mình, dù lấy đi sinh mạng của mình, dù là... mãi mãi rời xa cô...

Lúc Âu Thần đã có được cô rồi, lúc cô mãi mãi sẽ không rời xa anh, Âu Thần lại hiểu ra rằng tất cả tình yêu chiếm hữu ích kỷ đối với cô mãi mãi không thể nào bằng cuộc sống vui vẻ hạnh

phúc.

“Cánh gà...”

“Cánh gà...”

Vẻ gấp gáp hoang mang trên khuôn mặt Doãn Hạ Mạt ngày càng hiện rõ, cô hất tay Trần Ân ra, bước chân loạng choạng một mình đi về phía cửa lớn, miệng lầm bầm:

“Tiểu Trùng, em đói rồi phải không...”

“Em đợi chút... chị đi mua đây...”

“Hạ Mạt! Rốt cuộc cậu có nghe thấy mình nói gì không! Mình đang nói, Tiểu Trùng đã chết rồi! Dù là ngày ngày cậu có làm cánh gà đi chăng nữa, cậu ấy cũng ăn không được! Hạ Mạt, mình cầu xin cậu, cậu tỉnh lại đi có được không!”

Trần Ân giữ chặt lấy Doãn Hạ Mạt, sự đau thương và hổ thẹn khiến nước mắt của Trần Ân một lần nữa lại trào ra!

“Hạ Mạt, cậu kiên cường lắm mà, cậu không sợ gì cả, cậu kiên cường giống như một cây đại thụ! Cậu tỉnh lại đi có được không! Tiểu Trùng không còn nữa, nhưng mà cậu còn có Âu Thần, cậu còn có mình mà! Mình thề, mình sẽ chăm sóc tốt cho cậu giống như là Tiểu Trùng vậy, mãi mãi ở bên cậu. Mình van xin cậu, Hạ Mạt, xin cậu đừng như vậy nữa!”

Nhưng Hạ Mạt không nghe thấy gì cả.

Cô lầm bầm dùng sức đẩy Trần Ân rồi đi ra phía cửa, Âu Thần đuổi theo cô, lúc đang chuẩn bị ngăn Hạ Mạt lại thì “bật” một tiếng, Hạ Mạt đã mở cửa ra!

Trước cửa có một người đang đứng có vẻ mệt mỏi vì lặn lội đường xa, người đó dường như không ngờ cửa lại đột nhiên được mở ra nên hơi ngạc nhiên, sau đó anh chăm chú nhìn Hạ Mạt. Tóc anh dài hơn một chút, gương mặt ốm hơn một chút, anh đắm chiêu nhìn Hạ Mạt, sau đó khát vọng dạt dào trong đôi mắt anh từ từ chuyển thành sự đau khổ và thương tiếc. Âu Thần chết lặng.

Nhìn Lạc Hi lâu ngày không gặp, nhìn tình cảm của Lạc Hi đối với cô ấy vẫn sâu sắc như cũ, bàn tay Âu Thần định ngăn Hạ Mạt lại từ từ buông xuống.

“Cánh gà...”

Doãn Hạ Mạt không hay biết gì, cô nhìn cái bóng người cản đường rồi đưa tay ra định đẩy người đó một cách vô thức, cô muốn nhanh chóng ra chợ mua cánh gà về nấu cho Tiểu Trùng ăn, sức khỏe Tiểu Trùng không tốt, nếu đói quá sẽ bị bệnh.

“Hạ Mạt, cậu không thể ra ngoài được!”

Trần Ân chợt tỉnh lại và ngạc nhiên khi nhìn thấy Lạc Hi, Trần Ân không chú ý tới việc chào hỏi Lạc Hi mà lật đật chộp được Doãn Hạ Mạt từ sau lưng Lạc Hi và sốt ruột kêu lên. Hiện giờ tất cả các báo đài đều đang suy đoán xem tinh thần của Hạ Mạt có bình thường hay không, Hạ Mạt ra ngoài lỡ gặp phải đám phóng viên nhà báo, họ nhất định sẽ không buông tha cho cô ấy!

“Cánh gà...”

“Cánh gà...”

Không còn cách nào thoát khỏi bàn tay của Trần Ân, Doãn Hạ Mạt cuống cuống lên, cô thở nhanh hơn và bắt đầu giãy giụa.

“Được, để mình lấy cho cậu, là mình đã đem cất cánh gà đi, giờ mình sẽ đem ra, cậu đừng ra ngoài nữa...” Trần Ân khóc thút thít, cuối cùng cũng đành phải tuyên bố đầu hàng. Tiểu Trùng, mình lại thất bại nữa rồi, mình ngốc quá, mình không thể chăm sóc tốt cho Doãn Hạ Mạt, không thể giữ đúng lời hứa với cậu rồi.

Ánh nắng giữa trưa chiếu vào phòng bếp nho nhỏ.

Dòng nước chảy nhẹ trong ánh sáng mặt trời, nét mặt của Doãn Hạ Mạt đã bình tĩnh lại, cô cẩn thận rửa sạch từng cái cánh gà. Mỗi khi cô rửa xong một cái, lại có một cánh tay thon dài đỡ lấy, cẩn thận dùng khăn lau khô từng giọt nước, sau đó xếp gọn gàng lên đĩa.

Doãn Hạ Mạt đổ chút dầu vào nồi, bật lửa lên, nhìn dầu từ từ nóng lên, người bên cạnh cẩn thận giúp cô đeo từng chiếc găng tay làm bếp vào, sau đó mở nắp lọ đường ra đặt trước mặt cô. Doãn Hạ Mạt chậm chậm múc một thìa đường cho vào nồi.

Đường tan chảy ra thành từng cái bong bóng nhỏ, đôi tay thon dài của người đàn ông kia kéo cô xa ra một chút, sau đó cho cánh gà vào nồi, trong nồi phát ra tiếng lách tách, đợi đến khi vàng mỡ lảng xuống, anh ấy mới đưa cái muôi cho Hạ Mạt.

Doãn Hạ Mạt dờ dẫm nhìn anh.

Sau đó lại dờ dẫm quay đầu đi, trong mắt có một thứ gì đó rối rắm và trống trơn, cô chậm chậm trở cánh gà trong nồi, nhìn nó từ từ vàng lên, nước canh trong nồi tỏa ra một hương thơm rất hấp dẫn phủ đầy không gian trong bếp.

Nhìn Lạc Hi và Hạ Mạt sánh vai bên nhau, ánh mặt trời hắt bóng hai người trông rất đẹp, giữa cô và Lạc Hi dường như có một thứ thỏa thuận ngầm không thể diễn đạt được bằng lời, như thể Lạc Hi nhận biết được tâm lý của cô ấy từng chút, từng chút một.

Lặng lẽ ngắm nhìn hai người, sống lưng Âu Thần thẳng đơ trơ trọi và cô độc.

Trần Ân lo lắng nhìn Lạc Hi làm bếp cùng Hạ Mạt, lại quay sang lo lắng nhìn Âu Thần.

Lạc Hi đã hơi gầy đi một chút, nhưng vẻ đẹp thời niên thiếu trước kia lại thêm nét cứng cỏi của một người đàn ông, khóe môi anh không còn nét cười mỉm nữa, trong đôi mắt đen láy sâu thẳm lại có vẻ kiên định và cương nghị.

Âu Thần cũng gầy đi nhiều.

Tuy vẻ mặt Âu Thần vẫn lạnh lùng khó gần, tuy Âu Thần vẫn có vẻ không khuất phục bất cứ thứ gì, nhưng trong đôi mắt anh lại chứa đầy sự đau khổ sâu thẳm. Hạ Mạt suốt ngày suốt đêm không ngủ, Âu Thần cũng thức trắng, hình như là cùng thức cùng Hạ Mạt. Nhưng lúc này thấy ánh mắt Âu Thần đang âm thầm nhìn Hạ Mạt và Lạc Hi, Trần Ân bỗng hoảng hốt và sợ hãi, hình như Âu Thần đã có một quyết định gì đó.

“Tiểu Trùng ăn cơm đi.”

Doãn Hạ Mạt lấy bát đũa và cánh gà bày lên bàn rồi nhẹ nhàng gọi Tiểu Trùng trong phòng ngủ, sau đó lặng lẽ ngồi đó chờ Tiểu Trùng ra, ngồi đợi bên chiếc ghế trống trơn đã được kéo ra sẵn. Đợi mãi mà cửa phòng ngủ vẫn đóng chặt, không có người bước ra, cũng không có người

nào đến ngồi đối diện với cô, hôm nay cô không thản thờ nói lảm bảm với chiếc ghế trống đối diện nữa, mà im lặng gấp từng chiếc cánh gà đặt vào trong bát cho đến khi không thể đựng được nữa, chiếc cánh gà đặt trên cùng rơi xuống, nhưng đã có một đôi đũa kịp thời gấp lại.

“Có thể là Tiểu Trùng đang mệt muốn ăn ở trong phòng, để anh bung cơm và thức ăn vào cho cây ấy, được không?” Lạc Hi cẩn thận sắp cánh gà lại và nhẹ nhàng nói.

Doãn Hạ Mạt từ từ ngẩng đầu lên, dáng vẻ như cố gắng muốn nghe xem anh ấy nói gì.

Lát sau cô lại ngây ngô cúi đầu xuống.

Trần Ân ngạc nhiên che miệng lại, lâu lắm rồi, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Doãn Hạ Mạt có chút phản ứng với người ngoài, tuy phản ứng này có được là do bị gạt.

Từ đó trở đi, Doãn Hạ Mạt lại bắt đầu lặp lại công việc hằng ngày của cô. Cô lại bắt đầu dờ dẩn ngồi trước cửa sổ phòng khách, đôi mắt nhìn chăm chú phía ngoài cửa sổ, im lặng, không biết cô đang nghĩ gì, lâu lâu đôi môi lại nhoẻn một nụ cười.

Lạc Hi yên lặng ngồi bên Hạ Mạt.

Anh không làm phiền đến cô.

Cũng không có ý định thử cùng cô nói chuyện.

Lạc Hi biết Tiểu Trùng là cuộc sống, là sinh mệnh của Hạ Mạt, trong thế giới của Hạ Mạt, Tiểu Trùng là quan trọng nhất. Có thể là Tiểu Trùng gây yếu bệnh tật, nên xem ra cô luôn phải ráng sức chèo chống, cũng có những lúc cô đã cùng với Tiểu Trùng chống chọi với cuộc sống khó khăn nguy hiểm này, Tiểu Trùng cũng đã trở thành trụ cột trong cuộc đời cô.

Lạc Hi hiểu cái cảm giác này.

Cái cảm giác tuyệt vọng trống trải khi cả thế giới bỗng nhiên sụp đổ sẽ rút hết linh hồn con người, sẽ khiến cho họ mông lung mê muội, không còn cảm giác gì nữa hết.

Ánh mặt trời chính ngọ chuyển dần sang ánh mặt trời chiều, gió qua cửa sổ thổi dịu dàng mềm mại làm tung mái tóc dài bên má của Doãn Hạ Mạt. Khi ráng chiều rực rỡ rọi chiếu vào tới phòng khách, Lạc Hi lấy một chiếc chăn thảm nhẹ nhàng đắp lên thân người Doãn Hạ Mạt, sau đó anh nhìn xoáy vào cô một cái rồi đứng lên.

“Sau này tôi có thể lại thăm cô ấy được không?”

Trước khi bước ra ngoài cửa lớn, Lạc Hi nán lại một chút trước mặt Âu Thần. Âu Thần nhìn Hạ Mạt đang ngồi im lặng trước cửa sổ phòng khách, nhìn gương mặt khoan thai tĩnh lặng dị thường của cô, anh ghen ngào trả lời:

“Nếu như anh có thể giúp cô ấy khá lên, người phải ra đi có lẽ là tôi.”

***

Và rồi bắt đầu từ hôm đó, ngày ngày Lạc Hi đều tới nơi đây.

Trên đường tới, anh ghé qua chợ, hôm thì mua cánh gà tươi mới nhất mang tới, hôm thì là một con cá vàng. Đôi khi anh ngồi hát trước mặt Doãn Hạ Mạt, khi thì bài *Chú mèo đen và sữa bò* rồi bài *Kim cương*, lúc lại hát bài *Nàng tiên cá bong bóng*, Hạ Mạt vẫn ngây ngô chờ đợi ngồi nơi đó, bên cạnh Lạc Hi dịu dàng mềm mại cất tiếng hát.

Thế nhưng tình hình sức khỏe của Doãn Hạ Mạt vẫn chẳng có gì suy chuyển.

Linh hồn cô như thể đã tan biến, cô không hề có bất cứ phản ứng gì với mọi thứ xung quanh, không ăn không uống, suốt đêm gần như không ngủ, vẫn tiếp tục ngày một suy kiệt gầy mòn.

Trong khi Trần Ân lòng da lo lắng, sốt ruột như lửa thiêu rụi thì lại nhận một cú điện thoại ngoài sức tưởng tượng, Thái Ni cho cô hay đạo diễn Ngô có ý đặc biệt mời Doãn Hạ Mạt tham gia thủ vai trong một bộ phim nhựa của ông ấy. Trần Ân vốn định từ chối ngay tức thì, tình hình Doãn Hạ Mạt trước mắt sao có thể đóng phim được cơ chứ. Nhưng Thái Ni lại bảo với cô là anh ta có thể xem xét suy tính một chút về vấn đề này.

Tuy thời gian Trần Ân làm việc phục vụ trong giới điện ảnh không lâu, nhưng cô thừa biết cái tên đạo diễn Ngô, kể cả với người ngoài giới khi nghe đến cũng phải ngả mũ kính nể. Đạo diễn Ngô là vị đạo diễn thuộc hàng nhất nhì trong nước, xưa nay am hiểu tinh thông về ngành điện ảnh, tính nghệ thuật và tính thương mại trong các tác phẩm điện ảnh của ông được kết hợp hết sức hoàn mỹ, đạo diễn Ngô đã từng nhận được nhiều đề cử Oscar và đã giành được tượng vàng cho giải *Phim nước ngoài hay nhất*.

Có thể có một vai diễn trong phim của đạo diễn Ngô là một mơ ước lớn trong giới minh tinh trong nước, điều này không những kỹ năng diễn xuất của mình được khẳng định mà đó còn đồng nghĩa với việc nắm trong tay cơ hội được tiến quân ra thế giới điện ảnh quốc tế. Bộ phim đạo diễn Ngô quay năm nay là bộ phim bom tấn chuẩn bị tham dự giải điện ảnh *Kim lộc*, phim được tập đoàn Hạ Thị của ông chủ Hạ đầu tư, tuy nhiên diễn viên trong phim lại không phải được tuyển chọn từ các minh tinh đầu quân trong Công ty môi giới Tinh Điểm, mà được tuyển chọn rộng rãi trong phạm vi toàn châu Á. Việc tuyển chọn diễn viên tham gia đóng phim đều do đạo diễn Ngô quyết định, đã có rất nhiều diễn viên nổi tiếng trong nước và nước ngoài từ Hàn Quốc, Nhật Bản,... đã tới diện kiến đạo diễn Ngô.

Thái Ni kể lúc đầu đạo diễn Ngô không hề chú ý tới Doãn Hạ Mạt, chỉ vì mấy ngày vừa rồi, những tin tức đề cập tới tinh thần bất thường của Doãn Hạ Mạt trước cái chết của cậu em trai đã thu hút sự chú ý của ông ta. Đạo diễn Ngô cho rằng trạng thái trước mắt của Doãn Hạ Mạt có thể sẽ là ưu tiên hàng đầu xuất sắc nhất cho vai nữ chính trong bộ phim. Bởi vì bộ phim chuẩn bị quay có nội dung chủ yếu đề cập tới chính là câu chuyện về hai chị em dựa vào nhau mà sống, thế rồi người em trai mất đi để lại người chị sống trong đau khổ mất mát.

“Có lẽ đối với tất cả những xúc động của cô ấy thông qua bộ phim này, sẽ có tác dụng thức tỉnh, lời được cô ấy thoát ra khỏi nỗi đau khổ khi mất người thân được chăng?” Qua điện thoại, câu nói này của Thái Ni khiến Trần Ân sững người kinh ngạc, sau đó cô mới đưa mắt nhìn về phía Doãn Hạ Mạt đang ngồi ngây ngô trước cửa sổ phòng khách, Trần Ân do dự đắn đo.

Giờ đây Doãn Hạ Mạt gầy tới mức đáng sợ.

Có lẽ cô ấy đã sút mất hơn mười cân so với ban đầu, nơi cổ tay cổ chân có thể nhìn rõ những mạch máu gân guốc, đôi mắt Doãn Hạ Mạt mở to lạ thường nhưng lại mông lung mờ mịt trống rỗng, da dẻ cô trắng bệch như thể đến nửa giọt máu cũng không còn. Khi Doãn Hạ Mạt ngồi trước rèm cửa sổ bị gió thổi tung, gió dường như có thể cuốn cô đi luôn được.

Doãn Hạ Mạt vô tri vô giác.

Ngoài thời gian làm cánh gà chiên ra, ngày ngày cô ngồi ngây người như bức tượng đá nhìn ra ngoài cửa sổ, như thể đang chờ đợi một chút sinh mệnh cuối cùng trong cơ thể cạn kiệt của cô.

“Phải tìm cách thức tỉnh cô ấy thôi.”

Buổi chiều, sau khi bác sĩ thu dọn lại kim tiêm, ông đưa mắt nhìn Doãn Hạ Mạt ngây ngô ngồi đó một cái rồi quay qua nói với Âu Thần, sắc mặt ông cực kỳ nghiêm nghị:
“Ý chí của cô ấy quá tiêu cực, nếu như ngày nào cũng chỉ dựa vào cách tiêm chất dinh dưỡng để duy trì bồi bổ cơ thể thì e rằng cơ thể cô ấy sẽ có những tổn thương nghiêm trọng, lợi bất cập hại.”

Thức tỉnh cô ấy...

Chập tối, tự tay Âu Thần dùng chiếc thìa nhỏ múc nước táo ép nhẹ nhàng đưa lên miệng Doãn Hạ Mạt, anh ghen ngào nói:

“Ăn chút gì đi, được không?”

Doãn Hạ Mạt ngồi ngây người như bức tượng gỗ.

“Ngoan nào, ăn chút đi.”

Đưa chiếc thìa vào miệng Hạ Mạt, Âu Thần nín thở nhìn cô mặc nhiên nuốt nước ép táo xuống. Bên ngoài cửa sổ là ráng chiều dịu dàng, nhưng bên trong giọng Âu Thần lại cực kỳ căng thẳng.

“Nuốt xuống đi, đừng nôn ra nhé, Hạ Mạt...”

“Ọe...”

Doãn Hạ Mạt lại nôn ọe, nước dãi bắn nôn ra vấy đầy trên người.

Thức tỉnh cô ấy...

Âu Thần giúp cô cởi bỏ quần áo bẩn trên người, lấy chiếc khăn lông ấm lau mặt và đôi tay cho Doãn Hạ Mạt. Trong phòng tắm, Âu Thần trầm mặc lặng lẽ đưa miếng xà phòng từng lượt, từng lượt rửa sạch quần áo cho Doãn Hạ Mạt, bọt xà phòng tràn đầy trong chậu giặt.

Trên tấm gương treo trong buồng tắm.

Khuôn mặt Âu Thần vô vàng tiêu tụy.

Thức tỉnh cô ấy...

Giữa đêm khuya, Doãn Hạ Mạt nhìn sắc đêm bên ngoài cửa sổ, thân người cô vẫn không hề thay đổi, vẫn giữ nguyên tư thế như cũ. Con mèo đen meo meo quẩn quýt bên chân cô. Đôi mắt Hạ Mạt dờ dẩn nhìn vào hư vô trong màn đêm đen sẫm.

Âu Thần âm thầm đau đớn nhìn Doãn Hạ Mạt.

Đột nhiên, Âu Thần đưa tay kéo cô ra khỏi chiếc ghế, thân người cô nhẹ như bấc, Âu Thần chỉ cần kéo nhẹ một cái, cả người cô đã nhào ngay ra ngoài. Âu Thần đỡ lấy Doãn Hạ Mạt, hai tay

anh ôm tấm thân gầy guộc mỏng manh như tờ giấy ẩm đi về hướng cửa phòng ngủ của Doãn Trùng!

Cửa phòng ngủ mở ra.

Giường của Doãn Trùng vẫn sạch sẽ thanh khiết như lúc xưa, hình như trong phòng ngủ vẫn tồn tại hơi thở của Doãn Trùng, hình như Doãn Trùng vẫn đang ngồi dựa đầu giường vẽ tranh. Trong khoảnh khắc cánh cửa phòng mở ra, hình như Doãn Trùng sẽ ngẩng đầu lên, sẽ có một nụ cười trên môi xuất hiện, sẽ gọi cô:

“Chị...”

Doãn Hạ Mạt ngơ ngác nhìn vào chiếc giường trống trải đó, có vẻ như cô đang ngạc nhiên, hình như cô đang nghĩ không ra, rằng tại sao giờ đã khuya rồi mà Tiểu Trùng vẫn chưa về nhà nhỉ.

Âu Thần cảm nhận thân người Doãn Hạ Mạt đang từ từ chuyển sang lạnh, từ từ chuyển sang cứng đờ. Trái tim Âu Thần đau đớn, trong phút giây bản năng, anh kéo Hạ Mạt lại, ôm chặt hơn nữa. Nhưng chỉ trong vài giây sau, Âu Thần tự ép mình hãy mạnh mẽ thêm để đưa cô tới đặt cô ngồi trên chiếc giường của Tiểu Trùng.

Trong phòng bày đầy tranh Doãn Trùng vẽ lúc trước.

Có tranh sơn dầu, tranh vẽ màu nước, tranh phác thảo. Rất nhiều tranh được Doãn Trùng vẽ từ rất lâu rồi, có những bức được Tiểu Trùng vẽ trong phòng bệnh lúc nằm viện, hầu hết tranh được đặt trong những khung hình tinh xảo, cũng có những bức mới chỉ là tờ giấy vẽ phác thảo, những bức tranh đủ loại kích thước lớn có nhỏ có được xếp gọn gàng đặt mọi góc phòng. Tất cả những bức tranh này đều là do Âu Thần đem ra, sờ dĩ chúng được chuẩn bị để mở cuộc triển lãm tranh cho Doãn Trùng.

Sau khi Doãn Trùng mất, hầu như mọi ký ức của Doãn Hạ Mạt đều lưu lại những chuyện trong quá khứ, và rồi những bức tranh này đã cùng với cô trở về với căn phòng của Doãn Trùng.

“Em còn nhớ những bức tranh này không?”

Một bức tranh nho nhỏ với những nét vẽ đơn giản non nớt, một cô bé tóc dài tay dắt một chú bé còn đang nghiêng đầu nhoẻn miệng cười nhìn một cậu thiếu niên khác, cảnh trong tranh là mùa hè, có mặt trời vừa to vừa đỏ, lại có cả những bong bóng bảy sắc đang bay vờn trong gió.

Khung kính khảm nạm chứa bức tranh này đã ngả màu thời gian, Âu Thần dùng ngón tay xoa nhẹ lên đó, anh nhớ lại và nói:

“Đây là bức tranh Tiểu Trùng vẽ lúc bảy tuổi, anh nghĩ là Tiểu Trùng lúc đó hơi sợ anh, không thích anh và em ở bên nhau, nhưng hôm đó sinh nhật anh, cậu ấy đã vẽ bức tranh này tặng anh.”

Doãn Hạ Mạt ngây ngô nhìn bức tranh.

“Đây toàn là tranh Tiểu Trùng vẽ.”

Âu Thần từ từ cầm từng bức, từng bức đặt trước mặt Doãn Hạ Mạt, trong mỗi bức tranh đều có hình cô, giống như những tấm ảnh ghi lại sự thay đổi của cô từ nhỏ đến lớn. Có bức vẽ cô đang đọc sách, có bức vẽ cô đang đi trên con đường rợp bóng cây, bức lại vẽ cô đang phục vụ khách trong cửa hàng bán bánh mì, bức thì trong phòng bếp cô đang nấu cơm.

“Em có phát hiện ra...”

Âu Thần ngẩng nhìn Hạ Mạt trong từng bức tranh, hạ giọng nói:

“... dù là trong bức tranh nào đi nữa, Tiểu Trùng cũng đều vẽ em đang cười, nụ cười thật rực rỡ, sán lạn như thể cuộc đời này chẳng có gì phải ưu tư phiền muộn, cuộc sống thật đơn giản và vui vẻ vô cùng.”

Từng bức, từng bức tranh.

Ánh mặt trời vàng rực từ khe hở giữa những lá cây phong rơi xuống là cảnh cô đang đứng dưới gốc cây gọi anh và Tiểu Trùng ăn cơm, cô vừa kéo tay Tiểu Trùng, vừa quay mặt về phía anh nói cười cái gì đó.

Trong phòng bệnh, hoa đỗ quyên nở rộ trên bệ cửa sổ, tay cô cầm bình tưới nước quay đầu lại mỉm cười, những nét than chì nhẹ nhàng vẽ ra một nụ cười rạng rỡ nở trên gương mặt Hạ Mạt.

Cô ngồi trước biển...

Cô ở giữa những đóa hoa...

Cô đang đong đưa trên chiếc xích đu...

Trong từng bức tranh Tiểu Trùng vẽ...

Cô đẹp đến nỗi khiến người xem mê mẩn ngắm nhìn.

Bởi vì tất cả hình ảnh cô trong những bức tranh đó đều đang cười, mỉm cười, cười giận, cười lớn vui vẻ, những nụ cười đó giống như ánh mặt trời rực rỡ trên những bông hoa đang nở rộ được thể hiện từ khóe môi đến ánh mắt.

“Cái mà Tiểu Trùng muốn nhìn thấy nhất đó là nụ cười của em. Tiểu Trùng thích nhất là nhìn thấy nụ cười của em.” Âu Thần nhẹ nhàng kéo cô ôm vào lòng. “Nếu như trên thiên đường, cậu ấy có thể nhìn thấy được em thì cậu ấy nhất định muốn nhìn thấy em đang sống một cuộc sống vui vẻ, muốn nhìn thấy được nụ cười luôn nở trên đôi môi em.”

Thân người Doãn Hạ Mạt vẫn dờ dẫn.

Đôi mắt cô hấp háy nhìn những bức tranh đó, hình như cô bị chúng thôi miên, thân người cô cứng đờ rất lâu, rất lâu, thân nhiệt càng lúc càng lạnh buốt.

“Hạ Mạt, tỉnh lại đi...”

Âu Thần cố gắng dùng cơ thể ấm áp của mình ôm chặt Doãn Hạ Mạt trong lòng để xua đi cái lạnh buốt trên người cô.

“Tiểu Trùng đã chết rồi...”

“Tiểu Trùng đã chết rồi...”

Sắc đêm đen ngòm, Âu Thần ôm Hạ Mạt thật chặt, nói rõ ràng với cô từng câu từng chữ. Thức tỉnh cô ấy, làm sao để thức tỉnh được cô ấy, nếu như hiện thực tàn khốc đó một lần nữa lại trải

đầy máu trước mặt cô sẽ làm cô thức tỉnh, cho dù có quá tàn nhẫn khốc liệt đi chăng nữa, Âu Thần cũng sẽ quyết định chọn cách đó bằng được.

Nhưng...

Doãn Hạ Mạt thật sự đúng là không biết sao?

Hoặc giả trong tiềm thức của Hạ Mạt đã biết từ lâu, nhưng cô không thể nào chịu đựng nổi sự yếu đuối nhu nhược của mình, và cũng không thể nào chấp nhận nỗi đau trước cái chết của cậu em trai, vì thế mới nhốt mình thật kỹ trong sâu thẳm. Nếu như đem cô ấy ra thức tỉnh, cô ấy sẽ sống lại hay sẽ bị hủy diệt tới cùng? Chỉ có điều nếu như do cô ấy tự khép mình thì kết quả sẽ lại chỉ còn có mình cô.

“Tiểu Trùng đã chết rồi...”

Doãn Hạ Mạt ngây ngơ dờ dẫm nhìn mình hoặc mỉm cười, hoặc giận, hoặc cười lớn vui vẻ trong từng bức tranh đang bày đầy trên giường và trên sàn nhà, màu sắc trong các bức tranh sắc sảo rồi tung, câu nói đó giống như trong cơn ác mộng vọng lại mãi không thôi. Thân người Doãn Hạ Mạt dần dần từ chỗ lạnh buốt lại trở nên cứng đờ, rồi lại từ chỗ cứng đờ chuyển qua run rẩy.

Rất chậm.

Khóe môi cô gần như không động đậy nổi.

Sau đó Doãn Hạ Mạt ngơ ngẩn đứng lên, cô rời khỏi vòng tay Âu Thần bước ra ngoài phòng ngủ của Doãn Trùng. Cánh cửa sổ trong phòng khách mở ra, chiếc màn cửa bị gió đêm thổi bay phần phật, Doãn Hạ Mạt không ngồi trong chiếc ghế giống như trước nữa mà lại dựa lưng vào bức tường cuộn mình ngồi dưới mặt sàn.

Thân người cô cuộn tròn như một con tôm chín.

Không ngừng run rẩy.

Doãn Hạ Mạt ngơ ngác nhìn sắc đêm đen ngòm ngoài cửa sổ.

Tư thế đó được cô giữ suốt một đêm, Âu Thần lấy chiếc chăn thảm cuốn lấy Hạ Mạt rồi cùng cô ngồi tới sáng. Từ nửa đêm tới khi mặt trời ló dạng, Hạ Mạt cuộn mình, lưng dựa vào tường ngồi đó lặng lẽ, gương mặt bất động như con búp bê, hai mắt không biết chớp ngáy đơ.

Ánh mặt trời sáng tinh mơ chiếu lên người cô.

Cô vẫn ngồi đó bất động.

Gần trưa cô không còn xuống bếp chiên cánh gà như thường ngày nữa, cô vẫn ngẩn người ngồi im lặng như thể có một bức tường dày hơn mới xuất hiện vây xung quanh cô.

Thức tỉnh cô ấy...

Anh phải làm thế nào để thức tỉnh cô ấy...

Âu Thần nhắm mắt lại, trong sự tuyệt vọng cuốn chặt trái tim, đột nhiên anh nhớ tới chuyện mấy ngày trước Trần Ân nói với mình. Là hôm nay phải không nhỉ? Đúng rồi, là chiều hôm nay.

Từ từ mở mắt ra.

Nhìn Hạ Mạt ngồi cuộn mình bên cạnh.

Đôi mắt Âu Thần sẫm lại, anh mím chặt môi rồi bế cô vào phòng tắm. Âu Thần rửa mặt cho Hạ Mạt rồi lại vụng về chải tóc cho cô. Âu Thần chọn trong tủ quần áo nơi phòng ngủ một chiếc váy dài rồi thay cho cô. Sau cùng, anh bế cô sải bước ra ngoài cửa!

***

Buổi thử vai cho bộ phim *Họa cảnh*.

Buổi thử vai diễn này chủ yếu để chọn người đóng vai nhân vật nữ chính cho bộ phim *Họa cảnh*. Bộ phim do đạo diễn Ngô chủ trì, hơn nữa lại được chuẩn bị tham gia giải *Kim lộc*, một giải thưởng điện ảnh quốc tế hàng năm cực kỳ danh giá và sôi động, chính vì thế bộ phim *Họa cảnh* trở thành một điểm nóng trong làng nghệ. Hầu hết các phóng viên báo đài đều chen nhau tới đây đưa tin, bên ngoài hành lang, đám phóng viên đông như kiến, tinh thần phấn chấn tăng gấp bội.

Tập đoàn Hạ Thị tổ chức buổi thử vai này cực kỳ chu đáo, phòng nghỉ hóa trang của các minh tinh, phòng hội trường, cho tới các studio thử vai đều rộng rãi sạch sẽ và được cách ly độc lập mà các phóng viên vẫn có thể quan sát, chụp ảnh, thấy rõ được hành động của các minh tinh, nhưng lại không để họ vây sát quanh các minh tinh làm phiền nhiều tới họ.

Tổng cộng có năm minh tinh được đích thân đạo diễn Ngô mời tới tham dự thử vai diễn vào chiều nay, giờ này bốn người đã tới đang trong phòng hóa trang.

Thẩm Tường mặc chiếc váy đen, áo khoác ngoài màu trắng, cô ta lạnh lùng ngồi bên bàn trang điểm, mấy người trợ lý tay chân thoăn thoắt giúp cô làm tóc, chỉnh sửa quần áo và trang điểm.

Đào Thục Nhi vừa uống nước vừa để ý tới Thẩm Tường qua chiếc gương trang điểm. Đào Thục Nhi biết lần thử vai diễn này, mình chẳng qua chỉ tham dự để cho có chữ khác nào đưa “độc sách với Thái Tử”. Thẩm Tường bấy lâu nay vẫn luôn chiếm vị trí Thiên hậu ca nhạc trong làng giải trí, thêm vào đó trong bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* kết hợp diễn với Lạc Hi, cô ta thể hiện cực kỳ xuất sắc, đã thế Thẩm Tường lại là nghệ sĩ của Công ty môi giới biểu diễn Tinh Điểm thuộc tập đoàn Hạ Thị, nhà đầu tư của bộ phim *Họa cảnh* này. So sánh từ bất kỳ góc độ, phương diện nào, Thẩm Tường đều được coi như đã bước qua cửa rồi.

Tuy nhiên Đào Thục Nhi lại không để ý rằng một khi được tham gia thử vai trong *Họa cảnh* thì người đó chắc chắn sẽ thu hút được sự chú ý của giới báo chí, nếu như thể hiện xuất sắc trong khi thử vai diễn *Họa cảnh*, ắt sẽ nắm được cơ hội sau này được hợp tác với đạo diễn Ngô. Hơn nữa, lần này cô được đích thân đạo diễn Ngô mời tham gia thử vai cho *Họa cảnh*, đối với cô mà nói là đã có thể tự khẳng định được mình trên một mức độ nào đó.

Bên cạnh có tiếng bước chân, Đào Thục Nhi quay đầu lại nhìn, thì ra là minh tinh Hàn Quốc Phác Tố Cơ tới tham dự thử vai diễn. Phác Tố Cơ mím cười chào cô bằng tiếng Hán trọ trẹ, thái độ rất khiêm nhường lễ độ giống như là bậc đàn em đối với lớp đàn chị vậy.

“Cũng xin chị quan tâm nhiều nhiều.”

Đào Thục Nhi vội vàng đứng dậy đáp lễ với cô ta bằng thái độ hiền dịu hữu hảo, trong lòng không khỏi khen thầm Phác Tố Cơ sau khi đụng phải “cái đỉnh lạnh lùng” nơi Thẩm Tường đằng kia mà vẫn có thể giữ được phong độ như vậy.

Dù là Thẩm Tường hay minh tinh Phác Tố Cơ đang nổi trong làng giải trí châu Á nhưng vẫn giữ được đức khiêm tốn, Đào Thục Nhi đều có khả năng phải chấp nhận sẽ thua họ. Chỉ có điều Đào Thục Nhi nghĩ mãi, nghĩ tung cả đầu óc mà vẫn không hiểu nổi tại sao An Bân Ni cũng được xuất hiện ở những chỗ như thế này!

Đào Thục Nhi lạnh lùng liếc An Bân Ni đang ngồi trước bàn trang điểm bên cạnh bàn mình một cái. Phác Tố Cơ đang chào hỏi An Bân Ni, An Bân Ni vừa thờ ơ đáp lại vừa nhìn vào gương tiếp tục trang điểm.

Người phụ nữ này...

Ngày trước cô ta từng sử dụng những thủ đoạn hạ đẳng để làm hại Doãn Hạ Mạt, vốn đã bị người đời khinh bỉ phỉ nhổ, trong làng showbiz không sao ngóc đầu dậy lại được, sao bây giờ lại có thể lật ngược thế cờ để có được cơ hội tham gia thử vai diễn thế này. Xem ra những lời đồn đại trong làng nghệ quả không sai, An Bân Ni quả nhiên đã dùng cơ thể để mua chuộc, dù dẫu một thương gia có quyền thế nào đó.

“Nghe nói cô và Doãn Hạ Mạt là chỗ bạn bè thân quen?”

Hình như phát giác ánh mắt từ phía Đào Thục Nhi bắn qua, An Bân Ni đặt hộp phấn xuống, cười mà như không nhìn qua Đào Thục Nhi. Đào Thục Nhi cau mày đưa mắt nhìn về bốn xung quanh, tuy nhiên cô cảm thấy việc phát sinh mâu thuẫn, xung đột với cái loại người này giữa chốn bàn dân thiên hạ là chuyện không hay.

“Nghe nói hôm nay cô ấy cũng được mời tới thử vai”, An Bân Ni giả vờ hiếu kỳ hỏi dò, “nếu như cô là bạn của cô ta, vậy cô thử nói xem liệu cô ta có tới không?”

“An Bân Ni, lâu ngày không gặp, cô làm thế nào vẫn như trước vậy?” Đào Thục Nhi mỉm cười dịu dàng.

“Vậy sao? Tôi đang sợ mình già đây!” An Bân Ni thích thú ngăm nhìn trong gương hồi lâu làm như thể không hiểu ý nghĩa bên trong câu nói của Đào Thục Nhi, rồi tự dung thờ dài, tiếc rẻ nói, “Đáng tiếc là Doãn Hạ Mạt lại không còn được như trước, nghe nói sau khi cậu em trai chết đi, cô ấy đâm ra phát điên. Lúc nào cũng chỉ diễn có một mình, đen đều có thể diễn thành trắng hết, sao tự dung lại điên thế, tôi thật sự đang muốn gặp lại xem cô ấy...”.

Câu nói của An Bân Ni còn chưa hết thì bên ngoài phòng nghỉ và hóa trang đột nhiên có tiếng ầm ầm náo nhiệt, âm thanh đó mỗi lúc một lớn, hình như tất cả các phóng viên nhà báo bên ngoài cùng một lúc đang hò lên sung sướng, những âm thanh ồn ào chỗ này tiếp chỗ kia như một vụ nổ bom và chẳng nghe rõ cái gì ra cái gì.

Là những người phía đạo diễn Ngô tới chắc!

An Bân Ni bị kích động chẳng còn thiết đấu khẩu cùng Đào Thục Nhi nữa, cô ta vội vội vàng vàng sửa sang lại đầu tóc rồi đứng dậy, trên gương mặt tràn đầy một nụ cười sùng kính. Đúng vào lúc đôi mắt cô ta lộ thêm ánh mắt sùng kính thì cửa phòng nghỉ hóa trang bật mở...

“Đạo diễn Ngô!”

Nụ cười ân cần của An Bân Ni sau khi nhìn thấy người đó xuất hiện nơi cửa ra vào lập tức tắt lịm, cô ta cứng đờ người!

Người đó mặc một bộ váy màu trắng, gương mặt ngơ ngác đang được thiếu gia chủ tịch hội đồng quản trị Tập đoàn Âu Thị bế trong lòng, cô ấy có mái tóc dài dày như rong biển uốn cong cong, gầy đến tiêu tụy nhưng vẫn đẹp mê hồn.

Người đó chính là...

Doãn Hạ Mạt!

CHƯƠNG 14

“Hạ Mạt!”

Đào Thục Nhi giật mình ngẩng đầu lên, từ sau đám cưới của Doãn Hạ Mạt, cô chưa gặp lại Doãn Hạ Mạt lần nào. Trước đây, tin đồn về chuyện Doãn Hạ Mạt bị tổn thương tinh thần vì cái chết của cậu em trai đã lan truyền khắp nơi, Đào Thục Nhi có hỏi thăm tình hình từ Trần Ân, nhưng Trần Ân cũng chỉ nói lơ mơ không rõ ràng.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc này, khi tận mắt nhìn thấy Doãn Hạ Mạt gầy gò đến mức như vậy, Đào Thục Nhi cũng thấy giật mình sợ hãi. Hơn nữa, ánh mắt của Doãn Hạ Mạt vô hồn, dường như chẳng nhìn thấy gì, Đào Thục Nhi ngạc nhiên, đưa tay lên quơ quơ trước mặt Doãn Hạ Mạt.

“Xin tránh ra.”

Âu Thần bất ngờ trầm giọng xuống và nói, nếu như không nhớ ra người phụ nữ trước mặt này là người đã từng được Doãn Hạ Mạt mời đến dự đám cưới thì anh đã bẻ gãy tay cô ta rồi.

“À, xin lỗi, chỉ là tôi...”

Đào Thục Nhi bừng tỉnh, cô ngượng ngùng vội đứng dẹp sang một bên, chân tay lóng ngóng đứng nhìn Âu Thần với gương mặt hết sức lạnh lùng đang kéo Doãn Hạ Mạt bước đi.

“Hà!”

Bên cạnh, An Bân Ni bật lên một tiếng cười nhạo đắc chí nhìn nét mặt lúng túng của Đào Thục Nhi, rồi lại nhìn Doãn Hạ Mạt đang được Âu Thần dìu ngồi vào một chiếc ghế trang điểm. Khi

này vừa nhìn thấy Doãn Hạ Mạt bước vào, An Bân Ni vừa sợ lại vừa phần nộ, thêm vào đó là một nỗi sợ hãi kỳ lạ không sao hiểu nổi.

Nhưng mà...

Doãn Hạ Mạt tinh thần lúc nào cũng hoang mang như vậy thì căn bản không phải là đối thủ của cô!

An Bân Ni thoa thêm chút phấn rồi cầm cái lược chải lại tóc, đoạn liếc về phía Doãn Hạ Mạt một cái.

Doãn Hạ Mạt có cần trang điểm một chút không? Chuyên gia trang điểm của tôi đang ở đây, cô ấy có thể giúp Hạ Mạt..." Đào Thục Nhi nhìn Doãn Hạ Mạt với gương mặt không chút phần son đang lặng lẽ ngồi trên ghế trang điểm, do dự một lúc, Đào Thục Nhi bước qua, ngượng ngùng nói chuyện với Âu Thần như cố gắng níu kéo lại sự mất tự thể nhất thời khi này.

"Khỏi..."

Âu Thần nghi ngờ nhìn Hạ Mạt, gương mặt im lặng như một con búp bê, hình như trong tầm mắt của Âu Thần, ngoại trừ Hạ Mạt ra, không còn có ai khác. Âm thanh trầm vọng đến tai mọi người trong phòng trang điểm đang im ắng lạ thường.

"... Cô ấy như vậy là đẹp lắm rồi."

"Đúng vậy, đúng vậy..."

Đào Thục Nhi cố nén dự chua xót đang trỗi dậy trong lòng mình vội phụ họa theo.

Tại một góc khác của phòng trang điểm, Thẩm Tường quay đầu lại dò xét Doãn Hạ Mạt một lúc rồi quay đi, vẻ mặt Thẩm Tường vẫn lạnh lùng và ngạo mạn như trước. Phác Tố Cơ vẻ như không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Người trợ lý và phiên dịch thì thảo mấy câu tiếng Hàn, hình như họ đã phát hiện ra tình trạng bất ổn của Doãn Hạ Mạt, không biết có nên qua đó chào hỏi Doãn Hạ Mạt hay không.

Lúc này, âm thanh náo nhiệt từ bên ngoài vọng vào, cửa lớn mở tung, đạo diễn Ngô và đoàn người bước vào, trong số đó bất ngờ xuất hiện thêm Chung Nhã, nhà biên kịch bộ phim *Bản tình ca trong sáng*! An Bân Ni vội vàng đứng dậy ân cần hỏi thăm đạo diễn Ngô. Phác Tố Cơ và Đào Thục Nhi cũng vội vàng đứng lên chào, ngay đến Thẩm Tường cũng phải đứng vội mỉm cười với đạo diễn Ngô. Không khí trong phòng hóa trang phút chốc náo nhiệt hẳn lên!

Đạo diễn Ngô gật đầu, rồi dẫn nhân viên đi về phía phòng họp bên cạnh để phó đạo diễn thông báo lịch thử vai với mọi người.

"Mọi người hãy chuẩn bị đi, năm phút nữa nhà biên kịch Chung Nhã sẽ nói tóm tắt cho mọi người về nội dung của bộ phim tại phòng họp, sau đó mọi người sẽ thử quay cùng một đoạn. Trợ lý và những nhân viên khác của các vị sẽ ngồi đợi tại phòng chờ."

An Bân Ni, Phác Tố Cơ và Thẩm Tường cùng bước vào phòng họp, để trợ lý của họ ngồi chờ ở phòng hóa trang.

"Anh yên tâm, tôi sẽ chăm sóc Doãn Hạ Mạt."

Đào Thục Nhi nhẹ nhàng dìu Doãn Hạ Mạt, nhìn Âu Thần nói.

Âu Thần im lặng dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của Doãn Hạ Mạt, sau đó nhìn bóng của cô khuất dần sau cánh cửa phòng hóa trang.

***

“Bộ phim kể về hai chị em luôn nương tựa vào nhau để sống qua ngày, bố mẹ họ mất khi họ còn nhỏ, em trai là một họa sĩ thiên tài...”

Trong phòng họp, nhà biên kịch Chung Nhã vừa tóm tắt nội dung của bộ phim, vừa để ý đánh giá mấy ngôi sao nữ ngồi trước mặt.

Thẩm Tường hoàn toàn không phải là nữ diễn viên chính thích hợp nhất mà cô nghĩ. Cô gái trong bộ phim là một cô gái bên ngoài rất mạnh mẽ, nhưng bên trong lại rất yếu đuối. Sự lạnh lùng ngạo mạn của Thẩm Tường từ trong ra ngoài đều được thể hiện rất rõ. Nhưng đạo diễn Ngô đã chọn Thẩm Tường tới thử vai, có thể là do kĩ năng diễn xuất của Thẩm Tường có thể che lấp được sự khác biệt về vẻ bề ngoài của cô ta.

Đào Thục Nhi, Phác Tố Cơ, và An Bản Ni xem ra đều là mẫu người phụ nữ dịu dàng và yếu đuối, họ khác biệt nhau ở chỗ, với Đào Thục Nhi, trong sự dịu dàng có chút gì đó e thẹn, Phác Tố Cơ trong sự dịu dàng toát lên vẻ hiền thực. Nhìn An Bản Ni, Chung Nhã chau mày, cô luôn cảm thấy đằng sau nụ cười dịu dàng kia, có một cái gì đó mà cô không thích cho lắm. Vẻ bề ngoài của ba người họ rất gần với nhân vật trong phim, chỉ là thiếu chút gì đó mạnh mẽ mà thôi.

Còn về Doãn Hạ Mạt.

Cô gầy hơn rất nhiều so với khi quay bộ phim *Bản tình ca trong sáng* làm cho Chung Nhã lúc vừa nhìn thấy Doãn Hạ Mạt không khỏi giật mình. Mặc dù Doãn Hạ Mạt gầy, nhưng cô lại có vẻ đẹp rung động lòng người, hình như tất cả nét đẹp đều được bộc lộ một cách không giấu diếm bằng tâm trạng tuyệt vọng. Nếu nói về đẹp trước đây của Doãn Hạ Mạt có vẻ hơi mờ nhạt, thì lúc này vẻ đẹp của cô gái đang ngồi thần thờ bên cạnh Đào Thục Nhi kia lại làm cho người ta ngây ngất.

Chỉ có điều, tâm lý của Doãn Hạ Mạt quả thực đang có chút vấn đề, Chung Nhã do dự nhìn Doãn Hạ Mạt, tình trạng hiện nay của Doãn Hạ Mạt liệu có thể đóng phim được không?

“Hai chị em mặc dù sống kham khổ, nhưng họ rất vui vẻ, triển lãm tranh của đứa em trai Tiểu Thành sắp diễn ra. Ngày hôm đó anh cầm mấy bản tranh nháp đi đón chị là A Khiết đi làm đêm trong siêu thị về, bất ngờ có nhóm cướp đến cướp siêu thị...”

Chung Nhã nhập tâm vào kịch bản, cô nói một cách tỉ mỉ về nội dung của bộ phim. Mặc dù trừ Doãn Hạ Mạt, những minh tinh khác đều đã xem qua kịch bản, nhưng mọi người vẫn chú ý lắng nghe.

Tiểu Thành...

Triển lãm tranh...

Những chữ đó cứ nhẹ nhàng vang lên trong phòng họp...

Doãn Hạ Mạt bị ánh nắng chiếu khắp người, ánh sáng rực rỡ chiếu lên đôi hàng mi dài, cô ngồi yên bất động, vừa giống như đang lắng nghe điều gì đó, lại vừa giống như chẳng nghe thấy gì cả.

...

...

“Nếu như có cơ hội mở triển lãm tranh, em cũng không hy vọng có quá nhiều người đến”, Doãn Trừng chăm chú nhìn chị, “bởi vì những bức tranh đó đa số là vẽ cho chị...”

...

...

“... Tiểu Thành ngã vào vũng máu, máu nhuộm đỏ những bản nháp mà anh đang cầm trên tay. A Khiết bế Tiểu Thành từ trong vũng máu ra, cô gào thét kêu cứu một cách đau thương và tuyệt vọng...”

...

...

“Phịch...”

Cơ thể Doãn Trừng giật lên cao.

“Cho dòng điện mạnh thêm.” Bác sỹ la lên.

“Phịch...”

Cơ thể gầy guộc mỏng manh của Tiểu Trừng bị hút lên cao sau đó lại rơi trở về vị trí cũ. Máy đo điện tâm đồ vẫn liên tục kêu, chỉ thấy hiện lên một đường gạch thẳng ngang không có bất cứ một dấu hiệu nào của tim...

...

“... Rất xin lỗi, chúng tôi đã làm hết sức mình...”

Trong ánh nắng trưa, vị bác sỹ đi về phía Hạ Mạt, gương mặt ông hoảng hốt, đôi mắt nheo nheo vì bị chói, âm thanh, giọng nói của ông như sợi tơ bông đứt gãy chập chờn bay vào tai cô.

...

...

Ánh nắng vàng lặng lẽ chiếu rọi vào phòng họp, Đào Thục Nhi bỗng cảm thấy có điều gì bất thường, khi quay đầu lại, cô giật mình!

Doãn Hạ Mạt vốn dĩ lúc đầu chỉ ngồi chờ dẫn tại một chỗ, lúc này lại giống như lên cơn bệnh nặng. Sắc mặt cô trắng bệch như người chết, hai hàng lông mi đen tự nhiên rung lật bật, toàn thân run lên như thể cô ấy đang ở giữa đêm đông giá lạnh, nhìn Doãn Hạ Mạt, giống như cô đang gặp phải cơn ác mộng khủng khiếp nhất, cứ nửa tỉnh nửa mơ.

“... A Khiết không thể chấp nhận trước sự thật rằng cậu em trai của cô đã mất, suốt ngày suốt đêm cô chờ đợi ngồi nhìn những bản nháp thấm đầy máu của em trai mình, cô luôn cho rằng Tiểu Thành chưa chết, Tiểu Thành vẫn còn sống...”

...

...

“Cậu có nghe thấy mình nói không, Hạ Mạt? Tiểu Trùng đã chết rồi! Đã chết rồi! Hôm đó trong bệnh viện, lúc bác sĩ nói mọi biện pháp chạy chữa đã vô hiệu thì cậu ấy đã chết rồi! Cậu ấy không hề nói cậu ấy muốn ăn cánh gà, cũng không hề nói bất cứ lời nào với cậu, khi cậu đến bên giường bệnh thì Tiểu Trùng đã chết rồi!”

...

“Tiểu Trùng đã chết rồi...”

...

“Hạ Mạt! Rốt cuộc cậu có nghe thấy mình nói gì không! Mình đang nói, Tiểu Trùng đã chết rồi! Dù là ngày ngày cậu có làm cánh gà đi chăng nữa, cậu ấy cũng ăn không được! Hạ Mạt, mình xin cậu, cậu tỉnh lại đi có được không!”

...

“Tiểu Trùng đã chết rồi...”

...

“Cái mà Tiểu Trùng muốn nhìn thấy nhất đó là nụ cười của em. Tiểu Trùng thích nhất là nhìn thấy nụ cười của em.” Âu Thần nhẹ nhàng kéo cô ôm vào lòng, “Nếu như trên thiên đường, cậu ấy có thể nhìn thấy được em thì cậu ấy nhất định muốn nhìn thấy em đang sống một cuộc sống vui vẻ, muốn nhìn thấy được nụ cười luôn nở trên đôi môi em”.

...

“Tiểu Trùng đã chết rồi...”

...

...

Trong phòng họp của buổi thử vai diễn, nhà biên kịch Chung Nhã đang kể về nội dung câu chuyện trong bộ phim, bỗng dưng, chậm chậm, hình như có một tiếng động gì đó rất lạ, ánh mắt của mọi người bất giác cùng đổ dồn về một phía.

Tại một góc chiếc bàn hình bầu dục, ánh sáng yên tĩnh và trong suốt.

Doãn Hạ Mạt run rẩy nhắm nghiền hai mắt lại.

Hàng lông mi đen nhánh.

Nước mắt rơi lã chã trên gương mặt trắng bệch của Hạ Mạt.

“Cô Doãn!”

Chung Nhã ngạc nhiên nhìn đi nhìn lại Doãn Hạ Mạt, định gọi thêm nhưng lại bị đạo diễn Ngô khua tay nhắm mắt ra hiệu ngăn lại...

“Không nên làm phiền cô ấy...”

Đạo diễn Ngô nhìn kỹ như đang nghiền ngẫm những giọt nước mắt tuôn trào trên gương mặt của Doãn Hạ Mạt, ông hài lòng và nói, “Rất tốt, chỉ cần nghe kịch bản đã có thể hòa mình vào câu chuyện”.

Nước mắt vẫn cứ lặng lẽ rơi trên gò má Doãn Hạ Mạt.

Cô giống như vừa bị sụp đổ, lại giống như đang trong cơn mơ tuyệt vọng, nước mắt bất tận cứ tuôn rơi từ gò má cô lặng lẽ trào xuống mặt chiếc bàn màu đen trong phòng họp, nước mắt đã biến thành những bông hoa. Doãn Hạ Mạt nhắm chặt mắt lại, đôi vai gầy run rẩy không một âm thanh.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Doãn Hạ Mạt.

Sau khi nghe đạo diễn Ngô nhận xét, trong những ánh mắt đó, đa phần là khen ngợi, cũng có những ánh mắt tỏ ra ngạc nhiên, cũng có những ánh mắt ghen tị. Ngọn lửa của sự ghen tức trong ánh mắt của An Bân Ni là rõ ràng nhất.

Tất cả những điều này, hình như Doãn Hạ Mạt hoàn toàn không nhận ra.

Cô chỉ khóc, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Hình như đó là tất cả nước mắt trong cuộc đời cô.

Mãi tới khi Chung Nhã nói hết nội dung của bộ phim, một nhân viên giới thiệu xong nội dung cụ thể của buổi thử vai, đạo diễn Ngô và nhân viên rời khỏi phòng họp đến phòng thử vai bên cạnh, Doãn Hạ Mạt vẫn ngồi tại chỗ cũ.

Nước mắt của cô đã cạn.

Hai hàng lông mi đen nhắm nghiền.

Đôi gò má trắng bệch.

“Hạ Mạt, đây là kịch bản của buổi thử vai.”

Đào Thục Nhi với tâm trạng phức tạp cầm kịch bản buổi thử vai mà phó đạo diễn đưa đặt trước mặt Doãn Hạ Mạt, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tên cậu em trai trong kịch bản đồng âm với tên em trai Tiểu Trùng của Doãn Hạ Mạt, có thể đây chính là ý trời. Dù Doãn Hạ Mạt không có biểu hiện gì thì vai nữ chính cũng không đến lượt cô.

“Rất đặc sắc.”

An Bân Ni chậm rãi bước qua, kịch bản của bộ phim này cô ta đã thuộc lòng, không cần thời gian để ôn lại nữa.

Nhìn những vệt nước mắt còn đọng lại trên gương mặt của Doãn Hạ Mạt, An Bân Ni lại thấy tức tối trong lòng, Doãn Hạ Mạt thật đúng là khắc tinh của cô, khó khăn lắm cô mới giành được

cơ hội cho buổi thử vai này, lại nghe ngóng thấy nói rằng đạo diễn Ngô sẽ không vì Thẩm Tường là nghệ sỹ của công ty môi giới Tinh Điểm mà đặc cách cho cô ta, vì thế An Bân Ni đã phải bỏ ra rất nhiều thời gian để nghiên ngẫm, nghiên cứu kịch bản của bộ phim với ý đồ muốn thông qua buổi thử vai để chiếm cảm tình của đạo diễn Ngô, từ đó có thể cự mình mà làm lại cuộc đời!

Không ngờ...

Cái con Doãn Hạ Mạt nhìn lúc nào cũng dờ dờ dẫn dẫn chẳng qua chỉ là giả vờ mà thôi, làm hỏng ý đồ lớn của cô ta!

“Cô thật vẫn còn biết diễn đấy, nước mắt cứ như vòi nước, nói chảy là chảy”, An Bân Ni cười khẩy đứng bên cạnh Doãn Hạ Mạt dò xét, “sao, giờ vẫn còn diễn kịch sao, rất tiếc là đạo diễn Ngô đã đi rồi, không nhìn thấy đâu”.

Phác Tố Cơ là người đầu tiên thử vai, cô không ngừng nhìn về phía bên này, cũng không hiểu họ đang nói gì rồi nghi ngờ bước ra khỏi phòng họp và vào phòng thử vai bên cạnh. Thẩm Tường bịt tai không nghe, chuyên tâm xem kịch bản.

“An Bân Ni, cô nói ít một chút đi.”

Đào Thục Nhi cau mày, chuyện Doãn Hạ Mạt mất đi người em trai không ai là không biết, vừa nãy rõ ràng là cô ấy xúc động bởi cảnh tượng trước mắt mà nảy sinh cảm xúc.

“Ơ! Cô còn nói hộ cô ta sao?” An Bân Ni liếc Đào Thục Nhi, lạnh lùng nói, “Tôi nhớ là trước đây cô ta chỉ là trợ lý của cô, phụ giúp cô quay thử quảng cáo Lỗi Âu, thế mà cô ta lại cướp đi cơ hội của cô một cách không thương tiếc! Cô đã quên hết rồi sao? Hay là thấy cô ta cố nặn móng vững chắc, lại có thiếu gia của Tập đoàn Âu Thị đỡ đầu nên cô quên hết chuyện cũ, một lòng trung thành với cô ta!”.

“Cô...”

Gương mặt của Đào Thục Nhi lúc đỏ lúc trắng.

“Này!”

An Bân Ni không thèm đếm xỉa tới Đào Thục Nhi nữa, cô ta cúi đầu nhìn chằm chằm vào Doãn Hạ Mạt, ánh mắt lóe lên sự căm phẫn. cái gì mà em trai chết, cô không tin người phụ nữ này bị tổn thương tinh thần chỉ vì chuyện em trai mình qua đời, chỉ là lừa bịp mà thôi, chẳng qua là muốn chiếm trang tin tức, lại còn diễn trò trước mặt cô! Hơn nữa, có đóng vai mềm yếu đáng thương thì hãy đóng trước mặt đạo diễn Ngô kia kìa!

“Doãn Hạ Mạt! Cô bớt giả vờ với tôi đi một chút được không? Nếu có bản lĩnh thì hãy cạnh tranh công bằng! Giả bộ khóc lóc khi nghe kịch bản, giả bộ như mình đã thả hồn được vào câu chuyện! Lừa đạo diễn Ngô làm ông ấy tưởng rằng cô thích hợp với vai này! Cô chỉ có những thủ đoạn hèn hạ thế này sao?!”

An Bân Ni gào lên giận dữ, nhìn thấy Doãn Hạ Mạt không có phản ứng gì, An Bân Ni không thể kiềm chế nổi mình lại càng thêm tức giận. Một lúc sau An Bân Ni bước lại gần, từng tiếng, từng tiếng một âm u lạnh lùng nói vào tai Doãn Hạ Mạt:

“Vậy thì cô cứ giả bộ đi, loại phụ nữ xấu xa như cô, sớm muộn gì cũng gặp phải báo ứng! À mà không đúng, cô đã bị báo ứng rồi đó thôi, cô biết vì sao em trai cô lại chết trẻ vậy không? Đó là do ông trời đang trừng phạt cô đó”.

Như có luồng điện kích vào, Doãn Hạ Mạt mở to mắt nhìn trừng trừng!

“An Bân Ni!”

Đào Thục Nhi nghiêm trọng cắt ngang An Bân Ni lại, sau đó cô lo lắng nhìn về phía phòng nghỉ và hóa trang, rồi lại quay sang nhìn Doãn Hạ Mạt mặt mũi trắng bệch đang nhìn về phía trước.

“Nói quá hay.” Đẳng xa Thẩm Tường gấp kịch bản thử vai lại, đứng dậy.

“Đã đến tham gia buổi thử vai, vậy khi quay thử hãy trở tài năng thực sự của mình đi, ở đây mà tranh cãi mấy việc không đâu, không cảm thấy vô vị sao?”

Nói xong Thẩm Tường lạnh lùng rời khỏi phòng họp, cô là người thử vai thứ hai.

An Bân Ni hần học nhìn theo bóng dáng của Thẩm Tường, cuối cùng cô ta dùng sức “hừ” một tiếng, rồi quay người trở về vị trí cũ lật cuốn kịch bản diễn thử vai ra xem.

Không sai, kết quả của buổi thử vai mới là quan trọng, Doãn Hạ Mạt dựa vào chiêu đó để đánh bại cô sao? Không dễ dàng như vậy đâu.

Chẳng phải là nước mắt sao?

An Bân Ni cười một cách khinh miệt, trước đây cô đã ngồi vững trên vị trí của “ngọc nữ trưởng môn” trong những phim thần tượng, khả năng rơi nước mắt của cô đâu có thua kém ai! Chút mánh khõe này của Doãn Hạ Mạt không đáng xách dép cho cô!

***

“Không biết đã bắt đầu thử vai hay chưa?”

Trong phòng chờ, các trợ lý của những minh tinh đang thì thầm với nhau, họ luôn xuất hiện cùng với các minh tinh trong mọi trường hợp, đa phần trong số họ đã quen nhau từ trước. Chỉ là lần này, họ không cao hứng trò chuyện to nhỏ như những lần trước, mà chỉ bàn tán rất nhỏ, bởi lẽ có một người đàn ông đẹp trai đang im lặng ngồi trong phòng.

Anh ta hình như là thiếu gia chủ tịch hội đồng quản trị của Tập đoàn Âu Thị trong những lời đồn.

Đẹp trai quá!

Mặc dù anh ta mặt mũi hơi tiêu tụy nhưng vẫn tỏa ra cái khí chất lạnh lùng cao quý, cặp mắt xanh thẫm như rừng sâu của anh khiến người ta ngây ngất.

Mấy cô trợ lý tâm hồn lơ lửng vừa bàn tán về chuyện các minh tinh thử vai đã đến những bước nào, vừa trộm dò xét đánh giá Âu Thần, người mà từ đầu đến cuối không thèm nhìn họ lấy một lần. Âu Thần cứ ngồi đó trong sự im lặng, dường như không quan tâm đến tất cả mọi thứ. Anh đột nhiên lại chau mày, hình như anh cố gắng lắng nghe âm thanh phát ra từ phòng họp.

Đám trợ lý lúc này mới chú ý, âm thanh vắng vắng giọng một người đang la lớn phát ra từ phòng họp. Sự tò mò của họ bắt đầu nổi lên, trợ lý của Ân Bản Ni chạy đến chỗ cánh cửa, nhẹ nhàng mở hé hé cánh cửa giữa phòng hóa trang và phòng họp.

Hình như đã cãi nhau xong rồi.

Mấy người trợ lý chỉ nhìn thấy Ân Bản Ni tức tối bước ra từ chỗ Doãn Hạ Mạt.

“Phác Tố Cơ đã vào thử vai rồi...”

“À, Thẩm Tường cũng đi thử vai rồi...”

“Tiếp sau đó là ai nhỉ...”

“Là Đào Thục Nhi hay là Ân Bản Ni...”

“Doãn Hạ Mạt có lẽ là người cuối cùng, hình như cô ấy có cái gì đó không bình thường...”

“Này!”

Một trợ lý đưa mắt ra hiệu, những trợ lý khác ngậm ngay miệng lại đưa mắt nhìn Âu Thần, chỉ thấy anh có vẻ như không nghe thấy gì hết, chỉ im lặng đứng ở chỗ Doãn Hạ Mạt vừa ở đó đi ra, ánh mắt dõi nhìn cái dáng người trong phòng hội nghị qua cánh cửa mở hé hé.

Ánh sáng chiếu xuyên vào phòng họp.

Mái tóc dài như sóng biển của cô xoa xuống gò má, chỉ nhìn thấy một bên mặt trắng bệch, gầy gò, dưới ánh sáng mặt trời mắt của cô hơi đỏ, đôi hàng long mi dài và cong.

Hình như Doãn Hạ Mạt vừa khóc.

Âu Thần đột nhiên thấy lo lắng, theo bản năng anh tính chạy qua đó.

Nhưng, ánh mắt của Hạ Mạt...

Âu Thần như nghẹt thở, cho dù khoảng cách là rất xa, anh vẫn có thể cảm giác rất kỳ lạ, hình như ánh mắt của cô ấy không vô hồn trống rỗng như lúc trước nữa...

“A, đã đến lượt Đào Thục Nhi rồi...”

Mấy người trợ lý giết thời gian một cách nhạt nhẽo vô vị, họ ngồi đoán già đoán non xem rốt cuộc ai sẽ giành phần thắng trong lần thử vai này.

Chiếc đồng hồ trên tường nhích đi từng giây từng phút.

Đằng xa, Âu Thần chuyên chú nhìn hướng về Doãn Hạ Mạt.

Cô ngồi đơn độc trên chiếc ghế trong phòng họp, mặt mày trắng bệch nhìn về phía trước, cuốn kịch bản thử vai đặt trên chiếc bàn trước mặt vẫn chưa được lật ra.

Trên cửa sổ của phòng thử vai đặt mấy chậu hoa Tết vàng rực rỡ, những bông hoa tươi mơn mớn nở đầy cành, giống như thác nước đang thể hiện sức sống mãnh liệt của mình.

Đạo diễn Ngô, Chung Nhã và những nhân viên khác ngồi phía sau màn hình máy quay, tập trung tinh thần xem hiệu quả biểu diễn của các minh tinh khi diễn cùng một đoạn phim.

Phác Tố Cơ có khả năng biểu hiện nét mặt tinh tế như những diễn viên Hàn Quốc, rất thành thực tự nhiên. Diễn xuất của Thẩm Tường mang đậm cá tính của cô ấy, dưới cái vỏ bọc kiên cường, lạnh lùng của mình là sự yếu đuối rất khó phát hiện ra. Đào Thục Nhi diễn rất tốt bản chất mềm yếu của cô gái trong phim. Mắt ngấn lệ, mềm yếu đáng thương, làm cho những người ngồi ở đó đều thấy thương cảm.

Mỗi người đều có đặc điểm riêng của mình.

Rất khó phân cao thấp.

Chung Nhã bắt đầu khâu phục con mắt của đạo diễn Ngô, mấy người mà ông chọn đến thử vai, người nào cũng có nét độc đáo riêng của mình, hèn chi chất lượng của những bộ phim ông làm đều rất tuyệt vời. Nghĩ đến đây Chung Nhã nhìn An Bân Ni bước đến phía trước ống kính, có thể đạo diễn Ngô chọn cô ấy đến thử vai là có cái lý khác của ông ấy.

Máy quay chiếu thẳng vào An Bân Ni.

An Bân Ni ngơ ngác nhìn về nơi nào đó, những hạt sương long lanh từ từ đọng lại trong mắt cô. “Hự!” Một tiếng, hai hàng nước mắt lã lã tuôn rơi, sau đó, từng giọt, từng giọt nước mắt trào ra từ khóe mắt An Bân Ni như những hạt trân châu bị đứt ra khỏi sợi dây nối, An Bân Ni đau khổ kêu khóc...

“Tiểu Thành!”

Gương mặt An Bân Ni tràn đầy nước mắt, tiếng khóc thật thảm thiết, từ tiếng khóc thút thít của sự kiềm nén bỗng trở thành tiếng gào khóc, nhưng lại không gây nên cảm giác đột ngột, mà ngược lại, nó có sức rung động rất lớn.

“Tiểu Thành! Em đừng đi!”

An Bân Ni giơ tay lên không trung như có ý đồ muốn tóm bắt thứ gì đó, nước mắt cứ tuôn ra như nước tràn đê, cô khóc đến mức không thành tiếng, khóc một cách tuyệt vọng, cô gào khóc như thể cả thế giới này sắp bị hủy diệt!

“Tiểu Thành!...”

Tiếng kêu khóc đến sức cùng lực kiệt của cô xuyên qua phòng thử vai ra ngoài!

Tiếng kêu khóc thảm thiết đó như một cây kim, đâm vào và làm cho Doãn Hạ Mạt sợ hãi đứng phắt dậy!

Tiểu Trùng...

Hình như nghe thấy có người đang gọi tên Tiểu Trùng, cô hoảng hốt nhìn bốn phía xung quanh.

Chẳng có gì hết...

Là ai đang gọi Tiểu Trùng...

Tiểu Trùng ở đâu?

Doãn Hạ Mạt chờ dẫn bước đến nơi mà âm thanh đó phát ra.

“OK!”

Đạo diễn Ngô vẫy tay một cách ỡm ờ!

Chung Nhã ngạc nhiên nhìn An Bân Ni lau những giọt nước mắt trên mặt, thầm khâm phục khả năng khóc của cô ta, nước mắt nói rơi là rơi lã chã. Mặc dù Chung Nhã không ưa những chuyện trước đây An Bân Ni đã làm, nhưng cô vẫn rất khâm phục phần diễn xuất lần này của An Bân Ni. Mặc dù không thể nhận ra được cách nhìn của đạo diễn Ngô về phần diễn này qua nét mặt của ông, nhưng khi An Bân Ni nhìn thấy ánh mắt như khẳng định của nhóm làm phim và các nhân viên, trong lòng cô ta cảm thấy vui mừng.

An Bân Ni chưa kịp ngồi xuống vị trí ngồi thì cánh cửa phòng thử vai đã được mở ra, An Bân Ni mặt lạnh như tiền nhìn Doãn Hạ Mạt đi vào. Hừ! Nóng lòng muốn chết, cô muốn xem xem Doãn Hạ Mạt thử vai như thế nào, cô không tin Doãn Hạ Mạt khóc có sức truyền cảm hơn cô, vai này do cô thủ là cái chắc.

Doãn Hạ Mạt chậm chạp bước vào, ánh mắt của cô vẫn chờ đợi nhìn về bốn phía xung quanh như đang tìm kiếm thứ gì đó. Trong ánh nắng rực rỡ của buổi trưa, chiếc váy trắng trên người cô bị gió thổi bay lên nhẹ nhẹ, toàn thân người cô như trong suốt, linh hồn cô cũng trong suốt.

“Xin chào! Cô Doãn, có thể bắt đầu được rồi!”

Đợi một hồi lâu cũng không thấy Doãn Hạ Mạt có dấu hiệu biểu diễn nào, đạo diễn Ngô chau mày, phở đạo diễn vội vàng gọi Doãn Hạ Mạt.

“Hà!” Chỗ ngồi của An Bân Ni vang lên tiếng cười châm biếm.

Hình như cô chẳng nghe thấy bất cứ tiếng gì.

Doãn Hạ Mạt chờ đợi.

Ánh mắt của cô tập trung vào chậu hoa Tết vàng rực trên cửa sổ phòng thử vai.

Hình như rất lâu, rất lâu về trước, Trần Ân cũng ôm đến một chậu hoa Tết giống như vậy, những bông hoa li ti vàng rực rỡ được đặt trên cửa sổ phòng bệnh của Tiểu Trùng...

Nhưng...

Tiểu Trùng cứ hôn mê mãi...

Không tỉnh lại...

Tiểu Trùng chưa được nhìn thấy chậu hoa...

Nhưng...

Tiểu Trùng có tỉnh lại...

Tại sao họ lại nói Tiểu Trùng chết, rõ ràng Tiểu Trùng vẫn còn sống mà!

Cô nghe thấy rồi! Trong cái phòng bệnh vắng vẻ và hỗn loạn đến chóng mặt đó, cô nghe thấy Tiểu Trùng vẫn thở! Cô bước qua, trong thời khắc đó, cô nghe thấy tim cậu vẫn đang đập và cậu vẫn thở!

...

“Chị...”

Ánh nắng vàng rực rỡ chiếu vào cặp lông mày của Doãn Trùng, cậu nhìn cô, môi cậu dần nở nụ cười thật hiền, trong phòng bệnh lạnh lẽo, nụ cười đó dường như cũng có ánh vàng rực rỡ.

...

“Tiểu Trùng!”

Nhìn cảnh hoa Tết rực rỡ, Doãn Hạ Mạt hoảng hốt gọi, vừa như vui lại vừa như buồn, giống như trong giấc mơ, bong bong dễ vỡ vậy.

...

“Sao em có thể chết được? Em đã hứa với chị là em mãi mãi sẽ bên chị, mãi mãi không rời xa chị mà...”

“Phải, chị nhớ. Cho nên chị đã không bị họ gạt.”

“Đúng vậy, chị nhớ chứ, nên chị không bị bọn họ gạt.” Ngón tay Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt ấm áp của Doãn Trùng, cô cúi xuống trìu mến nhìn Doãn Trùng, “Em xem chị đâu có khóc, chị đâu có bị họ gạt...”

...

Tiểu Trùng không chết...

Tiểu Trùng sẽ không bao giờ rời xa cô...

...

“Chị...”

Trong ánh nắng vàng rực, gương mặt vui tươi của Doãn Trùng dường như sáng bừng lên, cậu như một đứa trẻ nhẹ nhàng cọ cọ vào ngón tay Doãn Hạ Mạt, “Em sẽ không chết, em không rời xa chị đâu”.

...

“Tiểu Trùng...”

Cô biết, Tiểu Trùng sẽ không bao giờ xa cô. Trên thế giới này, cô không có mẹ, cô chỉ có Tiểu Trùng, Tiểu Trùng sẽ không nhấc tâm rời xa cô...

...

“Bạn có nghe thấy mình nói không, Hạ Mạt? Tiểu Trùng đã chết rồi! Đã chết rồi! Hôm đó trong bệnh viện lúc bác sỹ nói mọi biện pháp chạy chữa đã vô hiệu thì cậu ấy đã chết rồi! Cậu ấy không hề nói cậu ấy muốn ăn cánh gà, cũng không hề nói bất cứ lời nào với cậu, khi cậu đến bên giường bệnh thì Tiểu Trùng đã chết rồi!”

...

Trên cửa sổ, những bông hoa đón xuân rực rỡ đến chói mắt.

Dường như tất cả máu trong người cô đều chảy đến màng nhĩ, cả thế giới nổ tung, người cô run lên từng hồi, sau đó đứt ra thành bốn năm mảnh bay lên không trung.

Tiểu Trùng đã chết rồi...

Vậy sao...

Vì vậy ngày nào cô cũng làm món cánh gà, cô làm rất ngon, thật sự là rất ngon, nhưng cho dù cô có gọi thế nào, Tiểu Trùng cũng chẳng bao giờ bước ra khỏi phòng ăn lấy một miếng...

Tiểu Trùng đã chết rồi...

Vậy sao...

Bằng không cho dù cô nấu ngon hay dở, nó đều cười rất vui vẻ, nó ăn lấy ăn để, và khen cô là người nấu ăn ngon nhất thế giới...

“Tiểu Trùng...”

Nước mắt lại rung rung trong khóe mắt Doãn Hạ Mạt. Tiểu Trùng đã chết, Tiểu Trùng đã chết, tại sao cô vẫn còn sống, tại sao Tiểu Trùng cũng lừa cô! Tại sao mẹ cô chết để rồi bỏ rơi cô, tại sao bố mẹ Doãn của cô lại bỏ rơi cô để sang một thế giới khác, và tại sao bây giờ ngay cả Tiểu Trùng cũng bỏ rơi cô!

Tại sao cô vẫn chưa chết! Tại sao chỉ có mỗi mình cô sống!

Nước mắt trào ra trên thân người cô như nước biển!

Nhưng những bức tranh đó, những bức tranh mà Tiểu Trùng vẽ cho cô...

Nước mắt trào lên trong mắt cô, lông mi cô ướt sũng, nhưng cô lại không rơi một giọt nước mắt nào, cô ra sức kìm nén, không để nước mắt mình tuôn ra cho dù là một giọt...

...

“Em có phát hiện ra...”

...

“...dù là trong bức tranh nào đi nữa, Tiểu Trùng cũng đều vẽ em đang cười, nụ cười thật rực rỡ xán lạn như thể cuộc đời này chẳng có gì phải ưu tư phiền muộn, cuộc sống thật đơn giản và vui vẻ vô cùng.”

...

“Cái mà tiểu Trùng muốn nhìn thấy nhất đó là nụ cười của em...Nếu như trên thiên đường, cậu ấy có thể nhìn thấy được em thì cậu ấy nhất định muốn nhìn thấy em đang sống một cuộc sống vui vẻ, muốn nhìn thấy được nụ cười luôn nở trên đôi môi em.”

...

Phòng thử vai yên lặng không một tiếng động.

Nhà biên kịch Chung Nhã nhìn chăm chăm vào Doãn Hạ Mạt đang đứng trước ống kính, mãi tới khi mặt cô thấm đầy những vệt nước mắt, Chung Nhã mới chợt tỉnh lại!

Cô sao thế này...

Doãn Hạ Mạt rõ ràng không khóc, chỉ là lịm đi trong sự hoảng hốt, cách biểu lộ tình cảm trên nét mặt cũng ít như vậy, thậm chí lời thoại nói cũng không rõ ràng, nhưng...

Nhìn xung quanh, Chung Nhã đột nhiên phát hiện hình như tất cả mọi người cũng đều giống như cô.

Mặc dù Doãn Hạ Mạt không để rơi nước mắt, nhưng những người xem cô diễn lúc đó, trong phút chốc đã bị Doãn Hạ Mạt làm cho lúc thì vui mừng, vỡ mộng, lúc lại tuyệt vọng, kiên cường quật vào tâm trạng chua xót, mềm yếu nhất trong tận đáy lòng...

Một hồi lâu sau đạo diễn Ngô mới đứng dậy, bước ra nói với Doãn Hạ Mạt :

"Rất tốt, cô rất phù hợp với vai này."

An Bân Ni không dám tin vào tai mình nữa, cô căm giận nhìn Doãn Hạ Mạt trừng trừng!

Doãn Hạ Mạt lại đứng im không nói.

Hình như cô ấy vẫn chưa thoát khỏi tâm trạng lúc diễn xuất.

Lúc này, những người trong đoàn làm phim cũng thi nhau xuýt xoa bàn tán, họ đồng thanh khen ngợi diễn xuất khiến mọi người sửng sốt của Doãn Hạ Mạt.

Phác Tố Cơ mỉm cười bước tới, nói với Hạ Mạt bằng thứ tiếng Trung không lưu loát lắm:

“Chị diễn rất đỉnh!.”

Nhìn Doãn Hạ Mạt tinh thần vẫn hoảng hốt thần thờ không có bất kỳ phản ứng gì, Phác Tố Cơ lặng người đi một lúc, cô lịch sự cúi gập người chào, rồi rời khỏi phòng quay thử sang phòng hóa trang.

Thẩm Tường chỉ liếc Doãn Hạ Mạt một cái, chẳng nói gì với cô cả, sau khi gật đầu chào đạo diễn Ngô, Thẩm Tường cũng ra khỏi phòng thử vai.

"Hạ Mạt, chị thật xuất sắc, chị đã thể hiện những cảm xúc của người chị trong bộ phim một cách tường tận thấu đáo!" Chung Nhã không thể kiềm chế được cũng bước qua, từ khi quay bộ phim *Bản tình ca trong sáng* cô luôn có ấn tượng rất sâu sắc về người con gái lạnh lẽo đến mức lạnh nhạt này.

“Đó chẳng qua là vì... có đứa em trai mới mất mà thôi.”

Một lời chế giễu mang đậm mùi vị chua cay bay tới, An Bản Ni từng bước, từng bước sát lại gần Doãn Hạ Mạt đang đứng yên lặng một chỗ. An Bản Ni liếc nhìn Doãn Hạ Mạt một cái như thách thức, rồi cười nói với Chung Nhã :

“Nhà biên kịch Chung Nhã, nếu như người cô viết là một người chị trở nên ngây dại sau cái chết của em mình, được như vậy cô ta sẽ diễn hay hơn! Không! Cô ta căn bản không cần diễn, chỉ cần thể hiện diện mạo vốn có của cô ta là đủ rồi.”

Chung Nhã hơi chau mày nhìn Doãn Hạ Mạt không nói không rằng dờ dẫm ngồi ở đó, mặc dù không thích những ý nghĩ trong câu nói của An Bản Ni, nhưng, thật sự như vậy sao?

“Cô Doãn...”

Đạo diễn Ngô đảm chiêu nhìn Doãn Hạ Mạt, lớn tiếng gọi.

“Cô ta không nghe thấy đâu, cô ta bị điên rồi.”

An Bản Ni cười dịu dàng, mắt cô sáng lên, cô giả vờ như đang nói đùa, lấy tay quơ quơ trước mặt Doãn Hạ Mạt.

“Đây là phòng thử vai, tại sao y tá của bệnh viện tâm thần không trông cô, để cô chạy ra đây? Chao ôi, vừa nãy chẳng phải cô diễn hay lắm mà, tại sao bây giờ chẳng nói câu nào thế! Này, nhìn đây này, nhìn đây này, cô còn nhận ra tôi là ai không?”

Chính lúc An Bản Ni đắc ý cười sung sướng nhất, đột nhiên có một bóng người chặn ngay trước mặt Doãn Hạ Mạt, bảo vệ cô ấy ngồi đằng sau. Người đàn ông mặt lạnh tanh nhìn An Bản Ni chằm chằm, giọng anh ta như đe dọa:

“An Bản Ni, xem ra trước đây cô đã phải trả giá quá ít.”

Là Âu Thần...

Sự sắc lạnh trong mắt Âu Thần làm cho An Bản Ni sợ tới mức bất giác phải lùi lại một bước, cô vừa lo vừa sợ. Chính người đàn ông này một tay đã hủy hoại sự nghiệp mà cô đã khổ công gây dựng trong làng giải trí! Nếu không, cho dù danh tiếng của cô có sa sút đến mấy cũng đâu tới mức không có bất kỳ một cơ hội đóng phim nào!

Trước đây cái mà cô mong muốn chỉ là những vai phụ nhỏ, nhưng cô bị tất cả các công ty chế tác từ chối, họ ra ý với cô, họ không dám đắc tội với Tập đoàn Âu Thị.

Tất cả là nhờ cô đi theo con đường của giám đốc Tiền, mới có một chút dấu hiệu khôi phục sự nghiệp của mình như thế này. Mặc dù cô rất hận Doãn Hạ Mạt, nhưng An Bản Ni cũng biết, nếu còn chọc tức Âu Thần thì đúng là mất trí, và cô chỉ biết ngậm miệng im lặng một cách căm giận.

“Hạ Mạt, chúng ta đi thôi.”

Âu Thần cúi đầu ôm lấy vai Doãn Hạ Mạt thật chặt, anh đau lòng nhìn những vệt nước mắt trên mặt cô.

Hạ Mạt đã khóc!

Hạ Mạt đã khóc rồi!

Có lẽ, anh đưa Hạ Mạt đến thử vai là đúng đắn. Cuối cùng thì Hạ Mạt cũng đã có những phản ứng nhất định, không khép chặt mình nữa. Nhưng tại sao Hạ Mạt lại khóc, vì kịch bản hay vì có ai đó ức hiếp cô.

Nghĩ đến điều này, Âu Thần lại lạnh mặt nhìn An Bân Ni mặt mày đang tái nhợt!

“Xin dừng bước!” Đạo diễn Ngô nói rồi nhìn chăm chú vào Doãn Hạ Mạt vẫn đang ngồi lặng lẽ.

“Cô Doãn, tôi rất thích diễn xuất khi nãy của cô, không biết cô có đồng ý nhận vai diễn nhân vật chính trong phim hay không?”

“Vừa nãy cô ấy đã thử vai?”

Âu Thần sững sờ, nín thở hỏi. Hạ Mạt có thể thử vai bình thường sao?

“Vâng, đúng vậy, chị ấy thể hiện rất xuất sắc.” Chung Nhã trả lời Âu Thần

“Hạ Mạt...”

Một bất ngờ không thể tin được khiến cho Âu Thần thở gấp gấp, tay trái anh buộc phải nắm chặt lấy vai của Hạ Mạt mới có thể cảm giác chứng minh được rằng những lời mình đang nghe được không phải là ảo giác. Hồi lâu, Âu Thần lấy lại được bình tĩnh, anh vội hỏi tiếp:

“... em có muốn nhận vai diễn này không?”

Trong phòng thử vai.

Mọi người đều đang đợi câu trả lời của Doãn Hạ Mạt. An Bân Ni tức giận trợn mắt nhìn Doãn Hạ Mạt nhưng không dám hé răng nói gì cả.

Doãn Hạ Mạt ngẩn người ra nhìn chậu hoa Tết đặt trên cửa sổ đang khoe sắc mà dường như không nghe thấy gì cả.

“Người em trong bộ phim này tên là Tiểu Thành.”

Đào Thục Nhi bị mọi người quên lãng từ lâu dịu nhẹ nói với Doãn Hạ Mạt. Trong khi Hạ Mạt thử vai diễn, chỉ có Đào Thục Nhi biết, trong miệng Hạ Mạt đang lẩm nhẩm nói không phải là “Tiểu Thành” mà là “Tiểu Trùng”.

“Tiểu Thành này cũng thích vẽ tranh, cũng có một người chị yêu quý cậu ta giống như cậu đó. Hạ Mạt, mình cảm thấy có lẽ là Tiểu Trùng muốn để cậu tham gia diễn trong bộ phim này, hơn nữa người chị và người em trong phim có một kết thúc rất hạnh phúc...”

Dường như có gió thổi qua chậu hoa Tết đang khoe sắc trên cửa sổ, những đóa hoa nhỏ bé đang nhẹ nhàng đưa giữa đám lá giống như đang gật đầu cười. Hai hàng lông mi của Doãn Hạ Mạt đột nhiên run lên, một lúc rất lâu sau, cũng giống như đám hoa đó...

Doãn Hạ Mạt khẽ gật đầu.

Hạ Mạt đã tiếp nhận vai nữ diễn viên chính trong bộ phim *Họa cảnh*!

Lúc mới được nghe tin này, Trần Ân tưởng như là trong truyện *Nghìn lẻ một đêm* vậy! Mấy ngày trước, Doãn Hạ Mạt vẫn giống như con kén tằm nhốt mình lại, không hề biết gì đến thế giới bên ngoài, tại sao loáng một cái lại có thể nhận đóng bộ phim này chứ? Đã thế lại là do Doãn Hạ Mạt tự mình gặt đầu đồng ý nữa chứ!

Nhưng Trần Ân đã chết lặng sau khi đọc kịch bản, người em trai trong bộ phim có tên Tiểu Thành, cũng có sở thích vẽ tranh, cũng sớm phải qua đời. Bộ phim kể về câu chuyện sau khi người em chết đi, người chị rơi vào trạng thái tinh thần suy sụp hỗn loạn không có cách nào tự thoát ra được, ngày nào cũng ngồi ngắm người nhìn ngắm bức tranh người em đang vẽ dở, cuối cùng có một ngày, cô ta đã đi vào trong bức tranh đó một cách lạ lẫm để trở về với quá khứ, gặp lại em trai. Trong thế giới huyền ảo đó, hai người sống cùng nhau mãi mãi...

Là do kịch bản của bộ phim này nên Hạ Mạt mới nhận tham gia. Đọc phần kết của câu chuyện rất có hậu ả, trong lòng Trần Ân xúc động, nước mắt tuôn rơi.

Cùng với tin Doãn Hạ Mạt trở lại màn ảnh, đảm nhận vai nữ chính trong bộ phim *Họa cảnh* được lan truyền, làng giải trí ngay tức khắc lại bùng nổ, giới báo chí lại đua nhau đưa tin khai thác đề tài này.

Rốt cuộc trạng thái tinh thần của Doãn Hạ Mạt như thế nào, tại sao đạo diễn Ngô lại bỏ qua Thẩm Tường, Phác Tố Cơ là những nữ diễn viên đẳng cấp nổi tiếng được xếp vào hàng Thiên hậu để chọn Doãn Hạ Mạt, một người mới chỉ đóng có mỗi một bộ phim dài tập mà thôi. Thiếu gia chủ tịch hội đồng quản trị của Tập đoàn Âu Thị là Âu Thần tại sao lại cho phép vợ mới cưới của mình tiếp tục bước chân vào làng giải trí? Có lẽ cuộc hôn nhân của hai người có vấn đề. Nhiều cách phỏng đoán và nhiều sự nghi ngờ khác nhau khiến cho tên của Doãn Hạ Mạt xuất hiện trên hầu hết trang đầu của nhiều tờ báo, tạp chí!

Tiếp sau đó...

Lại một tin cực "hot" xuất hiện!

Bên phía nhà sản xuất bộ phim *Họa cảnh* tuyên bố vai nam diễn viên chính trong bộ phim sẽ do Thiên vương Cự tinh Lạc Hi sau một thời gian học tập tại Mỹ đã quay về đảm nhận. Fan hâm mộ vui sướng cuồng nhiệt, họ tụ tập hoan hô trước công ty của Lạc Hi, gửi cho Lạc Hi vô số quà tặng và hoa tươi, cư dân mạng cũng gửi rất nhiều comment chúc mừng sự trở lại của Lạc Hi, thậm chí có nhiều người còn bỏ tiền ra mua tất cả những tờ báo có đăng tải tin tức về sự quay trở lại của Lạc Hi!

Sự kích động của các fan hâm mộ Lạc Hi không giống nhau. Mặc dù các phương tiện truyền thông cũng tỏ thái độ vui mừng không kém, song điều mà họ quan tâm nhiều hơn là việc Lạc Hi tuyên bố tạm thời rút lui khỏi làng giải trí, tại sao nay lại nhận lời đóng bộ phim *Họa cảnh* này. Việc tham gia bộ phim của anh bên cạnh sự diễn xuất của Doãn Hạ Mạt có liên quan gì chẳng, đó là chuyện hai người tình cũ quay lại cùng nhau đốt lửa lòng, hay là Doãn Hạ Mạt lấy chồng giàu có nhưng không hạnh phúc cho nên phải lấy đóng phim để giải trừ nỗi buồn, Lạc Hi diễn xuất lần này là để được danh chính ngôn thuận chăm sóc, an ủi cô ấy?

Khi Trần Ân biết Lạc Hi cũng sẽ đóng bộ phim *Họa cảnh*, cô lại cảm thấy có chút lo lắng. Theo

tính cách trước đây của Âu Thần, anh ấy tuyệt đối sẽ không cho phép Doãn Hạ Mạt có những cơ hội tiếp xúc với Lạc Hi. Mặc dù thời gian này, tinh thần Doãn Hạ Mạt hoảng hốt suy sụp, Âu Thần đã phải ngiên răng ngầm chấp nhận cho Lạc Hi thường xuyên được xuất hiện trước mặt Hạ Mạt. Nhưng chuyện hai người cùng nhau đóng một bộ phim chắc chắn sẽ không thể tránh khỏi những phát sinh những cử chỉ tiếp xúc thân mật, họ phải thể hiện những tình cảm đang đưa qua lại như chiếc cầu nối...

Âu Thần liệu có ngăn cản Hạ Mạt đóng phim không?

Nhưng, từ sau khi tiếp nhận tham gia đóng bộ phim *Họa cảnh*, Doãn Hạ Mạt dường như đang dần dần hồi phục, cô không còn ngồi ngẩn ngơ trước cửa sổ phòng khách suốt cả ngày nữa, mà hàng ngày chỉ yên lặng đọc kịch bản. Cùng với những trang kịch bản được lật giở, sự biểu cảm của Doãn Hạ Mạt ngầm ước chừng cũng có sự thay đổi biến hóa lúc vui lúc buồn, giống như là đang có sự gửi gắm mới, từ trong thế giới bị khép kín của bản thân mình đổi thành thế giới của câu chuyện trong phim.

Nếu như Âu Thần ngăn cản Hạ Mạt đóng phim, Hạ Mạt sẽ lại trở về trong cái tổ kén ngày xưa không?

Nhưng sự lo lắng của Trần Ân hình như là thừa, Âu Thần dường như không hề để ý đến sự tham gia vai diễn của Lạc Hi, Âu Thần tiếp tục giao công việc của Tập đoàn Âu Thị cho những nhân viên cấp dưới xử lý, còn mình vẫn ngày ngày ở bên Hạ Mạt, anh thậm chí còn bắt đầu học cách tự tay làm cơm cho Hạ Mạt.

Hôm nay là ngày bộ phim *Họa cảnh* bắt đầu chính thức bấm máy. Ánh nắng ban mai chiếu rọi lên người Doãn Hạ Mạt, kịch bản đặt lên đầu gối cô. Âu Thần bưng một chiếc khay từ trong bếp lên, mùi thơm của đồ ăn sáng tỏa ra khắp không trung. Âu Thần đặt cốc sữa nóng trước mặt Doãn Hạ Mạt, sau đó anh cẩn thận đưa lên môi cô miếng bánh sandwich kẹp trứng chiên vàng ở giữa, thêm mấy miếng Lạp xưởng nóng, chút rau sống.

“Hạ Mạt, ăn một chút em nhé? Hôm nay có lẽ phải diễn ở trường quay lâu đó...”

Âu Thần hết lòng nhẹ nhàng nói, anh đặt miếng bánh sandwich lên môi Hạ Mạt, “... nếu như không ăn gì, không có sức khỏe tốt, ngộ nhỡ đang quay phim em lại mệt mỏi thì làm thế nào...”.

“Ăn một chút...”

“Ngoan...”

“Trứng rán thơm cực, em nếm thử coi, rất ngon...” Bàn tay Âu Thần đang cầm miếng bánh sandwich có mấy vết bỏng do bị dầu bắn, không biết đã làm hỏng bao nhiêu quả trứng rất cuộc mới có thể có được thành quả trứng rán vàng đẹp như thế này.

Nhìn những vết bỏng trên tay Âu Thần.

Hàng mi Doãn Hạ Mạt khe khẽ rung rung, cô yên lặng ngắm nhìn, ánh mắt của cô hướng về phía Âu Thần đang ngồi xổm trước mặt mình, trong đáy mắt có sự xúc động như sóng nước đang chuẩn bị tuôn trào. Sau đó Hạ Mạt cắn một miếng bánh sandwich trên tay Âu Thần nhai chậm chậm rồi từ từ nuốt.

Vì quá căng thẳng nên cánh tay của Âu Thần cứ cứng đờ trước mặt Hạ Mạt!

Cô không nhả ra!

Lần này cô đã ăn vào mà không nhớ ra!

Niềm vui trùn khắp lên người Âu Thần, anh thậm chí chưa để ý đến việc xác định xem ánh mắt của cô vừa nhìn anh có phải là ảo giác của mình hay không. Âu Thần khẽ đặt cốc sữa lên môi Hạ Mạt, anh căng thẳng nín thở nói :

“Uống thêm chút sữa bò nữa đi em.”

Một kỳ tích đã xảy ra, cô đã uống sữa xong lại ăn mấy miếng bánh sandwich, tuy rằng cô ăn còn rất ít, nhưng đối với Âu Thần mà nói, điều này đã quá đủ để khiến anh sướng phát điên lên rồi.

Dọn xong bữa sáng, Âu Thần đặt cuốn kịch bản trên gối Hạ Mạt vào trong túi xách tùy thân của cô, giúp cô mặc áo khoác, lấy xe chở cô đến tận trường quay. Tâm trạng của Âu Thần quá đổi vui sướng đến nỗi trong lúc đang lái xe, đôi môi của anh lúc nào cũng tùm tùm cười.

Trân Ân vẫn còn thấy lo lo.

Tình hình tinh thần của Doãn Hạ Mạt như vậy chẳng hiểu có thể tham gia đóng phim được không? Cô ấy có thể nhớ lời thoại, dưới ánh đèn tụ quang cường độ cao và trước mặt mọi người đang tụ tập, cô có thể diễn suôn sẻ và nói trôi chảy những lời thoại không?

Ngày đầu tiên bộ phim được chính thức bấm máy, lòng dạ Trân Ân cứ như có lửa đốt vậy. Thế rồi cùng với tiếng đạo diễn Ngô hô to, “Action!”, dưới ánh sáng đèn rọi vào mắt, Hạ Mạt đột nhiên trở nên hoạt bát hẳn!

Trước ống kính máy quay.

Đêm khuya, Hạ Mạt đang đứng sắp xếp hàng hóa bên cạnh giá hàng trong siêu thị bỗng dưng tai nghe, là Lạc Hi đang cười vui vẻ, tay ôm một đồng bản nháp những tranh vẽ chép lại từ những bức tranh trong buổi triển lãm xuất hiện trước cửa siêu thị đang gọi cô.

Ống kính đặc tả tiến lại gần gương mặt Hạ Mạt.

Nụ cười trên môi Hạ Mạt giống như bông hoa đang hé nở, cô đưa mắt nhìn về phía Lạc Hi giống như đang trông chờ kho báu đáng kiêu hãnh nhất trên thế giới này. Ánh hào quang hạnh phúc trong đôi mắt cô như biển lớn tràn đầy...

...

Mặt đất đầy máu.

Doãn Hạ Mạt sợ hãi hoảng loạn ôm Lạc Hi bị đạn bắn trúng ngực, điên cuồng la hét, nước mắt hoảng loạn lăn chã rơi trên gương mặt tái mét của Lạc Hi. Hạ Mạt bịt vết thương đang chảy máu trên ngực Lạc Hi, toàn thân run rẩy tuyệt vọng, cổ họng nghẹn ngào gào thét...

...

Trân Ân đứng ở ngoài nhìn Hạ Mạt đang bị bảy tám chiếc máy quay phim bao vây, Hạ Mạt lúc này giống như Hạ Mạt trước khi Tiểu Trùng qua đời, ánh đèn đang chiếu rọi trên thân người cô hoặc khóc hoặc cười trước ống kính, dồn hết tất cả tình cảm vào câu chuyện trong phim, mỗi nụ cười, mỗi giọt nước mắt đều xúc động lòng người.

Hay là Hạ Mạt sẽ ổn lên chăng?

Trân Ân thì thầm cầu nguyện, cầu nguyện rằng Tiểu Trùng trên thiên đường đã an bài bộ phim này cho Hạ Mạt đóng, bộ phim này có khả năng là cơ hội tốt để Hạ Mạt hồi phục.

"OK!"

Nhưng hình như lời cầu nguyện của Trân Ân chẳng mấy kết quả, cùng với cái khua tay đầy thỏa mãn của đạo diễn Ngô cho dừng máy, ánh đèn hạ xuống, ánh lửa bùng cháy trong đôi mắt của Doãn Hạ Mạt giờ lại dần dần ảm đạm.

Cô trầm mặc quay lại ngồi bên trường quay.

Đợi cho đến cảnh quay tiếp theo của mình.

Doãn Hạ Mạt lại như quay trở về cái không gian khép kín, cô không nhìn thấy Âu Thần luôn đi bên cô, không nhìn thấy Lạc Hi đang lặng lẽ nhìn cô. Doãn Hạ Mạt chỉ mãi cúi đầu đọc kịch bản, chỉ trong một thời gian ngắn mà mép của những tờ kịch bản đã bị những ngón tay của cô làm nhàu nát.

Ngày lại ngày.

Doãn Hạ Mạt dường như bị phân thành hai con người, một Hạ Mạt của tình cảm ăn nhập vào kịch bản những khi quay phim và một Hạ Mạt hoang mang trầm mặc những lúc không quay phim. Không biết tại sao nữa, một Hạ Mạt như vậy khiến cho Trân Ân càng thêm kinh hoàng khiếp sợ.

Trong Trân Ân lơ mơ không rõ một nỗi sợ hãi bất an, dường như là Hạ Mạt đang thiêu cháy những gì còn lại trong sinh mệnh mình để hóa thân cùng nhân vật trong phim này, để rồi khi bộ phim quay xong...

Trân Ân không dám để lộ sự sợ hãi của riêng mình cho Âu Thần biết.

Âu Thần đã không còn giống thiếu gia Âu Thần ngạo mạn ngày nào nữa, vào những lúc anh muốn cho người khác vui vẻ tiêu tan mệt mỏi, anh càng dịu hiền đến mức khiến cho người khác phải ngạc nhiên. Ngày ngày Âu Thần chăm sóc Hạ Mạt tất cả những việc vặt vãnh, thậm chí Âu Thần còn lẩn mẩn tỉ mỉ cắt tỉa móng tay cho Hạ Mạt, lau sạch bụi bẩn bám trên giày của cô. Những lúc Hạ Mạt trầm mặc là những lúc Âu Thần cũng lặng lẽ nhìn Hạ Mạt như thể sinh mệnh của anh thuộc về con người cô, và trong cái khoảnh khắc mà sinh mệnh của cô mất đi thì sinh mệnh của anh cũng sẽ theo đó mà tan biến.

Từng ngày, từng ngày trôi đi.

Trường quay *Họa cảnh* từ đầu đến cuối không có sự huyền ảo như trong quá trình quay các bộ phim khác, bất luận quay tại địa điểm nào đi nữa, thì trường quay *Họa cảnh* đều có công ty vệ sĩ do Tập đoàn Âu Thị mời đến để khống chế cách ly người đến xem và cánh phóng viên nhà báo tới săn tin, bất luận là những nhân viên có nhiệm vụ di chuyển đạo cụ, đèn sáng hay ngay cả những diễn viên khác nói chuyện phiếm trước trường quay cũng đều giữ trật tự.

"OK! Rất tốt!"

Tiếng của đạo diễn Ngô là giọng nói to duy nhất trong trường quay. Nghe thấy hiệu lệnh cảnh quay này đã hoàn thành thuận lợi, nhà quay phim và các nhân viên phụ trách ánh sáng đều ngừng tay, sau đó cùng với đám nhân viên phục vụ chuyển máy quay và đèn chiếu sáng sang nơi quay cảnh tiếp theo. Do cảnh tiếp theo chuẩn bị quay luôn nên Doãn Hạ Mạt và Lạc Hi

không về khu vực nghỉ ngơi bên phim trường, hai người ngồi vai sát vai trên một phiến đá ngầm cực lớn.

Bộ phim hôm nay quay ở bên bờ biển.

Bờ biển vào ngày này, mùa xuân hơi se lạnh, Doãn Hạ Mạt trầm mặc ngóng nhìn ra mặt biển mênh mông màu xanh thẳm, sóng biển thổi tung mái tóc cô. Một chiếc áo khoác trùm trên vai cô, chiếc áo vẫn còn mang hơi ấm của Lạc Hi, vậy mà cô dường như không nghe thấy gì hết, cứ trầm lặng ngắm nhìn biển rộng.

“Ngày bên New York, mỗi tuần anh đều đi nhà thờ, có một lần được nghe một đoạn cầu nguyện”, Lạc Hi cũng đang ngắm mặt biển, âm thanh của gió biển thổi vào tai Doãn Hạ Mạt, “mong thượng đế ban cho con một trái tim bình yên, cho con nhận được một tình yêu không bao giờ thay đổi...”.

Trên mặt biển, nắng vàng rực rỡ.

“...nguyện rằng thượng đế ban cho con dũng khí, để con có thể thay đổi việc con muốn thay đổi.”

Ánh mặt trời màu vàng trên mặt biển bị gió thổi tạo thành những miếng vàng vỡ vụn dưới những lớp sóng dập dờn.

“...nguyện rằng thượng đế ban cho con trí tuệ, để con có thể phân biệt rõ hai người này.”

Nơi xa xa mấy con hải âu đang bay lượn trên mặt biển, ánh mặt trời vỡ vụn dưới những lớp sóng dập dờn ánh lên đôi cánh của chúng thành thứ màu vàng của tự do, Doãn Hạ Mạt thần thờ nhìn mặt biển, ánh mặt trời cũng phản chiếu hai hàng lông mi của cô khiến chúng giống như có màu vàng nhạt.

“Tất cả những việc có thể làm được, em đều đã làm cho Tiểu Trùng rồi, những chuyện đó không còn cách nào thay đổi được, hãy chấp nhận sự thật đó đi”, Lạc Hi đau khổ chăm chú nhìn Doãn Hạ Mạt mỏng manh như tờ giấy trắng, “và em bây giờ có thể vì Tiểu Trùng mà tiếp tục sống vui vẻ được không?”.

Âu Thần trầm lặng nhìn hai người đang ngồi trên phiến đá ngầm, trong tay anh đang cầm chiếc áo khoác của Hạ Mạt, Âu Thần vốn đang định mang qua đó song lại dừng bước.

Ánh mặt trời màu vàng rực chiếu rọi cô và Lạc Hi làm một, trên vai cô khoác chiếc áo khoác của Lạc Hi, Lạc Hi chăm chú nhìn cô một cách âu yếm, hình như đang nói gì với Hạ Mạt, cô ấy dường như đang nghe lại vừa như đang im lặng. Từ xa nhìn lại, Âu Thần cũng có thể cảm nhận thấy sự chân tình trong mắt của Hạ Mạt.

Nếu như lúc đầu anh không đoạt Hạ Mạt từ Lạc Hi...

Nếu như sau khi Tiểu Trùng mất, người luôn bên cạnh Hạ Mạt là Lạc Hi chứ không phải là anh...

Mặt biển xanh bao la.

Bờ cát dài vàng rực.

Dưới ánh mặt trời, hai người đang ngồi trên phiến đá ngầm giống như bức tranh sơn dầu đẹp được viền vàng xung quanh mà anh chính là người đã phá vỡ sự tồn tại của bức tranh đó.

“Thiếu gia!”

Một giọng nói quen thuộc làm Âu Thần bừng tỉnh, anh vội giấu ánh mắt u ám của mình đi, quay đầu lại nhìn, hóa ra quản gia Thẩm, đã lâu lắm rồi không gặp.

Sau khi Doãn Trùng qua đời, Hạ Mạt tinh thần hoảng loạn không chịu quay lại biệt thự nhà họ Âu mà về lại căn chung cư nhỏ ngày trước. Âu Thần cũng không muốn để Hạ Mạt bị quấy rầy nhiều, nên anh đã để quản gia Thẩm ở lại ngôi biệt thự mà không cần phải tới chỗ họ.

“Thiếu gia, đây là bức thư tôi vừa mới nhận được, hình như là...”

Quản gia Thẩm cố gắng hết sức khống chế sự căng thẳng trong giọng nói, nhưng hai tay cứ run run để lộ tâm trạng kích động của mình. Vừa rồi có một anh chàng như là sinh viên đại học tới đứng trước cổng biệt thự nhà họ Âu, anh ta nói là bạn học của cậu Trùng, cậu Trùng lúc còn sống đã nhờ người bạn đó đem bức thư này đến giao lại. Quản gia Thẩm bất ngờ đến nỗi không để ý gì nữa, liền đem bức thư đó đến đưa tận tay cho thiếu gia.

“...hình như là thư của Trùng thiếu gia viết...”

Đó là một bức thư màu xanh nhạt, chữ viết trên bì thư rất đẹp.

“Tiểu Trùng?!”

Trong khu vực nghỉ, Trần Ân đang lúc nghĩ vẩn vơ nghe thấy hai từ đó, cô chết lặng hồi lâu, sau đó máu huyết trong người sôi lên, Trần Ân nhảy ra khỏi chiếc ghế hét lên một tiếng, nhào tới vồ lấy bức thư trong tay quản gia Thẩm.

Thân người Âu Thần lúc đó cũng cứng đờ.

Anh dán mắt vào bức thư, góc phía dưới, bên phải bức thư màu xanh lam nhạt đó, chỗ viết tên người gửi có một nét chữ rất quen thuộc.

“Trùng.”

Tiểu Trùng...

Trên phiên đã ngằm nơi xa kia, Doãn Hạ Mạt bỗng dừng nghe thấy được cái tên đó, cô từ từ quay người, Âu Thần bình tĩnh lại, anh cầm bức thư bước nhanh về phía bờ biển nơi Hạ Mạt đang ngồi.

“Hạ Mạt! Bức thư này... của Tiểu Trùng...”

Âu Thần đưa bức thư cho Hạ Mạt, cổ họng anh tự dưng nghẹn cứng lại không thể nói thêm được lời nào cả. Doãn Hạ Mạt đỡ dần dần mắt nhìn bức thư trong tay Âu Thần, đột nhiên cô đứng phắt dậy, Lạc Hi vội đỡ lấy Hạ Mạt, không để chân cô trượt phải đá vụn.

Gió biển mát lạnh nhẹ nhàng thổi.

Doãn Hạ Mạt cầm bức thư từ trong tay Âu Thần, ngón tay cô run run.

Bức thư đó dường như là được gửi từ trên thiên đường xuống, trên bức thư màu xanh lam nhạt đó không có dấu bưu điện, chỉ vền vện viết :

Người nhận thư “Chị gái”.

Người gửi thư “Trùng”.

Doãn Hạ Mạt ngấm nhìn bức thư đó rất lâu.

Hai giọt nước mắt rơi xuống làm ướt bì thư, nước mắt lan ra. Đó là màu bì thư Tiểu Trùng thích dùng nhất, Tiểu Trùng nói màu xanh này là sắc màu của biển cả, hợp nhất với màu mắt của cô.

Lá thư bên trong cũng cùng màu xanh lam nhạt.

Nét chữ thanh đẹp quen thuộc giống như đôi mắt trong veo của Tiểu Trùng đang thì thầm gọi cô “Chị ơi”, như đang cười với cô, đang cùng cô nói chuyện.

Chị!

Khi chị nhận được bức thư này thì em đã tới thiên đường rồi. Chị đừng đau lòng nhé, em ở trên đây ngoài những lúc nhớ chị ra thì tất cả đều rất tốt.

Chị! Em thật sự không muốn rời xa chị đâu...

Nhưng, cũng giống như chị từng nói, ông trời rất là công bằng, ông trời ban cho người ta một cái gì đó thì cũng sẽ lấy đi cái gì khác của họ. Ông trời ban chị cho em để chị làm chị của em, để em làm em của chị, đó là ông trời đã ban cho em điều may mắn và hạnh phúc nhất rồi.

Chị! Chị biết em yêu chị nhiều lắm không, nếu như ông trời cho em chọn lại thì một trăm lần em cũng muốn chọn làm em của chị, còn những thứ khác em không cần.

Cho nên, em thực sự đang rất hạnh phúc.

Chị, chị đừng quá đau lòng vì sự ra đi của em, được không chị? Em chẳng qua chỉ tạm thời rời xa chị một thời gian, không lâu em sẽ quay trở về bên chị. Trong những ngày em rời xa chị này, chị phải sống thật tốt đấy, sống vui vẻ, thay em đi ngắm những cảnh đẹp ở khắp mọi nơi, thay em đi ăn những đồ ăn ngon khắp nơi, không được ốm, không được mệt mỏi.

Chị! Em chỉ tạm xa chị một thời gian thôi, kiếp sau em sẽ trở về bên chị, lúc đó em hy vọng em sẽ là anh của chị để em chăm sóc chị, chiều chị như một nàng công chúa. Có lẽ không phải đợi lâu nữa đâu, em sẽ quay trở về, có lẽ em đã trở thành đứa bé ở trong bụng chị rồi đó.

Hì hì, chị nhìn xem, chẳng qua chị tạm thời không nhìn thấy em, do đó em ở trên trời mỗi ngày đều có thể nhìn thấy chị. Mỗi lúc nhìn thấy chị cười em sẽ vui gấp trăm lần, mỗi lần nhìn thấy chị buồn đau em sẽ đau lòng một trăm lần đó.

Chị...

Xin chị hãy vì em mà ngày ngày sống vui vẻ có được không?

Em mãi mãi yêu chị.

Em của chị

Tiểu Trùng.

Ánh mặt trời màu vàng nhạt rơi lên bức thư màu xanh nhạt, nước mắt chảy từng giọt, từng giọt lăn trên hai gò má xanh xao gầy mòn của Doãn Hạ Mạt. Cơ thể Doãn Hạ Mạt run lên từng đợt, tóc cô bị gió thổi tung lên. Doãn Hạ Mạt nắm chặt bức thư đó trong tay, từng giọt, từng giọt nước mắt làm nhòe những dòng chữ.

Sau đó.

Doãn Hạ Mạt cảm thấy khó thở rồi ngất xỉu. Hai giọt nước mắt chảy về phía hai tai cô.

Trái tim Lạc Hi đau khổ như bị cắn xé, anh đưa hai cánh tay muốn ôm Hạ Mạt nhưng cô đã được người khác ôm vào lòng, thế rồi nước mắt của Hạ Mạt rơi trên ngực người đó

“Hạ Mạt!”

Âu Thần ôm chặt lấy cơ thể lạnh toát của Hạ Mạt đau lòng khẽ gọi.

***

Trần nhà trắng xóa, mùi của nước khử trùng, hình như có những cái bóng trắng trắng cứ đi đi lại lại, âm thanh bên tai giống như sợi bông bị đứt đoạn, có người cứ nắm chặt lấy tay cô, nổi đau và nỗi sợ hãi từ những ngón tay anh ta từng chút, từng chút chuyển vào tận đáy lòng cô.

Giống như một giấc mộng rất dài, rất dài.

Cô cho rằng...

Cô sẽ chết trong giấc mộng kéo dài đó.

“Anh Âu! Xin chúc mừng anh, vợ anh đã có thai hơn hai tháng rồi...” Cách chiếc chăn bông dày, dường như có âm thanh phảng phất nói với người vẫn đang nắm chặt tay cô từ đầu đến cuối đó.

Lập tức cánh tay đang nắm chặt tay cô cứng đờ như thép!

Sau đó lại chuyển sang nóng rùng rục.

Cánh tay đang nắm chặt tay cô bỗng rục và run rẩy.

Khuôn mặt của người đàn ông đó gục vào lòng bàn tay cô, hình như có cả nước mắt nóng bỏng ướt ngập lòng bàn tay, giọng nói người đó khàn khàn run run đầy kích động :

“Hạ Mạt, em nghe thấy gì không, con, chúng ta đã có con rồi...”

Con...

...

Có lẽ không phải đợi lâu nữa đâu, em sẽ quay trở về, có lẽ em đã trở thành đứa bé ở trong bụng chị rồi đó...

...

Bên tai là những âm thanh khàn khàn run run của Âu Thần cứ vang lên từng đợt. Doãn Hạ Mạt nằm trên giường bệnh, hàng lông mi đen nhánh ướt lệ run run, khi nước mắt nóng bỏng của Âu Thần rơi vào lòng bàn tay Hạ Mạt, nước mắt của cô từ đôi mắt nhắm nghiền cũng chảy ra...

Cô lơ mơ dần nhận ra thời gian...

Hình như bóng đen của màn đêm đang nhường chỗ cho ánh sáng của ban ngày...

Giống như không ngừng có những sinh mệnh ra đi...

Và rồi những sinh mệnh mới lại ra đời...

CHƯƠNG 15

Trên giá đồ trong siêu thị bày đủ mọi loại sữa dành cho bà bầu, Âu Thần tỉ mỉ xem ngày tháng sản xuất và thành phần dinh dưỡng, sau đó đặt mấy hộp sữa vào trong giỏ mua hàng đang xách trên tay. Trong lòng lúc nào cũng nghĩ đến Hạ Mạt ở nhà, anh lại mua thêm ít trứng gà và cá tươi, rồi ra quầy thu ngân thanh toán.

“Bố à, con muốn mua xe đồ chơi điện!”

Giọng nói vời vỉnh của đứa bé trai vọng lại từ giá hàng bên cạnh, bố của đứa bé không đồng ý, anh ta nói ở nhà đã có rất nhiều xe đồ chơi điện rồi, trừ phi cậu thuộc lòng bản cửu chương chín thì mới mua cái mới. Nhìn cậu bé vẫn chưa nở bị bố mình kéo đi, Âu Thần bất giác đi qua chỗ giá hàng đó.

Đó là quầy đồ chơi trẻ em, vì siêu thị nhỏ, trên giá hàng đồ chơi bày không nhiều. Những loại đồ chơi dành cho bọn trẻ tầm tầm một chút thì có súng nhựa, xe điện, búp bê, bộ xếp hình. Những loại đồ chơi dành cho trẻ sơ sinh thì có chuông lắc, trống cầm tay.

Âu Thần nhặt một chiếc trống nhỏ lên.

“Tùng tùng tùng!”

Theo sự chuyển động của những ngón tay, dùi trống nhỏ hân hoan gõ vào mặt trống. Một mặt trống vẽ hình một em bé bụ bẫm đáng yêu trong tranh ngày Tết, mặt trống còn lại thì vẽ một chú lợn con xinh xắn màu vàng mọc cánh. Nghe những âm thanh vui nhộn đó trong lòng Âu Thần cuộn cuộn trào dâng dòng nước ấm áp. Dựa theo cách tính lịch ngày trước, em bé sinh ra sẽ cầm tinh con lợn, là một chú lợn vàng mũm mĩm.

Một bên khác của giá hàng có bày quần áo trẻ em sơ sinh.

Âu Thần ngắm nhìn một chiếc áo trẻ em bằng sợi cotton một trăm phần trăm mềm mại, mịn màng, giống hệt làn da non nớt của em bé sơ sinh. Sờ vào cái áo nhỏ đó, Âu Thần có cảm giác giống như đang nhìn thấy đôi mắt đen láy long lanh của đứa con, nhìn thấy đôi bàn chân và đôi bàn tay nhỏ xíu, tiếng cười khanh khách thơ ngây và mùi sữa thơm khắp người đứa trẻ...

Đứng trước cửa nhà, nhìn vào cái túi đồ mua hàng anh vừa xách về, ngoài sữa bột và đồ ăn ra còn có một chiếc trống đồ chơi, một bộ quần áo trẻ em và một con lợn đồ chơi đang ve vẩy cái đuôi như là biết chạy, Âu Thần đột nhiên có chút ngại ngùng, giống như bí mật trong lòng bị người khác phát hiện một cách trần trụi.

Đẩy mấy thứ đồ dùng trẻ em xuống tận đáy túi đồ mua hàng, Âu Thần hít thật sâu một cái như muốn giấu kín sự e thẹn bất an của mình rồi rút chìa khóa mở cửa.

Hạ Mạt vẫn chưa dậy.

Trong nhà rất yên ắng.

Tối hôm qua Hạ Mạt quay phim cảnh trời tối, tận khuya mới về nhà, ngủ thêm một chút cũng tốt thôi. Âu Thần dán mắt vào cửa buồng đang đóng kín, miệng nở nụ cười mềm mại khiến cho bộ mặt kiêu ngạo lạnh nhạt xưa nay của anh trở nên hiền hòa khác thường. Từ lúc nhận được bức thư của Tiểu Trùng, phát hiện ra mình có thai, Hạ Mạt đã dần dần hồi phục lại như một kỳ tích.

Dường như trong cuộc sống lại có sự hy vọng và gửi gắm, Hạ Mạt bắt đầu mỗi ngày ăn ba bữa cơm, cho dù đôi khi vẫn còn ỏi mửa sòng cô cũng kiên trì ăn tiếp. Cô bắt đầu thường xuyên nghỉ ngơi, mặc dù công việc quay phim bận rộn và không có quy luật, cô vẫn luôn cố gắng ngủ thoải mái cho đủ giờ. Hạ Mạt không còn tự nhốt mình nữa, cô bắt đầu nói chuyện và bắt đầu có những nụ cười. Âu Thần không biết rốt cuộc sự thay đổi của Hạ Mạt là do bức thư của Tiểu Trùng hay là do đứa bé trong bụng cô, nhưng chỉ cần nhìn thấy Hạ Mạt mỗi ngày một khá hơn là đã đủ để anh cảm ơn ông trời rồi.

Âu Thần đang cắt lê, táo, chuối trong bếp, nghĩ một lát, anh lại cắt thêm chút cà rốt cho vào máy xay thành sinh tố. Âu Thần cẩn thận lấy hết bột đi rồi gạn vào cốc thủy tinh, một cốc đầy. Tiếp theo, anh hâm nóng sữa, nướng mấy miếng xúc xích, làm món trứng ốp lết mà Hạ Mạt thích nhất.

Âu Thần ngẩng đầu nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường, có thể gọi cô ấy dậy được rồi.

“Hạ Mạt.”

Âu Thần đặt mâm cơm xuống trước cửa phòng ngủ của vợ, nhẹ nhàng gõ cửa. Trong phòng không có bất cứ động tĩnh gì, có lẽ Hạ Mạt vẫn còn đang ngủ. Âu Thần do dự một chút, nhớ ra chiều nay Hạ Mạt có một buổi diễn, nếu dậy quá muộn thì sẽ rất vội.

“Hạ Mạt!”

Âu Thần gọi lớn hơn một chút.

Đợi hồi lâu, thấy cửa vẫn yên lặng như tờ.

Âu Thần bỗng tá hỏa.

Sự yên lặng tuyệt đối đó khiến người ta bất an, Âu Thần vội nắm đấm mở cửa phòng ngủ của Hạ Mạt, rèm cửa đã kéo ra sẵn, trên giường chăn gối đã gấp gọn gàng, trong phòng trống trơn!

“Hạ Mạt!”

Đặt chiếc khay xuống, Âu Thần vội vã vào phòng vệ sinh, vào phòng ngày trước Tiểu Trùng ở, rồi vội vã chạy ra ban công, chỗ nào cũng trống không, không thấy bóng dáng Hạ Mạt đâu cả! Âu Thần vợ lấy điện thoại liên tục bấm số máy di động của Hạ Mạt, “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện giờ không liên lạc được...”. Âm thanh khô cứng đơn điệu vang bên tai Âu Thần, điện thoại của Hạ Mạt đã lâu không hoạt động!

“Hạ Mạt...”

Âu Thần đứng ngẩn người giữa phòng khách, toàn thân anh lạnh toát, những suy nghĩ điên

cuồng đáng sợ hiện lên trong đầu anh! Lễ nào bức thư của Tiểu Trùng đã làm tiêu tan hy vọng cuối cùng của Hạ Mạt, sau khi ý thức được Tiểu Trùng thực sự đã qua đời, cô lại hoàn toàn không muốn tiếp tục sống nữa ư? Cho nên sự trấn tĩnh của Hạ Mạt trong thời gian này chỉ là để chờ đợi sự sơ hở của anh rồi triệt để rời xa anh mãi mãi chẳng?

Đúng là như vậy sao...

Hạ Mạt giờ đang ở đâu.

Hạ Mạt còn sống không... Không, buổi sáng lúc anh đi siêu thị, Hạ Mạt còn chưa ra ngoài mà, Hạ Mạt đi chưa lâu đâu, anh nhất định sẽ tìm thấy cô ấy!

Trong sự sợ hãi lo lắng đến hoảng loạn, sắc mặt Âu Thần tái mét, anh bước vội ra cửa, bàn tay vừa mới đặt lên khóa cửa thì cánh cửa đã “tách” một tiếng tự mở ra!

Cái dáng người gầy gò ấy khẽ giật mình ngạc nhiên nhìn vào đôi mắt Âu Thần, ánh sáng và bóng hình chiếu lên thân thể của Âu Thần như mờ như ảo. Âu Thần run run nhìn Hạ Mạt nhất thời không biết sao cô lại xuất hiện trong ảo giác của mình.

“Hạ Mạt.”

Âu Thần lao tới ôm chặt lấy người cô, hết sức ghì chặt cô vào lòng, anh muốn ôm cô thật chặt, những mong hòa tan cô vào trong máu thịt mình, thân thể của anh cứ từng cơn nóng lại lạnh. Âu Thần lo lắng như một đứa trẻ trông biết phải xoay xử thế nào, anh run rẩy gọi tên cô từng tiếng, từng tiếng một:

“Hạ Mạt! Hạ Mạt! Hạ Mạt!...”

“Âu Thần...”

Doãn Hạ Mạt ngẩng đầu lên nhìn Âu Thần, anh đang ôm cô thật chặt, vừa chặt vừa đau, xương của cô đau đến nỗi như muốn vỡ vụn ra. Hạ Mạt chưa từng được chứng kiến bộ dạng đó của Âu Thần như thế này bao giờ, vừa nhìn thấy cô Âu Thần đã bất an, căng thẳng như vậy, làm như lâu thêm một giây nữa mà cô không xuất hiện thì anh sẽ sụp đổ hoàn toàn.

“Em xin lỗi...”

Hai từ không biết từ đâu mà ra, trái tim Hạ Mạt đau nhói, cô nhìn Âu Thần vì cô mà xanh xao tiều tụy, vì cô mà hoảng loạn đau khổ. Nỗi niềm day dứt, nỗi xót thương cứ cuốn vào nhau tạo thành tình cảm ấm áp lạ thường.

“... lẽ ra em nên để lại vài chữ nhắn tin trên bàn rồi hãy ra ngoài, em xin lỗi...”

Trong những ngày này mặc dù tâm trí Hạ Mạt vẫn lơ mơ, nhưng cô biết Âu Thần vẫn luôn ở bên cô, dứt cho cô ăn, nói chuyện với cô, giúp cô tắm giặt, mỗi tối cô đều tựa vào lòng Âu Thần nghe Âu Thần đọc truyện để cô có thể ngủ một chút.

Một dạo, cô cũng từng muốn bỏ đi để sống như vậy cùng Tiểu Trùng.

Nhưng Âu Thần ngày đêm bên cạnh chăm sóc cô, anh giống như một sợi dây liên hệ cô với thế giới này, cho dù trong nỗi đau tột cùng ấy, cô vẫn có thể cảm thấy Âu Thần đang kéo cô vào lòng, ôm chặt cô, không để cô rời đi. Nếu như cô bất chấp tất cả để rơi vào địa ngục, chắc anh cũng sẽ bất chấp tất cả để theo cô.

Dường như sinh mệnh của Âu Thần đã gắn chặt với cô.

“Hạ Mạt...”

Lời nói và cơ thể ấm áp của cô từ từ khiến cho lý trí lại quay trở lại trong cơ thể của Âu Thần. Âu Thần từ từ buông Hạ Mạt ra, đôi mắt trầm lắng nhìn sâu vào đôi mắt Hạ Mạt, khuôn mặt vẫn trắng bệch như cũ.

“... Em đi đây vậy?”

“Em đi gặp bác sỹ.”

Giọng Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng êm dịu, bất giác tay cô đặt lên bụng mình, đôi môi hé nụ cười mang ánh sáng thanh khiết.

“Em hỏi bác sỹ, hai tháng trước trạng thái tinh thần của em không được tốt, hầu như không ăn được gì, không biết có ảnh hưởng gì đến em bé hay không?”

Âu Thần nín thở, Hạ Mạt lại có thể nói với anh lưu loát như vậy sao, giống như cô đã hoàn toàn trở lại là Hạ Mạt trước đây. Âu Thần ngậy người nhìn Hạ Mạt, cô là vì em bé mới ra ngoài.

Em bé...

Âu Thần bỗng dưng lo lắng, mình mới ôm cô ấy mạnh như vậy, không biết có ảnh hưởng gì đến em bé hay không. Âu Thần cẩn thận dìu cô ngồi lên sofa trong phòng khách, giọng anh khàn khàn hỏi:

“Bác sỹ nói sao?”

“Bác sỹ nói, ba tháng đầu chủ yếu là hấp thụ dinh dưỡng từ người mẹ, cho nên không có vấn đề nghiêm trọng gì. Bác sỹ còn nói, tinh thần của người mẹ đang mang thai có ảnh hưởng rất lớn đến sự phát triển của thai nhi, em phải hết sức giữ gìn cho tinh thần thoải mái vui vẻ. Nhưng anh vừa mới...”

Hạ Mạt mỉm cười nhìn Âu Thần rồi nhẹ nhàng nói:

“... nói không chừng đã làm cho con sợ rồi đó.”

Âu Thần lặng lẽ ngắm nhìn Hạ Mạt, ánh mắt anh từ nụ cười ấm áp của cô dần chuyển qua nhìn xuống bụng cô, cho dù nơi đó vẫn bằng phẳng, và nhỏ nhắn như lúc trước, nhưng em bé đang nằm ở chỗ đó phải không?

Âu Thần ngưng ngưng và nhẹ nhàng đặt tay lên bụng cô.

Âu Thần có cảm giác thấy bụng Hạ Mạt đang cử động nhẹ nhẹ, giống như nhịp đập trái tim của đứa trẻ, lúc đó bàn tay của anh nóng ran, hơi thở trở nên gấp gáp.

“Em bé đang động đây...”

Âu Thần vui sướng nhìn Hạ Mạt, anh nắm tay Hạ Mạt đặt lên bụng cô.

“Em sờ đi, em bé đang động đây!”

Hạ Mạt có cảm giác bình lặng, rồi cô bật cười:

“Đó là nhịp đập của huyết quản. Bác sỹ nói sau bốn tháng mới cảm giác được thai nhi động đây, hơn nữa tim đập cũng sẽ rất nhanh, mỗi phút lên tới 140 lần.”

“... Ồ.”

Hai người đan tay vào nhau đặt trên cái bụng ấm áp của Hạ Mạt, động tác thân thiết đó đột nhiên khiến cho Âu Thần có chút hoảng hốt. Hạ Mạt là người không thích anh vượt quá giới hạn như vậy, trong lòng cô...

Âu Thần vội vàng nắm chặt tay lại.

Bàn tay anh cứng ngắc từ từ buông tay Hạ Mạt ra và cũng tránh luôn hơi thở ấm áp của cô. Mỗi lần bên cạnh Hạ Mạt, cái cảm giác hạnh phúc đó luôn khiến cho Âu Thần có suy nghĩ ích kỷ là muốn mãi mãi ở bên cạnh cô mà quên đi tự do và hạnh phúc của cô. Bởi vì sự ngang ngược của mình, anh đã làm tổn thương cô hết lần này đến lần khác, lẽ nào anh lại muốn mãi mãi làm tổn thương cô sao...

Thế nhưng bàn tay của Âu Thần lại không thể buông ra được.

Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng giữ chặt tay anh.

“Em xin lỗi...”

Hạ Mạt nhìn khuôn mặt Âu Thần so với lúc trước gầy gò hốc hác một cách đáng thương, trong lòng lại không thể kiềm chế được, cô cứ để cho cảm giác ấm áp vừa cay đắng vừa chua chát cứ chậm chậm chảy sâu trong đáy lòng cô.

“... Những ngày này việc chăm sóc em đã khiến anh gầy đi nhiều. Em không phải là người vợ tốt, từ khi kết hôn đến nay, em không những không thể chăm sóc tốt cho anh ngược lại còn luôn khiến anh lo lắng vì em.”

Hạ Mạt nắm lấy tay anh, đôi mắt dịu dàng.

“Hãy cho em thêm cơ hội lần nữa được không? Em sẽ chăm sóc anh và con tốt hơn, em sẽ cố gắng học cách làm sao để trở thành một người vợ, người mẹ tốt.”

Giọng nói dịu dàng của Hạ Mạt nhẹ nhàng ngân nga bên tai Âu Thần, anh chăm chú ngắm nhìn Hạ Mạt, những cảm xúc phức tạp cứ đan xen hỗn loạn trong lòng, hồi lâu Âu Thần chẳng thốt lên được thời nào, anh chỉ cảm thấy những ngón tay của Hạ Mạt ấm áp như mặt trời vậy, mặt trời duy nhất của cuộc đời anh.

***

Vì đứa bé trong bụng, Doãn Hạ Mạt đã từng do dự có nên dừng không tham gia quay bộ phim *Họa cảnh* nữa hay không. Nhưng bộ phim đã sớm được lên kế hoạch phải tham gia để nhanh chóng kịp ngày công diễn, nếu cô từ chối thôi không tham gia thì sẽ gây rắc rối lớn cho đoàn làm phim. Hơn nữa nội dung của bộ phim này cũng khiến cô không nổi buồn, dường như cô và nhân vật Tiểu Thành trong bộ phim này có một kết cục hạnh phúc viên mãn.

Hạ Mạt đã hỏi ý kiến Âu Thần.

Nếu Âu Thần không muốn cô tiếp tục diễn, cô sẽ tôn trọng ý kiến của anh.

Âu Thần đã đến tìm đạo diễn Ngô để nói chuyện.

Đạo diễn nói, trước mắt bộ phim *Họa cảnh* đang được quay rất thuận lợi, chắc chẳng không đến một tháng nữa có thể quay xong. Đạo diễn Ngô nói sẽ cố gắng hết sức để sắp xếp cho Hạ Mạt được diễn tập trung tối đa, giúp cô có thể rút khỏi đoàn làm phim sớm hơn các diễn viên khác.

Thế là Âu Thần nói với Hạ Mạt, nếu như thích bộ phim này thì cô có thể tham gia quay cho đến hết, nhưng hễ cô cảm thấy người mệt mỏi không chịu được thì phải lập tức nghỉ ngơi.

Âu Thần hàng ngày vẫn làm bữa sáng cho Hạ Mạt, nếu bữa trưa hay bữa tối vì cô quay phim không về nhà được, Âu Thần sẽ sai quản gia Thẩm mang cơm với đầy đủ chất dinh dưỡng đến trường quay cho Hạ Mạt. Nếu cô về nhà ăn cơm tối, anh bắt cô ở trong phòng khách hoặc phòng ngủ nghỉ ngơi, đích thân làm cơm bụng tối cho cô.

Âu Thần không để cô giặt quần áo, dọn dẹp phòng hay dọn vệ sinh. Thậm chí ngay đến rửa hoa quả cũng không để cô động tay. Âu Thần tự rửa, gọt vỏ, cắt thành từng miếng nhỏ rồi để trước mặt Hạ Mạt.

“Lâu này anh vẫn chưa đến công ty à, không sao chứ?”

Doãn Hạ Mạt nhìn Âu Thần đang đứng ở vòi nước rửa rửa hoa quả trong bếp, chàng thiếu gia lạnh lùng kiêu ngạo ngày xưa đó giờ lại đang mặc tạp dề làm những công việc nhỏ nhặt này, lòng Hạ Mạt quặn thắt, một luồng hơi ấm từ từ lan tỏa.

“Hai ngày nữa sẽ đi.”

Âu Thần đóng vòi nước lại, định cầm khăn lau tay, nhưng Hạ Mạt đã lấy chiếc khăn, nhẹ nhàng dùng khăn cuốn hai tay Âu Thần lại, dịu dàng lau khô cho anh. Âu Thần giặt mình nhớ ngay đến ngày xưa rất lâu, rất lâu rồi, bên bể bơi, cô cũng lấy khăn tắm dịu dàng lau mái tóc ướt của anh...

Hàng ngày, trước khi bắt đầu quay phim, Doãn Hạ Mạt đều tìm một góc yên tĩnh, dịu dàng xoa bụng mình một cách đầy yêu thương, dịu dàng nói:

“Con yêu, lát nữa mẹ diễn kịch sẽ khóc sẽ cười, cảm xúc thay đổi liên tục, có thể con sẽ sợ, những cảm xúc đó là do điện ảnh yêu cầu, là giả đấy...”

Cô lại mỉm cười nói, cho đến tận khi cảm thấy em bé đang nghe rồi cô mới đi đến chỗ quay phim để bắt đầu quay.

Mỗi ngày, Âu Thần đều lặng lẽ đứng bên trường quay nhìn sắc thái tình cảm của Hạ Mạt biểu hiện trước ánh sáng ống kính. Cô là một diễn viên trời sinh, bất kể là gương mặt với nụ cười hay là gương mặt đầm nước mắt của cô đều mang ánh hào quang rực rỡ, mỗi khi cô đứng trước những ống kính máy quay, ánh mắt của tất cả mọi người đều không rời khỏi cô.

Ánh nắng ban mai xuyên qua kẽ lá của rừng cây rơi xuống.

Cảnh tiên như mộng.

Trước máy quay phim, Doãn Hạ Mạt ngẩn ngơ nhìn Lạc Hi đang vẽ những thân cây. Cô đã trải qua biết bao nhiêu trắc trở hiểm nguy, cuối cùng cũng tìm được anh, muốn mở to miệng gọi anh, nhưng âm thanh lại khản đặc trong cổ họng, nước mắt từ từ lăn trên gò má.

Dường như cảm giác được điều gì.

Lạc Hi dừng bút vẽ, trong làn gió của buổi sáng sớm giữa rừng cây, anh quay đầu lại, trong ánh mắt trời dịu nhẹ, cô đẹp thuần khiết không vương chút bụi trần thế, nhìn thấy cô, trong mắt anh chan chứa tình cảm như biển khơi, giống như anh vẫn luôn chờ đợi cô, kể từ cái giây phút rời xa cô thì anh đã luôn ở nơi đây chờ đợi cô rồi...

Ống kính quay tách rời gương mặt hai người đang cách xa nhau.

Thời gian, không gian tĩnh lặng như trên thiên đường.

Giống như chỉ có hai người họ với nhau, cho dù là đang ở trong hiện thực hay là cảnh trong phim, đều giống như một thiên đường tuyệt đẹp...

Âu Thần biết đó chỉ là trong cảnh diễn.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Hạ Mạt và Lạc Hi đang chờ đợi ngóng trông nhau, trái tim Âu Thần lại lắng xuống, chìm sâu tận đáy động tối đen, không một âm thanh.

Anh quay người bỏ đi.

Khi quay người bỏ đi, Âu Thần tự nói với mình, anh tuyệt đối không phải vì để ý đến tình cảm giữa Hạ Mạt và Lạc Hi trong phim, mà vì thời gian này công việc tại Tập đoàn Âu Thị dồn lại quá nhiều nên cần tới anh đích thân xử lý.

Âu Thần sai quản gia Thẩm đúng giờ đưa cơm trưa đến cho cô.

Về đến tòa cao ốc của Tập đoàn Âu Thị, anh phải đối mặt với lượng công việc chất như núi đang đợi anh giải quyết gấp. Anh ngồi trong phòng họp của Tập đoàn Âu Thị, tham dự hết cuộc họp này đến cuộc họp khác, vô số việc phải do anh quyết định, vô số dự án đầu tư lớn cần anh phê chuẩn.

Sau cùng, Âu Thần cũng từ phòng họp trở về phòng làm việc, anh xem xét đồng văn kiện chất như núi trên bàn làm việc, đến khi anh ngẩng đầu lên thì trời đã sập tối rồi.

Nhìn ra ráng chiều ngoài cửa sổ, cảnh Hạ Mạt và Lạc Hi trông ngóng nhau lúc sáng lại hiện lên trong đầu Âu Thần, cái mùi vị đau khổ xen lẫn chua xót đó cuối cùng cũng buộc anh phải thừa nhận, việc mình bỏ đi không phải vì công việc của Tập đoàn Âu Thị mà là anh đang chạy trốn.

Im lặng đứng bên cửa sổ hồi lâu.

Âu Thần hít sâu một hơi, anh đã trốn được thời gian quá dài, quãng thời gian đó đủ dài để làm tổn thương cô hết lần này đến lần khác.

Âu Thần nhanh chóng lái xe quay trở lại rừng cây nơi quay phim.

Đoàn làm phim *Họa cảnh* vẫn đang khẩn trương quanh theo tiến độ, trong bóng người tấp nập bận rộn, anh không tìm thấy bóng của Hạ Mạt.

"Hạ Mạt đi rồi, nhưng một tiếng nữa sẽ quay lại, sau khi trời tối cô ấy vẫn còn một cảnh quay nữa." Trần Ân đứng bên cạnh ngạc nhiên khi nhìn thấy Âu Thần lại một lần nữa xuất hiện.

"Cô ấy đi đâu?"

Trần Ân do dự một lúc, nói:

"Không biết. Cô ấy chỉ nói sẽ nhanh chóng trở về trước khi quay cảnh tiếp theo."

"Thế còn Lạc Hi..."

Âu Thần đột nhiên phát hiện ra trong đám người chạy qua chạy lại cũng không thấy có Lạc Hi, ngừng lại một chút, anh hỏi giọng khàn khàn, "... Lạc Hi có phải đi cùng Hạ Mạt không?".

Nhìn sự lạnh lùng trong nét mặt của Âu Thần, Trần Ân sợ Âu Thần hiểu nhầm vội nói:

"Không phải đâu, Hạ Mạt và Lạc Hi chỉ là cùng nhau đến mộ của Tiểu Trùng thôi, họ cũng vừa mới đi được một lúc. Anh cũng biết là trước khi Tiểu Trùng được chôn, Hạ Mạt thần trí hoảng loạn, cảnh hồi nãy quay không phải của cô ấy, nên cô ấy mới muốn đến thăm mộ Tiểu Trùng. Hạ Mạt không nói cho anh biết vì cô ấy sẽ nhanh chóng quay lại. Lạc Hi cũng đi bởi vì anh ấy chưa đến đó bao giờ..."

Mộ Tiểu Trùng...

Âu Thần nhắm mắt lại. Có lẽ là anh đã không đúng, anh sợ cô nhìn thấy mộ Tiểu Trùng lại đau lòng nên đến tận bây giờ anh vẫn chưa lần nào đưa cô đến đó.

Mà bây giờ...

Là cô và Lạc Hi đến trước mộ của Tiểu Trùng.

"Đợi một chút!"

Trần Ân lúng túng sốt ruột, cô muốn ngăn động tác quay đi của Âu Thần, anh đã hiểu nhầm Hạ Mạt rồi chẳng, Hạ Mạt và Lạc Hi không có chuyện gì cả, Hạ Mạt không để gì vui vẻ trở lại, Âu Thần sao có thể hiểu nhầm Hạ Mạt! Trần Ân vội vàng lôi điện thoại ra, ấn một dãy số, vừa nghe tín hiệu từ điện thoại bên kia vừa lôi Âu Thần không cho đi.

"Sợ để lỡ cảnh quay, hôm nay lúc Hạ Mạt đi có cầm theo cả điện thoại, tôi điện thoại cho cô ấy nhé, anh đừng đi."

"Không cần đâu..."

Âu Thần chau mày, có lẽ do anh trước đây hay ghen và muốn chiếm hữu Hạ Mạt một cách quá đáng cho nên đã dẫn tới việc Trần Ân giải thích vội vàng hoảng hốt như vậy với anh, Trần Ân chỉ sợ anh hiểu nhầm.

"A! Điện thoại được rồi! Hạ Mạt! Âu Thần về rồi, anh ấy bây giờ đang đứng cạnh mình, cậu có muốn nói chuyện với anh ấy không..." Trần Ân hớn hờ nhét chiếc điện thoại vào tay Âu Thần, "Hạ Mạt muốn nói chuyện với anh này!"

“...”

“À lô? Anh Âu Thần hả?” Giọng nói dịu dàng của cô từ trong điện thoại, hình như có cơn gió thổi qua mộ Tiểu Trùng, giọng Hạ Mạt có chút gì xa xôi và mơ hồ.

“Anh đây.”

“...” Giọng Hạ Mạt hơi ngạc nhiên, cô nói một cách nhẹ nhàng, “... công việc ở công ty nhiều vậy chắc hôm nay anh mệt lắm rồi phải không?”.

“Em ở mộ của Tiểu Trùng à?”

“Vâng, em muốn đến thăm Tiểu Trùng. Nhưng nếu anh đợi em, em sẽ về ngay.”

“Công ty vẫn còn chút việc, anh cần phải xử lý thêm một số văn bản. Em ở với Tiểu Trùng thêm một lúc nữa đi, cậu ấy chắc rất muốn gặp em.” Âu Thần mỉm cười nói, cố gắng không để ảnh hưởng đến tâm trạng Hạ Mạt.

“Vâng, em sẽ nói với Tiểu Trùng, mấy ngày nữa em và anh sẽ lại đến thăm Tiểu Trùng.”

“Ừ. Tối nay em có về nhà ăn cơm không?”

“Có.”

“Vậy thì anh về công ty trước, rồi về nhà đợi em nhé!”

“Vâng, em sẽ nhanh chóng về. Nhưng nếu anh đói thì cứ ăn cơm trước đi, không phải đợi em đâu.”

“Ừ, anh sẽ đợi em. Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Nhìn chữ “cuộc gọi kết thúc” xuất hiện trên màn hình điện thoại, nụ cười trên gương mặt Âu Thần dần dần lắng xuống, ánh mắt anh cũng dần trầm mặc theo. Kể từ sau cuộc nói chuyện hôm đó, Hạ Mạt đã thực sự làm như những gì cô nói, cố gắng làm một người vợ tốt, vô cùng dịu dàng và quan tâm, cẩn thận từng li từng tí, dường như cô chỉ sợ làm anh tổn thương.

Có lẽ Hạ Mạt cảm thấy mắc nợ anh, cũng có lẽ cô muốn cố gắng bù đắp cho anh. Thế nhưng cô đã sai, từ đầu chí cuối đều là do anh mắc nợ cô, ép buộc cô.

***

Chập tối, gió nhẹ thổi qua những tấm bia mộ trong nghĩa địa.

Doãn Hạ Mạt ngơ ngác nhìn chiếc điện thoại, giọng nói của Âu Thần tuy ấm áp nhưng có cái gì đó không thoải mái, nhưng cô cũng không thể nào cảm nhận cụ thể được, chỉ có điều trong lòng cảm thấy nhói đau.

Cô đã mắc nợ Âu Thần quá nhiều.

Từ khi còn rất nhỏ, cho tới khi trùng phùng một lần nữa, cô hết lần này đến lần khác làm tổn thương Âu Thần, hoặc là tình yêu của Âu Thành dành cho cô quá mãnh liệt, hoặc là cô cho rằng tình yêu mãnh liệt đó là điều vô cùng đáng sợ.

Thế nhưng dần dần.

Hạ Mạt phát hiện ra chính tình yêu mãnh liệt đó luôn ở bên bảo vệ cô, nâng đỡ cô. Những khi cô gặp khó khăn, những khi cô yếu đuối nhất, Âu Thần luôn dang rộng vòng tay che chở cho cô, nhưng đôi cánh tay ấy lại bị cô gây thương tích đến mức chảy máu đầm đìa.

Lạc Hi đặt bó hoa cúc trắng lên phần mộ của Tiểu Trùng. Anh khẽ phủ bụi trên hàng chữ Doãn Trùng, trên tấm bia có ảnh của cậu, cậu đang mỉm cười, nụ cười trong trẻo giống như những thiên thần nhỏ trên trời.

Lặng lẽ nhìn Tiểu Trùng.

Lạc Hi dường như có thể cảm nhận được hơi thở của Tiểu Trùng qua cơn gió chiều chạng vạng thổi qua như thể đang nói chuyện với anh.

Dịu dàng.

Lạc Hi cũng mỉm cười.

Anh đã nghĩ thông rồi. Những ngày tháng ở nước Mỹ, trái tim anh ngày càng thêm bình yên cho nên Tiểu Trùng không phải lo lắng cho anh nữa.

Còn Hạ Mạt...

Khi cô ấy nhận cuộc điện thoại đó, Tiểu Trùng trên trời cũng biết đó là cuộc điện thoại của Âu Thần, đúng không? Tiếng Hạ Mạt và Âu Thần nói với nhau, tình cảm ấm áp dịu dàng trong lời nói của Hạ Mạt, dáng vẻ ngẩn ngơ của cô nhìn chiếc điện thoại, tất cả đều thể hiện điều đó,

cho nên Tiểu Trùng cũng nhận ra được điều đó đúng không? Hạ Mạt bây giờ sống rất tốt, có Âu Thần luôn ở bên cạnh cô, có Âu Thần luôn yêu thương không xa rời cô, bảo vệ cô. Hạ Mạt từ rày về sau sẽ sống hạnh phúc an bình, cho nên Tiểu Trùng đã yên tâm được rồi đúng không?

Nghe tiếng bước chân Hạ Mạt bước lại.

Lạc Hi quay lại nhìn cô, trong quãng hồng buổi xế chiều, gương mặt cô tinh khiết như ngọc, mái tóc dài dày như rong biển nhẹ bay theo gió. Nhìn bìa mộ Tiểu Trùng, ánh mắt cô chan chứa nỗi nhớ khôn nguôi và những tình cảm ấm áp.

“Tiểu Trùng, chị và anh Lạc Hi đến thăm em đây.”

Doãn Hạ Mạt cũng từ từ quỳ xuống trước mộ của Tiểu Trùng, ánh mắt lưu luyến nhìn gương mặt rạng rỡ của Tiểu Trùng, cô thì thầm kể cho Tiểu Trùng nghe rất nhiều, rất nhiều việc kể từ khi cậu mất đi. Con mèo đen Sữa Bò béo lên nhiều cho nên thích ngủ nhiều hơn trước. Bộ phim cô nhận tham gia đóng có tên là *Họa cảnh*, người em trong bộ phim là Tiểu Thành, có âm đọc y như Tiểu Trùng, người chị cuối cùng cũng tìm thấy được người em đã mất.

“Vai người em đó là anh đóng đấy.” Lạc Hi cười nói với Tiểu Trùng, “nhưng anh không biết vẽ tranh, cho nên trong bộ phim có rất nhiều tranh là dùng tác phẩm của em, mọi người trong đoàn làm phim đều khen tranh của em vẽ rất đẹp”.

“Lạc Hi diễn rất xuất sắc, có lúc rất giống, rất giống như thể em lại xuất hiện trước mặt chị...” Giọng Hạ Mạt ngưng lại, cô hít nhẹ một cái để giấu đi giọt nước mắt đang muốn trào ra, rồi cô lại mỉm cười, “À đúng rồi, còn một tin tốt nữa báo cho em biết”.

Hạ Mạt từ từ đứng dậy.

Cảnh vẫn chiều như say.

Gió nhẹ thổi qua.

“Chị có thai rồi, bé đã được ba tháng,” Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng xoa xoa phần bụng vẫn bằng phẳng của mình, gương mặt rạng rỡ nụ cười của một người mẹ, “Tiểu Trùng, em sắp được làm cậu rồi đó”.

Đóa hoa cúc trắng mỉm cười hạnh phúc trong gió.

“Em nói, em sẽ trở thành đứa bé ở trong bụng chị, có đúng như thế không?” Nụ cười của Hạ Mạt ngơ ngác, hồi lâu, cô lắc đầu cười dịu dàng, “cho dù đó có phải là lời nói ngô nghê của em hay không, thì chị vẫn sẽ yêu đứa con như yêu em vậy, sẽ cho nó học vẽ tranh từ nhỏ giống như em...”

Chiều rực hồng như chiếc áo voan đỏ.

Nhẹ nhàng chiếu lên Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt.

Họ đứng trước mộ của Doãn Trùng rất lâu.

Khi mặt trời từ từ buông xuống, hai người mới đứng dậy đi ra chiếc xe đang đỗ trước cổng nghĩa địa.

“Khi nào em bé ra đời, nhớ báo cho anh một tiếng, anh sẽ gửi quà từ New York về cho nó.” Lạc Hi bước khoan thai chậm chậm theo sau Hạ Mạt đi về phía trước. Gần đây anh có xem mấy cuốn sách nói về việc mang thai nên biết rằng khi mang thai thì không thể đi nhanh được.

“Anh vẫn muốn quay trở lại New York sao?” Doãn Hạ Mạt hỏi Lạc Hi.

“Anh đang theo học chương trình chuyên tu lớp đạo diễn điện ảnh tại Đại học New York, nay phải học nốt cho xong.” Lạc Hi hít lấy gió chiều ngày xuân, mát rượi và trong lành, “Cảm giác được trở lại trường thật tuyệt, dường như con người lại thuần khiết hơn.”

“Anh vẫn luôn là một học sinh xuất sắc.”

“Nhưng mà ngày đó em cũng có để ý đến cái chất xuất sắc của anh đâu, em hùng hùng hổ hổ nói với anh, Lạc Hi, tôi sẽ đuổi anh đi!” Lạc Hi cười giống như bao nhiêu năm về trước dưới cây anh đào đang nở rộ hoa, trong đáy mắt người thiếu niên đó có làn sương long lanh.

“Thế sao!”

Hạ Mạt cũng khe khẽ cười, cô giật mình nhớ ra cái đêm hôm uống bia say ấy, trong men say tay cầm chai bia, lần đầu tiên hoàn toàn quên anh đến sống trong gia đình mình.

Bất giác không biết...

Thời gian đã qua rất lâu, rất lâu rồi.

Cô đã từng đề phòng anh như kẻ địch, đã từng bị anh ôm chặt vào lòng, đã từng thề ước mãi mãi không rời xa nhau, đã từng vì sự hiểu nhầm của anh mà âm thầm bỏ đi. Còn giờ đây, mọi chuyện đã dần cuốn đi theo gió, cô và anh tự nhiên đã trở thành những người bạn cũ.

“Ở New York sống vui vẻ không?” Trong ánh hoàng hôn, Hạ Mạt nhìn Lạc Hi chăm chú, “Nếu không quen ở đó, anh hãy về đây nhé”.

“Thực ra ở đâu cũng như vậy thôi.” Lạc Hi quay đầu, bắt gặp ánh mắt Hạ Mạt, anh cười trong làn gió nhẹ, Lạc Hi nói, “Trước đây trong lòng anh luôn có cảm giác không an toàn, luôn sợ mất đi người mình yêu quý nhất, anh sợ sau khi mất đi người đó, sẽ bị hủy diệt trong địa ngục, cảm giác không an toàn đó khiến anh trở nên yếu đuối và nguy hiểm, chính vì thế anh đã làm tổn thương em rất nhiều. Bây giờ anh đã hiểu, yêu một người chỉ cần để trong lòng là được rồi, tình cảm nằm sâu trong đáy lòng thì không ai có thể cướp đi được, cũng không sợ mất đi. Cho nên anh đã mãn nguyện rồi, dù ở bất cứ nơi nào anh cũng đều thấy sự thanh thản và bình yên. Cảm ơn em, Hạ Mạt, cảm ơn em đã cho anh cảm giác thanh bình ấy.”

“...”

Hàng mi Doãn Hạ Mạt khẽ động, dần dần, khóe miệng cô nở một nụ cười tĩnh lặng, trong lòng cô cũng tĩnh lặng, cô nói với anh:

“Cảm ơn anh, Lạc Hi.”

Ánh mặt trời lặn xuống, nhuộm đầy mặt đất nồng nàn dịu dàng.

Gió ngừng thổi qua những nắm cỏ.

Bóng anh và cô càng lúc càng xa, khuất nơi cuối đường.

***

Hôm ấy, Doãn Hạ Mạt về đến nhà thì đã chín giờ tối, Âu Thần đã nấu xong món cháo gan. Thấy Hạ Mạt về, Âu Thần bắt đầu nổi lửa xào đĩa rau mà anh đã rửa sạch trong khi chờ cô. Khi Hạ Mạt thay bộ quần áo mặc ở nhà từ trong phòng bước ra, mùi thức ăn đã bày biện ngay ngắn trên bàn ăn thơm phức.

“Trước đây em chả bao giờ nghĩ nổi anh lại biết vào bếp đấy, đã thế nấu lại ngon được thế này.”

Hạ Mạt nếm thử thìa cháo gan, mùi vị thơm ngon lẫn với vị đặc trưng của gan lợn, thêm chút hành ăn rất ngon. Chàng thiếu gia Âu Thần lạnh lùng cao quý trước đây bây giờ đã là người chồng đeo tạp dề vào bếp giúp vợ, thời gian dường như đã thay đổi tất cả, Hạ Mạt mỉm cười đôi chút kinh ngạc.

“Em ăn nhiều hơn một chút nhé. Sách nói khi mang thai mỗi tháng đều phải bổ sung thêm gan lợn.”

Âu Thần ngẩng nhìn Hạ Mạt đang ăn, cô ăn thật ngon, nụ cười dần xuất hiện trên môi. Nhưng rồi ánh mắt Âu Thần bỗng nhiên lại trở nên trầm lắng, do dự hồi lâu, anh cất tiếng nói, “Thời gian này công ty tồn đọng quá nhiều việc cần phải xử lý, sau này không thể đưa em đến trường quay rồi, có thể cũng khó về kịp ăn cơm cùng em được nữa”.

“... Ồ.”

Doãn Hạ Mạt ngạc nhiên, ngập ngừng một lúc cô liền cười nói.

“Không sao đâu, em sẽ tự chăm sóc tốt cho mình, anh yên tâm đi... anh cũng nên ăn nhiều đồ ăn một chút, hôm nay vừa đến trường quay, vừa đến công ty, vừa ở nhà chuẩn bị cơm tối, chắc anh rất mệt.” Cô diu dàng gấp miếng sườn chua ngọt bỏ vào chiếc đĩa nhỏ trước mặt Âu Thần.

Âu Thần gặm hết miếng sườn rồi bỏ xương ra.

Hạ Mạt lại gấp cho anh thêm miếng đậu hũ.

Âu Thần ăn hết miếng đậu, rồi gấp cho Hạ Mạt miếng thịt gà.

Hạ Mạt ăn miếng thịt gà.

Vừa ăn vừa luôn miệng khen, rồi Hạ Mạt cũng gấp cho Âu Thần những miếng thịt gà.

Như hai đứa trẻ, Hạ Mạt và Âu Thần cứ gấp đi gấp lại thức ăn cho nhau, làm như đó là một trò chơi thú vị, người này nhìn người kia ăn, rồi lại nhìn nhau phì cười. Cô cười thật hạnh phúc, đôi mắt sáng rực, nhưng Hạ Mạt lại không cảm nhận ra nổi cô đơn hiu quạnh ẩn chứa trong lòng Âu Thần.

Âu Thần vì lo sau khi anh tới công ty bận công việc, cô ở nhà một mình không có ai chăm sóc nên anh và Hạ Mạt đã quay về sống trong ngôi biệt thự nhà họ Âu. Sau khi ổn định xong, Doãn Hạ Mạt rất ít khi được gặp Âu Thần.

Âu Thần ngày nào cũng đi từ sáng sớm tới khuya mới trở về. Sáng nào Hạ Mạt cũng chỉ được thấy bữa sáng đã được Âu Thần chuẩn bị, bữa trưa và bữa tối thì quản gia Thẩm cũng chuẩn bị cho cô rất kỹ lưỡng, nếu cô bận quay phim, quản gia Thẩm sẽ đưa cơm cho cô rất đúng giờ.

Mọi sinh hoạt hàng ngày của cô đều được mọi người lo liệu từng li từng tí. Phòng tắm ngày nào cũng được cọ rửa sạch sẽ, sợ cô bị ngã, đồ sứ trong đó được thay toàn bằng đồ chống trơn, dép của cô cũng được đổi thành dép có đế chống trơn, cầu thang cũng được đổi thảm mới, dày và mềm.

Việc quay bộ phim *Họa cảnh* đang đi vào giai đoạn cuối.

Ngày nào Doãn Hạ Mạt cũng bận rộn công việc ở trường quay. Thi thoảng, trong những khoảng thời gian trống đợi quay cảnh tiếp, Hạ Mạt ngẫu nhiên nhìn xung quanh như đang tìm kiếm bóng hình ai đó, những ngày đầu Hạ Mạt không ý thức bản thân mình muốn cái gì, cho đến một hôm xuất hiện một bóng người cao lớn trong đám đông, cô đứng phắt dậy, tận đáy lòng dâng trào cảm giác sung sướng!

Nhưng rồi cô phát hiện ra người đó không phải là Âu Thần.

Trong lòng thất vọng vô cùng.

Làm như đã lâu lắm rồi cô không được gặp Âu Thần.

Có lần Hạ Mạt gọi điện cho Âu Thần, thế nhưng trong cuộc điện đó, Âu Thần như thể đang cách cô rất xa, rất xa. Có nhiều khi Hạ Mạt cố đợi Âu Thần đến tận khuya, có lẽ quản gia Thẩm thông báo nên mỗi khi qua mười một giờ mà cô vẫn chưa ngủ, Âu Thần liền gọi điện cho cô, khuyên cô hãy vì đứa bé mà đi ngủ sớm.

Trong giấc ngủ nhiều lúc cô cảm giác được Âu Thần bên mình.

Cảm giác được Âu Thần đang nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh giường, dịu dàng vuốt lên trán, lên tóc cô, nhẹ nhàng đắp chăn cho cô, sau đó ngồi bên giường cô hồi lâu.

Việc mang thai khiến cô trở nên ngủ nhiều kinh khủng, mỗi lần muốn tỉnh dậy trong giấc mơ xem có phải là Âu Thần hay không là mỗi lần cô không sao tỉnh giấc nổi để nhìn thấy được Âu Thần thật sự.

Ngày ngày đi quay phim, Trần Ân đều đi cùng Hạ Mạt.

“Này, Hạ Mạt à, mang thai cần phải kiêng nhiều thứ lắm đó, thú vị lắm đấy!” Từ khi biết Hạ Mạt có thai, Trần Ân rất có hứng thú với những kiến thức về thai nhi, Trần Ân mua rất nhiều sách, và cũng tìm trên mạng được nhiều chuyện về thai nhi vừa hợp lý vừa vô lý, “Nghe nói, khi mang thai không được đóng đinh vào tường, không được ngồi trên giường cắt đồ...”.

Trần Ân nói về những phong tục cổ quái lạ đời đầy phần khởi, lại hay trêu chọc Doãn Hạ Mạt.

“... À, cậu đọc cái này đi, vô lý chết đi được! Nói là người có thai thì không được ăn nho!”

“Vì sao?”

“Nó nói ăn nho thì thai sẽ thành thai quả nho.”

“Nói bậy!” Doãn Hạ Mạt không nhịn được lại cười lên, mấy tờ giấy trên tay Trần Ân đều là những chuyện ngụ ngôn gây cười tãi từ mạng về.

“... Người mang thai còn không được ăn thịt dê!” Trần Ân kinh ngạc mắt tròn mắt dẹt.

“Tại sao?”

“Vì nếu như ăn thịt dê, thì đứa bé sau này sẽ là con dê cuồng.”

“Lại nói bậy!” Doãn Hạ Mạt cười như sắp vỡ cả bụng.

Thấy Doãn Hạ Mạt cười vui như tết, Trần Ân hít một hơi lại hứng chí vỗ tay nói tiếp, “Cậu thông minh đấy chứ, không dễ gì mắc lừa, đây toàn ra những chuyện cười viết trên mạng! Đỉnh quá nhỉ?”

Nói đoạn, Trần Ân lại nhìn vào bụng Hạ Mạt rồi nói, “Lộ một chút rồi đây nè, mấy ngày nữa quay phim xong rồi, lúc đó cậu có thể tĩnh tâm ở nhà nghỉ ngơi rồi đó. Quần áo cho em bé cậu không cần phải mua, mình bao hết! Ai bảo mình là mẹ nuôi của bé làm gì? Ha ha, con trai hay con gái đáng yêu của mẹ...”

Trần Ân say sưa tưởng tượng, miệng ngân nga bài *Khúc hát ru*. Doãn Hạ Mạt cũng cười, mọi tâm tư cũng tan biến hết đi, trong lòng bỗng có cảm giác mơ màng, nếu như cũng kể những chuyện này với Âu Thần, nên như thế nào mới thú vị đây...

Ý nghĩ này thoáng xuất hiện trong đầu, Hạ Mạt lại tần ngần.

Âu Thần...

Bắt đầu từ lúc nào cô đã luôn nghĩ về Âu Thần như vậy.

CHƯƠNG 16

Màn đêm buông dần.

Âu Thần tay cầm cốc rượu thủy tinh nhìn dòng xe cộ như mắc cửi bên ngoài cửa sổ. Hạ Mạt đang quay phim hay đã trở về nhà rồi? Quán gia Thẩm chắc đã theo thực đơn anh để lại nấu cơm cho Hạ Mạt rồi. Hạ Mạt hôm nay có ăn nhiều hơn không, mấy tuần nay hình như cô ấy không lên cân mấy, chỉ có điều là thêm ngủ hơn.

So với trước đây...

Đôi mắt Âu Thần trĩu buồn, vô số những hình ảnh loé lên trong đầu.

Dưới cây anh đào nhiều năm về trước, mắt chứa đầy hận thù, cô quăng sợi ren lụa màu xanh vào màn đêm đen rồi nói với anh trừ phi anh chết đi cô mới tha thứ cho anh...

Vì việc phẫu thuật thay thận của Tiểu Trùng, cô đã quỳ xuống trước mặt anh, nhưng anh lại nói với cô, muốn có được quả thận đó trừ phi cô lấy anh...

Hạ Mạt sốt cao mấy ngày đêm, vì Tiểu Trùng không chịu nhận quả thận mà cô phải đánh đổi bằng cuộc hôn nhân của chính mình, Hạ Mạt sốt cao trong hôn mê trên giường bệnh bệnh viện, cô đã sụt sùi khóc như một đứa trẻ...

Sau khi Tiểu Trùng mất, Hạ Mạt cả ngày ngồi bên cửa sổ, không ăn uống, không ngủ, không nghỉ, gầy gò xanh xao như làn khói mỏng có thể tan biến bất cứ lúc nào...

Âu Thần nhắm chặt mắt, uống một hơi hết ly rượu Whisky, nóng cay từ cổ đến tận ruột. Anh muốn giữ cô bên cạnh như thế mãi mãi, nhìn cô ăn, nhìn cô đọc kịch bản, nhìn cô ngủ. Chỉ cần

ngày nào cũng được nhìn thấy Hạ Mạt, anh sẵn lòng đánh đổi tất cả cho hạnh phúc ấy.

Thế nhưng anh đã sai lầm quá lâu...

Lẽ nào cứ phải đến khi Hạ Mạt suy sụp anh mới lạnh lùng quyết định để cô tự do, và rồi khi cô khá hơn một chút, anh lại trói chặt cô lại, không để cô thoát cho đến khi cô lại một lần nữa suy sụp.

Giống như một ma trận tuần hoàn độc ác.

Và rồi cuộc đến khi nào anh mới có thể thực sự buông tay. Âu Thần cũng không biết bản thân mình có thực sự làm được điều đó không.

Trời dần về khuya.

Âu Thần mệt mỏi gấp văn kiện trước mặt lại, chỉ có vùi đầu vào công việc, anh mới có thể tạm thời quên đi những bồn loạn trong lòng. Anh đứng dậy, lấy chiếc áo khoác, nhìn ra ngoài cửa sổ bầu trời đã đầy sao.

Mười giờ ba mươi phút, giờ này anh về đến nhà chắc Hạ Mạt đã ngủ say.

Âu Thần vừa mặc áo khoác vừa ra khỏi phòng làm việc.

“Đồng sự trưởng!”

Cô thư ký vội đứng dậy.

Âu Thần nheo mắt giật mình vội dừng bước không phải là vì tiếng gọi của cô thư ký mà vì một bóng hình quen thuộc đang nằm cuộn tròn trên chiếc sofa ở phòng tiếp khách.

“Phu nhân đã đến từ lúc sáu giờ chiều, tôi định thông báo cho ngài, nhưng phu nhân không muốn tôi làm phiền ngài, cho nên...” Cô thư ký giải thích.

Trên chiếc sofa dài bọc da bò màu đen.

Doãn Hạ Mạt cuộn tròn ngủ như đứa trẻ sơ sinh, hơi thở cô đều đặn, khoé miệng như vẫn đang mỉm cười, dường như đang mơ một giấc mơ ngọt ngào. Âu Thần đau nhói trong lòng, anh quỳ xuống trước mặt Hạ Mạt, cầm lấy tay cô, bàn tay mát lạnh ấy khiến Âu Thần giật mình sợ hãi!

“Sao không kéo chăn đắp cho cô ấy, nếu các cô không có chăn thì cũng phải nhanh đi mà mua về chứ.” Hạ Mạt đang mơ màng giật mình tỉnh dậy.

Giọng Âu Thần tức giận động ứ lại.

“Tôi...”

Cô thư ký sợ phát run. Bởi vì gần đây Simon phải thay Âu Thần làm rất nhiều việc nên thường xuyên ra nước ngoài, cô thư ký này được điều đến đây. Trước đây cô có được nghe nói thiếu gia chủ tịch hội đồng quản trị yêu chiều vợ vô cùng, không ngờ lại thế này...

“Ra ngoài!”

Âu Thần nén cơn giận, cởi áo khoác của mình ra, nhẹ nhàng cẩn thận đắp lên người Doãn Hạ

Mặt. Động tác của anh rất nhẹ nhàng nhưng Hạ Mạt vẫn từ từ tỉnh dậy, vì đang đợi anh nên cô vẫn chưa ngủ say.

“... Anh hết giờ làm việc rồi à?”

Doãn Hạ Mạt ngơ ngác nhìn Âu Thần vài giây, trong mắt cô chợt tràn ngập niềm vui sướng, cô vội vàng gương ngời dậy trên chiếc sofa, đưa tay vuốt lại mái tóc dài, ngưng ngưng nói, “Chà, em đã ngủ gật đúng không? Không biết làm sao mà gần đây đặc biệt thích ngủ”.

Âu Thần vội dùng chiếc áo khoác quàng lấy Hạ Mạt, cảm giác thân thể cô từ từ ấm lên mới hạ giọng nói, “Ngủ thế này sẽ cảm lạnh mất! Tại sao không về nhà mà lại qua đây? Nếu em đã đến thì bảo thư ký thông báo cho anh, tại sao lại phải đợi lâu như thế này?”.

“Bộ phim *Hoạ cảnh* hôm nay đã quay xong rồi.” Doãn Hạ Mạt ngẩng mặt lên, vui vẻ rạng rỡ nói, “Sau này em không cần phải đi quay phim nữa rồi”.

“Em đến chỉ là để nói với anh tin này ư?” Âu Thần lặng người.

“Vâng, sau này em có thể chuyên tâm ở nhà dưỡng thai, cũng có thể thường xuyên tới thăm anh rồi.” Nụ cười của cô mềm mại rạng ngời từ khoé môi đến tận đáy mắt.

“Hình như lâu lắm, lâu lắm rồi không được nhìn thấy anh”, Hạ Mạt nhẹ nhàng nắm lấy tay Âu Thần, ánh mắt sáng lấp lánh đẹp như những ngôi sao bên ngoài cửa sổ, “con rất nhớ anh, em cũng... rất nhớ anh”.

“Hạ Mạt...”

Lòng Âu Thần ấm dần lên rồi lại quặn đau từng hồi, Hạ Mạt có biết chăng dáng vẻ này của cô có thể khiến anh khó lòng hạ quyết tâm đến nhường nào không, ngắm nụ cười của cô, anh có thể không cảm lòng được mà muốn lại một lần nữa hoá thân thành ma quỷ, giam cầm mọi sự tự do của cô! Gắng gương rời ánh mắt ra khỏi gương mặt đang mỉm cười của Hạ Mạt, cổ họng Âu Thần nghẹn ngào khản đặc, ngập ngừng hồi lâu mà không thốt lên lời.

“Chà, đói quá à, chúng ta đi ăn có được không?”

Thấy Âu Thần hồi lâu không trả lời, Doãn Hạ Mạt vẫn cười, nhưng trong lòng lại lo lắng. Thực ra, cô lẽ mờ có thể đoán được tâm tư của Âu Thần, là do trước đây cô đã làm tổn thương anh quá nhiều, giờ muốn bù đắp những vết thương đó có lẽ phải cần nhiều thời gian hơn.

Bây giờ thì cô đã có thời gian rồi.

Cô sẽ dùng mọi nỗ lực của mình để làm cho anh hạnh phúc vui vẻ trở lại.

“Được rồi, chúng ta về nhà ngay thôi.”

Vừa nghe nói cô đói, Âu Thần không nghĩ được gì nhiều nữa. Anh vội lấy điện thoại ra định sai quản gia Thẩm làm lại đồ ăn ngay lập tức, đợi họ về là có thể ăn ngay được. Nhưng Hạ Mạt lại đứng lên, kéo Âu Thần từ trước cái sofa dài cùng đứng dậy, cô mỉm cười nũng nịu nói, “Tối nay không ăn cơm ở nhà, đi quán Vân Nam ăn có được không? Em muốn ăn món gà hấp ở đó quá, vừa không béo lại rất tươi ngon, đã lâu lắm không ăn rồi!”.

Đêm ấy Âu Thần và Hạ Mạt ăn ở quán Vân Nam.

Bàn ăn màu hồng, đèn lồng màu vàng kim, những người phục vụ mặc trang phục kiểu dân tộc

yên lặng bụng thức ăn lên, xung quanh không có khách nào khác, dường như tất cả thế giới đều là của riêng hai người - anh và cô. Món gà hấp thơm nức mũi, món cá chiên cở hấp dẫn, món bún qua cầu mùi vị thật đặc biệt. Hạ Mạt ăn rất vui vẻ, vừa nói vừa cười, cô kể những câu chuyện thú vị trong khi quay bộ phim Hoạ cảnh. Âu Thần im lặng lắng nghe, ngắm nhìn nụ cười làm mê hoặc lòng người của Hạ Mạt.

Hai người về đến nhà thì đã gần mười hai giờ đêm.

Âu Thần bế Hạ Mạt đang ngủ say xuống, rồi anh cẩn thận bế lên tầng hai, cẩn thận đặt cô xuống giường, nhẹ nhàng thay áo ngủ cho cô, kéo chăn đắp cho cô rồi nhét đệm bên ngoài cổ.

Doãn Hạ Mạt mơ mơ màng màng cựa quậy mấy lần.

Gắng gượng tỉnh giấc níu lấy tay Âu Thần nhưng mắt cứ díp lại, nửa tỉnh nửa mê lẩm bẩm nói:

“... Đừng đi... em luôn... muốn được nhìn thấy anh...”

Suốt đêm Hạ Mạt cứ nắm chặt lấy tay Âu Thần.

Cô ngủ say như nàng công chúa ngủ trong rừng trong câu chuyện cổ tích.

Âu Thần ngồi bên giường cô.

Ánh trăng lặng lẽ rọi chiếu trên gương mặt Hạ Mạt.

***

Sau đêm đó, thời gian Âu Thần ở nhà ngày càng nhiều, cho dù phải đi họp hay đi giải quyết công việc thì anh cũng cố gắng về nhà.

Hơi thở của mùa xuân càng ngày càng nồng nàn.

Thời tiết càng ngày càng ấm áp.

Doãn Hạ Mạt ngày ngày đều đặn tưới hoa trong vườn, những giọt nước từ chiếc thùng tưới trào dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ bảy sắc màu. Mỗi khi có hoa nở, Hạ Mạt thích thú vui mừng kéo Âu Thần ra xem, cô cười tươi rói, vẻ rất mãn nguyện.

Những khi Âu Thần ở nhà, Hạ Mạt dành nhiều thời gian ở bên cạnh anh, cùng anh đọc báo, kể chuyện thời thơ ấu, gọt trái cây cho anh ăn. Tuy nhiên lần nào Âu Thần cũng không muốn để Hạ Mạt động vào con dao gọt trái cây, cho dù cô nài nỉ như thế nào thì cuối cùng người gọt trái cây cũng vẫn là Âu Thần.

Một ngày kia, Doãn Hạ Mạt giật mình phát hiện ra Âu Thần đã chuẩn bị sẵn phòng cho em bé.

“Dễ thương quá...”

Rèm cửa màu hồng phấn, giấy dán tường màu hồng phấn, trên chiếc nôi có kết những con bướm trắng tinh, phía trên treo rất nhiều loại đồ chơi dễ thương, dưới sàn trải một tấm thảm lông cừu màu trắng mềm mại. Trong tủ có vô số quần áo của trẻ sơ sinh màu hồng vô cùng

đáng yêu. Trong phòng tắm có một cái hồ bơi màu hồng phấn, một cái bồn tắm màu hồng phấn, các loại sữa tắm của trẻ sơ sinh, ngay cả tờ giấy cũng đã chuẩn bị đầy đủ, hơn nữa lại cũng là màu hồng phấn trông thật dễ thương.

Doãn Hạ Mạt ngo ngác nhìn Âu Thần. Không biết anh đã chuẩn bị từ lúc nào.

Hạ Mạt bỗng cười phá lên, liếc qua Âu Thần một cái rồi nói:

“Thế anh khẳng định con chúng mình là con gái à? Nếu là con trai thì sao, cũng để cho con dùng những thứ đồ màu hồng này à?”

Âu Thần cười cười kéo tay cô, kéo cô đến căn phòng bên cạnh.

Doãn Hạ Mạt một lần nữa lại ngây người.

Dường như đây là một căn phòng được bố trí y như căn phòng lúc nãy, chỉ có điều tất cả mọi thứ trong căn phòng này đều là màu xanh lam. Rèm cửa màu xanh lam, giấy dán tường màu xanh lam, nội màu xanh lam, sàn nhà cũng trải tấm thảm lông cừu màu trắng mềm mại. Tủ quần áo có rất nhiều quần áo của trẻ sơ sinh, toàn bộ đều là quần áo của con trai. Trong phòng tắm có một cái hồ bơi của trẻ sơ sinh màu xanh lam, một cái bồn tắm màu xanh lam và rất nhiều sữa tắm, tờ giấy cũng màu xanh lam.

“Nếu là con trai thì sẽ ở phòng này, nếu là con gái thì sẽ ở trong căn phòng vừa nãy.” Âu Thần mỉm cười nói, anh nhìn vào chiếc nôi ở giữa gian phòng, ánh mắt triu mến như thể trong đó có một em bé đang nằm. Trước sự mong mỏi thể hiện trong đôi mắt của Âu Thần, Doãn Hạ Mạt bất giác nắm chặt lấy tay anh.

“Căn phòng bố trí rất tuyệt, nhất định anh đã tốn rất nhiều tâm sức.” Hạ Mạt dịu dàng khen ngợi, hai căn phòng này nằm ở một dãy khác của lầu hai, trước đây là phòng dành cho khách, không biết Âu Thần đã sửa sang lại từ lúc nào để biến chúng thành phòng cho em bé.

“Em thích là tốt rồi.”

Nhìn vẻ mặt thích thú của Hạ Mạt, bàn tay Âu Thần ấm dần lên. Nhưng thực ra Âu Thần đã chuẩn bị còn nhiều hơn thế.

“Em rất vui!” Doãn Hạ Mạt bước đến trước tủ quần áo khe khẽ mềm mại vuốt ve những bộ quần áo trẻ sơ sinh đó, nghĩ một lát, cô quay đầu cười và nói với Âu Thần, “Chỉ có điều anh làm gì mà sốt ruột thế, không cần phải chuẩn bị sớm như vậy đâu, thêm ít ngày nữa là đã có thể biết được con của chúng mình là gái hay trai thôi mà”.

Ít ngày nữa...

Ánh mắt của Âu Thần trầm xuống, bàn tay nóng ấm của anh lại dần lạnh đi.

***

Một tháng trước khi lễ trao giải *Kim lộc*, giải thưởng điện ảnh lớn nhất trong nước diễn ra hàng năm, bộ phim *Hoa cảnh* được khởi chiếu một cách cực kỳ thuận lợi!

Do trước khi công chiếu, công tác tuyên truyền đã được tiến hành rầm rộ trên quy mô lớn, cộng với uy tín của đạo diễn Ngô và sức thu hút, ảnh hưởng mạnh mẽ trong việc xuất hiện trở lại của Thiên vương Lạc Hi, bộ phim *Hoa cảnh* trước khi công chiếu đã thành hiện tượng cực nóng, thậm chí tại một vài thành phố khác, việc mua vé rất khó khăn.

Những người hâm mộ nữ diễn viên chính là Doãn Hạ Mạt tuy có giảm sút, nhưng chuyện cô và Lạc Hi yêu nhau, sau đó cô lại lấy chồng giàu sang cũng tạo ra sự hiếu kỳ của công chúng.

Bộ phim *Hoa cảnh* thực sự trở nên rầm rộ sau khi được chính thức công chiếu.

Câu chuyện trong bộ phim như thực như mơ, khúc chiết cảm động, ống kính như đem hiện thực hoà quyện một cách hoàn hảo với thế giới huyền ảo, những tình tiết bất ngờ khiến người xem rơi lệ. Kết thúc của bộ phim lại khiến người xem mỉm cười, làm rung động biết bao trái tim công chúng. Kỹ năng diễn xuất tinh tế của nam nữ diễn viên chính đã thể hiện được tình cảm ăn nhập với nội dung của câu chuyện trong bộ phim nên đã nhận được những đánh giá tốt từ phía người xem!

Bộ phim *Hoa cảnh* đã loại bỏ được những gượng gạo mà những bộ phim lớn trong nước hữu danh vô thực thường hay có, trong một thời gian ngắn, doanh thu của phòng vé đã lập nên một kỳ tích trong những năm gần đây. Thậm chí có nhà phê bình điện ảnh gạo cội đã nói rằng bộ phim này là mũi tiêm trợ tim, một sự thay đổi cho thị trường điện ảnh trong nước đang sa sút.

Thế là trước thềm giải thưởng điện ảnh *Kim lộc* khai mạc, bộ phim *Hoa cảnh* trước xu thế "nóng" đương nhiên được nhận mười mấy đề cử, trong đó bao gồm, giải phim xuất sắc nhất, giải đạo diễn xuất sắc nhất, giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất, giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất... Nổi trội lên chỉ có bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* cũng do Lạc Hi là diễn viên chính sản xuất năm ngoai là có thể xứng mặt cạnh tranh.

Doãn Hạ Mạt lại không hề quan tâm đến những việc này.

Cô bắt đầu lo lắng về Âu Thần.

Thời gian gần đây, Âu Thần chỉ quanh quẩn ở một vài nơi như phòng đọc sách, phòng ngủ và một vài phòng khác. Hôm nay, sau khi Hạ Mạt nghỉ trưa dậy thì thấy Âu Thần đi một mình về phía một căn phòng ở đầu hành lang lâu một, và rồi, rất lâu không thấy đi ra.

Đẩn đo mãi.

Cuối cùng Hạ Mạt cũng bước tới trước căn phòng đó gõ cửa. Âu Thần đi ra, vừa nhìn thấy là Hạ Mạt, sắc mặt Âu Thần thoáng chút bất ngờ và hoảng loạn.

Hạ Mạt đã nhìn thấy phía sau anh.

"Đây là..."

Doãn Hạ Mạt nghi hoặc bước vào.

Đó lại là một căn phòng trẻ em được bố trí trang hoàng rất đẹp! Mọi thứ trong phòng đều là để chuẩn bị cho trẻ ít nhất là từ ba tuổi trở lên. Đầu giường có bày vài con búp bê đáng yêu, trên cái bàn trang điểm nho nhỏ có đủ các kiểu kẹp tóc mà các bé gái yêu thích, trong cái bàn học xinh xắn có đủ các loại đồ dùng học tập, trên bàn lại có cả một quyển nhật ký đang mở, có vẻ như mới vừa nãy Âu Thần còn đang viết gì trên đó.

Nhìn Âu Thần thản nhiên thu quyển sổ trên bàn lại, trong lòng Doãn Hạ Mạt bỗng xuất hiện

một cảm giác bất an. Nhớ tới hai căn phòng cho trẻ sơ sinh ở tầng trên, Hạ Mạt ngẩn người ra, cô cất tiếng hỏi, “Đây là phòng chuẩn bị cho con gái, có phải là anh cũng đã chuẩn bị một phòng cho con trai rồi không?”.

Quả nhiên, ở đối diện với căn phòng trẻ con này, cô đã tìm thấy một căn phòng dành cho con trai. Trong phòng mọi thứ cũng đã đều được chuẩn bị xong, đồ dùng học tập, quần áo, đồ chơi, máy tính cho trẻ con sử dụng, đủ loại sách dành cho trẻ con xem, thậm chí ở góc tường còn đặt một chiếc xe đạp của trẻ con.

“Âu Thần...”.

Doãn Hạ Mạt nhìn Âu Thần một cách ngạc nhiên và đầy nghi ngờ.

“... Tại sao anh đã chuẩn bị phòng cho trẻ con sớm thế này, có chuyện gì sao?”

“Không có, chỉ là trang hoàng những căn phòng này làm anh cảm thấy rất vui.”

Âu Thần xoa đầu con gấu nâu nhỏ ở đầu giường, mỉm cười nói. Từng chút, từng chút một, mọi vật dụng đồ đạc trong những căn phòng này đều là do anh tự tay chuẩn bị, nghĩ tới việc sau này đứa con yêu có thể dùng đến chúng, cái cảm giác vui sướng và thoả mãn đó tràn ngập trong lòng anh.

Doãn Hạ Mạt chăm chăm nhìn nụ cười của Âu Thần một cách ngờ vực.

Cô khẽ chau mày.

Nhất định là có chỗ nào đó không bình thường, tại sao Âu Thần phải vội vàng chuẩn bị hết quần áo đồ dùng của con từ khi mới sinh cho đến khi bốn năm tuổi trước khi con chào đời như vậy? Lẽ nào Âu Thần...

Tuy nhiên biểu hiện trên nét mặt của Âu Thần lại hoàn hảo đến mức không thể hiện điều gì, nhưng sự rầu rĩ trong đáy mắt anh trước sau vẫn không hề giảm bớt. Phải chăng những gì cô làm vẫn còn chưa đủ, phải chăng Âu Thần vẫn còn để tâm chuyện qua lại của cô và Lạc Hi...

Một ngày kia, khi quản gia Thẩm đưa cho Doãn Hạ Mạt thiệp mời tới dự lễ trao giải do ban tổ chức giải thưởng điện ảnh *Kim lộc* gửi tới, cô đang tưới nước cho cây trúc ở phòng khách. Nhìn tấm thiệp mời vàng chói lọi đó, Hạ Mạt nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi quản gia Thẩm:

“Âu Thần đi ra ngoài rồi ạ?”

Quản gia Thẩm cung kính trả lời, “Thiếu gia chưa đi”.

“Anh ấy ở phòng đọc sách hay là phòng ngủ?”

“...”, quản gia Thẩm lưỡng lự giây lát rồi nói, “Hình như đều không có”.

“Ừm.”

Doãn Hạ Mạt ngẩn người, cô nói:

“Được rồi, cháu biết rồi.”

Âu Thần không ở trong phòng sách và phòng ngủ, trong hai căn phòng trẻ sơ sinh ở tầng hai cũng không thấy. Doãn Hạ Mạt đi xuống cầu thang, ở đầu hành lang tầng một, cửa của một

phòng trẻ con bị cơn gió chiều đẩy mở ra một khe hở.

Âu Thần ngồi một mình trước bàn sách của trẻ con.

Có vẻ như anh đang viết một bức thư.

Anh viết rất chậm rãi như thể cây bút rất nặng, dường như mỗi chữ đều phải suy nghĩ rất lâu. Ánh nắng buổi chiều chiếu trên tấm lưng cô đơn của anh, tấm lưng hiện ra nhàn nhạt nhưng lại khiến cho người ta rầu rĩ kinh người.

Doãn Hạ Mạt lặng lẽ nhìn Âu Thần.

Cách một cánh cửa, đột nhiên dường như cô cảm nhận bức thư đó đang được viết cho ai, nội dung của bức thư đó là gì?

Doãn Hạ Mạt nắm chặt các ngón tay để cho nỗi đau trong lòng bàn tay bị đâm ép nỗi đau quặn lên trong lòng. Đợi thêm một lúc khá lâu, cuối cùng cô nhẹ nhàng gõ cửa.

“Em có thể vào được không?”

Doãn Hạ Mạt khẽ nói. Cô nhìn thấy Âu Thần cất bức thư đó vào phía sau chiếc bàn sách trẻ con, cô mới đẩy cửa bước vào, làm bộ như không nhìn thấy gì hết, cô mỉm cười nói với Âu Thần:

“Tối ngày kia anh có rảnh không?”

“...”

Âu Thần đỡ Hạ Mạt ngồi xuống chiếc giường con trẻ, bụng của cô đã hơi nhô lên, tuy nhiên nhìn thì vẫn có vẻ phẳng và đẹp như lúc trước.

Doãn Hạ Mạt đưa tấm thiệp mời màu vàng kim trong tay ra vui vẻ nói:

“Em nhận được đề cử giải nữ diễn viên xuất sắc nhất của giải thưởng điện ảnh *Kim lộc*, ban tổ chức mời em tối ngày kia tới tham dự lễ trao giải, anh đi cùng với em có được không?”

Âu Thần im lặng một lát, nói:

“Lạc Hi không đưa em đi sao?”

“Anh là chồng của em, em hy vọng anh có thể cùng em đi dự”, Hạ Mạt nắm lấy tay Âu Thần cười e lệ nói, “đương nhiên là rất có thể em không được giải, nhưng nếu như được giải, em hy vọng anh có thể ngồi bên cạnh, chứng kiến thời khắc đó”.

“...”

Âu Thần ngờ vực nhìn Hạ Mạt, trong thoáng giây anh rất muốn nhận lời cô, theo bên cạnh cô, chứng kiến thời khắc cô tỏa sáng. Nhưng anh đã quyết định rồi, có lưu luyến thêm nữa thì chẳng qua cũng chỉ tăng thêm thương cảm mà thôi.

“Tối đó... anh có việc không đi được.”

Âu Thần rầu rĩ né tránh ánh mắt Hạ Mạt.

“Không thể thay đổi thời gian được ư?” Hạ Mạt hơi thất vọng.

“Xin lỗi.”

“... Không sao, dù sao thì cũng không chắc là em có thể đoạt giải,” Hạ Mạt lắc lắc tay Âu Thần nũng nịu nói, “nếu lần sau còn có cơ hội như thế này, anh nhất định phải đưa em đi, có được không?”.

“... Được.”

Âu Thần khàn khàn trả lời Hạ Mạt, trong trái tim anh, chậm chậm vạch nên một nỗi đau.

***

Giải thưởng điện ảnh *Kim lộc* ngày càng gần kề, những phỏng đoán và phân tích liên quan đến việc các giải thưởng lớn cuối cùng sẽ rơi vào tay ai cũng càng ngày càng nhiều.

Cuộc đua giành giải phim xuất sắc nhất có nhiều khả năng diễn ra giữa bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* và bộ phim *Họa cảnh*. Bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* sản xuất có quy mô cực lớn và cốt truyện kiểu sử thi, loại phim có nhà sản xuất và kinh phí khổng lồ này xưa nay vẫn là đứa con cưng của thị trường, thể loại này cũng thường gặt hái được rất nhiều giải ở các giải thưởng điện ảnh. Còn bộ phim *Họa cảnh* là bộ phim mới được trình chiếu, ra đời bất ngờ nhưng lại tạo được thanh thế hơn người, bộ phim đã nhanh chóng dẫn đầu tại các phòng vé và chiếm đa phần thời lượng trên các chương trình bình luận. Bộ phim *Họa cảnh* được đánh giá là một tác phẩm cực kỳ xuất sắc, một tuyệt tác hiếm có trong làng điện ảnh những năm gần đây. Hai bộ phim trên đều có người ái mộ của nó, tuy nhiên bộ phim *Họa cảnh* có vẻ chiếm thế thượng phong.

Chủ nhân của giải nam diễn viên xuất sắc nhất là điều mà các phương tiện thông tin đại chúng tranh luận ít nhất. Một mình Lạc Hi đồng thời nhận được hai đề cử với hai vai diễn chính tuyệt vời trong *Thiên hạ thịnh thế* và *Họa cảnh*, đây cũng là lần đầu tiên trong lịch sử giải thưởng điện ảnh *Kim lộc* xảy ra trường hợp này. Các phương tiện thông tin đại chúng cho rằng bất luận là Lạc Hi vì *Họa cảnh* hay vì *Thiên hạ thịnh thế* mà đoạt giải đều rất xứng đáng, anh đã trút bỏ hoàn toàn sự trói buộc hình tượng một Lạc Hi ngoài đời, thể hiện những kĩ thuật diễn xuất nội tâm tuyệt vời khiến mọi người phải ngạc nhiên thán phục.

Vấn đề được tranh luận nhiều nhất là giải diễn viên nữ xuất sắc nhất sẽ thuộc về ai. Thẩm Tường - lần đầu tiên bước vào giới điện ảnh đã có những biểu hiện xuất sắc trong *Thiên hạ thịnh thế* hay Doãn Hạ Mạt - diễn xuất trong *Họa cảnh* đầy chân thật cảm động, động nhiều cảm xúc trong lòng người xem, giữa hai người rất khó phân cao thấp. Điều làm cho các phương tiện thông tin đại chúng càng hứng thú hơn là cả hai người đều có những mối quan hệ phức tạp với Lạc Hi...

Một người nghe đồn là bạn gái nhiều năm, mặc dù từ trước đến nay vẫn chưa được chính miệng Lạc Hi chứng thực nhưng trước nay vẫn thường xuất hiện bên cạnh anh.

Một người là bạn gái đã được Lạc Hi công khai thừa nhận trước mọi người, đã từng yêu đương thắm thiết lại đột nhiên bỏ rơi Lạc Hi để đi lấy chồng giàu sang. Có tin nói rằng Lạc Hi đã vì chuyện này mà tuyệt vọng tự sát, đồng thời cũng chán nản quyết định giã từ nghiệp diễn viên. Nguyên nhân của lần diễn xuất trở lại trong *Họa cảnh* này của Lạc Hi nghe nói cũng là do

cô ta.

Rốt cuộc thì người đàn bà đích thực của Lạc Hi là ai, ai là người hiện đang ở trong trái tim Lạc Hi, ai là người giành được giải nữ diễn viên xuất sắc nhất, thậm chí ai sẽ khoác cánh tay Lạc Hi cùng bước trên Đại lộ Ánh sao trong lễ trao giải, tất cả đều là chủ đề vô cùng nóng bỏng!

Trong sự chờ đợi của công chúng, ngày lễ trao giải của giải thưởng điện ảnh *Kim lộc* cuối cùng cũng đã tới.

Ngay từ chiều, trước Đại lộ Ánh sao được trải thảm đỏ đã bắt đầu tập trung đầy kín phóng viên nhà báo và người quay phim của các cơ quan thông tin đại chúng, cả rừng micro, máy ảnh và máy quay phim chen chúc nhau!

Vô số người hâm mộ điện ảnh và các fan chen chúc chật như nêm cối ở hai bên Đại lộ Ánh sao, họ hô vang đủ các khẩu hiệu, giơ cao vô số các tấm bảng huỳnh quang, trước khi mỗi minh tinh xuất hiện đi vào hội trường thì họ đã hò hét tới mức cổ họng khàn khàn rồi.

Màn đêm buông xuống!

Đèn sáng rực rỡ hai bên Đại lộ Ánh sao.

Thảm đỏ được chiếu sáng lung linh, những người hâm mộ điện ảnh và các fan chen lấn hoan hô, âm thanh rầm rầm như sóng biển làm cho cảnh tượng càng trở nên tung bừng! Rất nhiều nhân viên an ninh bảo vệ trong tư thế vững vàng ngăn cản đám phóng viên nhà báo và những người hâm mộ điện ảnh ở phía ngoài Đại lộ Ánh sao!

Người dẫn chương trình có tài ăn nói khéo léo và duyên dáng của lễ trao giải đứng trên lễ đài màu đỏ dựng tạm theo hình tháp xúc động nói phần mở đầu, cùng với giọng nói đầy nhiệt tình của cô, các minh tinh từ chỗ trải thảm đỏ dần dần xuất hiện và đi tới!

Nhìn từng minh tinh quen thuộc trên màn bạc đi qua, người hâm mộ điện ảnh giơ cao, lắc lư những tấm bảng huỳnh quang có viết tên họ, hò reo hoan hô. Các minh tinh đều trang điểm rực rỡ, vừa tao nhã đi tới vừa nở nụ cười vẫy tay chào các fan hâm mộ điện ảnh. Máy ảnh trong tay các phóng viên nhà báo nhấp nháy như biển sao, ánh sáng dồn dập không ngớt làm cho Đại lộ Ánh sao trở thành biển sáng rực rỡ!

Đào Thục Nhi khoác cánh tay Thái Ni xuất hiện, cô mặc một chiếc váy dài màu xanh nõn chuối, đầu đội chiếc mũ đan có đoá hoa màu hồng và lá xanh, giống như tinh linh mùa xuân xinh xắn và lạnh lợi, trong vắt như ngọc quanh quẩn phát sáng. Lúc những người hâm mộ điện ảnh nồng nhiệt hô to tên Đào Thục Nhi, cô cười tươi như hoa, nhẹ nhàng vẫy tay.

Trong làng ca nhạc, những gương mặt mới liên tiếp xuất hiện nhưng Đào Thục Nhi vẫn luôn chiếm một chỗ đứng, tại lễ trao giải thưởng ca khúc vàng vừa qua, Đào Thục Nhi cũng có một ca khúc mới đoạt giải. Bắt đầu từ năm ngoái, Đào Thục Nhi đã dần lấn sân sang điện ảnh, nhận diễn vai phụ trong một hai bộ phim, tuy thù lao diễn không nhiều nhưng những thể hiện của Đào Thục Nhi đã nhận được rất nhiều sự ủng hộ của công chúng.

Những ngôi sao xuất hiện trên bầu trời.

Vi An khoác tay Giang Trung Minh, nhân tài mới của làng điện ảnh cùng xuất hiện trên Đại lộ Ánh sao. Vi An vẫn mặc chiếc váy dài màu đỏ tươi, sợi dây chuyền mã não dài màu đen lấp lánh trước ngực tôn lên vẻ kiêu ngạo ngang ngạnh quen thuộc của cô. Mặc dù có một dạo bị vướng vào những scandal ái tình, song kĩ thuật ca hát điêu luyện và tính cách kiên nhẫn cứng cỏi của cô cuối cùng cũng đã giúp cô lấy lại được sự nổi tiếng. Trên bảng xếp hạng, album mới của Vi

An đã ở vị trí cao hơn trước kia năm bậc.

Các minh tinh nối tiếp nhau bước vào.

Các phóng viên báo chí vừa náo nức chụp hình, phỏng vấn họ vừa chờ đợi sự xuất hiện của Lạc Hi, Thẩm Tường và Doãn Hạ Mạt, ba cái tên thu hút sự mong đợi quan tâm chú ý nhiều nhất từ trước. Rốt cuộc Lạc Hi sẽ dẫn ai cùng đi trên Đại lộ Ánh sao đây?

Chiếc xe Lincoln thân dài màu đen chạy thông dong.

“Trong lễ trao giải ca khúc vàng lần trước, chúng mình cùng đi vào hội trường, sau đó cậu đã đoạt giải gương mặt mới triển vọng nhất, tối hôm nay chắc chắn cậu có thể giành được giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.”

Trong xe, Phan Nam tràn đầy tự tin nói với Doãn Hạ Mạt. Phan Nam đánh giá rất cao diễn xuất của Doãn Hạ Mạt trong *Hoạ cảnh*, trong mắt Phan Nam, giải thưởng điện ảnh *Kim lộc* dành cho nữ diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay chắc chắn thuộc về Doãn Hạ Mạt.

“Thể hiện của Thẩm Tường rất xuất sắc, mặc dù mình chưa xem phim của ba ứng cử viên khác nhưng ở bên ngoài họ cũng được đánh giá rất cao.” Doãn Hạ Mạt nhìn Phan Nam mỉm cười. Phan Nam mặc đồ hoàng tử màu trắng, trước ngực đeo dải huân chương trang sức màu vàng kim, đôi chân thon thon mang ủng dài màu trắng, đẹp mà khôi ngô tuấn tú, mang nét đẹp trung tính mơ hồ về giới tính.

“Có khi khả năng giành được giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất của cậu mới càng chắc. Vài ngày trước mình có mua đĩa bộ phim *Hắc bạch đạo* về xem rồi, diễn xuất Tiểu Ngư của cậu trong đó khác xa với tính cách của cậu, lại rất sinh động linh hoạt.” Doãn Hạ Mạt có cảm giác tiền đồ của Phan Nam vô cùng xán lạn, Phan Nam lại rất chín chắn, cho dù là ra nghề với tác phong của ca sĩ thần tượng nhưng vẫn luôn nghiêm túc trong nghệ thuật ca hát và sáng tác ca khúc, chỉ trong hơn một năm ngắn ngủi đã ngấm chiếm ngôi Tiểu Thiên hậu của làng ca nhạc, bước đầu đặt chân vào làng điện ảnh cũng đã đạt được những thành tích không phải đùa.

“Phải không đó? Ha ha ha”, Phan Nam bật cười hết cỡ, “thực ra mình rất muốn được đoạt giải, tuy nhiên có thể nghe được lời đánh giá này của cậu thì coi như không được giải cũng đủ mãn nguyện rồi!”.

Chiếc xe Lincoln chậm rãi chạy tới nơi.

Trước mặt là bãi đậu dành riêng cho xe của những minh tinh tới tham dự lễ trao giải *Kim lộc*, các minh tinh xuống xe ở đây. Sau khi chuẩn bị và trang điểm thêm một chút ít, họ từ một con đường thông với Đại lộ Ánh sao chính thức bước vào hội trường. Theo quy định, chỗ này không cho phép những người hâm mộ điện ảnh và các phóng viên ra vào, ấy vậy mà khi Doãn Hạ Mạt và Phan Nam ra khỏi xe thì lại nghe thấy những đợt sóng âm thanh đang âm ỉ!

Bốn năm phóng viên đang bao vây một bóng người mặc váy dạ hội lụa màu tím, họ lao nhao nêu câu hỏi, trong giọng nói có sự giấu cợt không có ý tốt.

“Cô An, tại sao ban tổ chức lễ trao giải lại cấm cô vào hội trường? Phải chăng là cô quên mang thiệp mời?”

“Có tin nói rằng gần đây cô kinh tế khó khăn nên đã lén đem một số trang sức và quần áo trước kia đi bán, có chuyện này hay không?”

“Nghe nói tư tình giữa cô và ông trùm trong giới bất động sản đã bị vợ ông ta phát hiện, bà ta

tát cô giữa đám đông, ông trùm đỏ cũng đã chia tay cô, điều này có thật không?”

“Tại sao ban tổ chức lễ trao giải *Kim lộc* không gửi thiệp mời cho cô, tối nay cô vẫn còn muốn tới à?”

“ ... ”

“ ... ”

Những câu hỏi khó xử ném về phía bóng người mặc áo màu tím như nã đạn pháo. Doãn Hạ Mạt và Phan Nam ra khỏi xe nhìn nhau một cái, trong lòng hai người đã thừa biết người đó là ai. Quả nhiên, sau khi phát hiện thấy Doãn Hạ Mạt và Phan Nam, các ký giả dồn dập hô to, bỏ rơi người đó mà chen nhau chạy qua, người đó quay người lại, khuôn mặt được dày công trang điểm cũng không che giấu được sự tiều tụy và thảm hại, người đó không ai khác, chính là An Bân Ni!

“Cô Doãn, cô không xuất hiện cùng Lạc Hi sao? Sao lại cùng với cô Phan Nam?” Đám phóng viên kinh ngạc hỏi. Doãn Hạ Mạt bỗng nhiên phát hiện ra trong những ký giả này có Phương Cẩm Hoa - người đã lâu không gặp.

“Cô cảm thấy mình có thể đoạt được giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất hay không?”

“Có tin nói hôn nhân giữa cô và ngài chủ tịch hội đồng quản trị trẻ tuổi Âu Thần có nguy cơ rạn nứt, rốt cuộc tình hình thế nào?”

“Nghe nói ngài chủ tịch hội đồng quản trị trẻ tuổi Âu Thần đã chuyển toàn bộ cổ phần ở công ty Lôi Âu và một vài công ty khác dưới tên mình cho cô, hơn nữa rất nhiều bất động sản cũng được chuyển sang tên cô, cô có nghe nói không?” Phương Cẩm Hoa nghi hoặc nhìn Doãn Hạ Mạt, trong ánh mắt Phương Cẩm Hoa, có một thứ cảm giác không nói được thành lời, dường như cô ta không phải chỉ đóng vai là một phóng viên đang đưa ra câu hỏi mà còn là muốn thông báo cho Doãn Hạ Mạt biết những chuyện này.

Doãn Hạ Mạt hơi chột dạ!

Nhớ tới những hành vi của Âu Thần trong thời gian gần đây, bất giác Hạ Mạt nắm chặt lấy cái điện thoại di động trong túi xách tay, chiếc điện thoại để chế độ im lặng, nhưng chỉ cần nó rung là cô có thể phát hiện ra ngay lập tức.

Những phóng viên khác nghe được những điều Phương Cẩm Hoa vừa nói, bất giác ngơ ngác nhìn nhau, xưa nay các tin tức mà Phương Cẩm Hoa đưa ra hầu như đều có cơ sở chứng thực, chính vì thế đám phóng viên càng thêm kích động, họ nhanh chóng bủa vây Doãn Hạ Mạt rồi nhao nhao cất tiếng hỏi:

“Những chuyện này có thật không?”

“"Có phải hai người đã quyết định ly hôn cho nên mới tiến hành phân chia tài sản không?"

“Hôn nhân trục trặc có liên quan gì tới Lạc Hi không?”

“ ... ”

Vào lúc đám phóng viên đang hưng phấn kích động vây lấy Doãn Hạ Mạt, Phan Nam che Hạ Mạt phía đằng sau mình chuẩn bị lên tiếng la lối đám phóng viên xông vào bãi đậu xe không tuân theo quy định thì An Bân Ni đang bị lãng quên bên ngoài đám đông lại gắng sức gặt đám

phóng viên lao vào trong!

“Doãn Hạ Mạt!”

An Bân Ni trừng mắt nhìn Doãn Hạ Mạt, trong ánh mắt lộ ra lòng căm hận đến tận xương tủy. Đám phóng viên vội vàng ngậm miệng, yên lặng chờ đợi cuộc chiến tranh giữa hai người phụ nữ. Doãn Hạ Mạt nhìn An Bân Ni, trong lòng thầm than, mỗi lần chỉ cần gặp An Bân Ni là y như lại có chuyện xảy ra.

Chỉ thấy An Bân Ni cắn chặt môi, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, bỗng nhiên toàn thân run rẩy, nước mắt đau đớn từ từ chảy ra, An Bân Ni vừa khóc vừa nói:

“Doãn Hạ Mạt, cô tha cho tôi có được không? Cứ coi như là trước đây đều do tôi làm sai rồi, cô tha cho tôi, cho tôi một con đường sống! Cầu xin cô đừng để Âu Thần bức hại chết tôi, tôi còn phải nuôi sống gia đình, sức khỏe của cha mẹ tôi không tốt, đừng cạn tài ráo máng với tôi, cho tôi một con đường sống có được không?...”

An Bân Ni khóc không thành tiếng.

Tiếng khóc đau buồn đó đã làm cho đám phóng viên ngẩn người ra, sau đó họ tới tấp chụp hình An Bân Ni nước mắt đầy mặt. Đúng là một tin lớn, minh tinh nổi tiếng một thời An Bân Ni khóc xin kẻ thù xưa là Doãn Hạ Mạt tha thứ!

“Cô ồn ào thế đã đủ chưa?”

Phan Nam che cho Doãn Hạ Mạt, cau mày quan sát An Bân Ni, nói:

“Cô đang làm cái gì vậy, định dùng Hạ Mạt để lên mặt báo à? Từ đầu đến cuối đều là cô không ngừng tính toán làm hại cô ấy, kết quả cũng chỉ là tự nâng đá lên đập vào chân mình mà thôi! Hơn nữa kĩ thuật diễn của cô quá tồi đấy, khóc mà cũng giả như vậy!”

“Phì...”

Đám phóng viên không nhịn được phải bật cười.

An Bân Ni vô cùng khó xử, trong một thoáng không biết là có nên khóc tiếp hay không, nét mặt cứng đờ, nước mắt muốn chảy mà không chảy được, trông buồn cười không thể tả.

“Lau nước mắt đi.”

Rút ra một miếng khăn giấy đưa về phía cô ta, Doãn Hạ Mạt bình tĩnh nói:

“Nếu cô đem toàn bộ sức lực này đặt vào trong diễn xuất thì không ai có thể bức chết cô cả.”

An Bân Ni ngẩn ra nhìn miếng khăn giấy đó.

An Bân Ni run run đưa tay ra, muốn nhận lấy miếng khăn giấy từ tay của Doãn Hạ Mạt nhưng đột nhiên lại gạt mạnh tay của Doãn Hạ Mạt ra, nghiêm giọng thét lên như điên:

“Tôi không còn cơ hội nữa rồi! Tôi sẽ không bao giờ còn cơ hội nữa! Đây là cô hại tôi! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô! Âu Thần đã huỷ hoại đời tôi! Đến một con đường sống hẳn cũng không cho tôi! Doãn Hạ Mạt! Tôi thề nhất định sẽ bảo thủ!”

Trong cảnh tượng hỗn loạn mất khả năng khống chế, nhân viên an ninh của lễ trao giải rất

cuộc cũng từ chốt gác ngoài cổng lớn của bãi đỗ xe chạy lại kéo An Bân Ni đang điên cuồng chẳng còn thư thế gì đi, đồng thời họ cũng mời luôn những phóng viên không biết từ đâu xông vào đó gây hỗn loạn ra ngoài. Khi bị nhân viên an ninh lôi đi, An Bân Ni lớn tiếng gào khóc, bóng dáng An Bân Ni khuất dần mà giọng nói the thé vẫn còn văng vẳng truyền lại...

Màn đêm buông dần.

Sao sáng đầy trời.

Trên Đại lộ Ánh sao màu đỏ, ánh đèn flash nhấp nháy như biển sao, các minh tinh rực rỡ lấp lánh, tiếng hoan hô của những người hâm mộ điện ảnh và các fan đợt này tràn qua đợt khác! Mặc dù các nữ minh tinh đều làm tóc trang điểm và ăn mặc lộng lẫy, nhưng khi Doãn Hạ Mạt và Phan Nam dắt tay nhau xuất hiện trên thảm đỏ, vẫn khiến cho giới báo chí và người hâm mộ điện ảnh đứng ở hai bên Đại lộ Ánh sao đều phải tấm tắc ngạc nhiên!

Doãn Hạ Mạt mặc một chiếc váy lụa dài kiểu Hy Lạp màu xanh nhạt, thắt lưng rất cao tôn lên dáng người dong dỏng. Trên cổ Doãn Hạ Mạt đeo một chuỗi dây chuyền trân châu, mái tóc dài dày như rong biển cong cong xoã trên lưng. Hạ Mạt không đeo nhiều đồ trang sức, cũng không thoa nhiều son phấn như những nữ minh tinh khác, chỉ trang điểm đơn giản nhẹ nhàng nhưng lại tôn lên làn da mịn màng của cô, ánh mắt Hạ Mạt như ánh sao Mai, giữa những người đẹp như mây trên Đại lộ Ánh sao, cô càng khiến mọi người không rời ánh mắt.

Hạ Mạt và Phan Nam dắt tay sánh vai đi tới.

Phan Nam giống như công chúa giả làm hoàng tử, đẹp như ánh mặt trời, tuấn tú mê người. Hai người đi cùng nhau như phản chiếu lẫn nhau khiến cả hai như càng đẹp hơn.

“Hạ Mạt! Phan Nam! Nhìn đây!”

“Cười đi!”

“Thân mật hơn một chút, tay của Phan Nam quàng lên vai Hạ Mạt nào! Ok!”

“...”

Đám phóng viên nhà báo hô to yêu cầu Doãn Hạ Mạt và Phan Nam đang từ từ bước lại thể hiện nhiều tư thế "pose hình". Ánh đèn sáng chói mắt, hai người họ mỉm cười thoả mãn yêu cầu của cánh phóng viên nhà báo. Sau khi chụp hình xong, đám phóng viên nhà báo vừa lớn tiếng gọi họ tới để phỏng vấn vừa nhao nhao xông xáo đoán già đoán non việc Doãn Hạ Mạt cùng xuất hiện với Phan Nam thì Lạc Hi nhất định sẽ tới Đại lộ Ánh sao cùng Thẩm Tường!

Đang nghĩ như vậy thì...

“Lạc Hi...”

“Lạc Hi... Chúng tôi yêu anh!”

Những tiếng gào kinh thiên động địa đột ngột như con sóng thần cất lên rầm rầm! Cánh phóng viên tất cả đều giật mình trước những tiếng hô đó! Doãn Hạ Mạt theo những tiếng kêu nhìn về phía Đại lộ Ánh sao, người đang từ từ bước tới chính là Lạc Hi!

Trên Đại lộ Ánh sao rực sáng.

Thảm đỏ thắm tươi.

Lạc Hi mặc bộ vest màu đen một mình đi tới, nụ cười trên khoé môi. Anh khiêm nhường vẫy tay chào các fan hâm mộ đang hô tên mình, dường như từ nụ cười, từ cái vẫy tay của Lạc Hi toả ra một ma lực đầy sức hấp dẫn làm say đắm lòng người.

Những tiếng hô vang làm núi lay biển động!

Hai bên Đại lộ Ánh sao nhất thời như phát cuồng!

Trật tự tại hiện trường loáng cái trở nên hỗn loạn!

Các nhân viên an ninh ra sức chặn các fan cuồng nhiệt đang muốn xông tới!

“Xuyt...”

Lạc Hi nhẹ nhàng dùng tay chỉ lên môi thể hiện tư thế giữ im lặng, sau đó đưa bàn tay ra, lòng bàn tay hướng xuống dưới thể hiện động tác nín nín. Thật kỳ diệu, các fan hâm mộ cuồng nhiệt bỗng yên lặng trở lại, họ không còn muốn liều mình thoát khỏi sự khống chế của nhân viên an ninh nữa, họ chỉ đứng yên hô to:

“Lạc Hi... Chúng tôi yêu anh!!!”

“Chúng tôi mãi mãi cổ vũ cho anh!”

“Lạc Hi... Chúng tôi sẽ theo anh suốt cuộc đời!”

“...”

“...”

Các fan mê hát vẫn rót nước mắt hô gào tên Lạc Hi như núi lở sóng tràn. Lạc Hi đã đi tới khu vực dành cho các phóng viên báo chí phỏng vấn. Anh nhìn thấy Doãn Hạ Mạt và Phan Nam, anh vừa cười vừa đi tới chào họ. Đám phóng viên không bỏ lỡ cơ hội tốt này, liền tiếp bấm máy chụp ảnh ba người.

“Có căng thẳng không?”

Lạc Hi thuận theo yêu cầu của các nhà báo đứng bên cạnh khoác vai Doãn Hạ Mạt và Phan Nam, mặt nhìn thẳng vào ống kính nở nụ cười. Trong thoáng giây thay đổi tư thế chụp ảnh, Lạc Hi đắm đắm nhìn Doãn Hạ Mạt nói nhỏ.

“Đâu có căng thẳng”, Doãn Hạ Mạt vừa nhìn ống kính cười vừa đáp lại lời của Lạc Hi, “nhưng em muốn chúc mừng anh nhận được giải diễn viên nam xuất sắc nhất trước”.

“Chắc gì đã là anh ta!”

Phan Nam cũng vừa ứng phó với các máy chụp hình của đám nhà báo, vừa nói chen vào, “Nói không chừng tên tiểu tử Lạc Hi này bước chân tới cửa đã thua rồi ấy chứ, đến lúc ấy câu chúc mừng của cậu nghĩ mà thấy ngượng, ha ha”.

Ba người khó khăn lắm mới thoát khỏi sự vây bám của đám phóng viên nhà báo, đang chuẩn bị bước vào Đại lễ đường của lễ trao giải thì từ phía Đại lộ Ánh sao lại dấy lên một làn sóng rầm rầm náo nhiệt!

Lần này là Thẩm Tường và ông chủ Hạ.

Thẩm Tường vẫn như mọi khi với bộ váy đen, chiếc hoa cài áo bằng kim cương trước ngực lấp lánh trong ánh đèn, cái gáy thon thon kiêu ngạo ngẩng cao đầu, chiếc váy dài đung đưa trên thảm đỏ làm say đắm lòng người.

Thẩm Tường không để ý nhiều đến các fan hâm mộ và các phóng viên nhà báo, vừa nói chuyện nho nhỏ với ông chủ Hạ vừa đi thẳng, phút chốc đã bước tới khu vực dành cho các phóng viên báo chí phỏng vấn. Thẩm Tường ngẩng đầu lên nhìn thấy ba người Lạc Hi, Doãn Hạ Mạt và Phan Nam, thái độ của Thẩm Tường không lộ vẻ gì là ngạc nhiên, ánh mắt lạnh lùng lướt qua mặt Doãn Hạ Mạt, cô chỉ chào hỏi một mình Lạc Hi:

“Anh đến rồi à.”

Lạc Hi cười mỉm nói:

“Ừ, hai người cũng đến rồi à?”

Thẩm Tường không hề để ý đến yêu cầu đề nghị chụp ảnh của bất kỳ phóng viên nhà báo nào đưa ra với cô, cô quay lại chỗ ông chủ Hạ và ba người nhóm Lạc Hi cũng đi về hướng Đại lễ đường của lễ trao giải.

Lạc Hi, Thẩm Tường và Doãn Hạ Mạt cùng xuất hiện!

Các phóng viên nhà báo chen nhau tranh chụp hình ba người mà không để ý đến thái độ lạnh nhạt của Thẩm Tường!!

Con đường để đi vào Đại lễ đường không đủ để dàn hàng năm.

Doãn Hạ Mạt bước chậm lại.

Thế là Lạc Hi và Thẩm Tường đi lên phía trước.

Lạc Hi quay đầu lại nhìn Doãn Hạ Mạt, Hạ Mạt lại yên lặng bình tĩnh nhìn sang phía những hàng ghế bên cạnh, nơi rất nhiều diễn viên nổi tiếng đang ngồi. Cho đến khi Hạ Mạt nhìn lại, đúng lúc cô bắt gặp ánh mắt ông chủ Hạ đang nhìn mình.

“Cô Doãn, tôi được nghe chuyện về cậu em trai cô và cảm thấy rất tiếc.”

Ông chủ Hạ giọng buồn buồn.

Doãn Hạ Mạt lặng người đi, cô nhìn ông chủ Hạ, trong lòng chợt nhói đau, muôn nghìn mối tơ vò, cô lặng đi ít giây rồi điềm tĩnh nói:

“Cảm ơn vì sự quan tâm của ông.”

“... Có lẽ hỏi như thế này sẽ hơi đường đột”, ông chủ Hạ hơi do dự, “nhưng mà tôi rất muốn biết, lần trước trong bữa tiệc dạ hội ăn mừng 30 năm thành lập Đài RSB cô tìm tôi có chuyện gì không?”

Khi đọc được tin trên báo, biết việc em trai của Doãn Hạ Mạt là Doãn Trùng làm phẫu thuật thay thận, nhớ tới thời gian đó, trong lòng ông có nhiều băn khoăn, trong đó có cả những hồi ức mấy chục năm về trước, suy nghĩ phán đoán này càng lúc càng mãnh liệt trong ông.

“Tất cả mọi chuyện đều đã qua hết rồi, xin ông hãy quên đi.”

Nói xong Doãn Hạ Mạt quay người hướng về phía Phan Nam gật đầu chào rồi đi về vị trí có ghi tên mình. Bước chân của Hạ Mạt rất nhanh, không ai phát hiện ra những ngón tay của cô nắm chặt lại và đôi môi đang đột nhiên trắng bệch.

Hạ Mạt không muốn Tiểu Trùng trên thiên đường phải thất vọng.

Nhưng.

Cô không thể xoá đi được lòng hận thù trong trái tim mình.

***

Rèm cửa sổ màu xanh lam đậm phất phơ cơn gió đêm nhẹ nhẹ.

Một va li hành lý đơn giản đặt ở góc tường.

Đây là phòng ngủ của Hạ Mạt.

Ở trong này, anh đã có một đêm tuyệt vời nhất trong đời.

Âu Thần chậm chậm đưa mắt nhìn qua các đồ vật trong phòng, tủ quần áo của Hạ Mạt, kệ giày của cô, đồ dùng trang điểm của cô, lọ hoa bách hợp trên đầu giường của cô, hai khung ảnh bên cạnh lọ hoa bách hợp, ảnh cô với Tiểu Trùng và ảnh chú rể là anh đang ôm cô mặc chiếc áo cưới trắng trong giáo đường.

Ngắm nhìn Hạ Mạt trong tấm hình rất lâu.

Trái tim Âu Thần đau đớn từng cơn, dường như trái tim đang bị vỡ vụn, một dòng máu màu đen u ám tuôn ra không ngừng.

Trên màn hình ti vi trong phòng ngủ, thỉnh thoảng lại xuất hiện khuôn mặt của Hạ Mạt.

Lễ trao giải thưởng đã chính thức bắt đầu.

Từng hạng mục của giải thưởng được công bố. MC, khách mời danh dự trao giải thưởng và những diễn viên nhận giải phát biểu cảm tưởng đều chỉ là những âm thanh vang lên không rõ nét, Âu Thần ngồi bên cạnh giường Hạ Mạt nín thở tập trung tinh thần, cố gắng nắm bắt những cảnh quay lướt rất nhanh qua Hạ Mạt.

Giữa dàn minh tinh đang ngồi dự.

Hạ Mạt xinh đẹp lung linh tĩnh lặng như giọt nước.

Tổng cộng tất thấy chỉ nhìn thấy Hạ Mạt được có ba lần, một lần là Hạ Mạt đang mỉm cười, một lần là Hạ Mạt đang vỗ tay, một lần là Hạ Mạt đang trầm mặc xuất thần, bất luận là ở động tác hay thần thái như thế nào, Hạ Mạt đều rất xinh đẹp. Hay là... Âu Thần hy vọng thời gian có thể mãi mãi dừng lại, để anh quên đi quyết định của mình, quên đi tất cả, cho dù chỉ là được ngắm nhìn cô trên màn hình ti vi như thế này thôi.

Trời tối dần.

Một đoạn quảng cáo xen giữa chương trình lễ trao giải. Sau vài phút nghỉ ngơi, chương trình được tiếp tục với phần công bố giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất và nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Chẳng biết lễ trao giải đã tiến hành tới nửa phần sau từ lúc nào.

Tại sao mỗi lúc Âu Thần hy vọng thời gian trôi qua thật chậm thì hình như nó lại vụt lao đi nhanh như tên bay vậy, ngay đến cả cái đồng hồ trên bàn trang điểm của cô cũng đang kêu tích tắc tích tắc quá nhanh nhấc Âu Thần đã tới giờ ra đi.

Giữa lễ đường lễ trao giải thưởng.

Mười mấy chiếc đèn chùm chiếu sáng rất đẹp làm cho căn phòng sáng lung linh như cung điện. Cùng với việc công bố giải thưởng nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, không khí trong khu vực những người được đề cử dường như căng thẳng hồi hộp hơn. Thẩm Tường mặc dù trông có vẻ rất bình tĩnh, nhưng hơi thở rõ ràng đã trở nên gấp gáp.

Thẩm Tường cố gắng giữ bình tĩnh, cô nhìn những người được đề cử khác bên cạnh mình, thấy họ cũng đang cố gắng giữ nụ cười trên môi, nhưng cái dáng vẻ cứng nhắc của họ cho thấy rõ ràng họ cũng đang rất căng thẳng.

Ngoại trừ Doãn Hạ Mạt...

Thẩm Tường quan sát Doãn Hạ Mạt đầy nghi ngờ, có vẻ như tâm trí cô ấy đang để đâu mất. Thật là không hiểu nổi người phụ nữ có cái tên Doãn Hạ Mạt này, lẽ nào trong giây phút này mà cô ta lại không hề có chút gì lo lắng căng thẳng hay sao?

Sau rồi Thẩm Tường bỗng nhiên phát hiện ra Doãn Hạ Mạt cứ nắm chặt lấy cái túi xách tay, Thẩm Tường thầm nghĩ, thì ra cũng vậy, chỉ là cố gắng nguỵ trang khéo thôi.

Doãn Hạ Mạt lo lắng nắm chặt chiếc điện thoại trong túi.

Chỉ cần có điện thoại gọi tới, cô sẽ lập tức cảm thấy máy rung. Hạ Mạt không biết rốt cuộc Âu Thần sẽ đưa ra quyết định như thế nào, có lẽ là cô không nên đến dự lễ trao giải tối hôm nay.

Doãn Hạ Mạt nghĩ mà hoảng hốt.

Hình như MC của lễ trao giải đang nói gì đó, hình như có quầng sáng đèn tụ quang lướt qua cô và xung quanh cô, Hạ Mạt vẫn chỉ hốt hoảng nghĩ đến rốt cuộc Âu Thần sẽ đưa ra quyết định như thế nào.

“Bây giờ xin cho tôi được công bố, chủ nhân của giải thưởng nữ diễn viên chính xuất sắc nhất chính là...”

Trên màn hình ti vi, vị khách mời danh dự trao giải thưởng vui vẻ nhìn chiếc phong bì trong tay, âm thanh sôi động, máy quay phối hợp dần đều trên từng nữ diễn viên được đề cử. Ánh đèn tụ quang chiếu sáng lần lượt lướt qua lướt lại trên khuôn mặt của Thẩm Tường, Doãn Hạ

Mặt và ba nữ diễn viên khác, nhạc nền bỗng nhiên chuyển sang những tiết tấu khẩn trương hơn!

Âu Thần đứng lên, nhìn chăm chăm cô trong cảnh quay.

Ngồi trên chiếc ghế tựa nhung lụa màu đỏ, trong quầng sáng đèn chốc chốc lại lướt qua, Hạ Mạt có vẻ như đang thất thần suy nghĩ gì đó, ánh mắt có vẻ rất hết hoảng.

Trong ti vi, gương mặt của năm nữ diễn viên đang có mặt được đưa lên màn hình cùng một lúc.

“Chủ nhân của giải thưởng nữ diễn viên chính xuất sắc nhất chính là...”

Cùng với những âm thanh rất hứng khởi của khách mời danh dự, những tiết tấu nhạc nền càng trở nên khẩn trương hơn khiến người xem nghẹt thở!

“... là cô Doãn Hạ Mạt!”

Ánh sáng lung linh chói mắt ngay lập tức dồn về phía Doãn Hạ Mạt!

Hình ảnh bốn nữ diễn viên khác biến mất!

Cảnh quay đặc tả Doãn Hạ Mạt nhanh chóng được phóng to chiếm cả màn hình!

Những tràng vỗ tay như sóng dậy vang lên!

Tất cả các diễn viên ở hội trường đều nhìn về phía Doãn Hạ Mạt, mỉm cười vỗ tay với cô!

Những tiếng vỗ tay nghe như sấm nổ bên tai, ánh đèn sáng lung linh chói mắt chiếu trên khuôn mặt của Doãn Hạ Mạt rất lâu, Doãn Hạ Mạt chớp chớp đôi mắt đầy hoảng hốt, những suy nghĩ vẩn vơ bị không khí náo nhiệt của hội trường kéo lại dần. Doãn Hạ Mạt nhìn bốn xung quanh, nhìn tất cả mọi người đang vỗ tay với cô, MC trên sân khấu nói to, “Xin mời cô Doãn Hạ Mạt lên sân khấu nhận giải!”

Hạ Mạt uể oải đứng dậy.

Giây phút này, bỗng nhiên như là trong giấc mơ.

Mấy nữ diễn viên được nhận đề cử bên cạnh Doãn Hạ Mạt cùng lúc xôn xao đứng dậy ôm chầm lấy cô, Thẩm Tường cũng đưa tay nắm chặt tay cô, nói:

“Chúc mừng chị!”

Tiếng vỗ tay rầm rầm!

Doãn Hạ Mạt bước trên con đường trải thảm đỏ.

Phan Nam vui mừng ra sức vỗ tay, cuối cùng vì quá xúc động, cô lao tới ôm chầm lấy Hạ Mạt một cái thật mạnh!

Đào Thục Nhi mỉm cười vỗ tay với cô!

Vi An gửi cho cô một nụ hôn gió!

Khiết Ni đã lâu lắm không gặp cũng mỉm cười và vỗ tay!

Thái Ni vỗ tay rất lớn, chiếc nhẫn hồng ngọc trên ngón tay lấp lánh!

Đạo diễn Ngô và Chung Nhã cũng lần lượt đứng dậy ôm lấy cô!

Doãn Hạ Mạt trong ti vi trở thành tâm điểm của cả hộ trường, ánh đèn từ đầu tới cuối luôn hướng về cô, rất nhiều người tới nhiệt tình ôm hôn chúc mừng cô, cô mỉm cười đáp lễ. Trong ánh sáng lung linh, Lạc Hi nhìn thẳng vào cô, ôm lấy cô và nói nhỏ điều gì đó vào tai cô, Hạ Mạt cũng cười và đáp lại câu gì đó, sau đó đi lên bục nhận giải.

Âu Thần nhìn Hạ Mạt trong ti vi.

Cô xinh đẹp biết bao.

Rốt cuộc cô không nên chỉ thuộc về một mình anh, khi anh làm cho đôi cánh của cô bị gãy, chính là lúc tất cả hào quang của cô bị dập tắt.

Doãn Hạ Mạt đón nhận biểu tượng con hươu vàng từ tay vị khách mời danh dự trao giải thưởng.

Doãn Hạ Mạt khiêm tốn nói lời cảm ơn với vị khách.

Vị khách mời danh dự trao giải thưởng mỉm cười chúc mừng cô rồi lùi xuống một bước nhường thời gian cho Doãn Hạ Mạt phát biểu cảm tưởng.

Sân khấu của buổi lễ trao giải lộng lẫy.

Đèn chùm chiếu sáng rực rỡ huy hoàng.

Chiếc micro màu vàng giữa những bông hoa tươi nở rực.

Ánh sáng lung linh chiếu trên người Doãn Hạ Mạt.

Doãn Hạ Mạt nâng chiếc cúp biểu tượng con hươu vàng lên cao, nụ cười vẫn xinh đẹp điềm tĩnh như ngày thường. Sau khi cảm ơn đạo diễn, biên kịch, các diễn viên, nhân viên đoàn làm phim *Hoạ cảnh*, Doãn Hạ Mạt dừng lại một chút, đôi mắt ươn ướt:

“Tôi đã từng cho rằng tôi mãi mãi không thể nào trở lại sân khấu này được nữa, khi mà tôi mất đi người thân quan trọng nhất trong cuộc đời mình, tôi cho rằng tất cả đều sẽ không có ý nghĩa gì nữa. Cảm ơn tất cả những người bạn, những người đã luôn luôn bên cạnh tôi, những người cứu tôi ra khỏi sự tuyệt vọng, họ đã cho tôi hiểu rằng, sinh mệnh của bản thân chính là ân huệ nhân từ nhất của Thượng đế.”

Doãn Hạ Mạt khẽ nhoẻn miệng cười, nụ cười xinh đẹp như những tia sáng ban mai trên mặt biển.

“Có lẽ người đã mất không thể nhìn thấy tôi trên sân khấu lúc này, nhưng tôi sẽ tiếp tục sống, để cho những người tôi yêu và yêu mến tôi có thể chia sẻ những niềm vui, niềm hạnh phúc của tôi, cho dù họ đã ở trên thiên đường.”

Nhìn cảnh quay, Hạ Mạt đang dịu dàng nói:

“Cuối cùng, tôi muốn cảm ơn chồng tôi. Không có anh ở bên cạnh, em sẽ không thể đứng dậy nhanh như thế này được, cảm ơn anh.”

Ánh mắt của Hạ Mạt cũng dịu dàng như thế, giống như những con sóng biển hiền lành vượt qua màn hình ti vi nhìn sâu vào tim anh.

Âu Thần trầm mặc ngắm nhìn Hạ Mạt.

Cánh tay cầm hành lý tê cứng dần.

Trong khoảnh khắc.

Âu Thần cho rằng sâu thẳm trong đôi mắt của Hạ Mạt sẽ nhìn thấy những thứ anh luôn khát khao, nhưng cảnh quay bị cắt, trên màn hình xuất hiện khuôn mặt của Lạc Hi. Lạc Hi đang nhìn thẳng vào Hạ Mạt, dường như trong mắt Lạc Hi giờ chỉ có sự tồn tại của một mình Hạ Mạt, dường như cho dù có cách xa cô, tình cảm mãnh liệt sâu sắc của Lạc Hi cũng không bao giờ thay đổi.

Chiếc đồng hồ trên bàn trang điểm cứ chạy tích tắc.

Âu Thần đứng lặng rất lâu, rất lâu như một pho tượng đá.

Cuối cùng, anh nhẹ nhàng đặt một bức thư lên trên đầu giường của Hạ Mạt, dùng bình hoa bách hợp đè lên trên. Âu Thần nhìn lại căn phòng ngủ chứa đầy hình ảnh của Hạ Mạt lần cuối rồi xách chiếc va li hành lý đã xếp gọn từ trước lặng lẽ bước ra ngoài.

Cánh cửa phòng khe khẽ khép lại.

Gió đêm thổi, chiếc rèm cửa sổ màu xanh lam đậm bay phấp phật.

Những bông hoa bách hợp lặng lẽ.

Bức thư chặn dưới bình hoa thủy tinh cũng bị gió thổi động đập như thể gió đêm cũng muốn luồn vào đọc xem bức thư viết gì.

Hạ Mạt,

Khi em đọc bức thư này, anh đã đang trên chuyến bay đi Pháp. Anh không thể nào nói lời chia ly với em, chỉ có cách viết bức thư này. Anh có rất nhiều điều muốn nói với em, nhưng khi cầm bút lại không biết nên nói từ đâu, và cũng chẳng biết nên phải nói như thế nào...

Gần đây, anh cứ luôn nghĩ đến quá khứ của chúng ta.

Chiếc xe hiệu Cadillac màu trắng đang chạy giữa dòng xe đêm.

Âu Thần nhìn bên ngoài của sổ xe.

Kính cửa sổ được kéo xuống, cơn gió đêm nhẹ mát thổi tung mái tóc đen của anh.

Anh nhớ lần đầu tiên nhìn thấy em vào mùa hè năm đó, em nhỏ nhắn mặc chiếc váy màu trắng từ trong con đường phủ đầy bóng cây chạy ra, dang hai tay chặn xe của anh, một tiểu thiên thần xinh đẹp đáng yêu như trong những câu chuyện cổ tích, giống như một quà tặng mà ông trời ban cho anh.

Có lẽ điều này có vẻ như rất buồn cười, nhưng ngay từ giây phút ấy anh đã thấy thích em, cô bé mới lên mười một. Nếu như có thể, anh muốn giấu em vào trong lòng bàn tay anh, không để bất kỳ ai được nhìn thấy em, không để bất kỳ ai được tiếp xúc với em, thậm chí cả Tiểu Trùng cũng không thể.

Em dần dần lớn lên, càng ngày càng xinh đẹp, càng ngày càng giống như một viên kim cương sáng chói. Anh bắt đầu thấy lo lắng, sợ có người nhìn thấy em, phát hiện ra em, sẽ cướp em khỏi anh.

Và rồi người đó cuối cùng đã xuất hiện.

Em có những tình cảm không bình thường với người con trai có tên là Lạc Hi đó. Em vì anh ta mà cáu gắt, vì anh ta mà vui vẻ, vì anh ta mà cầu xin anh. Thế là, sự đổ kỵ đã chiếm hết trái tim anh, anh muốn đuổi anh ta đi, không cho phép anh ta ở bên cạnh em thêm một giây phút nào.

Vì thế, dưới cây anh đào tối hôm đó, em đã nói không sai, xảy ra bi kịch chính là do anh, là vì dục vọng chiếm hữu của anh đã huỷ diệt hạnh phúc vốn có trong tay anh.

Chiếc xe hiệu Cadillac màu trắng vẫn đang chạy về phía trước giữa một biển xe.

Gió đêm rất mạnh, thổi mạnh vào tấm kính cửa sổ xe.

Âu Thần trầm mặc mím chặt môi.

Sợi ren lụa màu xanh dài bay theo gió, những đường nét hoa văn phức tạp đẹp để nháy múa trong sắc đêm. Đêm hôm đó sợi ren lụa đã được tháo ra khỏi cổ tay Hạ Mạt, nay trước khi ra đi anh lại buộc nó trên cổ tay mình.

Năm năm sau lại được gặp em. Sau tai nạn xe, anh đã bị mất đi ký ức, đã không còn nhớ ra em, nhưng một lần nữa anh lại bị em hút hồn và anh đã lại yêu em.

Và rồi lần này, anh vẫn phạm phải sai lầm như cũ.

Dục vọng chiếm hữu mãnh liệt không những không mất đi, mà còn hơn trước gấp bội. Phong toả kiềm hãm Lạc Hi, cố tình làm cho Lạc Hi hiểu lầm về mối quan hệ giữa anh và em. Anh thừa biết người em yêu là ai, nhưng anh đã lại dùng ca phẫu thuật thay thận của Tiểu Trùng để ép em kết hôn với anh.

Lúc mà Tiểu Trùng cự tuyệt làm phẫu thuật thay thận, cậu ấy đã chỉ trích anh dùng thận để uy

hiếp em là quá ích kỷ.

Lúc mà em sốt cao hôn mê nằm trên giường.

Anh đã từng có chút dao động, muốn trả lại tự do cho em.

Nhưng sau khi em khỏi bệnh, nhìn thấy nụ cười hiền hậu của em, ba người chúng ta sống cùng nhau giống như một gia đình, anh lại do dự. Anh không nỡ rời xa em cho dù là ích kỷ đi nữa, anh cũng muốn mãi mãi bên em.

Nhưng, rốt cuộc thì vẫn là sai lầm.

Lúc Tiểu Trùng qua đời, nếu như là Lạc Hi ở bên cạnh em, nếu như em được người em yêu chăm sóc và bảo vệ, nếu như anh sớm buông tay, có lẽ em sẽ không tuyệt vọng đến mức sụp đổ. Nếu như bên cạnh em là người em yêu, vì anh ta, em sẽ sống tốt hơn.

Trước mặt là sảnh lớn sân bay, đèn sáng rực.

Chiếc xe hiệu Cadillac màu trắng chậm chậm dừng lại.

Tài xế mặc đồng phục cung kính mở cửa xe.

Âu Thần buồn bã bước xuống, từ chối động tác giúp anh xách hành lý của tài xế. Âu Thần để tài xế ra về, một mình bước vào đại sảnh, những bánh xe của chiếc va li chà sát xuống nền đá cẩm thạch phát ra âm thanh xẹt xẹt.

Anh như vậy là cũng đã được Thượng đế quan tâm chiếu cố rồi. Trong bụng em đã có giọt máu của chúng ta, điều này sẽ làm cho em suy nghĩ lại, buộc anh phải thêm một lần tranh đấu.

Anh biết người thân đối với em rất có ý nghĩa.

Vì đứa con em sẽ nỗ lực bảo vệ gia đình này, em sẽ mãi mãi ở bên anh, em sẽ cố gắng quên đi hình ảnh người đó trong tim em. Anh cũng muốn không màng đến tất cả để ở bên em mãi mãi, nhìn con lớn khôn từng ngày, sẽ bảo vệ em và con.

Chỉ có điều, liệu đó có phải lại là một sai lầm nữa chăng?

Cuộc đời của em không nên chỉ cần có đứa con là đủ, em còn có thể cùng sống với người mình yêu thương, cùng anh ta đi hết cuộc đời này, đó mới chính là hạnh phúc trọn vẹn của em.

Trước đây chỉ cần ở bên cạnh em, nhìn thấy em chính là hạnh phúc lớn nhất của anh, vì điều này mà anh có thể không từ mọi thủ đoạn. Nhưng bây giờ, anh muốn nhìn thấy em sống hạnh phúc, giống như trong những bức tranh mà Tiểu Trùng vẽ, có nụ cười vui vẻ hạnh phúc từ khoe môi đến ánh mắt.

Vì thế, anh đi đây.

Mặc dù không được ở bên cạnh em và con, nhưng anh cũng sẽ cố gắng hết sức yêu thương con. Anh là cha của đứa bé, bất luận em quyết định như thế nào, em và con sẽ mãi mãi là người yêu thương nhất đời của anh.

Đại sảnh sân bay buổi tối rất vắng lặng.

Tiếng bước chân vang lên khe khẽ, đại sảnh vắng vẻ chỉ lác đác vài bóng người. Thỉnh thoảng có tiếng nói phát ra từ loa truyền tới những lời nhắc nhở hành khách các chuyến bay lên máy bay. Sắc đêm bên ngoài vách kính cửa sổ như trùm tới, trước mắt như có một làn sương mờ bao phủ, Âu Thần chậm chậm bước đi, trái tim không ngừng rạn nứt từng đường, từng đường đen, trong cái thời khắc ra đi này, phân ly thật là khổ đau.

“Em cho rằng anh sẽ thay đổi chủ ý...”

Có âm thanh từ xa vọng tới, giống như giấc mộng, song lại rất rõ ràng bên tai anh. Âu Thần dừng bước nhưng không quay đầu ra sau, chỉ đứng lặng yên cười xót xa. Âu Thần cho rằng đó là ảo giác, cố nhiên sẽ tưởng tượng những âm thanh mình mong đợi được nghe thấy nhất. Hạ Mạt giờ này chắc chắn còn đang trong lễ trao giải thưởng, ở đây làm sao có thể có cô ấy được.

Âu Thần tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng cánh tay đã bị người đằng sau nắm chặt!

Rất chặt!

Những ngón tay nắm chặt ấy run run!

Tuyệt đối không giống như ảo giác...

Âu Thần đứng sững lại chần chừ nhìn ra phía sau, sắc đêm bên ngoài vách kính cửa sổ đen kịt, chậm chậm, anh quay người lại, giống như động tác trong phim, dường như không khí đang bị vỡ tan ra, tĩnh lặng không một âm thanh, chỉ có một bóng người thon nhỏ đứng trước mặt anh, như một ảo ảnh.

Dần dần, làn sương trắng trước mặt anh tan ra.

Trong đại sảnh sân bay ánh đuốc sáng rực, người phụ nữ đó giữ chặt lấy cánh tay anh không để anh đi, một chiếc váy dạ hội màu xanh lam nhạt, trong đôi mắt những tia sáng long lanh, đó chính là...

Doãn Hạ Mạt!

Doãn Hạ Mạt thời khắc này đáng lẽ còn đang trên màn hình ti vi!

Trán của Hạ Mạt lấm tấm mồ hôi.

Hình như cô đã gấp gáp đuổi theo anh, có lẽ cô ấy vừa mới dồn hết sức hoảng loạn tìm kiếm nên gương mặt cô tái mét pha lẫn sắc hồng, trong đôi mắt cô vẫn còn nét hoang mang, hơi thở cô vẫn còn hỗn hển, những ngón tay cô đang nắm chặt tay anh vẫn còn run run!

“Em... sao lại ở đây...”

Âu Thần lặng người nhìn Hạ Mạt, giọng nghẹn ngào lúng túng hỏi.

“Em từ bữa tiệc của lễ trao giải chạy vội tới đây, may quá vẫn còn kịp!”

Doãn Hạ Mạt ngẩng đầu nhìn Âu Thần cười nói, tay trái vẫn giữ chặt cánh tay Âu Thần, dường như cô sợ một khi bỏ ra anh sẽ bước đi.

Âu Thần đắm đắm nhìn Hạ Mạt.

Giờ phút này anh vẫn nghĩ sự xuất hiện của Hạ Mạt chỉ là ảo giác.

“Em đã lên xem bức thư đó, nên biết là anh muốn ra đi...” Giọng nói của cô đầy hối lỗi, cô dịu dàng nói, “Em xin lỗi, có lẽ em không nên lên xem, nhưng em cứ luôn cảm thấy bất an. Em đã nhờ quán gia Thẩm điều tra vé máy bay anh đặt, cũng nhờ ông xem khi nào anh đi thì điện thoại báo cho em ngay.”

Ánh mắt của Hạ Mạt nhìn xuống chiếc va li hành lý của Âu Thần, lặng đi hồi lâu rồi nói tiếp, “Nhưng em cứ nghĩ rằng anh sẽ đổi ý, em nghĩ rằng em tham dự hết buổi lễ trao giải quay về nhà thì sẽ nhìn thấy anh... anh làm sao có thể cứ thế này mà ra đi chứ, Âu Thần, thế này chẳng giống anh...”.

Âu Thần nhắm mắt lại, ghen ngào nói:

“Phải làm thế nào mới giống anh? Không để ý đến nguyện vọng của em, cứ ép buộc em phải ở bên anh, bất kể là em thích ai anh cũng phải có em cho bằng được, như thế mới giống anh phải không?”

“Không, không phải!” Doãn Hạ Mạt vội vàng nói, “Em không phải là có ý đó!”.

Hạ Mạt càng lúc càng ra sức nắm chặt cánh tay Âu Thần hơn, hình như cô rất sợ anh sẽ ra đi. Một lúc lâu sau Hạ Mạt mới nói:

“... Anh có nghe thấy lời em nói với anh ở lễ trao giải không? Hay là em biểu đạt chưa rõ ràng? Âu Thần, nếu như không có anh, em không có cách nào thoát ra khỏi tuyệt vọng vì nỗi đau mất đi Tiểu Trùng, là anh đã hết lần này đến lần khác giúp đỡ em, khuyến khích em, thế nên em xin anh đừng ra đi có được không?”

Âu Thần nhìn thần sắc căng thẳng trên gương mặt Doãn Hạ Mạt.

Anh có thể nhận ra cô thực sự đang muốn anh ở lại.

Như thế là đủ rồi.

Bất luận là vì lý do gì đi nữa...

Như thế là đủ rồi.

“Anh xin lỗi, Hạ Mạt...”

Âu Thần nhắm mắt lại, giọng khàn khàn:

“... trước đây anh đã làm sai lầm quá nhiều rồi, anh không thể cứ thế tiếp tục sai được nữa. Anh ra đi, em có thể được tự do.”

“Nhưng mà em cũng làm sai rất nhiều.” Doãn Hạ Mạt nhìn thẳng vào mắt Âu Thần, một sự cảm động dịu dàng từ sâu thẳm trái tim cô cứ trào ra, cô khẽ nói, “Là em chưa nói với anh, em muốn mãi mãi ở bên cạnh anh”.

“Em không cần phải gượng ép bản thân mình.”

Âu Thần dùng lý trí để chế ngự lại tình cảm đang muốn trào ra, anh muốn Hạ Mạt được hạnh phúc thực sự, được ở cùng người mà cô ấy yêu.

“Em vốn đã muốn nói với anh những điều này vào buổi tối hôm nay, em nghĩ là khi cầm giải thưởng trong tay rồi nói với anh sẽ càng lãng mạn hơn.” Trong nụ cười của cô có vẻ như đang xấu hổ, không giống như Doãn Hạ Mạt điềm tĩnh ngày thường, cô giống một thiếu nữ ngượng nghịu e lệ. “Tất nhiên, nếu như không có được giải thưởng, em cũng sẽ nói với anh.”

Bàn tay Hạ Mạt từ cánh tay Âu Thần chậm chậm hạ xuống.

Vội vàng nắm chặt bàn tay Âu Thần.

Lòng bàn tay của cô ấm áp, ấm áp như ánh mặt trời, tiếng nói của cô cũng ấm áp như mặt trời, “Âu Thần, Lạc Hi đã là chuyện quá khứ rồi... em thừa nhận là mình đã từng yêu anh ấy, nhưng đó chỉ là trước khi kết hôn với anh. Bất luận là kết hôn với anh vì nguyên nhân gì, em đã là vợ của anh, em đã... yêu anh rồi”.

Yêu...

Trong đầu Âu Thần như có một tiếng nổ!

Hạ Mạt vừa mới nói từ đó sao...

“Âu Thần, em không gượng ép bản thân mình,” Doãn Hạ Mạt hít một hơi thật sâu, cô nói, “em yêu anh, vì thế em xin anh đừng ra đi một mình, bỏ lại em và con”.

Thế giới đột nhiên trở nên hư ảo, Âu Thần thấy mình như mất đi lý trí, anh không còn nghĩ được gì nữa.

“Anh làm như thế này thật là không có trách nhiệm với em. Lẽ nào sau này em phải nói cho con của chúng ta rằng nó có một người cha không có trách nhiệm sao?” Mặc dù trong đôi mắt Doãn Hạ Mạt là sự hoạt bát dí dỏm, nhưng lồng ngực cô lại phập phồng thổn thức để lộ ra sự lo lắng bất an trong giây phút đợi chờ.

Đại sảnh sân bay đen sáng rực.

Loa phóng thanh bắt đầu lên tiếng mời hành khách chuyển bay đi Paris lên máy bay.

Trái tim Âu Thần đột nhiên như rạn nứt, nỗi đau cuồn cuộn, thậm chí còn đau đớn hơn cả thời khắc rời xa cô.

“Nhưng, em không có lý do để yêu anh.”

Nếu như cô đang lừa dối anh, thì đây chính là việc tàn nhẫn nhất mà cô đã từng làm!

“Dục vọng chiếm hữu của anh rất đáng sợ, anh đã làm sai rất nhiều chuyện, em làm sao có thể yêu anh.”

“Nếu như tất cả mọi chuyện anh đã làm chỉ là yêu em, nếu như tất cả những đau khổ anh phải nếm chịu đều vì em, nếu như anh yêu em đến mức có thể ra đi, em làm sao không thể yêu anh chứ.”

Doãn Hạ Mạt nhìn thẳng vào gương mặt Âu Thần.

Đôi môi hé nở nụ cười.

Trong đôi mắt long lanh giọt nước mắt.

“Lẽ nào anh cho rằng, em thật sự là người có trái tim sắt đá sao?”

Cuối cùng nước mắt của Hạ Mạt cũng đánh bại Âu Thần!

Anh ôm cô vào lòng, dùng hết sức để ôm chặt lấy cô, có giọt nước mắt âm ỉ rơi trên vai Hạ Mạt. Hai cánh tay Âu Thần ôm chặt tấm thân nhỏ nhắn của cô, anh run run nói, “Nếu như em đang lừa anh... nếu như em đang lừa anh...”.

Doãn Hạ Mạt cũng ôm chặt lấy Âu Thần, cô thì thào với anh:

“Em biết bây giờ anh không tin em, hãy cho em cơ hội để em có thể chứng minh cho anh thấy, được không?”

Đài phát thanh của sân bay liên tục mời hành khách đi Paris bắt đầu lên máy bay.

Đại sảnh phòng chờ trống vắng.

Sắc đêm đầy lãng mạn dịu dàng từ ngoài vách kính cửa trùm tới.

Âu Thần và Doãn Hạ Mạt ôm nhau rất lâu, rất lâu.

Dường như từ đây sẽ mãi mãi không rời xa.

“Mẹ, sao chú kia và cô kia lại ôm nhau?”

Trong đại sảnh phòng chờ sân bay, một em bé một tay kéo mẹ, một tay ôm con búp bê nhìn hai người đang ôm nhau một cách hiếu kỳ.

“Bởi vì họ là người yêu của nhau.” Nụ cười của người mẹ bao dung mà ấm áp.

“Thế nào là người yêu của nhau hả mẹ?”

“Người yêu của nhau là hai người yêu và được yêu.”

“Giống như bố yêu mẹ, mẹ yêu bố phải không?”

“Phải.”

“Vậy con cũng sẽ có người yêu phải không?”

“Sẽ có, mỗi người đều sẽ tìm cho mình một người yêu và sẽ cùng người đó sống hạnh phúc suốt cuộc đời...”

Đêm hôm đó.

Những hành khách và nhân viên qua lại trong sân bay đều không thể không chú ý tới hai người đang ôm nhau đó. Hai người họ nhất định là đang yêu nhau thật thiết, nếu không họ

cười của cô gái sẽ không hạnh phúc như vậy, nụ cười long lanh nước mắt.

VĨ THANH

Mùa hè này, phòng tranh nghệ thuật Hoàng Quan tiến hành tổ chức triển lãm tranh vẽ của Doãn Trùng là sự kiện đáng chú ý trong giới nghệ thuật. Cuộc triển lãm thu hút rất nhiều sự quan tâm với những lời tán dương của các nhà phê bình nghệ thuật, sự tiếc nuối càng được thể hiện sâu sắc sau khi họ biết tác giả của các bức tranh đó đã qua đời.

Cùng với sự khẳng định và khen ngợi cuộc triển lãm tranh của Doãn Trùng từ các nhà phê bình nghệ thuật trên các mặt báo, số lượng người tới tham quan triển lãm mỗi ngày một tăng. Rất nhiều người đưa ra lời đề nghị xin mua một trong các tác phẩm đó nhưng Doãn Hạ Mạt đều từ chối khéo.

Chỉ có điều, Doãn Hạ Mạt kể là, ngày hôm đó, khi ông chủ Hạ tới thăm quan, ông ta trầm mặc ngây người chăm chăm ngắm nhìn bức chân dung tự họa của Doãn Trùng, rất lâu, rất lâu, ông ta nói muốn mua bức tranh này. Nhìn Tiểu Trùng trong bức chân dung tự họa, nụ cười của cậu trong sáng ngây thơ, rốt cuộc Hạ Mạt đã tặng bức tranh đó cho ông chủ Hạ.

Ánh mặt trời giữa mùa hè chiếu vào đại sảnh phòng triển lãm.

Khách thăm quan đang yên lặng thưởng thức những bức tranh Doãn Trùng vẽ lúc còn sống, được treo trên bức tường màu xanh đậm như mặt biển. Ai cũng dừng chân thật lâu, kinh ngạc và thán phục trước cái đẹp và tình cảm làm rung động lòng người được thể hiện trong các bức tranh.

Đại đa số những bức tranh đó đều vẽ về một thiếu nữ.

Thiếu nữ đó có làn da trắng tinh khiết như ngà, đôi mắt màu hổ phách và mái tóc dài dày như rong biển. Trong các bức tranh, cô gái lúc thì ngồi giữa những đóa hoa, lúc bên bờ biển, lúc lại đang đọc sách trước cửa sổ, nhưng đều có nụ cười rạng rỡ mê hồn khiến người ta say đắm.

Khách tới thăm quan ngây ngất ngắm nhìn thiếu nữ trong tranh, thi thoảng họ lại liếc nhìn người phụ nữ bên ngoài cửa ra vào phòng triển lãm, hình như cô ấy chính là cô thiếu nữ đó.

Bụng của cô khá to, chắc cũng sắp đến ngày sinh nở. Ngồi trong chiếc ghế tựa màu xanh lam, trong tay cô cầm những tờ poster quảng cáo của cuộc triển lãm, cô mỉm cười phát chúng cho từng vị khách tới tham quan. Nụ cười trên đôi môi cô đẹp rạng rỡ như trong các bức tranh, trên gương mặt còn có thêm ánh sáng dịu dàng của người mẹ.

“Chị có thể cho em xin thêm mấy tờ quảng cáo nữa được không?”

Mấy cậu thanh niên có vẻ là sinh viên đại học ngược ngịu nói với Doãn Hạ Mạt, họ đang theo học trường Mỹ thuật, mấy người bạn khác học cùng lớp vì rất thích tranh trong cuộc triển lãm nên có nhờ họ lấy về giùm vài tờ poster quảng cáo.

“Được, các em chờ chút!”

Doãn Hạ Mạt mỉm cười cầm xấp poster quảng cáo, phát hiện số lượng đang có trong tay không đủ, thế là cô từ từ đứng dậy đi lại phía chiếc bàn có để xấp poster. Đúng lúc đó Âu Thần đang đưa mấy nhà phê bình nghệ thuật đi thăm quan trong phòng triển lãm tranh nhìn thấy động tác của cô, anh vội vàng đi tới lấy giúp cô, sau đó anh lại cẩn thận đỡ cô quay lại.

“Cảm ơn chị!”

Mấy cậu sinh viên đó thích thú đón nhận xấp poster, họ quay qua nhìn nhau rồi then thùng nói, “Chúng em... chúng em có thể gặp mặt họa sĩ vẽ những bức tranh này được không ạ? Anh ấy vẽ đỉnh quá, chúng em rất muốn gặp anh ấy”.

Doãn Hạ Mạt hơi sững người.

Âu Thần ôm chặt vai Doãn Hạ Mạt, cô quay đầu nhìn anh để anh không phải lo lắng. Doãn Hạ Mạt mỉm cười nói với họ:

“Tác giả những bức tranh đó là em trai chị, anh ấy đã qua đời rồi.”

“Ôi! Xin chị thứ lỗi! Xin chị thứ lỗi!”

Đám sinh viên luôn miệng xin lỗi.

“Không sao, nếu anh ấy biết các em thích tranh của anh ấy như thế này, nhất định anh ấy sẽ rất vui.” Doãn Hạ Mạt dịu dàng nói, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua những bức tranh của Tiểu Trùng.

Buổi chiều nay, cuộc triển lãm đã khép lại.

Không để công nhân phụ giúp, Âu Thần cẩn thận tự tay thu dọn từng bức, từng bức tranh của Tiểu Trùng để lên xe. Doãn Hạ Mạt lúc đầu cũng muốn tự tay làm nhưng Âu Thần kiên quyết không cho cô động tay, anh yêu cầu cô phải nghỉ ngơi để lo cho em bé trong bụng chuẩn bị chào đời.

Âu Thần đã thu dọn xong bức tranh cuối cùng, anh nói, “Nào, về nhà thôi”.

“Vâng.” Doãn Hạ Mạt gật gật đầu, sau lại nói, “Âu Thần, em muốn đến thăm một nơi”.

Ánh mặt trời ngày hè lung linh rọi xuống qua những kẽ lá xum xuê.

Doãn Hạ Mạt ngồi trên chiếc ghế dài dưới bóng cây bên đường.

Đây là con đường ngày còn bé cô và Tiểu Trùng thường đi học qua. Hai bên đường vẫn là những cây thủy sam tươi tốt thẳng tắp vươn cao lên tận những tầng mây, bầu trời trong xanh thăm thẳm, không khí thoang thoảng hương thơm dịu mát của hàng cây.

Những cô cậu học trò vừa mới tan trường vẫn như xưa chơi đùa hai bên đường.

Chúng cười nói xôn xao, thối bong bóng xà phòng, vô số bong bóng bay vào không gian, nhẹ nhàng vút lên trời cao, ánh mặt trời chiếu rọi trên những cái bong bóng đó phản chiếu những sắc màu rực rỡ.

Có lẽ càng là những bong bóng đẹp thì càng mỏng manh. Doãn Hạ Mạt ngẩn ngơ ngắm nhìn những bong bóng xà phòng bay dập dờn vào không trung.

Đột nhiên...

Em bé trong bụng đạp một cái!

Cô mỉm cười cúi đầu dịu dàng xoa cái bụng tròn tròn của mình, một tháng nữa thôi, con sẽ chào đời. Trước sự vuốt ve dịu dàng mềm mại của mẹ, em bé trong bụng dường như cũng cười với cô, qua làn da nó nghịch ngợm đập lại tay cô.

Rất lâu sau, Doãn Hạ Mạt mỉm cười ngẩng đầu lên, ánh mắt dịu dàng nhìn Âu Thần đang lặng lẽ đứng chờ cô đằng xa kia. Âu Thần đứng bên chiếc xe, nín thở ngắm nhìn từng sắc thái biểu hiện của Hạ Mạt, ánh mắt anh hiền dịu, đôi môi hé nở nụ cười hạnh phúc.

HẬU KÝ

Trong khi viết tập 3 của *Bong bóng mùa hè*, tôi định dành nhiều tranh cho phần hậu ký. Nhưng khi hoàn thành câu chuyện và bắt tay viết phần hậu ký này thì tôi phát hiện ra những gì lúc đầu mình muốn viết đều đã quên hết.

Hình như lần nào cũng vậy.

Khi viết thì nhiệt tình, có biết bao điều muốn nói, vậy mà khi viết xong rồi thì lại như một vở kịch đã diễn xong, màn sân khấu được khép lại, những cuộc tình đó, những giọt nước mắt đó, những hạnh phúc và những đau thương đó dường như đang từ từ rời xa.

Tính cảm phức tạp rồi bời.

Phải nói lời tạm biệt với Hạ Mạt, Âu Thần và Lạc Hi, những người đã làm bạn cùng tôi trong hai năm qua nhưng không nở rời. Hai năm qua khi ngồi viết câu chuyện *Bong bóng mùa hè*, cho dù là ngày hay đêm, những người bạn ấy cứ quanh quẩn bên tôi, nhiều lúc cũng cảm thấy rất mệt, nhưng khi viết ra được một đoạn cảm thấy rất ưng ý thì niềm vui và hạnh phúc lại là thứ không gì so sánh được.

Cuối cùng cũng đã viết xong, tuy vẫn thấy lưu luyến với *Bong bóng mùa hè*, nhưng tôi đã lại có thể bắt tay viết một câu chuyện khác rồi.

Tiểu thuyết là như vậy.

Cuộc đời cũng là như vậy.

Cùng với sự kết thúc của câu chuyện này là sự ra đời của một câu chuyện khác. Tới đây xin để tôi được chúc phúc cho Hạ Mạt, Âu Thần, Lạc Hi, và cả Trần Ân, Thẩm Tường, Đào Thục Nhi, Khiết Ni... và em bé mà Hạ Mạt sẽ sinh ra trong câu chuyện này nữa, họ sẽ sống hạnh phúc mãi mãi. Nếu như thế giới của họ thật sự tồn tại...

Chẳng biết sẽ có bao nhiêu bạn đọc thích thú với kết thúc của câu chuyện này.

Và cũng không biết sẽ có bao nhiêu bạn đọc không thích cái kết thúc ấy.

Đây là kết thúc tôi cho là hay nhất. Ngoại trừ Tiểu Trùng ra thì tất cả mọi người đều được sống hạnh phúc và bình yên có đúng không? Lạc Hi tuy đánh mất Hạ Mạt nhưng trong lòng anh cũng đã có lại được sự bình yên. Nhìn thấy mọi người đều được sống hạnh phúc, Tiểu Trùng trên thiên đường cũng sẽ hạnh phúc.

Nếu như có độc giả nào đó vẫn không thể chấp nhận được kết thúc này, vậy thì tôi xin có lời khiếm lỗi với các bạn, mong các bạn lượng thứ cho tôi.

Với câu chuyện *Bong bóng mùa hè*, cũng giống như tất cả những câu chuyện trước đây mà tôi đã viết, vẫn là sự tiếc nuối. *Bong bóng mùa hè* có một vài tuyến ngầm tuyệt đối chưa được làm sáng tỏ là quan hệ giữa Âu Thần, Tiểu Trùng và ông chủ Hạ, thậm chí cả Phương Cẩm Hòa là vì độ dài tác phẩm bị hạn chế, hơn nữa tôi cũng không muốn tuyến nhân vật chính của câu chuyện bị phân tán quá nhiều, vì thế tôi phải “chịu đau” mà đi lướt qua thôi.

Nhưng có lẽ rất nhiều câu chuyện bản thân nó cũng sẽ tự chìm.

Thiếu tự tin mà bỏ đi...

Xin cảm ơn tất cả mọi người trong hai năm qua đã ủng hộ tôi, ủng hộ *Bong bóng mùa hè*. Trong lòng tôi luôn cảm kích các bạn, từ khi mới đặt bút viết bộ tiểu thuyết *Minh nhược hiếu khê* và bây giờ là bộ tiểu thuyết *Bong bóng mùa hè*, không có sự động viên cổ vũ của các bạn chắc có lẽ tôi cũng đã bỏ viết từ lâu rồi.

Tôi không có gì để đền đáp được mọi người cả. Chỉ có thể mang mọi tâm huyết của mình dồn lên ngòi bút để viết ra những câu chuyện này mà thôi.

Có lẽ thiên chất của tôi chưa cao, bút lực chưa thâm hậu, có thể những câu chuyện tôi viết ra chưa đặc sắc, chưa thực sự khiến bạn đọc vừa lòng, nhưng tôi vẫn luôn cố gắng hết mình với cả tấm lòng và nhiệt huyết của mình khi viết từng câu chuyện.

Sau này tôi hy vọng có thể sáng tác những câu chuyện khác và những phong cách khác, và cũng hy vọng mọi người sẽ tiếp tục ủng hộ tôi.

Rất cảm ơn các bạn đã thường xuyên thăm trang web của tôi (www.mingxiaoxi.com) và đóng góp những ý kiến đáng yêu.

Cuối cùng, xin cảm ơn Lạc Lạc và Ô Quy đã nhiệt tình giúp tôi đọc lại bản thảo, đưa ra rất nhiều rất nhiều ý kiến sửa đổi, ngày ngày nhẫn nại ngồi nghe tôi đọc những gì viết ra, buồn những khi mệt mỏi và vỗ tay hoan hô những lúc vui mừng...

Tôi yêu tất cả các bạn.

Thân mến...

Hiếu Khê

Tại gia, đêm 29 tháng 3 năm 2007

---HẾT---

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>